

ДИЙН

ТРИАЪР

ЖУНЩ

PETER
STAN

ПАЗИТЕЛИ

ДИЙН КУНЦ ПАЗИТЕЛИ

Превод: Живко Христов

chitanka.info

От правителствена лаборатория, която се занимава с генетичните изменения избягват две същества.

И двете притежават изключителни способности, но ги дели нетърпимост и омраза, защото олицетворяват доброто и злото.

Ужасяващото е, че и двете са на свобода.

Книгата се посвещава на Ленърт Сейн, който не само е най-добрият в своята област, но е също и чудесен приятел. И на Елизабет Сейн, която е чаровна също като мъжа си.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

1

На своя тридесет и шести рожден ден, осемнадесети май, Травис Корнъл стана в пет часа сутринта. Обу яки туристически обувки, дънки и облече синя карирана памучна риза с дълги ръкави. След това подкара пикапа си на юг от своя дом все по пътя към отдалечения каньон Сантяго на източната граница на окръг Ориндж, южно от Лос Анджелиз. Взе си само един пакет бисквити Орио, голяма манерка, пълна с портокалов Кул-Ейд и напълно зареден „Смит и Уесън“ Чийфс Спешъл, калибър 38.

За два и половина часа път той не включи нито веднъж радиото. Не започна да тананика, нито засвири с уста, нито запя, както често правят мъжете, когато са сами. Отдясно на част от пътя се простираше Тихия океан. Към хоризонта утринният океан беше всепоглъщащ и тъмен, вкаменен и студен, но по-близо до брега отразяваше ярко ранното слънце като лътящи монети и цвят от рози. Травис не погледна нито веднъж с радост към позлатеното море.

Той беше сух, хилав мъж с хлътнали очи, тъмно кафяви като косата му. Лицето му беше тясно, с нос на римски патриций, високи скули и леко заострена брадичка. Това аскетично лице би подходило на монах от някой свят орден, който още вярва в самобичуването на душата чрез страдание. Бог му е свидетел, той беше страдал доста. Но това лице можеше да бъде също и приятно, топло и открито.

Неговата усмивка покоряваше жените, макар и преди време. Той не се беше усмихвал отдавна.

Бисквитите, манерката и револверът бяха в зелена найлонова раничка с черни найлонови презрамки, поставена на седалката до него. От време на време той я поглеждаше и му се струваше, че зареденият Чийфс Спешъл прозира през плета.

От пътя Сантяго Кениън, окръг Ориндж, той зави отначало по много по-тесен път, а след това — по един износващ гумите черен път.

Няколко минути след осем и трийсет паркира червения пикап в една отбивка под огромните бодливи клони на голям конусовиден смърч.

Той метна презрамките на раницката и пое към полите на планината Санта Ана. Познаваше всеки склон, долина, тясно дефиле и хребет още от детството си. Баща му беше имал каменна колиба в горната част на каньона Свети Джим, може би най-отдалечения от всички обитавани каньони, и Травис бродеше със седмици из дивите земи, отдалечени на много мили.

Той обичаше тези каньони, недокоснати от цивилизацията. Когато беше момче, черни мечки бродеха из горите — тях вече ги нямаше. Все още можеха да се срещнат диви мулета, макар и не толкова много, колкото беше виждал преди двадесет години. Но поне красивите земни извивки и издатини, изобилието на разнообразни храсти и дърветата все още бяха, каквито са били преди: голяма част от пътя му вървеше под навес от калифорнийски дъб и чинар. Понякога отминаваше една или няколко скупчени колиби. Някой от обитателите на каньона бяха хора, вярващи в близкия край на цивилизацията и искащи да оцелеят сред дивата природа, но не достатъчно решителни, за да заживеят в някое още по-страшно и непристъпно място. Повечето обаче бяха обикновени хора, преситени от шумотевицата на модерния живот и оцеляваха въпреки липсата на вода и електричество.

Независимо, че каньоните изглеждаха отдалечени, те скоро щяха да бъдат превзети от предградия. В радиус от сто мили, в селищата между окръзите Ориндж и Лос Анджелиз, живееше почти десет милиона души и се увеличаваха непрекъснато.

Но точно сега върху неовладяната земя се изливаше кристална, освобождаваща духа светлина, осезаема като дъжд, и всичко беше чисто и диво.

На един гол хребет, където ниската трева, израснала през краткия дъждовен сезон, вече беше суха и кафява. Травис седна върху широка каменна плоча и си свали раницата.

Върху друг плосък камък на петдесет стъпки от него се препичаше на слънце една петфутова^[1] гърмяща змия. Тя повдигна своята зла клиновидна глава и го заразглежда.

Като момче той беше убивал много гърмящи по тези хълмове. Измъкна оръжието от раницата и стана от хамака. След това направи

две стъпки към змията.

Гърмящата змия се повдигна по-високо и се взря напрегнато.

Травис направи още една крачка, после още една, зае поза за стрелба, с двете ръце на оръжието.

Гърмящата змия започна да се усуква. Скоро щеше да разбере, че не може да нападне от такова разстояние и щеше да направи опит за отстъпление.

Въпреки че Травис беше сигурен в точността и лекотата на своя изстрел, с учудване разбра, че не може да дръпне спусъка. Той беше дошъл по тези хълмове не само за опит да си припомни времето, когато се радваше на живота, но и да убива змии, ако ги види. Напоследък, ту разгневен от самотата и очевидната безцелност на живота си, беше опнал нервите си като тетива на лък. Той имаше нужда да освободи това напрежение чрез насилие, и убиването на няколко змии — ненужни никому — изглеждаше идеалното лекарство за неговото заболяване. И все пак, като гледаше тази змия, той разбра, че нейното съществуване не е тъй безсмислено като неговото: тя запълваше някаква екологическа нишка и вероятно се радваше на живота тъй, както той отдавна не се бе радвал. Той се разтрепери, оръжието започна да се отклонява от мишената и волята му не стигна, за да стреля.

Не беше достоен ексекютор, тъй че свали револвера и се върна на камъка, където беше оставил раницата.

Змията очевидно беше в миролюбиво настроение, защото главата ѝ се сниши, лъкатушейки върху камъка и остана неподвижна.

След малко Травис отвори пакета с бисквитите Орио, които обичаше много като млад. Не беше ги кусвал от петнадесет години. Бяха почти така хубави както ги помнеше. Отпи и Кул-Ейд от манерката, но не му хареса като бисквитите. Течността беше твърде сладка за отвикналото му небце.

От младостта можеш да си припомниш невинността, ентусиазма, радостите и ненаситността, но може би никога не можеш да ги имаш отново, помисли си той.

Като остави гърмящата змия да се радва на слънцето и праметна раницата си отново, Травис заслиза по южния склон на хребета под сянката на дърветата в началото на каньона, където въздухът беше освежен от ароматния пролетен растеж на вечнозелените храсти. На

дъното на каньона под западния склон, в дълбоката мрачина, той сви на запад и тръгна по следа на дивеч.

Няколко минути по-късно, като минаваше под два високи калифорнийски чинара, извити един към друг като арка, той излезе на място, осветено от слънцето през пролуката в клоните. На отсрещния край на откритото пространство следата водеше в друга част на гората, още по-гъсто обраслата с чинари, лаврови дървета и смърч. Напред гората стръмно се снижаваше към дъното на каньона. Като стоеше на края на слънчевото петно и само върхът на обувките му беше в сянката, и гледаше по стръмната пътека, можеше да види само на петнадесет ярда^[2] пред себе си — напред върху пътеката беше паднал учудващо непроницаем мрак.

Точно когато Травис щеше да стъпи в сянката и да продължи, едно куче излетя от сухите храсти вдясно и се втурна право към него, задъхано и сумтящо. Беше златен ретривър^[3], по външен вид — чиста порода.

Мъжко. Той прецени, че е малко повече от едногодишно, защото въпреки че почти имаше размера на възрастно, пазеше и нещо от живостта на малко кученце. Дебелата му козина беше сплъстена, мръсна, заплетена и омотана, неравна от късчета плевели и листа. То спря пред него, приседна, повдигна си главата и го загледа с несъмнено приятелско изражение.

Макар и мръсно, все пак това животно беше привлекателно. Травис се наведе, потупа го по главата и го почеса зад ушите.

Едва ли можеше да се очаква някой задъхан собственик да изскочи от храстите, ядосан от бягството на ретривъра. Така и никой не дойде. Когато провери за нашийник и марка, не намери нищо.

— Ти, разбира се, не си диво куче, нали, моето момче?

Ретривърът изсумтя.

— Не, много си дружелюбен, за да си див. Не са те загубили, нали?

То подуши ръката му.

Освен мръсната и оплетена козина, той забеляза изсъхналата кръв по дясното му ухо. По-прясна кръв се виждаше по предните му лапи, сякаш беше тичало толкова дълго и упорито по неравен терен, че възглавничките на краката му бяха започнали да се цепят.

— Като че ли се изминал труден път, момче.

Кучето зави ухото, сякаш се съгласи с думите на Травис.

Той продължи да го гали по гърба и да го чеше зад ушите, но след минута-две разбра, че иска от кучето нещо, което то не можеше да му даде: смисъл, цел, лек за отчаянието.

— Чупка сега — и той плесна леко ретривъра от страни, изправи се и се протегна.

Кучето стоеше пред него.

Той пристъпи към тясната пътека, слизаща в мрака. Кучето се стрелна пред него и затвори пътя към дивечовата следа.

— Мръдни, момче.

Ретривърът оголи зъбите си и изръмжа ниско и гърлено.

— Мръдни се. Добро куче — Травис се намръщи.

Когато се опита да го помръдне, ретривърът изръмжа и понечи да го ухапе за крака.

Травис отскочи две стъпки назад.

— Хей, какво ти е хрумнало?

Кучето спря да ръмжи и само дишаше тежко.

Той понечи да тръгне отново, но кучето започна да издава още по-застрашителни звуци, все още без да лае, но ръмжейки все по-гърлено и връхлитайки непрекъснато върху краката му, го караше да отстъпва назад към откритото пространство. Направи осем или девет несигурни стъпки назад по хлъзгавия килим от борови и смърчови иглички, спъна се сам и падна на задните си части.

Веднага щом Травис се озова на земята, кучето го остави. Притича през мястото до ръба на склона и надникна в сумрака надолу. Иначе увисналите му уши сега бяха щръкнали толкова, колкото могат ушите на ретривър.

— Проклето куче — каза Травис.

То не му обърна никакво внимание.

— По дяволите, какво ти стана, помияр такъв?

То стоеше в сянката на гората и продължаваше да се взира надолу по следата, към чернотата в дъното на гористия каньон. Опащката му беше свита, почти между задните крака.

Травис събра няколко камъчета от земята около себе си, изправи се и метна силно едно камъче по кучето. Въпреки че ударът отзад беше достатъчно силен, за да го заболи, кучето не изскимтя, а само се обърна рязко от изненада.

„Каква я направих сега, помисли си Травис. Ще ме ухапе за гърлото.“

Но кучето само го погледна обвиняващо — и продължи да запреща пътя към дивечовата следа.

Нещо в поведението на дрипавия звяр — нещо в раздалечените му тъмни очи или в наклона на голямата ъглеста глава — накара Травис да се чувства виновен, че го е замерил. Проклетото куче изглеждаше разочаровано от него и той се засрами.

— Хей, чуй — каза Травис. — Ти започна, разбери.

Кучето само го гледаше.

Травис пусна другите камъни на земята.

Кучето погледна изоставените оръжия, след това повдигна поглед и Травис се закле, че вижда одобрение в тоя кучешки поглед.

Травис би могъл да тръгне обратно. Или да намери друг път надолу по каньона. Но беше обладан от някаква ирационална решителност да си пробие път тук, да върви, където той иска да върви, за Бога. Точно в този ден той нямаше да бъде спрян или дори забавен от нищо тъй банално като заинатено куче.

Той стана, намести раницата върху раменете си, пое дълбока глътка боров въздух и тръгна смело към пътеката.

Ретривърът заръмжа отново — тихо, но застрашително. Бърните му се опънаха и оголиха зъбите.

Стъпка по стъпка смелостта напускаше Травис и когато стигна на няколко фута от кучето, реши да опита друг поход. Спря, поклати глава и тихо загълча животното: „Лошо куче. Ти си едно много лошо куче. Така е, нали? Какво се е вселило в тебе? М-м-м? Вижда се, че не си роден лош. Приличаш на добро куче.“

Кучето престана да ръмжи, докато му говореше галено. Рунтавата му опашка се поклати веднъж, дважд, но нерешително.

— Добро момче — каза той, като го ласкаеше и увещаваеше. — Така е по-добре. Ти и аз можем да бъдем приятели, а?

Кучето започна да вие тихо и примирително, с познатия и привличащ звук, който всички кучета издават, за да изразят естественото си желание за обич.

— Така, стигнахме донякъде — каза Травис, доближавайки с една стъпка ретривъра с намерение да се наведе и да го погали.

Изведнъж кучето скочи към него ръмжейки и го накара да отстъпи към полянката. Заби зъбите си в единия му крачол и като се завъртя около него, го повлече след себе си. Подскачайки отчаяно да го последва, той се препъна и падна отново.

— По дяволите! — изруга, като се чувствуваше безкрайно глупав.

Кучето започна да вие пак, този път от приятелски чувства и го близна по ръката.

— Ти си шизофреник — каза Травис.

Кучето се върна на другия край на полянката. Стоеше с гръб към него и гледаше надолу по следата, която слизаше между хладните сенки на дърветата. Внезапно то сниши глава и повдигна плешките си. Мускулите на гърба и краката видимо се напрегнаха, сякаш се готвеше за рязко движение.

— Към какво гледаш? — Травис изведнъж усети, че кучето не беше привлечено от самата гледка, а от нещо по нея. „Планински лъв?“ учуди се той на глас, докато се изправяше на краката си. В младостта му планинските лъвове, по-специално — пумите, дебнеха из тези гори и той помисли, че може би още има оцелели.

Ретривърът пак заръмжа, но този път не към Травис, а към това, което беше привлякло вниманието му. Издаваше нисък, едва чут звук и на Травис му се стори, че кучето беше не само ядосано, но и уплашено.

Койоти? Много от тях скитаха из подножията. Глутницата гладни койоти можеше да изплаши дори и яко животно като този златен ретривър.

Скимтейки от изненада, кучето направи бърз скок нагоре и назад от сенчестата дивечова следа. То се втурна към него, подмина го и стигна до дърветата от другата страна. Още малко, и щеше да изчезне в гората. Но при арката от два чинара, откъдето Травис беше минал само преди минута, кучето спря и погледна напрегнато назад. С уплашен и тревожен вид то се втурна отново към него, бързо го заобиколи, захапа крачола му и като изви назад, се опита да го повлече след себе си.

— Сега, сега, добре — каза той. — Добре.

Ретривърът го остави да върви сам. Издаде само нисък звук, повече като тежко издишване, а не като лай. Очевидно — за удивление

на Травис — кучето нарочно не го пускаше да продължи по мрачната пътека с дивечовата следа, защото там долу имаше нещо. Нещо опасно. А сега кучето искаше от него да избяга, защото това опасно създание пълзеше насам.

Нещо се приближаваше. Но какво?

Травис не се тревожеше, беше само любопитен. Каквото и да се доближаваше, то можеше да изплаши куче; но нищо в тези гори, дори койот и пума, не би нападнало възрастен човек.

Виейки настойчиво, ретривърът отново се опита да захапе единия крачол на дънките му.

В това поведение имаше нещо неестествено. Защо не го остави тук и избяга, щом е уплашено? Той не беше негов господар; то не му дължеше нищо — ни любов, ни защита. Забегналите кучета нямат чувство за дълг към непознати, не мислят за морал, нито имат съвест. За какво все пак се мислеше това куче — Ласи на свободна практика?

— Добре де, добре — каза Травис, като отдръпна с ръка кучето и го придружи до чинаровата арка.

Кучето се втурна напред, все по възходящата пътека, водеща към горния ръб на каньона, към оредяващите дървета и по-ярката светлина. Травис спря под чинарите. Присви очи и се вгледа отвъд залятата от слънцето полянка към тъмната като нощ пролука в гората, където следата слизаше надолу. Какво ли идваше?

Писъците на цикадите замряха тъй внезапно, сякаш някой вдигна иглата от грамофонна плоча. Шубракът стана свръхестествено тих.

Тогава Травис чу как нещо изшумоля нагоре по мрачната пътека. Звук от драцене. Топуркаше като от разместени камъни. Тихо шумолене в сухите храсти. Нещото вероятно не бе тъй близо, както звуците измамно подсказваха, защото ехото ги усилваше нагоре по тесния тунел от дървета. Въпреки това, създанието приближаваше бързо. Много бързо.

За пръв път Травис усети, че е в сериозна опасност. Знаеше, че нищо в гората не е достатъчно голямо и смело, за да го нападне, но разумът му беше надвит от инстинкта. Сърцето му биеше силно.

Над него, на горната пътека, ретривърът беше усетил неговото колебание и лаеше яростно.

Преди десетилетия той си бе помислил, че някоя разярена черна мечка се е втурнала нагоре по следата, подлудена от болест или болка.

Но обитателите на колиби и неделните туристи — бегълци от цивилизацията, бяха пропъдили няколкото оцелели мечки далеч назад в планините Санта Ана.

От звука личеше, че непознатият звяр ще достигне след броени секунди полянката между долната и горната част на следата.

По целия гръбнак на Травис полазиха тръпки като суграшица, стичаща се по прозорец.

Той искаше да види какво беше това нещо, но в същото време беше изстинал от страх и съвсем несъзнателен ужас.

От каньона над него, златният ретривър лаеше тревожно.

Травис се обърна и затича.

Беше в отлична форма, нито грам излишно тегло. Като остави задъханото куче да го води, Травис прибра ръце близо до тялото и се втурна нагоре по следата, прикляквайки под малкото по-ниски клони. Подкованите подметки на туристическите му обувки хващаха добре; подхлъзваше се само по откъртени камъчета и там, където имаше слой изсъхнали иглички, но не падна. Както бягаше през въображаемите пламъци на проблясващото слънце и сянката, един друг пламък се разгоря в гърдите му.

В живота на Травис Корнъл имаше много опасности и нещастия, но той никога и от нищо не беше бягал. И в най-тежките моменти спокойно посрещаше загубите, болката и страха. Но сега се случи нещо необикновено. Той загуби контрол. За първи път в живота си се поддаде на паника. Страхът се всели в него и докосна дълбоко един първобитен инстинкт, недокоснат от нищо преди. Както тичаше, кожата му настръхна и се обля в студена пот и той не знаеше защо незнайният преследвач успя да го изпълни с такъв несравним страх.

Не поглеждаше назад. Отначало не искаше да отвърне поглед от извиващата се опашка, защото се опасяваше да не се блъсне в някой нисък клон. Но докато тичаше, паниката го завладя и когато вече беше минал двеста ярда, не смееше да се обърне назад поради страха от това, което може да види.

Той знаеше, че реакцията му е необяснима. Игличките по врата и леденото усещане в стомаха му бяха ясни симптоми на суеверен ужас. Но нещо беше дръпнало юздите на духа му от цивилизацията и образованието обратно към уплашеното дете-дивак, което живее във всяко човешко същество — един призрак, останал в гените от нашето

далечно минало — и той не можеше лесно да се овладее отново, въпреки че осъзнаваше абсурдността на действията си. Грубият инстинкт го управляваше, и този инстинкт го принуждаваше да бяга, да бяга, да спре да мисли и пак да бяга.

Близо до края на каньона следата завиваше наляво и вървеше лъкатушейки нагоре по стръмната северна стена към билото. Травис точно завиваше, когато видя един прът насред пътеката, понечи да го прескочи, но закачи крака си в гнилото дърво. Падна напред, върху гърдите си. Зашеметен, той нито можеше да си поеме дъх, нито да помръдне.

Очакваше нещо да връхлети върху него и да разкъса гърлото му.

Ретривърът хукна обратно и скочи върху Травис, като се приземи на четири крака върху пътеката под него. Залая свирепо към потайния преследвач, много по-заstraшително, отколкото към Травис на полянката.

Травис се претърколи и седна, пъшкайки. Не виждаше нищо по следата надолу. Тогава разбра, че ретривърът не беше обезпокоен от нищо в тази посока, а стоеше напъряно на следата, с лице към ниските храсти в гората на изток от тях. Пръскайки слюнка, той лаеше пронизително, тъй упорито и силно, че ушите на Травис боляха като при експлозия. Дивашката ярост в гласа му всяваше страх. Кучето предупреждаваше невидимия неприятел да не се приближава.

— По-спокойно, момче — каза Травис нежно. — По-спокойно.

Ретривърът спря да лае, но не погледна към Травис. Взираше се съсредоточено в храстите, грапавите му черни бърни бяха оголили зъбите и ръмжеше дълбоко и гърлено.

Още дишайки трудно, Травис стана на крака и погледна на изток към гората. Вечно зелените храсти, чинари, няколко борики. Сенките като черни парцали бяха забодени тук-там от златните карфици на светлината. Храсти. Трънаци. Виещи лози. Няколко обрулени от вятъра зъбовидни скали. Не виждаше нищо необичайно.

Когато се протегна и постави ръка върху главата на ретривъра, кучето спря да ръмжи, като че ли разбра намеренията му. Травис пое въздух, задържа го и се опита да чуе някакъв шум от храстите.

Цикадите продължаваха да мълчат. В дърветата не пееха птици. Гората беше тъй тиха, сякаш огромният сложен часовник на вселената беше спрял да тиктака.

Той беше сигурен, че не е причинил внезапната тишина. Никога преди не бе обезпокоявал птиците или цикадите, минавайки през каньона.

Там имаше нещо. Натрапник, чието присъствие обикновените горски същества явно не одобряваха.

Той пое въздух и го задържа отново, напрягайки се да чуе и най-тихото движение в гората. Този път долови потрепване на храсталака, счупено клонче, тихо хрущане на сухи листа — и едно страховито и необичайно, тежко, накъсано дишане на нещо огромно. Съдейки по звука, беше на четиридесет фута разстояние, но не можеше да се определи точното му място.

Точно до него беше застинал ретривърът. Увисналите му уши бяха леко повдигнати и напрегнато слухтяха.

Тежкото дишане на незнайния противник беше толкова злоещо — дали от ехото на гората и каньона, или защото поначало си беше такава, — че Травис бързо свали раницата, развърза капачето и извади заредения 38-калибров револвер.

Кучето наблюдаваше оръжието. Травис имаше странното усещане, че животното знае що е револвер и го одобрява.

Тъй като не беше сигурен дали нещото в гората не е човек, Травис се провикна:

— Кой е там? Излез, където мога да те видя.

Хрипавото дишане в храсталака започна да придобива подчертано застрашителна интонация. Тайнственият гърлен резонанс наелектризира Травис. Сърцето му заби още по-силно и той се вкамени досущ като ретривъра до себе си. В безкрайните секунди на очакване той не проумя защо от самия звук долиташе, тъй силен страх. После започна да разбира, че го плашеше неговата неопределеност: гъргоренето на този звяр определено беше животинско... и все пак, нещо трудно определимо в него издаваше разум — нещо като обертоновете в гласа на разярен човек. Колкото повече го слушаше, толкова по-ясно Травис разбираше, че нито човек, нито животно могат да издадат точно такъв звук. А щом е така... тогава какво, по дяволите, беше това?

Видя движение в по-високите храсти. Точно отпред. Нещо приближаваше към него.

— Стой — извика той. — Не приближавай.

То продължи.

Сега беше само на трийсет фута.

Движеше се по-бавно от преди. Може би по-предпазливо. Но така или иначе вървеше към него.

Златният ретривър започна да ръмжи застрашително, като предупреждаваше дебнещото ги същество да не се приближава. Но слабините му ясно трепереха, а главата му се тресеше. Въпреки че се опитваше да предизвика нещото в шубрака, дълбокият страх да не го срещне го беше обладал.

Кучешката боязън обезкуражаваше и Травис. Ретривърите бяха известни с храбростта и куража си. Бяха специално отгледани за другари на ловците и често ги използваха в опасни спасителни операции. Каква заплаха или враг можеха да предизвикат такъв ужас в едно силно и достойно куче като това?

Нещото в гъсталака продължаваше към тях, вече на не повече от двадесет фута.

Въпреки че все още не бе видял нищо необикновено, Травис беше обладан от суеверен страх, долавяше някакви неопределими, но зловещи присъствия. Продължаваше да си повтаря, че е случил на пума, просто пума, която вероятно се страхуваше повече от него. Но ледените иглички пълзящи по целия му гръбнак чак до главата, сега се изостриха. Ръката му беше толкова хлъзгава от пот, че се опасяваше пистолетът да не се изплъзне от нея.

Петнайсет фута.

Травис насочи оръжието нагоре и стисна спусъка за единичен предупредителен изстрел. Пукотът замря в гората и проехтя надолу в дългия каньон.

Кучето дори не потрепна, но нещото в гъсталака веднага се отдалечи от тях и побягна на север, нагоре по склона към ръба на каньона. Травис не можеше да го види, но можеше ясно да очертае пътя на бързото му движение през високите до кръста плевели и храстите, които се поклащаха и разделяха от бързия му ход.

За секунда-две той почувствува облекчение, защото помисли, че го е подплашил. Но тогава видя, че то всъщност не бягаше от тях. То се носеше по дъга на север-северозапад и щеше да достигне дивечовата пътека над тях. Травис предусети, че съществото се опитва да затвори пътя им и да ги принуди да напуснат каньона по долния маршрут,

където щеше да има повече и по-добри възможности за нападение. Той не можеше да разбере как схвана това, знаеше само, че наистина е така.

Неговият първичен инстинкт за самосъхранение го поведе, без да е нужно да обмисля движенията, които прави. Той автоматично изпълняваше необходимото. Не беше чувствувал тази животинска непоколебимост от времето, когато участва във военни действия почти преди десет години.

Като се опитваше да държи под око издайническото потреперване на храсталака вдясно, захвърли раницата и стискайки само пистолета, Травис се втурна нагоре по стръмната пътека и ретривъра се затича след него. Но колкото и бърз да беше, не беше достатъчно бърз да изпревари непознатия враг. Когато разбра, че съществото ще достигне пътеката доста преди него, той стреля предупредително още един път, но този път противникът нито се изненада, нито се отклони. Два пъти стреля и в самия храсталак, там, където нещото се движеше, без да го е грижа дали там има човек или не, и този път успя. Не вярваше да го е улучил, но най-накрая го изплаши и то свърна встрани.

Продължаваше да тича. Трябваше непременно да стигне до ръба на каньона, където дърветата бяха редки по върха на билото, където храстите бяха оскъдни и където по-силната слънчева светлина не позволяваше на сенките да бъдат скривалища.

Когато пристигна на билото след две минути, беше страшно изтощен. Мускулите на прасците и бедрата му горяха от болка. Сърцето му туптеше тъй, че не би се изненадал да чуе как ехото му прескача от баир на баир и се връща обратно през целия каньон.

На това място беше спрял да си хапне бисквити. Гърмящата змия, която преди се препичаше на слънце, я нямаше.

Златният ретривър беше последвал Травис. Стоеше до него задъхан и гледаше надолу по склона, който току-що бяха изкачили.

Травис беше леко замаян и искаше да седне и почине, но съзнаваше, че още го грози неясната опасност, затова също погледна надолу по пътеката и проследи ниските храсти, които виждаше. Ако неизвестното същество още ги преследваше, то щеше да е по-предпазливо, изкачвайки склона без да движи плевели и храсти.

Ретривърът започна да вие и дръпна веднъж Травис за крачола. После препусна през тесния хребет към един склон, който щеше да ги изведе в съседния каньон. Очевидно кучето мислеше, че още са в опасност и трябва да не спират.

Травис беше на същото мнение. Разчиташе на инстинкта, пробуден от атавистичния му страх — и хукна след кучето по другата страна на хребета, към друг горист каньон.

[1] Един фут е равен на около 30,5 см. — Б.пр. ↑

[2] 1 ярд е равен на 91,4 см. — Б.пр. ↑

[3] Порода ловно куче — Б.пр. ↑

Винсент Наско чакаше в тъмния гараж от часове. Личеше му, че не обича да чака. Беше едър — над двеста фунта^[1], висок шест фута и три инча^[2], много мускулист и винаги изглеждаше така зареден с енергия, сякаш щеше да се взриви всеки момент. Широкото му лице беше спокойно и обикновено беше безизразно като на крава. Но в зелените му очи проблясваше жизненост, нещо беше винаги нащрек като в очите на див звяр — свирепа котка от джунглите, а не човек. Също като котка, въпреки грамадната си енергия, той беше търпелив. Можеше да се готви за скок с часове, тих и неподвижен, чакащ жертвата.

В девет и четиридесет, вторник сутринта, доста по-късно, отколкото Наско очакваше, ключалката с глухи болтове между гаража и къщата се отключи със силно еднократно щракане и доктор Дейвис Уедърби запали лампите в гаража и се присегна към копчето за вдигане на голямата външна врата.

— Стой където си — каза Наско, като се показва иззад предната броня на перленосивия Кадилак.

Уедърби изненадан премига насреща му.

— Кой, по дяволите...

Наско повдигна своя валтер Р-38 със заглушител и стреля веднъж в лицето на доктора.

С-с-с-с-нап.

Прекъснат в средата на изречението, Уедърби падна назад посред свежо боядисаната в жълто и бяло сервизна стая. Докато падаше, удари главата си в сушилнята за дрехи и бутна една подвижна метална количка за пране в стената.

Винс Наско не се разтревожи от шума, защото Уедърби беше ерген и живееше сам. Наведе се над трупа, който беше подпрял отворената врата и леко сложи ръка върху лицето на доктора.

Куршумът беше улучил Уедърби по челото, по-малко от инч над носа. Почти нямаше кръв, защото смъртта беше внезапна, а и ударът не беше достатъчно силен, за да пробие задната стена на черепа.

Кафявите очи на Уедърби бяха широко отворени. Изглеждаше изненадан.

С пръстите си Винс погали още топлатата буза на Уедърби откъм шията. Затвори безжизненото му ляво око, след това дясното, въпреки че знаеше за мускулните реакции след смъртта, които щяха да ги отворят отново широко след две минути. С искрена благодарност, звучаща в треперещия му глас, Винс каза:

— Благодаря ти. Благодаря ти, докторе.

Целуна и двете затворени очи на мъртвия мъж.

— Благодаря ти.

С приятна тръпка Винс вдигна ключовете за колата от пода, където ги беше изтървал мъртвецът и отвори багажника на Кадилака, като внимаваше да не докосва повърхност, на която могат да останат ясни отпечатащи. Багажникът беше празен. Добре. Той повлече трупа на Уедърби от сервизната стая, постави го в багажника, затвори капака и го заключи.

Бяха му казали, че тялото на доктора не трябва да бъде намерено до утре. Той не знаеше защо това е толкова важно, но се гордееше от безпогрешната си работа. След това се върна в сервизната стая, постави металната количка където ѝ е мястото и се огледа за следи от насилие. Остана доволен, затвори вратата на жълто-бялата стая и я заключи с ключа на Уедърби.

След това изключи гаражното осветление, мина през тъмното помещение и се измъкна през страничната врата, откъдето беше влязъл през нощта, като внимателно отвори крехката брава с кредитна карта. Използвайки ключа на доктора, внимателно я заключи отново и се отдалечи от къщата.

Дейвис Уедърби живееше в Корона Дел Мар, недалеч от Тихия океан. Винс беше оставил своята двегодишна камионетка Форд на три пресечки от къщата на доктора. Разходката до Форда беше приятна и освежителна. Това беше красив квартал, изобилстващ от архитектурни стилове. Скъпи испански къщи се редуваха с богато украсени домове в стил Кейп Код, и всичко това в хармония, която не можеше да се опише, а трябваше да се види. Градините бяха тучни и добре гледани. Палми, фикуси и маслинови дръвчета хвърляха сянката си върху алеите. Червени, коралови, жълти и оранжеви бугенвиллии блестяха с хиляди цветове. Бутилковите дървета също бяха цъфнали.

Клоните на жакарандите сипеха дантелените си пурпурни цветове.
Въздухът ухаеше на звезден жасмин.

Винсент Наско се почувствува отлично. Тъй силен, тъй пълен с енергия, тъй жив.

[1] *Фунт* — мярка за тегло, равна на 453.6 г. — Б.пр. ↑

[2] Около 190 см. — Б.пр. ↑

Понякога водеше Травис, а понякога кучето. Бяха минали доста път, когато Травис разбра, че шокът го беше пречистил от отчаянието и самотата, довели го в началото до полите на планината Санта Ана.

Голямото дрипаво куче не се отклони от него по целия път до пикапа, който беше паркиран успоредно на черния път, под надвисналите клони на огромен смърч. Когато спря до камиончето, ретривърът погледна назад към посоката, от която бяха дошли.

Зад тях в ясното небе пикираха черни косове, като че ли бяха наети за разузнавачи от някой планински магьосник. Тъмната стена от дървета се изправяше пред тях като крепостен вал на зловец замък.

Въпреки мрака в гората, черният път, на който стоеше Травис, беше напечен от слънцето до бледо кафяво и обвит от фин, лек прах, който покриваше обувките му при всяка стъпка. Чудеше се как е възможно такъв светъл ден да се изпълни с вледеняващото и осезаемо присъствие на нещо зло.

Гледайки гората, от която избягаха, кучето излая за първи път от половин час.

— Още се движи насам, нали така? — каза Травис.

Кучето го погледна и изскимтя нещастно.

— Да — каза той. — И аз го чувствавам. Може да съм луд..., но го чувствавам и аз. Но, по дяволите, какво има там, моето момче? Какво е то, дявол да го вземе?

Кучето безумно се разтресе.

Страхът на Травис се усилваше всеки път, когато кучето показваше своя ужас.

Той свали задния капак на каросерията и каза:

— Хайде. Ще те отведа от това място.

Кучето скочи в каросерията.

Травис тръшна капака и заобиколи машината. Докато отваряше вратата на шофьора, му се стори, че вижда движение в близките храсти. Но не в посока към гората, а от другата страна на черния път. В тази посока имаше полянка, плътно покрита с висока до кръста кафява трева, суха като старо сено — няколко мъхнати туфи мескит и няколко

пълзящи олеандрови храсти — все още зелени, защото имаха дълбоки корени. Когато погледна право към полянката, не видя никакво движение, подобно на това, което улови с крайчеца на окото си, но подозираше, че не се е излъгал.

С подновено чувство за опасността той влезе в колата и постави револвера на седалката до себе си. Подкара назад толкова бързо, колкото позволяваше изровеният от дъждовете път, като не преставаше да мисли и за четирикракия пътник в каросерията.

След двацет минути, когато спря на пътя Сантяго Кениън, отново в света на асфалтовите пътища и цивилизацията, все още трепереше и чувствуваше слабост. Но страхът не си беше отишъл съвсем и сега беше по-различен от този в гората. Сърцето му вече не биеше като барабан. Студената пот беше изсъхнала по ръцете и веждите му. Нямаше ги игличките по врата и главата — споменът за тях изглеждаше лъжлив. Сега го заплашваше не някакво неизвестно същество, а собственото му странно поведение. Веднъж излязъл невредим от гората, той не можеше да си спомни величината на ужаса, който го овладя там; затова собствените му действия сега изглеждаха безразсъдни.

Дръпна ръчната спирачка и загаси двигателя. Беше единадесет часа и утринното движение по пътя беше намаляло; само от време на време минаваше кола по провинциалния асфалтов път с едно платно. Поседя една минута и се опитваше да повярва, че инстинктът, по който е действувал, е бил точен, верен и сигурен.

Винаги се беше гордял с непоклатимото си спокойствие и твърдоглавия си прагматизъм — поне с това, ако не с друго. Можеше да стои хладен в центъра на клада. Можеше да взема тежки решения в трудна обстановка и да приема последствията.

Освен ако — но той все по-трудно вярваше, че нещо странно действително го е дебнело там. Чудеше се дали не е изтълкувал погрешно поведението на кучето и дали не си е въобразил движението в храсталака, само за да оправдае бягството си от самосъжалението.

Слезе от камиончето, мина отстрани и погледна ретривъра очи в очи, както стоеше в каросерията. Той подаде едрата си глава към него и го облиза по врата и бузата. Въпреки че преди го хапеше и лаеше, той бе обичливо куче и Травис за пръв път видя смешната страна на ужасното му състояние. Опита се да го държи на разстояние. Но то се

натискаше напред, като почти се прекатури напред през борда на каросерията в неудържимото си желание да го оближе по лицето. Той се засмя и разроши сплъстената му козина.

Игривостта на ретривъра и бясното махане на опашка въздействуваха на Травис по неочакван начин. От много време съзнанието му се бе превърнало в тъмно убежище на мисли за смъртта и днешното пътуване беше негова кулминация. Но непринудената радост на това животно, че просто е живо, беше като лъч в мрачната душа на Травис и му припомни за светлата страна на живота, която той отдавна бе изоставил.

За какво беше цялата тази врява преди малко? — зачуди се той на глас.

Кучето престана да го ближе, престана да мята чорлавата си опашка. После го погледна сериозно и той усети как нежните, топлокафяви очи на животното го пронизват. Нещо в тях беше необикновено, предизвикващо. Травис беше почти хипнотизиран, но и кучето изглеждаше покорено. Лек пролетен бриз подухна от юг и Травис се вгледа в очите на кучето, търсейки тайната на тази насочена сила и привличане, но не видя нищо толкова необикновено. Може би освен... е, те изглеждаха някак по-изразителни от обикновени кучешки очи, някак по-интелигентни и разбиращи. Обръщайки краткото внимание, което се полага на едно куче, можеше да се види, че в неподвижния му поглед има нещо дяволски необикновено. Както стояха вперени един в друг без никой да погледне встрани, Травис започна да се чувства доста особено. Полази го някаква тръпка придружена не от страх, а от усещането, че става нещо тайнствено, че се колебае на прага на страховитото откровение.

Тогава кучето разтърси глава, лизна го по ръката и магията се развали.

— Откъде си, момче?

Кучето наклони глава вдясно.

— Кой е собственикът ти?

Кучето наклони глава вляво.

— Какво ли да правя с тебе?

Сякаш вместо отговор, кучето прескочи задния капак, притича покрай Травис до шофьорската кабина и се качи в кабината на пикапа.

Когато Травис погледна вътре, ретривърът беше на пътническата седалка и гледаше право напред през стъклото. Кучето се обърна към него и издаде тих звук, сякаш недоволствуваше от туткането им.

Той седна зад волана и пхна револвера под седалката си.

— Не вярвам, че ще мога да се грижа за теб. Голяма отговорност е това, приятелче. Не съвпада с плановете ми. Съжалявам.

Кучето го изглежда умолително.

— Изглеждаш ми гладен, моето момче.

То излая веднъж тихо.

— Добре, за това ще ти помогна. Мисля, че имаше един шоколад Хърши някъде в жабката. Освен това наблизко има един Макдоналдс, където сигурно ще намерим два хамбургера, на които ще е написано твоето име. Но след това или ще трябва да те пусна на свобода, или ще те заведа в приют.

Травис още говореше, когато кучето вдигна предния си крак и удари копчето на жабката с крак. Капачето се отвори веднага.

— Какво правиш, дявол те...

Кучето се наведе напред, зарови муцуна в отворената кутия и извади шоколада със зъби, като го държеше толкова внимателно, че дори не проби опаковката.

Травис премигваше от изненада.

Ретривърът протегна към него пакетчето Хърши, като че ли искаше Травис да разопакова почерпката.

Слисан, Травис разкъса хартията.

Ретривърът го гледаше и облизваше бърните си.

Като чупеше шоколада на кубчета, Травис му го даваше на хапки. Кучето го поемаше с благодарност и ги изяде почти изискано.

Травис гледаше объркан и не беше сигурен дали това, което се случи, бе наистина неестествено или имаше разумно обяснение. Кучето наистина ли беше разбрало думите му, че има нещо сладко в кутията? Или пък просто беше подушило аромата на шоколад? Сигурно второто.

Каза, обръщайки се към кучето:

— Но как разбра, че трябва да натиснеш копчето за отваряне на капака?

То го погледна, облиза се и прие още едно парченце шоколад.

— Добре, добре, може би на този трик са те научили. Въпреки че хората не учат на това кучетата си, нали? Да се претърколиш, да се преструваш на умрял, да лаеш мелодично за вечерята си, даже и да ходиш по малко на задните си крака... да, това са нещата, на които обикновено учат кучетата... но никой не ги обучава да отварят ключалки и брави.

Ретривърът съзерцаваше замечтано последната хапка шоколад, но Травърс нарочно взе сладкото парченце при себе си.

Времето, за Бога, беше непонятно. Двете секунди, които стигнаха на кучето да вземе шоколада, след като Травис го беше споменал.

— Ти разбра ли това, което казах? — попита Травис, чувствавай се глупав, задето подозира езикови способности у кучето. И въпреки това, той повтори въпроса:

— Разбра ли? Наистина ли разбра?

С нежелание ретривърът отмести поглед от последното парченце. Очите им се срещнаха. Травис отново усети, че става нещо тайнствено; потрепери, но не неприятно като преди.

Поколеба се, след това се покашля.

— Ъ-ъ... имаш ли нещо против аз да изям последното парче шоколад?

Кучето обърна поглед към двете малки квадратчета Хърши в ръката на Травис. Бафна веднъж, сякаш съжаляваше и погледна през предното стъкло.

— Проклет да съм — каза Травис.

Кучето се прозя.

Като внимаваше да не движи ръката си, без да показва шоколада и без да привлича вниманието към него другояче, освен с думи, той се обърна отново към голямото опърпано куче:

— Е, на тебе, момче, сигурно ти трябва повече, отколкото на мене. Ако я искаш, последната хапка е твоя.

Ретривърът го погледна.

Пак без да движи ръка, държейки я близо до тялото си с явното намерение да запази шоколада за себе си, Травис каза:

— Ако искаш, вземи го. Иначе просто ще го изхвърля.

Ретривърът се премести по-близо, наведе се до него и леко издърпа шоколада от пръстите му.

— Дваж проклет да съм — каза той.

Кучето се изправи на четири крака върху седалката и главата му почти стигна до покрива. После погледна през задното прозорче на кабината и тихо изръмжа.

Травис погледна вътрешното огледало, след това страничното, но не видя нищо необикновено зад колата. Там бяха само асфалтовата лента на пътя, тесният банкет и тревистия склон надолу от дясната страна.

— Мислиш, че е време за тръгване? Така ли?

Кучето го погледна, обърна се и към задното стъкло, след това се завъртя, седна с подвити встрани крака пак с поглед напред.

Травис запали двигателя, включи на първа, излезе на пътя Сантяго Кениън и се насочи на север. Хвърляйки бърз поглед на спътника си, каза:

— Ти наистина ли си нещо повече от куче... или просто аз откачам? И ако наистина си нещо повече... какво, по дяволите, си тогава?

В извънградския източен край на Чапмън Авеню той зави на запад към закусвалнята Макдоналдс, за която беше споменал. После каза на кучето:

— Сега вече нито мога да те пусна, нито да те заведа в приют.

Минута по-късно каза на себе си:

— Ако не те задържа, непрекъснато ще се чудя какво си и ще умра от любопитство.

Изминаха около две мили и свърнаха в паркинга на Макдоналдс.

— Така че вече ставаш мое куче — каза Травис.

Ретривърът не каза нищо.

ВТОРА ГЛАВА

1

Нора Девън се страхуваше от телевизионния техник. Въпреки че изглеждаше на около трийсет (нейната възраст), той беше упорит и настъпателен като всезнаещ тийнейджър. Когато му отвори вратата, смело я изгледа отгоре до долу, представяйки се: „Арт Стрек, Уодлоу Ти-Ви“ — и отново я погледна в очите с намигване. Беше висок, слаб, явно държеше на външния си вид и носеше бели униформени широки панталони и риза. Беше гладко избръснат. Тъмнорусата му коса беше късо подстригана и добре сресана. Изглеждаше като син на прилично семейство, а не изнасилвач или психо, но Нора веднага изпита страх, може би защото неговата самоувереност и дързост не подходдаха на външния му вид.

— Нали вие имате нужда от обслужване? — попита той, докато пристъпваше на прага.

Въпреки че въпросът му звучеше невинно, ударението, което постави на думата „обслужване“, се стори на Нора противно и със сексуален намек. Тя не мислеше, че реагира пресилено, но в края на краищата беше повикала човек от Уодлоу Ти-Ви и не можеше да отпрати Стрек без обяснение. А обяснението щеше да стигне до спор, и тъй като тя не беше конфликтна личност, го пусна да влезе.

Докато го водеше по дългия хладен коридор към арковидния вход на хола, тя имаше неприятното чувство, че неговата издокараност и широката му усмивка са само подробности от внимателно поставена маска. В него имаше зорка животинска предпазливост, прикрито напрежение, и с всяка стъпка към вътрешността на къщата тя ставаше все по-тревожна.

Като я следваше съвсем отблизо и почти дишаше във врата ѝ, Арт Стрек каза:

— Хубава къща имате, госпожо Девън. Много хубава. Наистина ми харесва.

— Благодаря — изрече тя вдървено, без да спомене за истинското си семейно положение.

— Един мъж може да се чувства добре тук. Да-а, много добре.

Къщата беше построена в онзи стил, който понякога наричат Стария испански от Санта Барбара: два етажа, кремави гипсови орнаменти и покрив от червени керемиди, веранди, балкони и всичко това със заоблени ъгли вместо стандартните квадратни. Избуяла червена бугенвиллия покриваше северното лице на къщата с ярки увиснали цветове. Жилището беше много красиво.

А Нора го мразеше.

Тя живееше тук от двегодишна, значи всичко двадесет и осем, и през всичките тези години, без една, върху ѝ тегнеше желязната воля на леля Вайълет. Детството, а всъщност и животът ѝ, не бяха никак леки. Вайълет Девън беше починала преди година. Но в действителност сянката ѝ още гнетеше Нора, защото споменът за омразната старица още я стискаше мъчително за гърлото.

Като остави чантата с инструменти до апарата „Магнавокс“ във всекидневната, Стрек се изправи и се огледа. Беше явно изненадан от обстановката.

Тапетът на цветя беше погребално тъмен. Убитите цветове на персийския килим сякаш бяха правени по поръчка. Няколкото бледожълти петна не придаваха никакъв колорит на останалите цветове — сиво, кестеняво, тъмно синьо. Тежките английски мебели от средата на деветнадесети век, украсени с дълбока резба, стояха върху извити крака с формата на хищни животински лапи: масивни кресла, масички, шкафове, подходящи за доктор Калигари, бюфети, тежки по половин тон всеки. Малките масички бяха покрити с тежък брокат. Някои от лампите бяха върху оловни поставки с бледосиви абажури, други имаха кафяви керамични основи, но никоя от тях не светеше силно. Завесите изглеждаха оловно тежки; пожълтелите им от времето скрипци висяха между страничните стени и малкото слънчева светлина, която успяваше да се прокрадне между тях, имаше цвят на горчица. Обзавеждането никак не отиваше на испанската архитектура; Вайълет преднамерено беше наложила досадния си лош вкус в изящната къща.

— Вие ли сте се обзавели така? — попита Арт Стрек.

— Не. Леля ми — каза Нора. Тя стоеше до мраморната камина, толкова далеч от него, колкото позволяваха стените на стаята.

— Това беше нейното жилище. Аз го... наследих.

— Ако бях на ваше място — каза той — щях да изхвърля всичко оттук. Тази стая може да стане светла и весела. Простете, че ви го казвам, но това не е вашият стил. Тук е добре за някоя леля — стара мома... Тя беше стара мома, нали така? Е, така си помислих. Става за някоя сбръчкана леля — стара мома, но определено не става за красива дама като вас.

Нора искаше да го укори за нахалството, искаше да му каже да си затваря устата и да си гледа телевизора, но не знаеше как да се защитава. Леля Вайълет предпочиташе тя да е мила и покорна.

Стрек ѝ се усмихваше. Дясното ъгълче на устата му се изви страшно неприятно в почти подигравателна гримаса.

Тя се насили и каза:

— И така ми харесва.

— Ама наистина?

— Да.

Той повдигна рамене.

— Какво му е на приемника?

— Картината непрекъснато подскача. Има и снежинки.

Тъй дръпна телевизора към себе си, включи го и се вгледа в трептящия и свит образ. Включи в контакта малка преносима лампа и я окачи на гърба на приемника.

Дядовият стенен часовник в коридора отбеляза четвърт час с единичен звън, който проехтя глухо в къщата.

— Гледате ли много телевизия? — попита той, докато отвиваше задния капак.

— Не много — отговори Нора.

— Аз пък харесвам вечерните сапунени филми. Далас, Династията — от тоя род.

— Изобщо не ги гледам.

— О-хо? Хайде де, сериозно, хващам се на бас, че ги гледате. — Той се усмихна никакво. — Всички ги гледат, даже и да не си признават. Нищо не е тъй интересно като историите за удари в гърба, заговори, кражби, лъжи и... прелюбодеяние. Знаете ли какво мисля?

Хората седят, гледат ги, цъкат с езици и казват: „Ау, колко ужасно“, а всъщност им олеква. Такава е човешката природа.

— Аз... Аз трябва да свърша нещо в кухнята — каза тя нервно — Повикайте ме, когато го оправите.

После излезе от стаята, мина по коридора и влезе в кухнята през люлеещата се врата.

Трепереше. Ненавиждаше се заради проявената слабост, готовността да се предаде на страха, но не можеше да се промени.

Тя беше една мишка.

Леля Вайълет често казваше: „Момиче, хората на тази земя са два вида — котки и мишки. Котките ходят, където пожелаят, правят каквото им скимне, вземат, каквото искат. По природа котките са агресивни и егоистични. Обратно, мишките не са нито на йота агресивни. По природа те са раними, деликатни и плахи и се чувствуват най-добре с наведени глави, когато приемат съдбата си такава, каквато е тя. Ти си такава мишка, скъпа. Не че е лошо да си мишка. Можеш да си много щастлива. Животът на мишката не е вълнуващ като живота на котката, но ако си кротуваш в дупката и стоиш сама, ще надживееш котката и превратностите на съдбата ще те отминат.“

Точно сега една котка се спотайваше във всекидневната, ремонтирайки телевизора, а Нора стоеше в кухнята, обхваната от миши страх. Всъщност тя не беше почвала да готви нещо, както каза на Стрек. За кратко остана права край мивката, стискайки двете си студени ръце — ръцете ѝ сякаш винаги бяха студени — и се чудеше какво да прави, докато той свърши работата си и си тръгне. Реши да опече кекс. Жълт кекс с шоколадова плънка. Това занимание щеше да отклони мислите ѝ от спомена за многозначителното подмилкване на Стрек.

Тя приготви всички купи, прибори, електрически миксер, плюс готовото тесто и другите съставки и след това се залови за работа. Скоро опънатите ѝ нерви бяха успокоени от познатата домашна дейност.

Точно като наля сместа в двете тавички, Стрек се появи в кухнята и каза:

— Май обичате да готвите?

От изненада тя почти изгърва празната метална купа и омазнената бъркалка. Все пак смогна да ги удържи — и с леко треперене, издаващо напрежението ѝ — ги постави в мивката.

— Да. Обичам да готвя.

— Не е ли чудесно? Харесвам жени, които обичат женската работа. Шиете ли, плетете ли, бродирате ли или нещо подобно?

— Правя брюкселска дантела.

— Още по-добре.

— Телевизорът готов ли е?

— Почти.

Кексът беше готов за слагане в печката, но Нора се въздържа да поеме тавичките, докато Стрек я наблюдаваше, защото се страхуваше, че ръцете ѝ ще треперят твърде много. Тогава той щеше да усети нейната уплаха и вероятно щеше да стане още по-дързък. Затова остави пълните тавички и отвори кутията с глазура.

Стрек влезе по-навътре в кухнята, като се движеше небрежно, леко отпуснат и се оглеждаше с дружелюбна усмивка, но отиваше право към нея.

— Дали ще може да изпия чаша вода?

Нора почти въздъхна от облекчение, като ѝ се искаше да вярва, че само глътката студена вода го е довела тук.

— Да, разбира се — каза тя. Взе чаша от рафта и пусна студената вода.

Когато се обърна да му я даде, той беше дошъл с тиха котешка стъпка точно зад гърба ѝ. Тя неволно подскочи. Чашата се разля и водата плисна по пода.

— Вие... — започна тя.

— Да? — каза той, като поемаше чашата от ръката ѝ.

— ... ме стреснахте.

— Аз? — усмихна се той, като я гледаше с леденосините си очи.
— О, разбира се, не исках. Съжалявам. Безобиден съм, госпожо Девън. Наистина. Исках само чаша вода. Вие нали не си помислихте, че искам нещо друго, не, нали?

Беше дяволски дързък. Тя не можеше да повярва, че може да е толкова дързък, толкова нахакан, студен и агресивен. Искеше да го зашлеви, но се страхуваше от последствията. Един шамар щеше да

потвърди обидните му двузначни намеци или другите обиди — и по всяка вероятност — да го окуражи, вместо да го спре.

Той я наблюдаваше с неизменна напрегнатост, като бъдеща жертва. Усмивката му беше на хищник.

Тя усети, че най-добрият начин да се справи със Стрек, е да се преструва на невинна и твърдоглава като паметник, да не обръща внимание на противните му полови намеци, като че ли не ги е разбирала. Накратко, трябваше да се справи с него тъй, както мишката се справя със заплаха, от която не може да избяга. Преструвай се, че не виждаш котката, преструвай се, че я няма и може би тя ще се обърка и учуди от липсата на реакция и ще потърси друга, по-подходяща жертва.

За да се скрие от предизвикателния му поглед, Нора откъсна две книжни салфетки от кутийката до мивката и започна да бърше пода, където беше разляла водата. Но в момента, в който се наведе пред Стрек, разбра, че е сгрешила, защото той не се отдръпна, а стоеше приведен над нея, докато тя клечеше долу. Ситуацията имаше силно еротичен смисъл. Когато разбра, че тази поза в нозете му издава нейната зависимост, тя скочи отново на крака и видя как усмивката му се разширява.

Развълнувана и объркана, Нора хвърли мокрите салфетки в кошчето под мивката.

Арт Стрек каза:

— Готвене, дантели... да, мисля, че е добре, много добре. Какво друго обичате да правите?

— Опасявам се, че това е всичко — каза тя. — Нямам никакво необикновено хоби. Не съм интересна личност. Пета цигулка. Даже съм много скучна.

Като се прокланаше, че не може да изпъди кучия му син вън от къщи, тя се промъкна край него уж да провери колко е нагряла печката, но в действителност се опитваше да се измъкне от обсега на ръцете му.

Той вървеше точно зад нея.

— Като спрях отпред, видях много цветя. Вие ли се грижите за цветята?

Докато гледаше копчетата на печката, тя каза:

— Да... Обичам градинската работа.

— Одобрявам това — каза той, сякаш тя беше длъжна да изисква неговото одобрение. — Цветя... добре е жените да се интересуват от цветя. Готвене, дантели, градинска работа — ама вие имате много женски таланти и интереси. И се обзалагам, че всичко правите добре, госпожо Девън. Искam да кажа — всичко, което една жена трябва да прави. Обзалагам се, че сте страхотна във всяко отношение.

Ако ме докосне, ще пицця — помисли се тя.

Но стените на старата къща бяха доста дебели, а и съседските къщи не бяха наблизо. Никой нямаше да я чуе или да дойде да я спасява.

Ще го ритам — реши тогава. Ще се отбранявам.

В действителност не беше убедена, че ще се бие, не беше сигурна, че ще има смелост да се защити. Даже и да опитахе, той я превъзхождаше по размери и сила.

— Да-а, обзалагам се, че сте страхотна във всяка отношение — повтори той, като натърти думите още по-предизвикателно.

Като се извърна от печката, тя насила се засмя.

— Мъжът ми ще се изненада, ако чуе това. Наистина, кексовете ми не са лоши, но коричката им все не става, а печеното винаги е много сухо. Дантелата ми е прилична, но ми трябва цяла вечност да завърша започнатото.

Тя предпазливо се промъкна покрай него и се върна до бюфета. Сама се учуди, че бърбори непрекъснато, докато отваря кутийката с глазура. Разприказва се от безсилното отчаяние.

— Хванала съм цаката на цветята, но не ме бива много в къщната работа, и ако мъжът ми не помагаше — да, без неговата помощ, всичко щеше да е с краката нагоре.

Това, което каза, й прозвуча ужасно глупаво. Усети в гласа си истерична нотка, която той също не можеше да пропусне.

Но споменаването на съпруг очевидно го накара да премисли настъплението си. Докато Нора сипваше сместа в купата и внимателно отмерваше масло, Стрек изпи водата, колко му беше дала. Той отиде до мивката и постави чашата в широкия съд с мръсни купи и прибори. Този път не се приближи, към нея.

— Е, да видим телевизора — каза той. Нора се усмихна с премерена разсеяност и кимна. Върна се към своята работа, като си тананикаше тихичко и се преструваше, че не се е случило нищо.

Той прекоси кухнята и отвори люлеещата се врата, след това спря и каза:

— Леля ви наистина е обичала тъмните места, нали така? И кухнята може да стане страхотна, ако я освежите.

Преди да смогне да му отговори, той излезе и вратата се залюля след него. Въпреки, че никой не беше поискал мнението му за разцветката на кухнята, Стрек явно си беше прибрал рогата и Нора беше довольна от себе си. Беше го опазила само със скалъпената лъжа за несъществуващия си съпруг, произнесена с учудващо равнодушие. Вярно е, че една котка не би постъпила точно тъй с нападател, но това не беше и кроткото, уплашено поведение на мишка.

Тя се огледа във високата кухня и реши, че наистина е много тъмна. Стените бяха кално-сини. Грапавите глобуси на лампите бяха твърде непрозрачни и излъчваха студено и сиво сияние. Помисли си как ще се отрази едно пребоядисване и смяна на лампите.

Дори и мисълта за промени в къщата на Вайълет Девън беше главозамайващо смела и въодушевяваща. След смъртта на Вайълет Нора беше преустроила само собствената си спалня, но нищо друго. Като мислеше сега дали може да продължи промените, тя се почувствува като безумно смел бунтар. Може би. Можеше и да успее. Ако успееше да отстрани Стрек, вероятно щеше да събере куража да се опълчи срещу мъртвата си леля.

Тази нейна самоувереност и приповдигнатото ѝ настроение продължиха само двадесет минути — достатъчно, за да остави тавичките в печката, да забърка глазурата и да измие няколко купи и прибори. Тогава се върна Стрек и съобщи, че телевизорът е готов и после ѝ даде сметката.

Въпреки че изглеждаше кротък когато напусна кухнята, при второто си появяване беше станал отново нахален като преди. Огледа я от главата да петите сякаш я събличаше с поглед и когато срещна очите ѝ, в неговите се четеше предизвикателство.

Стори ѝ се, че сметката е твърде голяма, но не направи въпрос, защото искаше той да се омете по-скоро. Докато тя седеше и пишеше чека на кухненската маса, той използва вече познатия номер — стоеше съвсем близо до гърба ѝ, като че ли се опитваше да я сплаши с телесното си мускулно превъзходство. Когато тя се изправи и му

подаде чека, той го пое по такъв начин, че докосна ръката ѝ многозначително.

Докато вървяха по дългия коридор, Нора беше почти сигурна, че той внезапно ще остави инструментите на пода и ще я нападне изотзад. Но когато достигнаха външната врата и той излезе на верандата, сърцето ѝ започна да бие с по-нормална скорост. Той се застоя точно пред вратата.

— Какво работи мъжът ви?

Въпросът я смути. Той трябваше да го зададе преди, когато в кухнята тя спомена за съпруг — но сега любопитството му изглеждаше неуместно.

Трябваше да му каже, че не му влиза в работата, но все още я беше страх. Усещаше, че може само да се ядоса, че много лесно може да дръпне спусъка на спотаената му жестокост. Затова му отговори с друга лъжа, като се надяваше да го откаже от задевките му:

— Той е... полицай.

Стрек повдигна вежди.

— Наистина ли? Тук, в Санта Барбара?

— Да, тук.

— Солидна къща за един полицай.

— Моля? — каза тя.

— Не знаех, че на полицаите им плащат толкова добре.

— О, но нали ви казах — наследих къщата от леля си.

— А, да, спомням си. Казахте ми. Така е.

Като се опитваше да подкрепи лъжата, тя каза:

— Живеехме в апартамент и като умря леля ми, се преместихме тук. Прав сте — иначе нямаше да можем да си я позволим.

— Добре — каза той. — Радвам се за вас. Наистина. Дама, красива като вас заслужава и красива къща.

След това докосна въображаемата си шапка, намигна и пое по алеята към улицата, където до бордюра беше паркиран белият му микробус.

Тя затвори вратата и го проследи през едно прозрачно ъгълче на тъмното замрежено овално прозорче на вратата. Той погледна назад, видя я и помахаше. Тя се отдръпна от прозорчето към мрачния коридор и го загледа от място, където не можеше да бъде видяна.

Очевидно не ѝ беше повярвал. Знаеше, че съпругът е само лъжа. Не трябваше, за Бога, да му казва, че мъжът ѝ е ченге, — това беше твърде прозрачен опит да го задържи на разстояние. Трябваше да каже, че е омъжена за някой водопроводчик, или лекар — каквото и да е, но не ченге. Но, така или иначе, Арт Стрек си тръгваше. Въпреки че знаеше за лъжата ѝ, си тръгваше.

Не се почувствува сигурна, докато микробусът не изчезна от погледа ѝ.

Всъщност и след това я беше страх.

След като уби доктор Дейвис Уедърби, Винс Наско беше откарал сивата си камионетка Форд в един сервиз на магистралата Пасифик Коуст. Той постави нужните монети в кабинковия телефон и набра един номер в Лос Анджелиз, който беше скътал в паметта си много отдавна. Отговори мъжки глас, като повтори номера, който Винс беше набрал. Това беше единият от трите гласа, които обикновено му отговаряха — спокоен, с нисък тембър. Често се обаждаше и друг, висок и остър, мъжки глас, който стържеше в ушите на Винс.

Понякога се обаждаше жена; гласът и беше секси, доста гърлен и все пак момичешки. Винс никога не я беше виждал, но често се опитваше да си я представи.

Когато спокойният мъжки глас изрецитира номера, Винс каза:

— Готово е. Радвам се, че се обръщате към мене и съм винаги на разположение, ако имате други задачи.

Той беше убеден, че човекът от другия край на жицата също ще разпознае гласа му.

— Радвам се да чуя, че всичко е минало добре. Отношението ни към вашата работа е силно положително. А сега запомнете това — каза гласът и бавно прочете седемцифрен телефонен номер.

Изненадан, Винс го повтори.

Гласът каза:

— Това е един от обществените телефони във Фашъл Айлънд. Намира се на откритата алея близо до универсалния магазин „Робинсън“. Можете ли да бъдете там след петнадесет минути?

— Да — каза Винс. — След десет.

— Ще позвъня след петнадесет за подробностите.

Винс остави слушалката и се запъти към колата, като си подсвиркуваше. Това, че го изпращаха до друг обществен телефон, за да получи „подробностите“, означаваше само едно: вече имаха нова поръчка за него — две за един ден!

По-късно, след като кексът беше вече готов, Нора се оттегли в спалнята си в югозападния ъгъл на втория етаж.

Когато Вайълет Девън беше още жива, това беше тайното убежище на Нора — въпреки че нямаше резе на вратата. Тогава стаята беше натъпкана с тежки мебели, както впрочем и всички други, и приличаше повече на склад, отколкото на къща за живеене. Всеки предмет допълваше мрачната атмосфера. И все пак, когато свършеше досадната къщна работа или пък леля й я освободеше след някоя от безкрайните си лекции, Нора бягаше право в своята спалня и потъваше в мечтания свят на книгите.

Вайълет винаги проверяваше с какво се занимава племенницата й без предупреждение, промъквайки се безшумно по коридора, и отваряше внезапно винаги отключената врата, като се надяваше да улови Нора в момент на забранено занимание. Тези инспекции без предизвестие бяха най-чести, докато Нора беше дете и девойка, но, макар и по-редки, продължиха до последните дни на Вайълет Девън, когато Нора вече беше зряла жена на двадесет и девет. Вайълет обичаше да носи тъмни рокли и косата й винаги беше стегната в малък кок, а по бледото й лице с остри черти нямаше и следа от грим. Трудно можеше да се каже, че прилича на жена — по-скоро имаше вид на каещ се монах в груба плащеница, който наднича в тъмните килии на студен средновековен манастир, за да шпионира братята си.

Ако хванеше Нора да дреме или да мечтае, я смърмваше жестоко и я наказваше с тежка работа. Нейната леля не понасяше безделието.

Книгите бяха позволени — ако самата Вайълет ги беше одобрила — първо, защото даваха знания. Освен това, както обичаше да казва Вайълет: „Домакини, обикновени жени като мене и тебе никога няма да водят бляскав живот, нито ще посещават далечни страни. Затова книгите са особено ценни за нас. Ние можем да изпитаме всичко, като се вживяваме в книгите. Това не е лошо. Да живееш чрез книгите е даже по-добре, отколкото да имаш приятели и да познаваш... мъже.“

С помощта на един податлив домашен лекар Вайълет не допусна Нора да тръгне на училище под предлог, че здравето й е разклатено.

Образоваше се у дома и книгите бяха единственото ѝ училище.

Освен че на трийсет години беше прочела хиляди книги, Нора беше и самоука художничка — рисуваше с маслени, акрилни, водни бои и молив. Леля Вайълет одобряваше заниманията със скици и рисунки. Изобразителното изкуство беше самотно занимание, което отвлечаше мислите на Нора от света зад стените на къщата и я предпазваше от срещи с хората. А те неминуемо щяха да я изоставят, наранят или разочароват.

В единия ъгъл на Норината стая имаше дъска за рисуване, статив и шкафче за рисувателните принадлежности. Беше направила място за мъничкото си ателие като побута мебелите, без да маха нищо, и ефектът беше клаустрофобичен.

Много пъти през дългите години, най-често нощем, но и посред бял ден, Нора беше завладявана от чувството, че подът на спалнята ще се продъни под тежестта на всичките мебели и тя ще се стовари в стаята отдолу, притисната до стената от собственото си масивно четиристенно легло. Когато този страх станеше непоносим, тя се спасяваше в градинката на задния двор, където сядаше на открито с ръце около себе си и трепереше. Беше вече на двадесет и пет, когато проумя, че причината за тези тревожни състояния не беше само излишъкът от мебели, а деспотичното присъствие на леля ѝ.

Една събота сутрин преди четири месеца, осем месеца след като Вайълет Девън беше починала, Нора внезапно беше обладана от неистово желание за промяна и като бясна започна да прережда спалнята-ателие. Тя извади и издърпа всички по-дребни мебели и ги разпредели равномерно из другите пет претъпкани помещения на втория етаж. Наложиха се да разглоби някои от по-тежките и да ги измъкне на части, но най-накрая успя да извади всичко, освен голямото легло, една нощна масичка, едно-единствено кресло, столчето и дъската за рисуване, шкафчето с бои и статива. Това бяха нещата, които ѝ трябваха. Тогава свали тапетите.

Тези два дни замаяха главата ѝ, чувствуваше, че става революция и животът ѝ ще се промени завинаги. Но когато приключи със спалнята, непокорният ѝ дух я напусна и останалата част на къщата остана непокътната.

Сега поне в тази стая беше светло, даже радостно. Стените бяха боядисани с най-светлата жълта боя. Нямахме ги тежките завеси, а на

тяхно място бяха поставили щори „Леворол“, чийто цвят беше в тон с боята. Беше махнала мрачния килим и излъскала разкошния дъбов паркет.

Сега стаята беше нейно убежище повече от всякога. Всеки път, когато прекрачеше прага и видеше плода на своите усилия, настроението ѝ се оправяше и донякъде забравяше неприятностите.

След страха, който изживя при срещата със Стрек, светлата стая я успокои както винаги. Тя седна до дъската за рисуване и започна предварителна скица с молив за една картина с маслени бои, замислена от известно време. Отначало ръцете ѝ трепереха и трябваше да спре няколко пъти за да ги овладее и да продължи, но скоро страхът ѝ премина.

Дори успяваше да мисли спокойно за Стрек, докато работеше, и се опита да си представи докъде би стигнал той, ако не бе успяла да го пропъди от къщи. Напоследък Нора се замисляше дали черногледството на Вайълет Девън относно външния свят и хората там е основателно; въпреки че това беше основното в нравоученията на леля ѝ, Нора хранеше тайното подозрение, че то може да се окаже погрешно, дори извратено. Но след срещата Арт Стрек се стори блестящо доказателство за твърденията на Вайълет, доказателство, че излишното взаимодействие с външния свят е опасно.

Обаче след малко, когато скицата беше полуготова, Нора започна да мисли дали не изопачава всичко, което Стрек беше казал и сторил. Поне беше сигурно, че той не би имал полови желания към нея. Не и към нея.

В края на краищата, тя не беше привлекателна жена. Обикновена. С външен вид на домакиня. Може би даже грозна. Нора знаеше, че това е истина, защото въпреки недостатъците си, старата Вайълет притежаваше и някои добродетели, една от които беше точната употреба на думите. Нора беше непривлекателна, скучна жена, която не може да очаква от никого да я държи в ръце, да я целува или обича. Това беше неоспорима истина, която леля Вайълет я накара да приеме от най-ранна възраст.

Въпреки че характерът му беше отвратителен, Стрек беше привлекателен мъж и можеше да притежава много красиви жени. Смешно беше да се помисли, че ще се интересува от повлекана като нея.

Нора още носеше дрехите, които леля ѝ беше купила — тъмноцветни, безформени рокли и блузи, подобни на тези, които самата Вайълет носеше. По-ярки и женствени дрехи само биха подчертали мършавото ѝ тяло, лишено от грация и безизразното, непривлекателно лице.

Но защо Стрек каза, че е красива?

Е, и това можеше да се обясни. Сигурно ѝ се подиграваше. Или, по-вероятно, беше просто любезен, учтив.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече Нора вярваше, че е сбъркала в преценката си за горкия човек. Само на тридесет, а вече беше изнервена стара мома, напласена и самотна.

Тази мисъл я потисна за малко. Но тя удвои усилията си върху скицата, завърши я и започна нова, от друг ъгъл. Докато следобедът изтичаше, тя се затваряше в своето изкуство.

Звънът на стария дядов часовник ехтеше от долния етаж на всеки кръгъл половин и четвърт час.

Залезващото на запад слънце позлатяваше все повече стаята и въпреки отиващия си ден тя ставаше все по-светла. Въздухът сякаш затрептя. От южния прозорец се виждаше как една кралска палма леко се полюляваше от майския бриз.

В четири часа вече беше спокойна и рисувайки си тананикаше.

Когато телефонът иззвъня, я стресна.

Остави молива и посегна към слушалката.

— Ало?

— Смешно е — каза мъжки глас.

— Моля?

— Изобщо не са чували за него.

— Съжалявам — каза тя, — но мисля, че сте сбъркали номера.

— Но нали говоря с вас, госпожо Девън?

Сега, тя разпозна гласа. Това беше той. Стрек.

Известно време тя не можа да каже нищо.

Той каза:

— Изобщо не са чували за него. Обадох се в полицията на Санта Барбара и потърсих офицера Девън, но те ми казаха, че няма служител на име Девън в участъка. Това не е ли твърде странно, госпожо Девън?

— Какво искате от мене? — попита тя с треперещ глас.

— Мисля, че е грешка на компютъра — каза Стрек, като се смееше тихо. — Да-а, разбира се, просто някаква компютърна грешка е зачеркнула мъжа ви от техните списъци. Съветвам ви да му кажете веднага, щом се прибере в къщи, госпожо Девън. Ако не оправя тая работа... е, да не ви плаша, но няма да му дадат заплатата в края на седмицата.

Той затвори телефона и звукът от централата я подсети, че тя трябваше да затвори първа, трябваше да тръшне слушалката в момента, в който той каза, че е звънял в полицията. Не трябваше да насърчава опитите му, дори и само като го изслушва по телефона.

Тя обиколи къщата и провери всички прозорци и врати. Бяха добре заключени.

Травис Корнъл беше поръчал вече пет хамбургера за златния ретривър, докато седяха в Макдоналдс на Ийст Чапмън Авеню в Ориндж. Както беше върху седалката, кучето изяде всичкото месо и две от хлебчетата и сега искаше да изрази благодарността си като го оближе по лицето.

— Имаш дъх на крокодил с разстройство — възрази той, като го побутна настрани.

Връщането в Санта Барбара им отне три часа и половина, защото пътищата бяха много по-натоварени от сутринта. Докато пътуваха, Травис поглеждаше спътника си и му говореше, като очакваше от него да покаже отново изумителния си разум. Надеждите му останаха напразни. Ретривърът се държеше като всяко друго куче, което пътува в кола. Само от време на време наистина се изправяше и гледаше през предното или страничното стъкло с необикновено напрежение и внимание. Но през останалото време спеше свит на седалката и сумтеше в съня си — или въздишаше и се прозяваше с отегчен вид.

Когато миризмата на мръсната кучешка козина стана непоносима, Травис свали всички стъкла за да влезе свеж въздух и ретривърът веднага протегна главата си навън. Докато вятърът развяваше ушите и козината му, той беше направил смешната и трогателна безхитростна гримаса на всяко куче, пътуващо по този начин с висока скорост.

В Санта Барбара Травис спря в един супермаркет, откъдето купи няколко кучешки консерви Алпо, една кутия кучешки бисквити Милк-Боун, тежки пластмасови съдове за кучешка храна и вода, емайлирана метална ваничка, кучешки шампоан против въшки и кърлежи, специална четка за оплетената козина на спътника си, нашийник и каишка.

Докато Травис подреждаше тези неща в каросерията на пикапа, кучето го наблюдаваше през задното стъкло с плътно долепен нос.

Сядайки зад волана той му каза:

— Много си мръсен и воняш. Нали няма да ми създадеш много проблеми, ако те изкъпя?

Кучето се прозя.

Когато вече влезе в алеята на четиристайното си бунгало под наем, в северния край на Санта Барбара и спря двигателя, започваше да се замисля дали действията на кучето тази сутрин всъщност бяха чак толкова удивителни.

— Ако не ми покажеш същото отново — каза той на кучето, като пхаше ключа във външната врата, — ще трябва да си призная, че там, в гората, просто ми е хлопала дъската, и че съм толкова смахнат, та да си въобразя всичко това.

Застанало до него на площадката, кучето го погледна въпросително.

— Искаш ли да носиш отговорността за това, че се съмнявам дали съм с всичкия си? М-м-м-м?

Една оранжево-черна пеперуда се стрелна покрай лицето на ретривъра и го стресна. Кучето излая веднъж и се втурна да преследва пърхащата плячка надолу по пътеката. Като се стрелкаше насам-натам из градинката, подскачаше високо и ловеше въздуха с уста, а ярката му жертва все се изплъзваше, то почти се блъсна в пъстрото стебло на една канарска финикова палма, след това едва избягна тежкия удар в стената на едно басейнче за водопой на птици и накрая тромаво спря в една леха с високи новогвинейски цветя, над които пеперудата набра безопасна височина. Ретривърът се претърколи веднъж, изправи се на крака и изтърча от лехата.

Когато разбра, че е надхитрено, кучето се върна при Травис. Погледна го глуповато.

— Ами, чудно куче — каза той. — Тежък случай.

Отвори вратата и ретривърът се впусна пред него. Искаше незабавно да изследва тези нови стаи.

— По-добре да те открадне някой — извика Травис подире му.

После внесе емаилираната ваничка и другите покупки в кухнята. Остави храните и новите съдове там, а всичко друго изнесе навън през задната врата. Постави чантата на бетонната площадка в задния двор и нагласи ваничката до нея, близо до дългия маркуч, прикрепен към външната чешма.

Върна се обратно, извади една кофа изпод кухненската мивка, напълни я с най-горещата вода, която течеше от крана, изнесе я навън и я изля във ваната. Травис беше пренесъл четири кофи с гореща вода,

когато се появи ретривърът и започна да разглежда задния двор. Ваната беше вече полупълна, а кучето започна да очертава територията си, като уринираше през един-два фута по варосаната стена от бетонни блокчета, ограждаща имота.

— Когато привършиш унищожаването на тревата — каза Травис, — настройвай се за баня, мошенико.

Ретривърът повдигна глава, извърна се към него и като че ли слушаше думите му. Но никак не приличаше на умните кучета от филмите. Изглеждаше глупаво. Когато го изслуша, притича няколко стъпки край стената и започна да пишка пак.

Като гледаше как кучето се облекчава, Травис също почувствува нужда. Влезе в банята, а след това се преоблече в по-стари дънки и фланелка за предстоящото мокрене.

Когато Травис се показва отново, ретривърът стоеше до димящата вана, хванал маркуча със зъби. Някак беше успял да отвърти крана. От маркуча във ваната се изливаше вода.

Беше много трудно, ако не и невъзможно, едно куче да се справи успешно с пускането на водопроводен кран. Травис помисли, че това е равнозначно на изобретателността и сръчността, нужни за отварянето на секретната капачка на кутийка аспириин с една ръка зад гърба.

Смаян, каза:

— Водата ли ти се стори твърде гореща?

Ретривърът пусна маркуча да тече по бетона и почти възпитано влезе във водата. Седна вътре и го погледна, сякаш искаше да му каже: „Давай да започваме, многознайко“.

Той доближи ваната и приклекна до нея.

— Покажи ми сега как ще спреш водата.

Кучето го погледна тъпо.

— Покажи ми — повтори Травис.

Кучето изсумтя и се донамести в топлата вода.

— Ако си могъл да я пуснеш, ще можеш и да я спреш. Как го направи? Със зъби? Трябва да е било със зъби. За Бога, не можеш да го направиш с лапи. Интересно, колко умело действуваш с уста. Можеше да си счупиш някой зъб върху желязната дръжка.

Кучето се наведе леко навън от ваната, толкова, че да захапне чантата с шампоана.

— Няма ли да спреш кранчето? — попита Травис.

Кучето само неразбираемо мигаше срещу него.

Въздъхна и спря водата.

— Добре. Окей. Прави се на много хитър — и извади четката и шампоана от чантата, като ги подаде на ретривъра. — Ето. Сигурно аз изобщо не ти трябва. Можеш сам да се изтъркаш, сигурен съм.

Кучето издаде едно дълго, повлечено „у-у-у-ф“ някъде дълбоко в гърлото си и Травис почувствува, че то му казва да не се прави на много хитър.

Не преувеличавай, каза си той. Опасно е да се задълбочаваш толкова, ще откачиш, Травис. Това тук е едно дяволски умно куче, но то не разбира какво всъщност му казваш, нито пък може да ти отговори.

Ретривърът се къпеше с удоволствие, без да се противи. След като му каза да излезе от ваната и изми шампоана от него, Травис четка цял час мократа му козина. Той извади много тресчици стръкове от плевели, които водата не беше измила, вчеса го. Кучето стоеше спокойно и до шест часа се преобрази.

То беше много красиво животно в новата си премяна. Основният цвят на козината му беше умерено златист с по-светли петна по задната част на крачетата, по корема и хълбоците, и вътрешната страна на опашката. Козината му отдолу беше гъста и мека за да го топли и да не пропуска вода. Отгоре тя беше също мека, но не толкова гъста и по-дългите кичури бяха къдрави. Опашката беше леко извита нагоре и му придаваше весел и жизнерадостен вид, подчертан от непрестанното ѝ въртене.

Сухата кръв по ухото беше от малка раничка, която вече зарастваше. Кръвта по лапите не беше от някакво сериозно нараняване, а от много тичане по каменист терен. Травис само ги дезинфектира с малко разтвор на борова киселина. Надяваше се, че кучето ще усети само леко дразнене или даже нищо, тъй като не накуцваше изобщо — и малките ранички щяха да зараснат след няколко дена.

Ретривърът вече изглеждаше чудесно, но сега Травис беше измокрен, потен и вонеше на кучешки шампоан. Бързаше да вземе душ и да се преоблече. Беше също изгладнял от усилия и напрежение.

Оставаше само да сложи нашийник на кучето. Но когато се опита да го закопчае върху врата му, ретривърът заръмжа тихо и отстъпи

извън обсега на Травис.

— Е-е, сега пък. Това не е нещо страшно, момчето ми.

Кучето гледаше червената кожена примка в ръката му и продължаваше да ръмжи.

— Май си имал неприятности с нашийник, а?

Кучето спря да ръмжи, но не пристъпи към него.

— Да не са те мъчили? — попита Травис. — Така е било, изглежда. Може би са те задушили с някой, презатегнали са го и са те задушили, или са те вързали с къса верижка. Така ли беше?

Ретривърът излая веднъж, притича през дворчето и застана в най-отдалечения ъгъл, гледайки нашийника отдалеч.

— Имаш ли ми вяра? — попита Травис, като стоеше на колене, в поза, предразполагаща кучето.

То премести поглед от примката към Травис и го погледна в очите.

— Аз никога няма да те измъчвам — заяви той тържествено, без да изпитва никакво неудобство, че говори така прямо и откровено с едно куче. — Трябва да знаеш, никога. Ти ги усещаш тези неща с инстинктите си, нали? Разчитай на тези инстинкти, момчето ми, и ми вярвай.

Кучето тръгна от ъгъла на дворчето към Травис и спря точно там, където той не можеше да го стигне. Погледна веднъж нашийника, след това се втренчи в Травис тайнствено и напрегнато. Както и преди, той почувствува, че по някакъв мистериозен начин обмен с животното — странно и неописуемо, но истински.

Каза му: „Виж сега, ще има моменти, когато ще трябва да те водя на някои места само с каишка. А тя се закрепва за нашийника, нали? Ето, само затова те искам с нашийник — за да те водя навсякъде със себе си. Затова, и за да те пази от бълхи. Но ако наистина не я искаш, няма да те насилвам.“

Те се гледаха доста време, докато ретривърът обмисляше положението. Травис все стоеше, протегнал напред нашийника, сякаш връчваше подарък, а не примка; а кучето не помръдваше поглед от очите на новия си господар. Накрая ретривърът се разтърси, изсумтя и бавно пристъпи напред.

— Добро момче — окуражи го Травис.

Когато стигна до него, кучето се отпусна по корем, след това се завъртя на гръб и вирна нагоре четирите си крака, показвайки колко е уязвимо. Погледът му беше изпълнен с любов, доверие, но малко страх.

Травис помисли, че полудява — усещаше буца в гърлото си, а ъглите на очите му бяха пълни с горещи сълзи. Преглътна силно, примигна за да вижда ясно и си каза, че е сантиментален глупак. А всъщност знаеше защо премисленото покорство на кучето го трогна толкова дълбоко. За пръв път от три години Травис усети, че е нужен някому; усети силна връзка с друго живо същество. За пръв път от три години усети, че животът има смисъл.

Нахлузи нашийника на мястото му, закопча го и нежно почеса и потърка коремчето на ретривъра.

— Ще трябва да ти измислим име — каза той.

Кучето се завъртя отново върху краката си, погледна го и ушите му щръкнаха в очакване на новото име.

Боже мили, рече си Травис — та аз му приписвам човешки качества. Той е едно глупаво куче, особено може би, но все пак само глупаво куче. Може и да ми се струва, че иска да чуе как ще го наричам, но е абсолютно сигурно, че не разбира английски.

— Не мога да измисля нито едно подходящо име — каза Травис най-накрая. — Нали не бързахме. Трябва да измислим най-точното име. Ти не си обикновено куче, космата муцуно. Трябва ми време да помисля, важно е да не сбъркаме.

Травис изля водата от ваната, изми я и я остави да съхне. После заедно с кучето влязоха в общата си къща.

Доктор Елизабет Ярбек и съпругът ѝ Джонатан, адвокат, живеяха в Нюпорт Бийч в просторна едноетажна къща в провинциален стил, с измазани в кремаво стени и пътека в двора, покрита с камъни от каньона Буке. Отиващото на запад слънце излъчваше медно-рубинена светлина, която святакаше и проблясваше в орнаментното стъкло на тесните витражни прозорчета по външната врата, като им придаваше вид на огромни брилянти.

Елизабет отвори вратата след позвъняването на Винс Наско. Беше около петдесетте, спретната и привлекателна, с буйна сребърноруса коса и сини очи. Винс каза, че името му е Джон Паркър, че работи за ФБР и е нужно да говори с нея и мъжа ѝ относно един случай, който разследват сега.

— Случай? — каза тя. — Какъв случай?

— Има връзка с финансирания от правителството изследователски проект, в който сте участвували преди време — каза Винс думите, с които му беше наредено да започне.

Тя прегледа внимателно снимката в картата му и останалите документи на Бюрото.

Не го беше грижа за това. Фалшивите документи бяха изработени от същите хора, които го наеха за тази работа. С подправените хартийки се сдоби преди десет месеца за да направи един удар в Сан Франсиско и те му послужиха успешно за още три случая.

Той знаеше, че картата му ще бъде одобрена, но не беше сигурен дали самият той ще издържи проверката. Носеше тъмносин костюм, бяла риза, синя вратовръзка и излъскани до блясък черни обувки — точната униформа на агент. Ръстът и безизразното лице също му служеха добре за ролята, която играеше. Но убиването на доктор Дейвис Уедърби и двете убийства, които очакваше само след минути, така го бяха въодушевили, че трудно удържаше възторга си. В него напираше манияшки смях и му ставаше все по-трудно да го задържи. Докато караше мръснозеления Форд седан, откраднат специално за настоящата задача преди четиридесет минути, беше започнал да

тръпне силно, но не от нерви, а от неудържимост, почти сексуално удоволствие. Наложил се да спре в страни от пътя и да диша дълбоко десет минути, докато се поуспокои малко.

Доктор Елизабет Ярбек вдигна поглед от фалшивата карта, погледна го в очите и се усмихна леко.

Той също рискува и се усмихна, въпреки че имаше опасност да избухне в смях, който щеше да го провали. Имаше невинна усмивка, чийто контраст с ръста му я правеше очарователна.

След секунда доктор Ярбек също се усмихна широко. Удовлетворена от документите, тя му ги върна и го покани вътре.

— Ще трябва да говоря и с мъжа ви — напомни й Винс, след като тя затвори външната врата.

— Той е в хола, господин Паркър. Насам, ако обичате.

Холът беше голям и просторен. Кремави стени и килим. Бледозелени канапета. Прозорци с обковани стъкла, частично покрити от зелени завеси, откриващи гледка към педантично подредения и обработен двор и къщите на по-ниските хълмове.

Джонатан Ярбек подреждаше по-дребните клечки между големите цепеници, които беше сложил в тухлената камина и се приготвяше да запали огъня. Той се изправи, като изтупваше ръцете си от праха, когато жена му представи Винс: „Джон Паркър от ФБР.“

— ФБР? — каза Ярбек, присвивайки веждите си въпросително.

— Господин Ярбек — каза Винс, — ако в къщи има и друг член на семейството, ще искам да говоря сега и с него, за да не трябва да повтарям.

Ярбек каза, като поклащаше глава:

— Само Лиз и аз сме тука. Децата са в колежа. За какво точно става въпрос?

Винс извади пистолета със заглушител от вътрешния джоб на самото си и застреля Джонатан Ярбек в гърдите. Адвокатът политна назад към полицата на камината, опря се в нея и се свлече надолу, след това се стовари върху месинговите инструменти за камината.

С-с-с-с-нап.

За момент Елизабет Ярбек замръзна от изумление и ужас. Винс бързо пристъпи към нея. Сграбчи лявата й ръка и я изви силно зад гърба й. Когато тя извика от болка, той опря пистолета до слепоочието й и каза:

— Мълчи, или ще разпиляя шибания ти мозък по пода.

Преведе я насила през стаята до тялото на нейния съпруг. Лицето на Джонатан Ярбек беше върху малка месингова лопатка за въглища и ръжен с месингова дръжка. Той беше мъртъв. Но в такива случаи Винс обичаше сигурността. Стреля два пъти отблизо в тила на Ярбек.

Отначало Лиз нададе странен, писклив, котешки звук — а после захлипа.

Винс не вярваше, че съседите ще успеят да видят каквото и да е поради разстоянието и тъмното оцветяване на стъклата, но желаше да се справи с жената на по-удобно място. Принуди я да излезе и я насочи към вътрешната част на къщата, като едновременно надничаше във всяка врата, докато намери голямата спалня. Вътре я удари силно и тя се просна на пода.

— Стой мирна — каза ѝ.

След това включи лампите до леглото. Започна да затваря завесите на големите врати с подвижни прозорци, които водеха към вътрешния двор.

В момента, когато ѝ обърна гръб, жената скочи на крака и се втурна към вратата.

Той я хвана, притисна я с гръб към стената, заби един юмрук в стомаха ѝ, за да изкара въздуха и я хвърли отново на пода. След това я сграбчи за косата и обърна очите ѝ към своите.

— Слушай, госпожичке, аз няма да те застрелям. Дойдох тук за мъжа ти. Но ако се опиташ да офейкаш, преди да съм те пуснал аз, ще трябва да очистиш и тебе. Ясен ли съм?

Разбира се, той излъга. Бяха му платили за да убие нея, а мъжа ѝ премахна, просто защото беше там и пречеше. Но беше истина, че Винс няма да я застреля. Искаше нейното съдействие докато успее да я завърже и обработи с любимото си темпо. Двата изстрела го задоволиха донякъде, но сега искаше да извлече колкото може повече, да я убива бавно. Понякога смъртта може да се поглъща като изтънчен деликатес, скъпо вино или да ѝ се наслаждаваш като на величествен залез.

Едва дишайки и ридаейки, тя каза:

— Кой си ти?

— Не е твоя работа.

— Какво искаш?

— Млъкни и не пречи, и ще се измъкнеш жива.

Тя бързо започна да повтаря нечленоразделни молитви, прекъсвани от кратки отчаяни хлипове.

Винс привърши затварянето на завесите.

После откъса телефонния кабел и го захвърли наред стаята.

Като хвана жената за рамото, я изправи отново на крака и я завлече в банята. Порови из чекмеджетата, докато накрая намери аптеката; лейкопластът щеше да му свърши работа.

Върна я пак в спалнята и я накара да легне на леглото по гръб. С лейкопласта върза глезените ѝ един към друг, а китките ѝ обездвижи отпред. В някакво чекмедже намери чифт фини пликове, от които направи тампон и затыкна с него устата ѝ. Накрая я дозапуши с последното парче лейкопласт.

Тя се извиваше с всичка сила и очите ѝ бяха потънали в пот и сълзи.

Винс излезе от спалнята и отиде до хола, където коленичи до трупа на Джонатан Ярбек, с който имаше работа за довършване. Обърна го по гръб. Единият от куршумите, влезли откъм тила на Ярбек, беше пробил гърлото му, точно под брадичката. Отворената му уста беше пълна с кръв. Едното му око се беше завъртяло навътре в кухнята и сега се виждаше само бялата очна ябълка.

Винс погледна другото око.

— Благодаря — каза той искрено и с почит. — Благодаря ви, господин Ярбек.

Затвори и двата клепака. След това ги целуна.

— Благодаря.

Целуна и челото на мъртвеца.

— Благодаря за всичко, което ми дадохте.

След това мина през гаража, където порови из шкафовете и откри някои инструменти. Избра си чук с удобна гумирана дръжка и хромирана стоманена глава.

Когато се върна в тихата спалня и постави чука на леглото до вързаната жена, очите ѝ се разшириха почти смешно.

Тя започна да се извива и гърчи, опитваше се да изкопчи ръцете си от примката на лепкавата лента, но напразно.

Винс съблече дрехите си.

Като видя, че очите ѝ го гледат със страшния ужас, с който преди малко гледаха чука, той каза:

— Моля не се тревожете, доктор Ярбек. Няма да ви докосна с пръст — и постави сакото и ризата си на облегалката на един стол. — Няма де е нужно да преживеете това унижение — събу обувките, чорапите и панталоните си. — Нямам полово влечение към вас. Не съм такъв човек. Просто си събличам дрехите, за да не ги напръскам целите с кръв.

Вече гол, той вдигна чука, насочи го към левия ѝ крак и разби коляното ѝ. Около петдесет-шестдесет удара след началото дойде Моментът.

С-с-с-с-нап.

Една внезапна енергия нахлу в него. Усети свръхчовешка сила, а сетивата му като че ли докоснаха всичко — всеки цвят и материя наоколо. Усети, че сега е по-силен от всякога, че е Бог в тяло на човек.

Изтърва чука и падна на голите си колене край леглото. Постави чело на кървавата постелка и започна да вдишва дълбоко, тръпнейки от наслада, силна до непоносимост.

След две минути, вече овладян, свикнал с по-голямата си сила, той се изправи, обърна лице към мъртвата жена и дари с целувки размазаното ѝ лице, като не забрави и дланите на двете ѝ ръце.

— Благодаря.

Беше тъй развълнуван от жертвата ѝ в негово име, че щеше да заплаче с глас. Но радостта от собствения му успех беше по-силна от жалостта, и сълзи не потекоха.

Взе бърз душ в банята. Докато водата отнасяше сапунената пяна, той си мислеше колко е щастлив — беше направил убийството своя професия; плащаха му за това, което би правил и без възнаграждение.

Когато се облече, изтри с кърпа няколкото вещи, които беше докоснал след влизането в къщата. Той винаги помнеше всеки свой ход и не се тревожеше, че може да пропусне нещо в заличаването на Отпечатъците или да забрави някоя случайна улика. Блестящата му памет беше още една страна на неговия Дар.

Когато излезе от къщата, разбра, че е вече нощ.

ТРЕТА ГЛАВА

1

През по-ранните часове на вечерта ретривърът не показва нищо от забележителните способности, които заинтригуваха Травис. Наблюдаваше кучето — ту открито, ту без да се издава — но не видя нищо любопитно.

Пригответи си вечеря от сандвичи с бекон, зелена салата и домати, а за кучето отвори кутия „Алпо“. „Алпо“-то му хареса и то изяде съдържанието на едри хапки, но беше ясно, че предпочита неговата храна. Седеше на кухненския под до стола му и го гледаше със замечтан поглед как яде двата си сандвича върху масата с Червена покривка. Накрая му даде две парченца бекон.

В кучешката му молба за храна нямаше нищо необикновено. Не изпълни никакви главозамайващи трикове. Просто ближеше хълбоците си, виеше тихо от време на време и използваше ограничения си репертоар от нещастни изражения, които трябваше да предизвикат състрадание и милост. Всяко дворно куче би направило същото за да се сдобие с мечтаната хапка.

По-късно, когато бяха в хола, Травис включи телевизора и кучето се сви на топка върху канапето до него. След малко сложи глава на крака му и явно искаше да го галят и чешат зад ушите и Травис се подчини. Понякога поглеждаше към телевизора, но очевидно програмите не го вълнуваха.

Програмите не вълнуваха и Травис. Той мислеше за кучето. Искаше да го опознае и да го подтикне да покаже още от триковете си. Въпреки че обмисляше как да го накара да изяви отново изумителната си интелигентност, не му идваше на ум нищо, което да покаже действителната степен на разумните способности на това животно.

Освен това, Травис имаше чувството, че кучето няма доброволно да съдействува за подобна проверка. Изглеждаше, че то почти през цялото време инстинктивно прикрива ума си. Припомни си как

безразсъдно и нескопосано преследваше пеперудата, след това сравни тези действия със старанието и разума, нужни за пускането на дворния воден кран: това беше поведение на две различни същества. Мина му налудничавата мисъл, че ретривърът не иска да привлече вниманието към себе си и проявява невероятната си интелигентност само при опасност (както в гората) или когато е много гладен (както при отварянето на жабката в автомобила за да получи шоколада), или ако никой не го наблюдаваше (когато пусна кранчето).

Но това беше нелепа мисъл, защото съдържахше предположението, че кучето е не само много интелигентно за вида си, но и съзнава изключителността на собствените си способности. Кучетата, а впрочем и всички животни, просто не притежаваха високата степен на самосъзнание, нужна за преценка на себе си и сравнение със себеподобните. Сравнителният анализ беше чисто човешко качество. Даже ако едно куче беше много умно и способно на много номера, то пак не можеше да осъзнае, че не е като другите кучета. Да се приеме, че това куче разбира всичко това, значеше не само да му се припише забележителен интелект, но разум, логика и способност за разумни съждения, превъзхождащи инстинкта, който направлява поведението на всички животни.

— Ти — каза Травис, като нежно го галеше по главата — си една тайна, забулена в загадки. Ако не е така, аз съм кандидат за усмирителна риза.

Като чу гласа му, кучето го погледна, срещна погледа му за момент, прозя се — и изведнъж проточи шия и се загледа към книжните рафтове зад Травис, които изпълваха тесния коридор между хола и столовата. Доволното му, глуповато-кучешко изражение беше изчезнало и на негово място имаше жив интерес. Травис го беше виждал вече, и знаеше, че това не е обикновена кучешка наблюдателност.

Като се изтърколи от канапето, ретривърът се втурна към книжните рафтове. Започна да притичва между тях и гледаше нагоре към цветната задна част на кориците в грижливо подредени редове.

Къщата се даваше под наем напълно обзаведена — макар и евтино и безвкусно — с тапицерия заради трайността ѝ (от винил) или заради това, че неизтриваемите петна не изпъкваха (всичко беше в уморителен за очите дъс). Вместо дърво беше използвана

дървоподобна облицовка от изкуствения материал „Формика“, който беше устойчив на чупене, драскане, разяждане и изгаряния от цигари. За щастие все пак имаше нещо по вкуса на Травис Корнъл, и това бяха книгите — с меки и твърди корици, — които изпълваха рафтовете в хола.

Кучето изглежда проявяваше силно любопитство поне към някои от няколкостотинте тома.

Като стана от канапето, Травис попита:

— Какво стана, моето момче? Защо опашката ти е подивяла?

Ретривърът се изправи на задни крака, постави предните на един от рафтовете и подуши кориците на книгите. Погледна Травис, после отново се зае с интерес да изследва библиотеката му.

Той се запъти към въпросния рафт, извади един от томове, които кучето беше докоснало с муцуна — „Островът на съкровищата“ от Робърт Луис Стивънсън — и му го подаде.

— Това ли е? Това ли те интересува?

Кучето заразглежда картинката с Лонг Джон Силвър и пиратския кораб, която украсяваше обложката. Погледна нагоре към Травис, после пак надолу към Лонг Джон Силвър. Секунда по-късно пусна лапите си от рафта и се втурна към книгите от другата страна на коридора, изправи се отново и започна да души новите книги.

Травис върна „Островът на съкровищата“ на мястото ѝ и последва ретривъра. Той вече прилагаше обонянието си към събраните романи на Чарлз Дикенс. Травис извади „Разказ за два града“ с книжни корици.

Ретривърът отново внимателно разгледа илюстрацията на корицата като че ли се опитваше да проумее за какво е книгата и после погледна Травис с очакване.

Съвсем объркан той обясни:

— Френската революция. Гилотини. Обезглавявания. Трагедия и героизъм. Това е... ъ-ъ... е, става въпрос колко по-важна е личността от групата, за това, че трябва да оценяваме много по-високо живота на един мъж или жена, отколкото революцията на масите.

Кучето се върна към томове пред себе си, като продължаваше да души и да души.

— Това е малоумие — каза Травис, докато поставяше „Разказ за два града“ на мястото ѝ. — Едно куче ме кара да му правя сбит

преразказ на съдържанието, за Бога.

Поставяйки лапите си върху по-долния рафт, ретривърът започна да сумти и души литературата от този ред. След като Травис не извади нито една книга за проверка, кучето наклони главата си напред към рафта, леко захапа един том и се опита да го издърпа за по-обстойно оглеждане.

— Хей, хей — каза Травис, пресягайки се за книгата. — Недей да лигавиш красивите обложки, космато. Тази тук е „Оливър Туист“. И тя е от Дикенс. Историята на един сирак от викторианска Англия. Свързва се с тъмни личности, от криминалния свят, и те...

Ретривърът свали лапите си на пода и притича обратно към другата страна на коридора, където продължи да души книгите, до които стигаше. Травис можеше да се закълне, че дори гледа с копнеж към томовете над главата си.

Около пет минути, обхванат от тайнственото предчувствие, че всеки момент ще се случи нещо изключително важно, Травис следваше кучето и му показваше кориците на десетина романа, като описваше с едно-две изречения сюжета на всеки от тях. Изобщо нямаше понятие дали кучето-вундеркинд иска от него това. То, разбира се, не схващаше нищо от неговите резюмета. Но така или иначе, даваше вид, че поглъща жадно думите му. Той знаеше, че бърка, като придава на нищо не значещото животинско поведение разум и обмислено осъществяване на цел, които кучето нямаше. Но по врата му премина някаква предупредителна тръпка. Докато продължаваха необикновеното си търсене, Травис всеки момент очакваше някакво внезапно откровение — и в същото време започваше да се чувства все по-наивен и глупав.

Той нямаше определени предпочитания в художествената литература. Между книгите, които взе в ръце, бяха „Нещо зло се приближава“ на Бредбъри, „Дългото сбогуване“ на Чандлър, „Раздавачът винаги звъни два пъти“ на Кейн и „И слънцето изгрява“ на Хемингуей. Две книги от Ричард Кондън и една от Ан Тайлър. „Смъртта е реклама“ от Дороти Сейър и „Сбор 52“ от Елмор Ленърд.

Накрая кучето остави книгите и отиде в средата на стаята, където запритичва във всички посоки, очевидно силно възбудено. Спря, погледна Травис и излая три пъти.

— Какво има, момчето ми?

Кучето изскимтя, погледна подредените рафтове, завъртя се в кръг и пак вдигна глава към книгите. Изглеждаше разстроено. Безсилието му да покаже нещо го влудяваше.

— Не знам какво повече мога да направя, момче — каза той. — Не знам какво желаеш и какво се опитваш да ми кажеш.

Кучето изсумтя и разтърси тялото си. Като снижи глава примирено, тръгна с уморен вид към канапето и се сви върху възглавниците.

— Това ли е всичко? — попита Травис. — Предаваме ли се?

То постави глава върху канапето и го загледа с топлите си и влажни очи.

Травис остави кучето и погледът му се плъзна бавно по книгите, като че ли те предлагаха не само информацията върху страниците си, но съдържаха и някакво тайно послание, което не всеки можеше да разчете; като че ли цветните им корици бяха тайнствените знаци на отдавна мъртъв език, които биха разкрили чудни тайни, ако ги разгадаеше. Но не можеше да ги разгадае.

Веднъж повярвал, че е на самия праг на велико откровение, Травис се почувствува съвсем изоставен. Неговото собствено безсилие беше по-непоносимо от това, което кучето показва, защото той не можеше просто да се свие върху канапето, да сниши глава и да забрави всичко, както направи ретривърът.

Защо, по дяволите, беше всичко това? — обърна се той към кучето.

То го погледна загадъчно.

— Имаше ли някакъв смисъл цялото това ровене из книгите?

Кучето само гледаше.

— Има ли наистина в теб нещо необикновено — или на мене ми е изтекъл мозъкът?

Кучето лежеше съвсем отпуснато и неподвижно, сякаш щеше всеки момент да затвори очи и да задреме.

— Сега остава само да се прозееш, дявол те взел, и ще те ритна.

Кучето се прозя.

— Гад такъв — каза Травис.

То се прозя отново.

— Слушай сега. Какво искаш да ми кажеш? Нарочно ли се прозяваш, защото ти казах да не го правиш, а ти си играеш с мене?

Или просто ти се спи? Как да разбирам всичките ти постъпки? Мога ли да знам дали искаш да кажеш нещо?

Кучето въздъхна.

Травис също въздъхна, отиде до един външен прозорец и се загледа в нощта, където перестите клони на голямата канарска финикова палма разпръскваха бледожълтата светлина на натриевите улични лампи. Чу как кучето скочи от канапето и изтича във вратата, но се отказа да се бърка в неговите работи. Точно сега не желаше да изпита пак безсилието за да го разбере.

Ретривърът шумолеше нещо в кухнята. Чу се почукване. После — леко потракване. Травис реши, че той лочи от купата си.

След няколко секунди го чу да се връща в вратата. Дойде до него и започна да трие хълбока си в неговия крак.

Погледна надолу и с изненада видя, че ретривърът държи между зъбите си кутия бира. Марка „Корс“. Той пое предложената му кутийка и разбра, че бирата е студена.

В изражението на кучешкото лице се четеше насмешка.

Докато Нора Девън приготвяше вечерята си в кухнята, телефонът звънна отново. Молеше се да не е той.

Но напразно.

— Зная от какво имаш нужда — каза Стрек. — Зная от какво имаш нужда.

„Дори не съм красива — искаше да каже тя. — Аз съм една обикновена, трътлеста стара мома, и какво можеш да искаш от мене? Няма опасност да ме харесваш, защото не съм красива. Сляп ли си?“ Но не можа да каже нищо.

— А ти самата знаеш ли от какво имаш нужда? — попита той.

Най-накрая тя намери сили да проговори и му каза:

— Махай се.

— Аз знам какво ти трябва. Ти може да не знаеш, но аз знам.

Този път тя затвори първа, като тръшна слушалката тъй силно, че можеше да го заболи ухото.

По-късно, в осем и половина, телефонът звънна отново. Тя седеше върху леглото, четеше „Големите надежди“ и ядеше сладолед. Първият звън така я стресна, че лъжичката се изплъзна от ръката ѝ и падна в чинията и тя почти разсипа десерта.

Остави сладоледа и книгата и се загледа тревожно в телефона, който стоеше върху нощната масичка. Остави го да звъни десет пъти. Петнайсет. Двайсет. Резкият звук на звънчето изпълваше стаята, ехтеше между стените и накрая ѝ се стори, че всеки звън стърже черепа ѝ.

Постепенно разбра, че ще направи голяма грешка, ако не се обади. Той знаеше, че тя е тук и е твърде уплашена, за да вдигне слушалката, а това сигурно му доставяше удоволствие. Той обичаше да се налага повече от всичко друго. По някакъв извратен начин нейното страхливо криене щеше да му вдъхне смелост. Нора никога не беше противоречала никому, но сега разбра, че ще трябва да се научи да се защитава — и то бързо.

На трийсет ѝ първия звън вдигна слушалката.

Стрек каза:

— Не спирам да мисля за тебе.

Нора не отговори.

Тогава Стрек каза:

— Имаш красива коса. Толкова тъмна. Почти черна. Гъста и лъщяща. Искам да я реша с ръцете си.

Тя трябваше да каже нещо и да го постави на мястото му — или да затвори. Но не смогна да направи нищо.

— Никога не съм виждал очи като твоите — каза Стрек, като дишаше запъхтян. — Сиви, но не като другите сиви очи. Дълбоки, топли, много секси.

Нора стоеше като парализирана и не можеше да пророни дума.

— Много си хубава, Нора Девън. Много хубава. И знам какво ти трябва. Да. Наистина знам, Нора. Знам от какво имаш нужда и ще ти го дам.

Във вцепенението си тя се разтрепери. Пусна слушалката върху апарата. Наведена напред в леглото, усещаше как се разпада от треперене преди да ѝ мине малко.

Не притежаваше огнестрелно оръжие.

Почувствува се нищожна, крехка и ужасно самотна.

Мислеше си дали трябва да се обади на полицията. Но какво щеше да каже? Че е станала обект на полово изнудване? Щяха да го обърнат на смях. Тя? Цел на сексуални стремежи? Една стара мома, невзрачна като суха пръст, която по нищо не приличаше на онези жени, дето завъртат мъжките глави и ги карат да сънуват еротични сънища. Полицаяте щяха да предположат, че си е въобразила и е истеричка. Или пък щяха да заключат, че тълкува учтивостта на Стрек като полов стремеж, което тя самата помисли отначало.

Навлече един син пенъоар върху мъжката пижама, която носеше, и завърза колана. Изтича боса долу в кухнята, където с колебание измъкна един сатър от поставката до готварската печка. Светлината блещукаше като малко поточе течено сребро върху добре наточеното острие.

Както въртеше лъщящия нож в ръката си, забеляза, че очите ѝ се отразяват в широкото, плоско острие. Гледаше образа си в полираната стомана и се чудеше дали е възможно да използва това ужасно оръжие срещу друго човешко същество даже и за самоотбрана.

Надяваше се никога да не разбере.

Като се върна в стаята си, постави сатъра на леснодостъпно място — върху нощната масичка.

Съблече пенъоара, седна на края на леглото и се обгърна с ръце, като се опитваше да спре треперенето.

— Защо аз? — каза тя гласно. — Защо е избрал точно мене?

Стрек каза, че е хубава, но Нора знаеше, че не е истина. Собствената ѝ майка я беше изоставила в ръцете на леля Вайълет и я посети само два пъти за двайсет и осем години — последния път Нора беше на шест. Така и не разбра кой е баща ѝ, а никой от фамилията Девън не пожела да я вземе при себе си — нещо, което Вайълет с присъщата си откровеност приписваше на нейната грозота. И въпреки че Стрек каза, че е хубава, не беше възможно да е пожелал нея. Не, това, което искаше той, беше приятната тръпка да я плаши, да господствува над нея и да я наранява. Имаше такива хора. Тя беше чела за тях в книгите и вестниците. А леля Вайълет я предупреждаваше хиляди пъти, че ако изобщо някой мъж я доближи с усмивка и сладки приказки, единственото му желание беше да я вдигне нависоко, та да изпита удоволствие от болката ѝ, когато я изхвърли оттам.

След малко треперенето ѝ отслабна. Нора си легна отново. Останалият сладолед се беше стопил, затова го остави върху нощната масичка. Взе в ръце романа на Дикенс и се опита отново да потъне в историята на Пип. Но вниманието ѝ непрекъснато се отклоняваше към телефона, към сатъра — и към отворената врата на горния коридор, където все ѝ се привиждаше някакво движение.

Травис влезе в кухнята и кучето го последва.

Той посочи с пръст хладилника и каза:

— Покажи ми. Направи го пак. Подай ми една бира. Искam да видя как го направи.

Кучето не помръдна.

Травис приклезна.

— Слушай, рошава муцуно. Кой, мислиш, те измъкна от оная гора и те спаси от това, което те преследваше? Аз. Кой ти купи хамбургери? Аз. После те изкъпах, нахраних и ти дадох дом. А сега ти ми дължиш нещо. Не се преструвай повече на скромен. Ако наистина можеш да го отвориш, направи го!

Кучето приближи старичкия „Фриджидеър“, наведе глава към долния ъгъл на емайлираната врата, захапа яко края ѝ и дръпна назад, като напрягаше цялото си тяло. Гумената лента се отлепи с едва чуто всмукване на въздух. Вратата се отвори широко.

Кучето веднага застана пред отворения хладилник, подскочи и постави двете си лапи широко върху една от решетките.

— Дяволска работа — каза Травис и се доближи.

Кучето надничаше във втория рафт, където Травис беше оставил кутии бира, диетично Пепси и зеленчуков сок V-8. То извади още един „Корс“, пусна лапи върху пода и отиде при Травис, оставяйки хладилника да се затвори.

Той пое бирата, както стоеше с една бира във всяка ръка, каза повече на себе си, отколкото на кучето:

— Добре, някой може да те е научил да отваряш врата на хладилник. Даже може да те е научил да разпознаваш бирата, марката ѝ по кутията и как да му я носиш. Но все пак тук има някаква загадка. Възможно ли е марката, която са те учили да познаваш, да е същата, която аз имам в хладилника си? Вероятно е, но не много. Освен това, аз не съм ти казвал нищо. Не съм молил да ми носиш бира. Ти го направи на своя глава, като че ли си сметнал, че точно в момента ми се пие бира. А наистина ми се пие.

Травис остави едната кутия на масата. Отри другата в ризата си, отвори капачето и отпи няколко глътки. Не се тревожеше, че кутията е била в устата на кучето. Беше твърде развълнуван от учудващата му ловкост, за да мисли за микроби. Освен това то хващаше кутиите за дъното, сякаш знаеше хигиенните изисквания.

Ретривърът го гледаше как пие.

Като изпи една трета от бирата, Травис си обърна към кучето:

— Ти струва ми се, разбра, че съм напрегнат и тревожен и реши, че една бира ще ми помогне да се отпусна. Полудявам ли или що? Та това е аналитично мислене. Е, много домашни животни усещат настроението на своите господари. Но колко от тях знаят какво е бира и колко от тях разбират, че тя може да прави стопанина по-благосклонен? И друго — как разбра, че има бира в хладилника? Възможно е да си я видял вечерта като си правех сандвичи, и все пак...

Ръцете му трепереха. Отпи още бира, а зъбите му леко тракаха при допира с кутията.

Кучето заобиколи червената маса от Формика и стигна до вратата на двата шкафа под мивката. Отвори единия, завря главата си в тъмното, извади от там кутийка кучешки бисквити „Милк-Боун“ и ги отнесе право при Травис.

Той се засмя и каза:

— Е, добре, щом аз мога да си пия бирата с твоя помощ, значи и ти заслужаваш почерпка — и взе опаковката от кучето, за да му я отвори. — Няколко бисквити ще ти оправят ли настроението, рошава муцуно? — той постави пакет на пода. — Имам ти доверие, че няма да прекаляваш с яденето като обикновените кучета — засмя се той. — Дявол го взел, мисля, че спокойно мога да ти поверя и колата да я караш.

Ретривърът извади ловко една бисквита от пакета, седна с разкрасени задни лапи и щастливо захрупа почерпката.

Травис издърпа един стол, седна на масата и каза на кучето:

— Ти ме караш да вярвам в чудеса. Знаеш ли какво правех в ония гори тази сутрин?

Усърдно раздробявайки бисквитата с челюстите, кучето изглежда не обръщаше внимание на Травис в момента.

— Това беше една сантиментална екскурзия — исках да си спомня колко ми беше приятно в планините Санта Ана когато бях още

момче, в дните преди... преди животът ми да стане толкова тъжен. Исках да убия няколко змии — както правих, когато бях малък, — да бродя, да разглеждам и да чувствам хармонията на живота, както едно време. Защото вече много отдавна не ме е грижа дали съм жив или мъртъв.

Кучето спря да дъвче, преглътна трудно и се втренчи съсредоточено в Травис.

— Напоследък изпадам в депресии по-мрачни от обратната страна на луната. Знаеш ли какво е депресия, пухчо?

Оставяйки бисквитата Милк-Боун, ретривърът стана и се доближи до него. Погледна го в очите със същата парализираща прямота и дълбочина като преди.

Когато погледите им се срещнаха, Травис каза:

— Но все пак не помислих за самоубийство. Знаеш, бях възпитан като католик и въпреки че от години не съм стъпвал в църковна служба, все още мисля, че вярвам. А за един католик самоубийството е смъртен грях. Нещо като убийство. Освен това съм твърде умен и упорит, за да се предпазвам, колкото и мрачни да стават обстоятелствата.

Ретривърът мигна, но не наруши общуването с погледи.

— Отидох в ония гори да потърся щастието, което някога имах. А се натъкнах на тебе.

— Аф — каза кучето, сякаш искаше да каже: „добре“.

Той хвана главата му с две ръце, наведе своето лице към неговото и каза:

— Депресия. Чувствуващ, че животът ти е бил безсмислен. Как може едно куче да знае тия работи, м-м-м-м? Кучето не се тревожи за нищо, нали? За него всеки ден е радостен. Ама наистина ли разбираш за какво ти приказвам, а, момче? За бога, струва ми се, че разбираш. Но не ти ли приписвам твърде много разум, твърде много мъдрост, пък даже и да си някое куче-магьосник от приказките? А? Разбира се, ти можеш да правиш изумителни номера, но това не значи, че ме разбираш.

Ретривърът се дръпна и се зае пак с пакета Милк-Боун. Взе опаковката със зъби и разсипа двайсет — трийсет бисквити на линолеума.

— Ето, пак същото — каза Травис. — Една минута приличаш на получовек — а следващата вече си просто едно куче с кучешките му проблеми.

Но изглежда ретривърът не беше гладен. Започна да побутва бисквитите с черния връх на муцуната си и като се заемаше само с по една бисквита, ги подреждаше една под друга точно в свободната среда на кухнята.

— Какво е това пък сега?

Беше подредил вече пет в линия, която постепенно извиваше надясно. С шестата подчерта извивката. Докато го наблюдаваше, Травис бързо допи първата си бира и отвори втората. Усещаше, че му е нужна.

Кучето огледа редицата бисквити за секунда, сякаш не беше сигурно какво точно е започнало да прави. Пристъпи напред-назад няколко пъти с очевидна несигурност, но накрая прибави още две бисквити към линията. Погледна Травис, после Формата, която създаваше на пода, и добути с муцуната девета бисквита.

Травис изпи глътка бира и напрегнато зачака какво ще се получи.

Разтърсвайки глава и пухтейки от безсилие, кучето отиде до другия край на стаята и се загледа в ъгъла с наведена глава. Травис се зачуди какво ли прави. Някак му хрумна, че кучето е отишло в ъгъла да се концентрира. След малко то се върна и довлече десетия и единадесетия елемент на увеличената конструкция.

Отново го облада предчувствие, че ще се случи нещо много важно. Стисна палци с напрежение.

Този път не остана излъган. Златният ретривър беше използвал деветнадесет бисквити за да нарисова един разпознаващ се, макар и груб, въпросителен знак върху пода на кухнята и сега гледаше Травис с изразителните си очи.

Въпросителен знак.

И той значеше: „ЗАЩО?“ Защо си бил толкова потиснат?

Защо чувствуваш, че животът ти е безсмислен и празен?

Кучето явно разбра какво му беше казал. Е, да, то може бе не разбираше точно езика, не схващаше всяка негова дума, но някак възприемаше значението на това, което беше казал, или поне достатъчно от смисъла, за да прояви интерес и любопитство.

И, за Бога, ако то разбираше смисъла на въпросителния знак, значи можеше да мисли абстрактно! Самото понятие за прости символи — азбуки, цифри, въпросителни знаци, удивителни — които предават по стенографски начин сложни идеи... да, това изискваше абстрактно мислене. А абстрактното мислене е запазено само за един биологически вид на земята: човека. Невъзможно беше да се помисли, че този златен ретривър е човек, но някак той беше придобил интелектуални умения, с които никое друго животно не можеше да се гордее.

Травис беше стъписан. Но във въпросителната нямаше нищо случайно. Беше грубовато, но не безцелно нарисувана. Някъде кучето беше виждало този символ и беше обучено да го познава. Теоретиците на статистиката казваха, че неограничен брой маймуни, оставени заедно с неограничен брой пишешци машини, все някой ден ще успеят да възпроизведат цялата велика английска литература просто по пътя на безкрайната поредица от случайности. Той изчисли, че ако това куче е изписало въпросителна от бисквити само за около две минути по чиста случайност, то вероятността да направи това е десет пъти по-малка, отколкото всички ония маймуни да напишат отново пиесите на Шекспир.

Кучето го гледаше с очакване.

Когато се изправи, той усети, че краката му треперят. Отиде до внимателно подредените бисквити, разпиля ги навсякъде по пода и се върна при стола си.

Ретривърът изгледа внимателно разхвърляните елементи, хвърли на Травис въпросителен поглед и подуши отново бисквитите. Изглеждаше объркан.

Травис чакаше.

Къщата беше необичайно тиха, като че ли времето беше спряло да тече за всички живи същества, машини, и предмети на земята — но не и за него, за ретривъра и за нещата в кухнята.

Най-накрая кучето започна отново да побутва бисквитите с нос като преди. След минута — две на пода имаше въпросителен знак.

Травис глътна малко Корс. Сърцето му биеше силно. Ръцете му бяха потни. Беше изпълнен с учудване и трепет, радост и страх от непознатото, едновременно обзет от страхопочитание и заинтригуван. Искеше да се засмее, защото не беше виждал толкова интересно живо

същество. Но му се и плачеше, защото само преди час животът му се струваше студен, мрачен и безсмислен. Но колкото и болка да му беше причинил, животът (той сега разбра това) му беше все пак скъп. Всъщност той усещаше, че Бог му е пратил ретривъра, за да го отвлече от мрачните мисли, да му напомни, че светът е пълен с изненади и отчаянието е безсмислено, ако човек не е разбрал целта — и необикновените възможности — на своето съществуване. Травис искаше да се смее, но смехът му се превърна в ридание. А когато се поддаде на сълзите, неочаквано започна да се смее. Опита се да се изправи, но разбра че е по-разтреперан отпреди, твърде разтреперан, тъй че всичко, което можеше да направи, беше да отпие една дълга глътка Корс.

Леко напрегнато, кучето навеждаше главата си ту надясно, ту наляво и го гледаше, сякаш мислеше, че е полудял. Да, беше полудял. Преди месеци. Но сега беше добре.

Той остави Корса и избърса сълзите от очите си с лакти. После каза:

— Ела тук, рошава муцуно.

Ретривърът се поколеба, след това го доближи.

Той рошеше и гледаше козината му, чешеше го зад ушите.

— Развличаш ме, но ме и плашиш. Нямам представа откъде си дошъл и как си научил всичко, но наистина се появи точно където си най-нужен. Въпросителен знак, а? Господи. Добре. Искаш да знаеш защо за мене в живота няма радост и смисъл? Ще ти кажа. Ще го направя, за Бога. Ще седя тука, ще си взема още една бира и ще се изповядам на едно куче. Но първо... първо ще ти дам име.

Ретривърът изсумтя с ноздри, като че ли искаше да каже: „Добре, крайно време беше.“

Като държеше главата на кучето и го гледаше право в очите, Травис каза:

— Айнщайн. От сега нататък твоето име, рошава муцуно, ще бъде Айнщайн.

Стрек се обади отново в девет и десет. Нора сграбчи телефона още при първото звънене, твърдо решена този път да му натрие носа и да му каже да я остави на мира. Но кой знае защо, тя отново застина от страх и не можеше да пророни дума.

Той каза с противно интимна нотка в гласа:

— Липсвам ли ти, красавичке? М-м-м-м? Искаш ли да дойда при тебе и да бъда твоето мъжле?

Тя затвори.

„Какво ми става“ — чудеше се. „Защо не мога да му кажа да се маха и да престане да ме тормози?“

А може би причината за нейното безмълвие беше тайното желание да чуе как някой мъж — пък бил той и отвратителен екземпляр като Стрек — я нарича красива. Въпреки, че той никога не можеше да бъде нежен и любящ, тя го слушаше и се опитваше да си представи колко ще е приятно, ако един добър мъж ѝ говори хубави неща.

„Добре де, не си красива — каза си тя — и никога няма да бъдеш, тъй че престани да се превъзнасяш. Следващия път му натрий носа.“

Стана от леглото и тръгна по коридора към банята, където имаше огледало. По примера на Вайълет Девън, Нора не беше поставила огледала никъде в къщата освен в баните. Не обичаше да се оглежда, защото това, което виждаше, я натъжаваше.

Но точно тази нощ тя пожела да се види в огледалото, защото ласкаенето на Стрек, макар и студено и пресметливо, събуди любопитството ѝ. Не че се надяваше да види някоя красива черта, незабелязана преди. Не. Грозното пате да стане лебед за една нощ... това беше самонадеяно и напразно очакване. Тя по-скоро искаше да се убеди пак, че е непривлекателна. Нежеланият интерес на Стрек раздвижи мислите на Нора, защото тя се чувствуваше удобно в затворената си самота и искаше да се успокои като се убеди отново, че той само ѝ се подиграваше. Никога няма да изпълни заканите си, че

нейното самотно спокойствие ще трае вечно. Или поне си мислеше така, когато влезе в банята и запали лампата.

Тясното помещение беше облицовано с бледосини плочки от пода до тавана, само цокълът беше от бели плочки. Имаше голяма седяща вана. Останалото беше от бял порцелан и месинг. Голямото огледало се беше понадраскало от времето.

Погледна косата си, за която Стрек беше казал, че е хубава, тъмна и лъщяща. Беше безцветна, без естествен блясък и според нея не беше лъщяща, а мазна, въпреки че я ми тази сутрин.

Тя огледа набързо челото, скулите, носа, формата на устата, устните и брадичката си. Прекара колебливо ръка по очертанията на лицето си, но не откри нищо привлекателно за един мъж.

Накрая погледна без желание очите си, които Стрек беше нарекъл прекрасни. Те имаха сив оттенък, но изглеждаха уморени и без блясък. Не можеше да понася собствения си поглед повече от няколко секунди. Очите ѝ потвърдиха ниското мнение за външния ѝ вид. Но освен това... да, в очите ѝ гореше някакъв приглушен гняв, който я разтревожи, защото не ѝ беше присъщ — гняв към това, в което се беше оставила да я превърнат. Разбира се, това беше съвсем безсмислено, защото самата природа я беше направила такава — просто една мишка — и не беше по силите ѝ да се промени.

Когато извърна поглед от цветното огледало, усети разочарование, че само проверката ѝ не донесе никакви изненади или преоценка. Почти веднага това разочарование прерасна в трудно поносимо отвращение. Тя застана на прага на банята, клатейки глава, учудена от собствените си забъркани мисли.

Искаше ли тя да се хареса на Стрек? Разбира се, че не. Той беше зъл, противен, опасен. Да пожелае неговото одобрение беше последното нещо, което би поискала. Може би нямаше да има нищо против, ако друг мъж я погледне доброжелателно, но не и Стрек. Трябваше да коленичи и да благодари на Бога, задето я създаде — иначе, ако беше съвсем малко привлекателна — Стрек щеше да премине от заплахи към действия. Щеше да пристигне тук и да я изнасили... или да я убие. Как можеш да си сигурен за такъв човек? Как можеш да знаеш докъде ще стигне? Мисълта за убийство не беше бълнуване на изнервена стара мома, не и в тези времена: вестниците бяха пълни с подобни неща.

Тя ясно осъзна, че е беззащитна и забърза към спалнята, където беше оставила касапския сатър.

Повечето хора вярват, че психоанализата облекчава нещастieto. Те са сигурни, че могат да превъзмогнат всичките си проблеми и да постигнат душевен мир, стига само да разберат собствената си психика, причините за лошото си настроение и саморазрушителното си поведение. Но Травис вече знаеше, че не е така. От много години той безпощадно анализираше себе си, отдавна бе разбрал защо се е превърнал в самотник, неспособен да се сприятели с никого. Но въпреки че разбираше всичко, не можа да се промени.

Беше почти полунощ, а той седеше в кухнята, пиеше поредната бира Корс и разказваше на Айнщайн как сам си е наложил да се затвори в себе си. Айнщайн клечеше неподвижен пред него и, без да се прозява, внимателно слушаше историята му.

— Още от самото начало, като дете, бях самотник, въпреки че не ми липсваха и неколцина приятели. Там е работата, че предпочитам да бъда със себе си, а не с тях. Сигурно ми е такъв характерът. Искам да кажа... когато бях дете още не знаех каква опасност представлява за хората моето приятелство.

Майката на Травис беше починала при раждането му и той знаеше това от малък. След време възприе нейната смърт като лоша поличба за последвалите нещастия. Това беше ужасен знак — но като дете още не го подозираше, не беше обременен с чувства за вина.

Докато стана на десет години. Точно тогава почина брат му Хари. Хари беше на дванайсет, две години по-голям от Травис. Една юнска сутрин, беше понеделник, Хари успя да убеди Травис да слязат до близкия плаж, въпреки че баща им строго беше забранил да ходят там и да плуват без него. Плажчето беше уединено, в малък залив, нямаше спасители и нямаше други плувци освен тях двамата.

— Хари го повлече мъртвото подводно течение — каза Травис на Айнщайн. — Бяхме във водата на не повече от десет фута един от друг и проклетият водовъртеж го хвана, завлече го навътре, а мене не можа. Аз даже заплувах подире му, опитах се да го спася и трябваше да попадна в същото течение, но изглежда то е променило посоката си точно след като сграбчи Хари и така аз се озовах жив и здрав на брега

— той погледна червената повърхност на кухненската маса, но всъщност виждаше бушуващото, вероломно, синьо-зелено море. — А обичах брат си повече от всеки друг.

Айнщайн зави тихо, сякаш от съчувствие.

— Никой не ме обвини за станалото с Хари. Той беше по-големият. Отговорността тежеше върху него. Но аз чувствах, че... че щом течението взе Хари, трябваше да вземе и мене.

От запад задуха нощен вятър и някъде тихо затрака недобре затворен прозорец.

След още една глътка бира Травис продължи:

— През лятото, когато бях на четиринайсет, страшно много исках да отида на лагер за тенисисти. Тогава бях луд по тениса. Затова татко ме записа във всякакви курсове в едно градче недалеч от Сан Диего — цял месец интензивни тренировки. Една неделя пътувахме натам с колата, но... не стигнахме. Точно преди Оушънсайд някакъв камионджия заспал на волана и машината му навлезе в насрещното движение. Помете ни. Татко почина на място. Счупен врат, счупен гръбнак, строшен череп, премазани бели дробове. Бях до него на предната седалка и се измъкнах само с няколко порязвания, натъртвания и два счупени пръста на ръцете.

Кучето го слушаше съсредоточено.

— Същата история като при Хари. Трябваше да сме мъртви и двамата — и татко, и аз — но аз се отървах. А нямаше да тръгнем към проклетото градче, ако не настоявах толкова упорито за този тенис лагер. Сега вече нямаше друго обяснение. Никой, да речем, не може да ме обвини, че майка ми е починала при раждането, може би не съм виновен и за смъртта на Хари, но този път... Както и да е, може да не съм бил точно аз виновен, но вече стана ясно, че аз съм кутсуз, че не е безопасно хората да са близо до мене. Ако обичах някого, ако го обичах наистина, беше страшно сигурно, че той ще умре.

Тези трагични събития можеха да убедят само едно дете, че то е ходещо проклетие, но тогава Травис беше дете — само на четиринадесет години — и това стана единственото приемливо обяснение. Беше твърде млад да разбере, че в жестокостта на природата няма умисъл и човешкото мислене не може да обясни ударите на съдбата. Но на четиринайсет чувствуваше нужда от човешко обяснение за да продължи да живее и реши, че проклятието е

самият той и ако се сприятели с някого, го осъжда на ранна смърт. И тъй като по рождение си беше малко затворен, не беше много трудно да заживее със себе си и сам да си е приятел.

Когато завърши успешно колеж на двадесет и четири години, вече беше заклет самотник, въпреки че като зрял човек имаше потрезво обяснение за смъртта на своята майка, брат и баща. Вече не признаваше съзнателно пред себе си, че е кутсуз човек, не се самообвиняваше за нещастията, сполетели семейството му. Но си остана затворен, нямаше и близки приятели — отчасти защото беше загубил способността да създава и пази подобни връзки, но също защото знаеше, че няма да го споходи скръбта, ако няма кого да губи.

— Моите навици и защитата, която си изработих, ме държаха далеч от емоционално обвързване — каза той на Айнщайн.

Кучето се надигна и измина няколкото крачки, които ги делиха. Намести се между краката му и положи глава в неговия скут.

Като гледаше Айнщайн, Травис продължи:

— Изобщо нямах представа какво ще правя след колежа, а точно тогава военните събираха набор и аз отидох преди да са успели да ме повикат. Избрах армията. Частите със специално предназначение. Допадна ми. Може би защото... да, защото при тях съществуваше едно усещане за другарство и бях принуден да имам приятели. Виждаш ли, без да показвам, че се стремя да се сбliжа с някого, станах близък с тях, защото ситуацията го изискваше. Реших да направя кариера в службата. Когато се създаде Делта Форс — частта за борба с тероризма — успях да вляза там. В Делта имаше страшни момчета, добри другари. Викаха ми „Немия“ или „Арфиста“, защото не бях от приказливите, но напук на характера си успях да завържа приятелства. Тогава, при единадесетата операция, моят отряд отлетя за Атина с цел да освободи посолството на Щатите от група палестински екстремисти, които го бяха завладели. Вече бяха убили осем служители, продължаваха да убиват по един на час и не желаеха да преговарят. Уж ги нападнахме бързо и неочаквано, а се получи провал. Бяха минирали сградата с бомби. Умряха деветима от моя отряд. Само аз оживях. Куршум в крака. Шрапнел в задника. Но — оцелял.

Айнщайн вдигна глава от скута на Травис.

На Травис му се стори, че вижда съчувствие в кучешките очи. Може би защото точно това искаше да види.

— Беше преди осем години, тогава бях на двадесет и осем. Напуснах армията. Върнах се у дома в Калифорния. Сдобих се с разрешение за сделки с недвижими имоти, защото татко се занимаваше с продажба на недвижими имоти и аз не виждах какво друго мога да правя. Всъщност потръгна добре, сигурно защото не ми пукаше дали купуват къщите, които им показвах, не настоявах много за осъществяване на сделките, може би защото не им приличах на търговец. Но е факт, че станах брокер, защото се справих отлично. Открих собствена кантора, наех търговци.

Така беше срещнал Пола. Тя беше висока руса красавица, весела и умна и стихията ѝ бяха сделките с недвижими имоти.

Дже се шегуваше, че в предишния си живот е била представителка на холандските колонизатори, когато са залъгали индианците с мъниста и огледалца, за да купят Манхатън. Тя беше поразена от Травис. Така му и каза: „Господин Корнъл, сър, аз съм поразена. Вие действате тихо, но силно. Никога не съм виждала някой да прилича толкова на герой, изигран от Клинт Ийстууд“. Травис се съпротивляваше само отначало. Не мислеше, че може да урочаса и Пола; или поне си налагаше да мисли така, защото все още не се беше върнал към детското си суеверие. Но не искаше да рискува болката от нова загуба. А тя продължаваше да го преследва, без да се смущава от неговата несигурност и след време той трябваше да признае, че е влюбен. Толкова влюбен в нея, че отвори душата си и ѝ разказа за дългата гоненица със смъртта, нещо, за което не беше говорил никому. „Слушай — му беше казала Пола — мене никога няма да ме оплакваш. Аз ще те надживея, защото съм от тези, които не крият чувствата си. Изкарвам си го на хората около мене, така че ще съкратя твоя живот с десет години.“

Ожениха се с обичайната градска церемония преди четири години, в лятото след трийсет и втория рожден ден на Травис. Обичаше я. Господи, колко много я обичаше.

Каза на Айнщайн:

— Тогава още не знаехме, но в деня на сватбата тя беше вече болна от рак. Почина след десет месеца.

Кучето отново постави глава в скута му.

Известно време Травис стоя безмълвен.

Отпи малко бира.

Погали кучешката глава.

След малко продължи:

— След това се опитах да карам като преди. Винаги съм се гордял с това, че каквото и да стане, мога да се противопоставям на съдбата и да продължавам напред с гордо вдигната глава. Но това са глупости. Държах кантората за недвижими имоти още една година. Но вече изобщо не ме вълнуваше. Преди две години я продадох. Изтеглих в брой всичките си инвестиции. Взех парите и ги оставих в банката. Наех тази къща. Прекарах последните две години в мрачно настроение... е, умислен. Започвам да отбягвам хората. Нищо чудно, нали? Бях дяволски самотен. Разбираш ли, в мене се върнаха отново всичките ми мисли от детството. Отново започнах да вярвам, че съм опасен за всеки, който ме доближи. Но ти ме промени изведнъж, Айнщайн. За един ден станах съвсем друг. Кълна се, като че ли Провидението те изпрати, за да ми отвориш пак очите за тайнствената красота и чудесата на живота, които само един глупак може да пренебрегне и да се свие в черупката си.

Кучето отново го съзерцаваше.

Той надигна бирата, но кутията беше празна.

Айнщайн отиде до хладилника и донесе друга бира Корс.

Травис взе кутията от кучето и попита:

— Сега, като чу цялата тъжна история, какво мислиш? Не смяташ ли, че ще е малко глупаво да се навърташ около мене? Не смяташ ли, че е опасно?

Айнщайн издаде гърлен звук.

— Това „не“ ли беше?

Айнщайн се търколи по гръб и навири крака във въздуха, откривайки коремчето си както по-рано, когато позволи на Травис да му сложи нашийника.

Травис остави бирата, стана от стола, намести се на пода и го погали по коремчето.

— Е, добре — каза той. — Добре. Но не умирай заради мене, дяволе. Не смей да умираш заради мене.

Телефонът на Нора Девън иззвъня пак в одинайсет.

Беше Стрек:

— В леглото ли си, хубавичке?

Тя не отговори.

— Не ме ли искаш при себе си?

Откакто звънна за последен път тя обмисляше как да се справи с него и наум ѝ дойдоха няколко заплахи, които се надяваше да свършат работа. Каза му:

— Ако не ме оставиш на мира, ще ида в полицията.

— Нора, съвсем голичка ли спиш?

Беше седнала в леглото. Поизправи се още — напрегната и решителна.

— Ще ида в полицията и ще кажа, че... че си се опитал да ме насилиш. Ще го направя, кълна се.

— Искам да те видя голичка — каза той, без да обръща внимание на предупреждението.

— Ще излъжа. Ще кажа, че си ме и-изнасилил.

— Не желаеш ли да усетиш моите ръце върху гърдите си, Нора?

Леки конвулсии в стомаха я накараха да се приведе още в леглото.

— Ще накарам телефонната компания да подслушва апарата ми и да записва всички обаждания, за да имам доказателство...

— И да те целувам навсякъде, Нора. Нали ще ти е хубаво?

Конвулсиите се усилиха. Тя вече не можеше да спре треперенето. Гласът ѝ едва се подчиняваше, когато употреби последната заплаха:

— Имам оръжие. Аз имам оръжие.

— Тази вечер ще ме сънуваш, Нора. Сигурен съм. Ще сънуваш как те целувам навсякъде, по цялото ти красиво тяло...

Тя тръшна телефонната слушалка.

Обърна се настрани в леглото, обгърна раменете си с ръце, присви колене и се сгуши под завивките. Конвулсиите не бяха причинени от някакво физическо неразположение. Те бяха чисто

емоционална реакция, резултат от страх, срам и страшен безсилен гняв.

Малко по малко болката утихна. Страхът също намаля и остана само гневът.

Нормалните обстоятелства толкова я бяха отчуждили от живота навън, че тя изобщо не можеше да общува с хора и не би оцеляла извън стените на мрачния си дом — затворен свят само за нея. Тя не знаеше нищо за социални контакти. Никога не успя да проведе учтив разговор даже с Гарисън Дилуърт, адвокат на леля Вайълет — а сега и неин адвокат — по време на срещите им за прехвърлянето на имота. Отговаряше на въпросите му възможно най-кратко, не смееше да вдигне очи в негово присъствие, въртеше ръце в скута си и беше ужасно срамежлива. Страхуваше се от собствения си адвокат! Ако не можеше да се справи с Гарисън Дилуърт един толкова добронамерен мъж — как изобщо щеше да озапти звяр като Арт Стрек? И никога вече нямаше да приема техник в къщи — каквото и да се случеше; щеше просто да си живее сред разпадащите се и стареещи вещи, защото следващият можеше да бъде същия като Стрек — или още по-лош. По традиция още от леля й, Нора получаваше всички стоки направо в къщи от един близък магазин, тъй че не беше нужно да пазарува навън — но от страх нямаше да пуска и момчето-разносвач в къщи; да, той изобщо не се държеше агресивно, не я задължаваше или обиждаше по какъвто и да е начин, но все някога и той щеше да усети това, което усети Стрек — нейната лесна уязвимост...

Тя мразеше леля Вайълет.

Но, от друга страна, Вайълет беше права: Нора беше мишка. И като всички мишки да бяга, да се скрие и да се спотайва в тъмното беше нейна съдба.

Яростта й отслабна като конвулсиите.

На мястото на гнева се появи самотата и тя тихо зариде.

По-късно, облегната на дъската на леглото, бършейки зачервените си очи с кърпички „Клийникс“ и подсмърчайки, храбро се врече да не се превръща в отшелница. Все някак щеше да намери сила и смелост и да поема риска от появата във външния свят по-често от преди. Щеше да вижда повече хора. Да се запознае със съседите, които Вайълет повече или по-малко отбягваше. Да си създаде приятели. За Бога, трябваше да го направи. И нямаше да позволи на Стрек да я

сплаши. Покрай всичко това щеше да се научи да преодолява и други проблеми, след време нямаше да е същата жена. Обеща на себе си. Закле си във всичко свято.

Обмисляше дали да не осуети опитите на Стрек като изключи телефона от контакта, но се опасяваше, че може да ѝ потрябва. Ами ако се събуди от нечий стъпки в къщата и не успееше да го включи достатъчно бързо?

Преди да загаси лампата и да влезе под завивките, тя затвори вратата без ключ, като подпря дръжката с едно кресло. Вече легнала в тъмното, пипна с ръка касапския сатър, който беше поставила на нощната масичка и се успокои, че ръката ѝ попада безпогрешно върху него.

Нора лежеше по гръб с отворени очи, съвсем будна. През щорите едва проникваше бледата кехлибарена светлина на уличните лампи. По тавана се редуваха тъмни и бледозлатисти ивици като че ли някакъв безкрайно голям тигър беше застинал в скока си над нейното легло. Тя не знаеше дали някога ще заспи отново спокойно.

Не знаеше също дали ще намери някой, който да мисли за нея — и да се грижи за нея — в големия свят навън, който се закле да овладее. Дали никой нямаше да заобича една мишка и да бъде нежен с нея?

Някъде далеч в нощта монотонно, като за панихида, изсвири влакова сирена. Звукът ѝ беше кух, студен и тъжен.

Винсент Наско никога в живота си не беше имал толкова много работа. Нито беше изживявал подобно щастие.

Когато се обади на обичайния номер в Лос Анджелиз, за да съобщи за успеха си в дома на Ярбек, го пратиха на друг обществен телефон. Намираше се между един магазин за замразени млека и рибен ресторант на остров Балбоа в Нюпорт Харбър.

Там му се обади оня сладострастен, гърлен, но все пак момичешки глас. Тя говореше за убийство, но не го нарече така, не използваше уличаващи думи, а някакви странни евфемизми, които не можеха да значат нищо в един съд. Говореше от друг, подбран наслуки, монетен автомат, така че почти нямаше възможност да подслушват някой от тях. Разбира се, в този свят на големите игри никой не смееше да поема рискове.

Жената искаше от него да изпълни трета поръчка. Три за един ден.

Докато Винс гледаше вечерното движение на колите по тясната островна улица, жената — която никога не беше виждал и даже не знаеше името ѝ — му даде адреса на доктор Албърт Хъдстън в Лагуна Бийч. Хъдстън живееше с жена си и шестнайсет годишния си син. Трябваше да премахне и двамата — доктора и госпожа Хъдстън; но съдбата на момчето беше в ръцете на Винс. Ако то можеше да остане настрана — добре. Но ако видеше Винс и станеше евентуален свидетел, трябваше да унищожи и него.

— По ваша преценка — каза жената.

Винс вече беше сигурен, че ще очисти и момчето, защото убиването беше по-полезно и му вдъхваше повече сила, ако жертвата беше млад човек. От много време не беше убивал млади и тази перспектива го възбуди.

— Искam само да подчертая — каза гласът, като леко вбесяваше Винс с дишането в паузите, — че това задание трябва да бъде изпълнено с цялата надлежна бързина. Желaем сметките да са приключени още тази вечер. До утре конкуренцията ще е разбрала какво точно се опитваме да направим и ще започнат да ни пречат.

Винс знаеше, че „конкуренцията“ сигурно е полицията. Платиха му да убие трима доктори в един-единствен ден — доктори — а той никога не беше убивал доктори — и затова му стана ясно, че между тях има нещо общо, нещо, за което ченгетата ще се хванат, когато намерят Уедърби в багажника на колата си и Елизабет Ярбек пребита до смърт в собствената си спалня. Винс не знаеше каква е връзката, защото той никога не научаваше нищо за хората, които беше нает да убива и действително не искаше да научава каквото и да е. Така беше по-сигурно. Но ченгетата непременно щяха да свържат Уедърби с Ярбек и тях двамата с Хъдстън, тъй че ако Винс не посетеше Хъдстън тази вечер, полицията до утре щеше да го постави под охрана.

Винс попита:

— Искам само да знам... дали искате заданията да бъдат изпълнени по същия начин като другите две днес? Трябва ли да са по образец?

Мислеше си, че може би ще е по-добре да изгори до основи къщата на Хъдстънови заедно със самите тях, за да прикрие убийствата.

— Не, категорично желаем да са по същия образец — каза жената. — Същия като при другите. Искаме да разберат, че ние действуваме.

— Разбирам.

— Искаме да им натрием носовете — каза тя и се засмя леко. — Искаме да вкусят гъбата с оцета.

Винс постави слушалката и се запъти да вечеря във „Веселия Роджър“. Взе си зеленчукова супа, хамбургер, пържени картофи, нарязан лук, зелева салата, шоколадов кекс със сладолед и (това го реши накрая) ябълков пай, като поля всичко с шест чаши кафе. Той винаги си хапваше доста, но апетитът му силно се увеличаваше след свършена работа. Всъщност даже след пая не се усещаше сит. Разбираемо. Само за един претрупан с работа ден беше поел жизнените енергии на Дейвис Уедърби и семейство Ярбек; беше прероден, силен като двигател на състезателна машина.

Обмяната на веществата му действуваше на високи обороти, известно време щеше да се нуждае от повече гориво — докато тялото му поеме излишъка от жизнена енергия в своите биологични батерии за бъдеща употреба.

Способността да попиwa жизнената сила на жертвите си беше този Дар, който го различаваше от всички други хора. Дарът щеше да му осигури вечна сила, жизненост, острота на сетивата. И вечен живот.

Никога не беше разкривал тайната на чудесния си Дар нито на жената с гърления глас, нито на който и да е от своите работодатели. Почти нямаше хора с нужното въображение и широки разбирания, за да приемат сериозно този чуден талант. Винс го пазеше за себе си, защото се опасяваше, че ще го вземат за луд.

На излизане от ресторанта застана за малко на тротоара и само вдишваше дълбоко, поглъщайки свежия горски въздух. Откъм пристанището появa хладен нощен вятър и понесе из улицата захвърлени хартийки и пурпурни жакардови цветове.

Винс се чувствуваше страхотно. Вярваше, че в него се надига стихийна сила, същата като силата на морето и вятъра.

Подкара колата на юг от Балбоа към Лагуна Бийч. В единайсет и двайсет паркира в една странична уличка до къщата на Хъдстънови, тя беше на един от хълмовете, едноетажна, построена високо на стръмния склон заради панорамата към океана. Видя, че светят два прозореца.

Мина между двете седалки, приседна във фургона на камионетката, където никой не можеше да го види и зачака всички от семейство Хъдстън да си легнат. Малко след като излезе от къщата на Ярбек смени синия костюм и облече широки панталони, бяла риза, кафявочервен пуловер и тъмносиньо яке от изкуствена материя. Сега, в тъмното, не можеше да направи нищо друго освен да приготви оръжията си, прибрани в картонена кутия и покрити с два хляба, пакет от четири рула тоалетна хартия и други дреболии, създаващи впечатление, че току-що е излязъл от магазина.

Валтерът калибър 38 беше напълно зареден. След като приключи работата в къщата на Ярбек, той зави чисто нов заглушител върху цевта — от новия модел с намалена дължина, чийто два пъти по-малък размер в сравнение със стандартния беше плод на технологическата революция. Постави оръжието близо до себе си.

Имаше и шестинчов нож с автоматично отварящо се острие. Пусна го в десния преден джоб на панталоните си.

След като нави въжената гарота за удушаване в стегната намотка, я пхна в левия вътрешен джоб на якето си.

Имаше и палка с тежест от оловни сачми. Нея прибра в десния вътрешен джоб на якето.

Не мислеше да използва друго освен пистолета. Въпреки това обичаше да е подготвен за всякакви случайности.

При някои поръчки беше използвал полуавтоматичен „Узи“, нелегално преработен за автоматична стрелба. Но настоящата задача не искаше по-тежко въоръжение.

Той имаше също малък кожен пакет, колкото половин комплект за бръснене, съдържащ няколко най-прости инструменти за влизане с взлом. Тях изобщо не прегледа. Вероятно нямаше да му дотрябва, защото много хора проявяваха учудващо лекомислие относно сигурността на домовете си и оставяха незаключени нощем врати и прозорци, като че ли вярваха, че живеят в квакерско селище от деветнадесети век.

В единайсет и четиридесет той се наведе между предните седалки и погледна през страничното прозорче към къщата на Хъдстънови. Всички лампи бяха загасени. Добре. Вече бяха в леглата.

Искаше да ги остави да заспят, затова пак седна във фургона, изяде един шоколад „Гудбар“ и се замисли как да похарчи част от съществените хонорари, спечелени от сутринта до сега.

Отдавна искаше да има воден мотоциклет — една от ония страхотни машини, с които е възможно да усещаш, че караш водни ски, без да те тегли скутер. Той беше голям любител на океана. Нещо в морето го привличаше; чувствуваше се уютно в приливните вълни и живееше почти пълноценно, когато се движеше в хармония с огромните, надигащи се, тъмни маси вода. Наслаждаваше се на гмуркането, ветроходството и сърфа. През младежките си години прекарваше повече време на плажа отколкото в училище. И сега понякога яхваше дъската за сърф — само ако вълната е висока. Но вече беше на двадесет и осем и търсеше по-силни усещания от сърфинга. Това, с което преди постигаше трепет и вълнение, вече не му стигаше. Напоследък го вълнуваше скоростта. Представяше си как се плъзга по сивото и тъмно море със своята мощна машина, шибан от вятъра и разтърсван от ударите на непрекъснато прииждащите вълни, как обяздва Пасифика като каубой от родео върху някое младо животно...

В четвърт след полунощ излезе от автомобила. Втъкна пистолета под колана на панталоните си и прекоси тихата и пуста улица към

Хъдстънови. Промъкна се през една отворена дървена порта в страничната част на двора, осветен само от лунната светлина, която проникваше през гъстите листа на огромно надвесено коралово дърво.

Спря, за да нахлузи чифт еластични кожени ръкавици. Блестящата на лунните лъчи плъзгаща се стъклена врата водеше към всекидневната. Беше заключена. Една писалка-прожектор от комплекта шперцове освети и дървен прът, пъхнат във вътрешната релса на вратата срещу отваряне със сила.

Хъдстънови съзнаваха значението на сигурността в дома повече от други хора, но това малко интересуваше Винс.

Той притисна малка гумена лепенка към стъклото, очерта с диамантена стъклорезачка кръг близо до дръжката на вратата и внимателно свали изрязаното с лепенка. Провря ръка през отвора и отключи с вътрешната дръжка. После изряза друг кръг близо до прага, отново вкара ръка и отмести дървения прът от релсата, като го побутна към дръпнатите завеси, навътре в стаята.

Не се тревожеше от присъствие на куче. Жената със сладострастния глас му каза, че Хъдстънови нямат домашни животни. Това беше една от причините, по които обичаше да работи именно за тези хора: тяхната информация беше винаги подробна и точна.

След като побутна вратата, се промъкна зад завесите в тъмния хол. Кратко време стоя неподвижен, като чакаше очите му да привикнат към тъмнината и се ослушваше. Къщата беше тиха като гробница.

Първо намери стаята на момчето. Тя беше бледо осветена от електрическия циферблат на малък часовник-радио. Младежът лежеше настрана и леко похъркваше. Шестнайсет. Много млад. Винс ги обичаше много млади.

Заобиколи леглото и се наведе отстрани, лице в лице със заспалия. Свали със зъби ръкавицата от лявата си ръка. С дулото на пистолета, който беше в дясната, докосна момчето под брадичката.

Жертвата се събуди веднага.

Винс притисна яко челото на момчето с голата си длан и едновременно с това дръпна спусъка с другата ръка. Куршумът размаза всичко по пътя си от мекото подножие на брадичката през небцето до мозъка и уби момчето моментално.

С-с-с-снап.

Един мощен импулс жизнена енергия напусна мъртвото тяло и се вля във Винс. Беше толкова чиста и силна, че той изстена от удоволствие, като я усети да се надига в него.

Известно време продължи да стои наведен до леглото, защото не вярваше, че ще успее да контролира крайниците си. Извисен. Затаил дъх. После целуна мъртвото момче по устните и каза в тъмнината:

— Приемам. Благодаря ти. Приемам го.

Промъкна се с бърза и тиха котешка стъпка през къщата и скоро откри спалнята на родителите. Достатъчно светлина хвърляше зеленият циферблат на друг електронен часовник, а през отворената врата на банята мъждукаше нощна лампа. Доктор Хъдстън и жена му спяха. Уби първо нея — С-с-с-снап — без да събуди мъжа ѝ. Тя спеше гола и след като прие нейната жертва, той постави глава върху голите ѝ гърди и заслуша мълчанието на мъртвото сърце. Целуна я по зърната и измърмори:

— Благодаря.

Когато заобиколи леглото, включи лампата на нощното шкафче и събуди доктор Хъдстън, човекът отначало изглеждаше объркан. Докато не видя отворените, безжизнени очи на жена си. Тогава извика и понечи да улови Винс за ръката, но Винс заби два пъти приклада на оръжието в главата му.

Винс повлече изпадналия в несвяст Хъдстън, който също беше гол, към банята. Както и преди, намери лейкопласт, с който успя да завърже китките и глезените на доктора.

След това напълни ваната със студена вода и катурна Хъдстън в нея. Ледената баня съживи доктора.

Въпреки че беше гол и завързан, Хъдстън опита да се измъкне от студената вода и да се нахвърли върху Винс.

Винс го удари по лицето с пистолета и го бутна отново във ваната.

— Кой си ти? Какво искаш? — изпелтечи Хъдстън, когато главата му се подаде над водата.

— Убих жена ти и сина ти, а сега ще убия и тебе.

Очите на Хъдстън сякаш потънаха в размазаното му, мокро лице.

— Джийм? О, не Джийм, наистина не.

— Момчето ти е мъртво — настоя Винс. — Пръснах му мозъка.

Като чу за момчето, Хъдстън примря. Не заплака, нито започна да хленчи, в държанието му външно нямаше нищо драматично. Но очите му рязко, за един миг, загубиха всякакъв живот. Гледаше Винс, но у него нямаше вече нито страх, нито гняв.

Винс каза:

— Сега можеш да избираш между две неща — да умреш бързо и лесно, или да умреш мъчително. Кажи ми каквото искам да знам и ще ти позволя да умреш лесно, бързо и без болка. Но ако упорствуваш, ще го проточа пет или шест часа.

Доктор Хъдстън гледаше безмълвно. Върху лицето му беше останал само яркият цвят на струйките кръв — то беше побеляло, мокро и смъртно бледо като на същество, което винаги е плувало в най-непристъпните дълбини на океана.

Винс се надяваше, че онзи не е изпаднал в кататонично състояние.

— Това, което искам да знам, е какво общо имаш с Дейвис Уедърби и Елизабет Ярбек.

Хъдстън премигна, като не отделяше очи от Винс. Гласът му беше прегракнал и треперещ.

— Дейвис и Лиз? За какво става дума?

— Познаваш ли ги?

Хъдстън кимна.

— Откъде ги знаеш? Съученици ли сте? Или някога сте били съсед?

Поклащайки глава, Хъдстън отговори:

— Ние... ние работихме заедно в Банодайн.

— Какво е това Банодайн?

— Лабораториите на Банодайн.

— Къде са те?

— Тука, в окръг Ориндж — каза Хъдстън и даде някакъв адрес в град Ървин.

— С какво се занимавахте там?

— Научни изследвания. Но напуснах преди десет месеца. Уедърби и Ярбек още работят там, но не и аз.

— Какви научни изследвания? — продължи Винс.

Хъдстън се двоумеше.

Винс повтори:

— Бързо и безболезнено — или бавно и гадно?

Докторът му разказа за проучванията, които е правил в Банодайн. Проектът „Франсис“. Опитите. Кучетата.

Историята не беше за вярване. Винс накара Хъдстън да повтори някои подробности по три-четири пъти преди окончателно да се убеди, че всичко е истина.

Като се убеди, че е изстискал всичко от обречения мъж, Винс застреля Хъдстън в лицето бързо и безшумно — леката смърт, която бе обещал.

С-с-с-снап.

Вече в автомобила, по пътя през обгърнатите в тъмнината Лагуна Хилз, Винс обмисляше направената опасна стъпка. Обикновено той не знаеше нищо за своите мишени. Така беше най-безопасно и за него, и за работодателите му. По принцип не искаше да знае с какво горките хора си навличаха такава мъка, защото, ако знаеше, щеше да страда и той. Но сега случаят беше друг. Беше му платено да убие тримата доктори — и, както се оказа, не лекари, а учени — всичките — известни граждани, плюс всеки член на семействата им, изпречил се на пътя му. Изключително. В утрешните вестници нямаше да стигне мястото за новини. Ставаше нещо много голямо и с такова значение, че сега беше моментът да направи големия удар на живота си и да се сдобие с пари, които няма да може да преброи сам. Парите щяха да дойдат от продажбата на секретната информация, измъкната от Хъдстън... но първо трябваше да разбере кой ще иска да я купи. Знанието не беше само стока за продан, то беше и опасно. Заради оная ябълка изхвърлиха Адам и Ева от райските градини. Ако сегашните му работодатели — жената със сладострастния глас и другите в Ел Ей^[1] — някак научеха, че той е нарушил най-основното правило на своя бизнес, ако дочуеха, че е разпитвал една от жертвите си преди да я е очистил, щяха да сключат договор за убийството на Винс. Ловецът щеше да се превърне в плячка.

Но, разбира се, смъртта не го тревожеше много. Беше зареден с твърде много живот. Животът на други хора. Котките имаха девет живота, той — десет пъти повече. Щеше да живее вечно. Беше съвсем сигурен. Само... само още не знаеше точно колко живота трябва да погълне, за да си осигури безсмъртие. Понякога му се струваше, че вече е постигнал абсолютна недосегаемост и вечен живот. Но друг път

чувствуваше, че още е уязвим и трябва да погълне повече жизнени енергии преди да постигне мечтаното състояние на божественост. Преди да навлезе с цялото си същество в божествените селения на Олимп, трябваше още малко да стои нащрек тук, долу.

Банодайн.

Проектът „Франсис“.

Ако думите на Хъдстън бяха истина, рискът, поет от Винс, щеше да бъде добре възнаграден, стига само да намери подходящ купувач за информацията. Вече се виждаше много богат.

[1] Съкратено разговорно название на Лос Анджелиз от началните букви LA. — Б.пр. ↑

Уес Далбърг живееше от десет години в груба каменна постройка във високата част на каньона Свети Джим на източния край на окръг Ориндж. Осветлението му осигуряваха няколко фенера „Коулман“, а вода точеше единствено от ръчната помпа до кухненската мивка. Имаше външна тоалетна на около сто фута от задната част на постройката и върху дървената ѝ врата (като проява на остроумие) беше изрязан полумесец.

Уес беше на четиридесет и две години, но изглеждаше повъзрасен. Кожата на лицето му беше обветрена и задебеляла от слънцето. Имаше добре поддържана брада с буйни побелели бакенбарди. Въпреки че изглеждаше на повече години, физическата му сила беше на двадесет и пет годишен. Вярваше, че доброто му здраве се дължи на живота сред природата.

Във вторник вечерта, осемнадесети май, той седя на кухненската маса до един сутринта, пи домашно вино от сливи и чете един роман за Макджий от Джон Д. Макдоналд на сребристата светлина от съскащия фенер. По собствените си думи, Уес беше „противообществена отрепка, родена в неподходящ век“, от която обществото не можеше да има никаква полза. Но въпреки това той обичаше да чете за подвизите на Макджий, защото Макджий се бореше с объркания и противен свят отвън и никога не позволяваше на смъртоносните му вихри да го повлекат със себе си.

След като свърши книгата в един часа, Уес излезе навън да вземе дърва за огъня. Поклащаните от вятъра клони на чинарите хвърляха бледи тленни сенки на земята и лъскавата повърхност на шумолящите листа блестеше едва от отражението на лунната светлина. Някъде далеч виеха койоти, докато преследваха някой заек или друга дребна плячка. По-наблизо в храсталака пееха щурци и хладният вятър виеше в по-високите клони на дърветата.

Съчките бяха складирани по цялата дължина на северната стена на постройката. Той извади дъсчицата-резе от дръжката на двойната врата към навеса. Знаеше как е подредил дървата в тясното помещение достатъчно добре, за да работи опипом в тъмното и да напълни

голямата кофа за въглища с половин дузина цепеници. Хвана я с две ръце, изнесе я пред вратата и се обърна да залости резето.

Когато застана на едно място, разбра, че койотите и щурците изведнъж са млъкнали. Единствено вятърът още имаше глас... Намръщи се и се обърна да огледа тъмната гора, обгърнала отвсякъде малката полянка, където беше неговата къща.

Нещо ръмжеше.

Уес опипа с поглед нощната гора, която изведнъж му се стори позле осветена от луната отпреди минута.

Ръмженето беше басово и злобно. Нищо подобно не беше чувал наоколо за десет години самотни нощи.

Уес беше любопитен, даже загрижен, но не и уплашен. Застана съвсем неподвижен и се заслуша. Изтече около минута без да чуе нещо повече.

Накрая затвори вратата на навеса, залости я с дъсчицата и вдигна кофата с дърва.

Пак ръмжеше. После тишина. След това шум от листа и съчки, хрущящи и притискани под нечий стъпки.

Според звука беше на около трийсет ярда. Малко в западна посока от външната постройка. Отзад в гората.

Нещото изръмжа отново, този път по-силно. И по-близо. Сега беше на не повече от двайсет ярда.

Все още не се виждаше от какво иде звукът. Самотната луна пак се криеше зад малък филигранен пояс от облаци.

Като слушаше дебелилото и гърлено, но все пак звучно ръмжеше, Уес внезапно усети безпокойство. Като дълголетен обитател на Свети Джим за пръв път почувствува, че е в опасност. С кофата в ръце, тръгна бързо към кухненската врата в задната част на къщата.

Шумоленето на раздвижените храсти ставаше по-силно. Съществото в гората се движеше по-бързо от преди. По дяволите, то тичаше.

Уес също се затича.

Ръмженето прерасна в силен, зъл звук: злокобна смесица от кучешко лаене, свинско грухтене, ръмжеше на пума; в него имаше и нещо човешко, и нещо съвсем непознато. Беше почти по петите му.

Като завиваше покрай ъгъла на къщата, Уес замахна с кофата и я хвърли силно в посоката, където мислеше, че е животното. Чу как

дървата се разпиляват и трополят по земята, чу и металния звук от търкалянето на кофата, но ръмженето ставаше все по-силно и по-близо и той разбра, че не е улучил.

Изтича нагоре по трите стъпала, отвори кухненската врата, влезе вътре и я затръшна след себе си. Пусна резето — мярка за сигурност, която не беше използвал от девет години, откакто свикна със спокойствието на каньона.

Мина през къщата и отиде до главната врата, която също заключи. Беше изненадан от силата на обладалия го страх. Дори ако това навън беше враждебно настроено животно — някоя полудяла мечка, слязла от планините — тя не можеше да отваря врати за да го преследва вътре в къщата. Нямаше смисъл да употребява заключалките, но въпреки това усещаше, че е постъпил правилно. Той действуваше по инстинкт и като опитен трапер знаеше, че на инстинктите трябва да се вярва, дори ако водят до привидно нелогично поведение.

Добре, вече беше в безопасност. Нито едно животно не можеше да отваря врати. Поне за мечките беше сигурен, а това най-вероятно беше мечка.

Но гласът му не беше като мечка. Ето кое караше Уес Далбърг да потръпва: гласът не беше глас на никой от зверовете в тези гори. Той познаваше добре съседите си от дивата природа, различаваше всичките им крясъци, виене и други звуци, които издаваха.

Единствената светлина в голямата стая идеше от огъня, но тя не беше достатъчна да разсее сенките в ъглите. По стените се отразяваха и подскачаха призраците на живия пламък. Уес за пръв път си помисли, че електричеството е хубаво нещо.

Той притежаваше 12-калибров пушка „Ремингтън“, с която ловеше дребен дивеч за да разнообрази диетата от магазински консерви. Тя стоеше на един рафт в кухнята. Помисли дали не е добре да я свали оттам и да я зареди, но зад заключените врати това му се стори излишна паника. За Бога, така щеше да изглежда пъзльо в собствените си очи. Като някой дебел задник от предградията, който пици при вида на полска мишка. Може би беше достатъчно да изкрещи силно и да плесне с ръце, и нещото в храсталака щеше да го удари на бяг. За действията си той можеше да обвинява инстинкта, но стореното преди малко не съответствуваше на собствената му оценка

за себе си — твърдоглав и храбър обитател на каньон. Ако грабнеше пушката сега, без да е наложително, щеше да загуби много от самоуважението си — а то за него беше твърде важно — тъй като от всички възможни мнения за Уес Далбърг, Уес се интересуваеше само от своето. Никаква пушка.

Уес рискува и приближи големия прозорец на стаята. Той беше поставен на мястото на малкия от някакъв бивш служител на горското стопанство преди около двадесет години; беше свалил тясната стара дограма с много стъкла и в новия, по-голям отвор в стената сега имаше голям прозорец с единично стъкло, по-удобен за съзерцаване на красивата гора.

Няколко посребрени от луната облаци блестяха на фона на велурено-черното небе. Бледата светлина покриваше предния двор с накъсани сенки, блестеше върху ламарината, гюрука и предното стъкло на неговия Джип Чероки и очертаваше тъмните силуети на надвесените дървета. Отначало не помръдваше нищо освен няколко клона, едва полюшвани от лекия вятър.

Една-две минути Уес се взираше внимателно в горския пейзаж. Не видя, нито пък чу, нещо необикновено и реши, че животното си е отишло. С известно облекчение, но отново малко объркан, Уес започна да извърща поглед от прозореца — и тогава мярна някакво движение близо до джипа. Погледна внимателно, но не видя нищо и продължи да наблюдава още няколко минути. Точно когато реши, че си е въобразил, отново видя движение: нещо излизаше иззад джипа.

Той се наведе към прозореца.

Нещо се втурна през поляната към къщата — движеше се много бързо и ниско приведено. Вместо да разкрие външния вид на противника, лунната светлина го правеше по-тайнствен, безформен. Това нещо направо хвърчеше към къщата. Изведнъж — Боже, Господи! — създанието стана крилато, едно зловещо чудовище, летящо право към него през тъмнината, и секунда след като Уес изкрещя прозорецът се пръсна с трясък. Викът на Уес изведнъж затихна.

Тъй като Травис не беше голям пияч, три бири бяха достатъчни да пропъдят безсънието. Заспа секунди след като сложи глава върху възглавницата. В съня си се превърна във водещ цирково представление, в което животните можеха да говорят и след всеки сеанс той посещаваше клетките им, а там всяко животно му доверяваше някаква интригуваща тайна, която той забравяше веднага щом пристъпи към следващата клетка.

Събуди се в четири сутринта и видя, че Айнщайн е застанал срещу прозореца на спалнята. Лапите на кучето бяха върху перваза, върху лицето му играеха лунни сенки и то се взираше много напрегнато в нощната тъмнина.

— Какво става, момче? — попита го Травис.

Айнщайн му хвърли един поглед, после лунната нощ отново привлече вниманието му. Започна да вие тихо и наостри леко уши.

— Има ли някой там? — попита отново Травис, докато ставаше от леглото и си обуваше дънките.

Кучето се изправи на четири крака и избяга от стаята.

Травис го откри пред друг прозорец в тъмната всекидневна да гледа нощния пейзаж от тази страна на къщата. Като клекна до кучето и постави ръка върху широкия му пухкав гръб, каза:

— Какво не е наред? А?

Айнщайн притисна муцуна до стъклото и издаде тих нервен звук.

Травис не виждаше нищо застрашително в градинката отпред или на улицата. Тогава му хрумна нещо и той каза:

— Да не би да те тревожи онова нещо, дето те преследваше в гората тази сутрин?

Кучето го изглежда сериозно.

— Какво беше това там, в гората? — зачуди се Травис.

Айнщайн пак започна да вие тихо и потрепери.

Като си спомни своя собствен — и на ретривъра — вледеняващ страх в подножията на Санта Ана и тайнственото чувство, че ги дебне нещо неестествено, Травис също потрепери. Погледна навън към

потъналия в нощта свят. Островърхите сенки на финиковите клони бяха очертани от бледожълтата светлина на близката улична лампа. Непостоянният вятър търкаляше малки купчинки от прах, листа и отпадъци по улицата, оставяше ги за малко, после пак ги подхващаше. Самотен бръмбар, явно решил, че лунното отражение в стъклото е истински пламък, се блъскаше в него пред очите на Травис и Айнщайн.

— Тревожиш се, че още те преследва ли? — попита Травис.

Кучето изсумтя тихо.

— Е, аз не мисля така — продължи Травис. — Мисля, че не схващаш колко сме далече сега от там. Много на север. Ние бяхме с кола, а то разполага само с краката си и не може да е тръгнало подире ни. Каквото и да е било, то остана далеч от нас, Айнщайн, някъде там в окръг Ориндж, без да разбере къде сме отишли ние. Не трябва да се тревожиш вече от него. Разбираш ли?

Айнщайн подуши и облиза ръката на Травис, като че ли успокоен и благодарен. Но отново погледна през прозореца и издаде едва доловим звук.

Наложи се Травис да го подмами обратно в спалнята. Там кучето пожела да легне при господаря си и за да го успокои, Травис го прие в леглото си.

Вятърът шумолеше в дърветата и свистеше тъжно в стрехите на къщата.

От време на време бунгалото тихо проскърцваше от обичайното нощно наместване на стените.

От улицата избръмча двигател и затрополиха колелата на минаваща кола.

Изтощен от емоционалното и физическо натоварване през деня, Травис скоро заспа.

Малко преди зазоряване отвори очи в просъница и разбра, че Айнщайн пак е на стража пред прозореца на спалнята. Той измърмори тихо името на ретривъра и вяло потупа с ръка по дюшека. Но Айнщайн остана на поста си и Травис отново потъна в дълбок сън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1

В деня след сблъсъка с Арт Стрек Нора излезе на дълга разходка с намерението да изследва части на града, които не беше виждала преди. Навремето се разхождаха с Вайълет само веднъж седмично. След смъртта на старата, Нора продължи да излиза, но по-рядко и никога не рискуваше да се отдалечи повече от осем пресечки. Днес имаше намерение да стигне много по-далеч. Това бе първата, макар и малка крачка, по трудния път към усещането за свобода и самоуважение.

Преди да тръгне мислеше дали да не обядва в някой ресторант по пътя. Но никога преди не беше попадала в ресторант. Мисълта за хранене в компанията на непознати и общуване със сервитьори я плашеше. Затова сложи в една книжна чантичка два портокала, ябълка и два сладкиша от овесено брашно. Щеше да обядва сама в някой парк. Даже и това ѝ се стори много смело. Стъпка по стъпка.

Небето беше ясно. Времето — топло. Дърветата изглеждаха свежи от младата пролетна зеленина; бризът полюшваше клоните им едва-едва, колкото да прикрият най-горещите лъчи на палещото слънце. Нора вървеше покрай добре поддържаните къщи, построени в някои от испанските архитектурни стилове, гледаше вратите и прозорците с неподозирано любопитство и мислеше за хората, които живеят вътре. Дали бяха весели? Може би тъжни? Или влюбени? Каква музика и какви книги обичаха? Каква храна? Дали планираха да прекарат отпуските си в някое екзотично място, да видят някоя пиеса в театъра или да посетят нощен клуб?

Никога преди не беше мислила за хората по този начин, защото знаеше, че пътищата им никога няма да се пресекат. Да мисли за тях щеше да е напразна загуба на време и сили. Но сега...

Когато някой идеше насреща, тя навеждаше глава, за да скрие лицето си както винаги беше правила, но скоро събра достатъчно

смелост да вдигне очи и да ги погледне. Изненада се много от това, че доста от тях се усмихваха и я поздравяваха. Още повече я учуди, че не след дълго тя сама започна да отговаря на поздравите.

Спря до сградата на Окръжния съд, за да се наслади на жълтите цветове на растението юка и пищната червена бугенвиллия, плъзнала по измазаните стени и усукана върху орнаментите на една прозоречна решетка от ковано желязо.

После спря пред стъпалата на катедралата „Мисия на Света Варвара“, построена през 1815 година и започна да разглежда красивата фасада на старата сграда. След това се разходи във вътрешния двор, една част от който се наричаше „Райската градина“ и се качи на западната камбанария.

Постепенно започна да разбира защо в някои от многото прочетени книги Санта Барбара се наричаше едно от най-красивите места на земята. Беше прекарала тука почти целия си живот, но спотаена при Вайълет в дома на фамилията Девън и дори когато се осмелеше да се покаже навън, не виждаше по-далеч от върховете на обувките си — затова сега ѝ се стори, че вижда града за първи път. Той я очарова и я изпълни с трепет.

В един часа беше в парка Аламеда и седна на една пейка с гледка към езерото под три огромни стари финикови палми. Вече я наболяваха краката, но не искаше да се прибира рано. Отвори хартиената чанта и започна обяда си с жълтата ябълка. Никога не ѝ се бе услаждало така. Прегладняла, тя бързо погълна и портокала, прибра обелките в чантата и тъкмо започваше първия сладкиш, когато Арт Стрек седна до нея.

— Здравей красавичке.

Беше само по сини спортни гащета и спортни обувки с дебели бели чорапи. Но въпреки това беше ясно, че не е бягал, защото не беше потен. Беше мускулист, с широки рамене и тъмен тен, изключително мъжествен. Беше облякъл тези дрехи с единствената цел да покаже тялото си, така че Нора веднага отвърна поглед.

— Май си срамежлива? — попита той.

Тя не можеше да отговори, защото в устата ѝ беше първата хапка овесен сладкиш. Опасяваше се, че ще се задуши ако се опита да преглътне парчето сладкиш с пресъхналото си гърло, но не можеше и да го изплюе.

— Сладката ми, срамежлива Нора — каза той.

— Като погледна надолу, тя видя как дясната ѝ ръка трепери издайнически. Сладкишът се разпадаше на парченца в дланта ѝ, а по земята между краката ѝ имаше трохи.

Преди малко мислеше, че дългата дневна разходка е първа крачка към собственото ѝ освобождение, но сега трябваше да признае, че причината да излезе от къщи е друга. Тя се опитваше да избяга от натрапването на Стрек. Страхуваше се да остане у дома, страхуваше се, че той ще звъни, ще звъни и пак ще звъни. А сега той я намери навън и тя не бе защитена от своите затворени прозорци и заключени врати, което беше по-лошо от телефона, много по-лошо.

— Гледай към мене, Нора.

Не.

— Погледни ме.

От дясната ѝ ръка падна последното парченце от разпадащия се сладкиш.

Стрек хвана лявата ѝ ръка, и въпреки че тя се опита да я дръпне, трябваше да се подчини, защото костите на пръстите ѝ хрущяха от неговото стискане. Той постави ръката ѝ върху голия си крак. Плътта му беше твърда и гореща.

Усети гърчове в стомаха си, сърцето ѝ биеше силно и тя не знаеше дали първо ще повърне или ще припадне.

Като движеше китката ѝ бавно нагоре-надолу по голия си крак, той каза:

— Аз съм това, което ти трябва, красавичке. Аз мога да се погрижа за тебе.

Овесеният сладкиш запушваше устата ѝ като мек тампон. Главата ѝ стоеше наведена, но тя вдигна очи и се огледа.

Надяваше се да види наблизо някой и да извика за помощ, но там имаше само две млади майки с малки деца, а и те бяха твърде далеч да ѝ помогнат.

Стрек вдигна нейната ръка от крака си, постави я върху голите си гърди и попита:

— Хубаво е за разходка днес, нали? Хареса ли ти мисионерската катедрала? Ммм? А не бяха ли красиви цветовете на юката до сградата на съда?

— Продължаваше да бръщолеви с хладния си, самодоволен глас и я питаше дали е харесала други неща, видени днес, и тя разбра, че е вървял по петите ѝ цялата сутрин с колата си или пеш. Не го беше видяла, но нямаше съмнение, че е бил наблизко, защото знаеше всяка нейна стъпка след като излезе от къщи и това я уплаши и вбеси повече от всичко, което беше сторил.

Тя дишаше силно и учестено, но чувствуваше, че не може да си поеме дъх. Ушите ѝ шумяха, но въпреки това чуваше всяка негова дума твърде ясно. Помисли си, че може да го удари и да му одере очите, но стоеше като парализирана — беше готова да удря, но не можеше да удари; гневът ѝ даваше сили, страхът я възпираше. Искаше да крещи, но не за помощ, а от безсилие.

— А сега — продължи Стрек, — като свърши хубавата разходка и си хапна приятно в парка, ти се отпусна. Знаеш ли какво е най-доброто в този момент? Това, от което денят ще стане страхотен, красивичке? Наистина специален ден? Ще направим така: качваме се в колата, връщаме се у вас, горе, в жълтата ти стая и влизаме в онова легло с дървените плотове...

Той е бил в стаята ѝ! Трябва да е влязъл вчера. Когато тя си мислеше, че той е в хола и поправя телевизора, мръсникът му се промъкнал горе, бродил из най-съкровено то ѝ място, проникнал в нейното убежище и надзъртал в нещата ѝ.

— ... в онова голямото, старото легло и аз ще ти смъкна дрешките и ще те чукам...

Нора никога нямаше да разбере какво ѝ вдъхна тази внезапна смелост — дали ужаса от това, че е нарушил светостта на нейното убежище или че употребява неприлични думи в нейно присъствие за пръв път, или и двете, но тя вдигна глава, изгледа го с широко отворени очи и изплю несдъвкания сладкиш в лицето му. На дясната му буза, около дясното око и върху носа му увисна слюнка и влажни остатъци от храна. Върху косата и челото му имаше късчета овесено брашно. Когато видя как очите на Стрек заблестяват гневно и лицето му се изкривява, Нора изпита ужас от това, което направи. Но усети и гордост, че успя да скъса веригите на емоционалната парализа, която я вкамени — даже и ако действието ѝ донесеше страдание, даже и ако Стрек отмъстеше.

А той отмъсти бързо и брутално. Още държеше лявата ѝ ръка и тя не можеше да се отскубне. Стискаше я здраво, както и преди и мачкаше костите ѝ. Болеше я, Господи, колко я болеше. Но не искаше да му достави удоволствие с плача си и беше решена да не хленчи нито да го моли, тъй че стисна зъби и замълча. По главата ѝ изби пот и тя помисли, че ще припадне. Но болката не беше най-лошото; най-лошото беше застрашителният поглед в леденосините очи на Стрек. Мачкайки пръстите ѝ, той я бе уловил не само с ръка, но и с поглед — студен и безкрайно чужд. Опитваше се да я сплаши и унижи — и, за Бога, наистина успяваше — защото тя усети в него лудост, с която никога нямаше да се справи.

Когато видя отчаянието ѝ, което очевидно го задоволи повече отколкото вик от болка, той престана да ѝ стиска ръката, но не я пусна. Каза:

— Ще си платиш за това, че ми плю в лицето. И ще ти хареса как ми плащаш.

Отговорът ѝ не прозвуча убедително.

— Ще се оплача на шефа ти и ти ще си загубиш работата.

Стрек само се усмихна. Нора се чудеше защо той не посегна да изчисти лицето си от парченцата сладкиш, но скоро разбра причината: той щеше да накара нея да стори това. Но първо ѝ каза:

— Да си загубя работата? О, че аз вече напуснах мястото в Уодлоу Ти-Ви. Тръгнах си вчера следобед. За да имам време за тебе, Нора.

Тя сниши поглед. Не можеше да прикрие страха си, трепереше от него тъй, че почти ѝ тракаха зъбите.

— Аз никога не се задържам дълго на едно място. Мъже като мене, толкова енергични, лесно се отегчават. Трябва ми движение. Освен това, животът е твърде кратък, за да го пропиляваме в работа, не мислиш ли? Затова стоя на работа само докато спестя малко пари, след това го удрям на живот по крайбрежието докогато мога. А понякога срещам маце като тебе, дете страшно се нуждае от мене, някоя, дете направо плаче за мене и аз, разбира се, ѝ помагам.

Ритни го, ухапи го, издери му очите, казваше си тя.

Но не направи нищо.

В ръката си усещаше тъпа болка. Спомни си колко остра и нетърпима беше тя преди малко.

Неговият глас се промени, стана по-мек, сякаш я успокояваше и вдъхваше смелост, което я уплаши още повече.

— Аз ще помогна и на тебе, Нора. Ще поживея малко у вас. Весело ще е. А, малко си нервна пред мене, но аз те разбирам, наистина. Повярвай ми, момиче, точно това ти трябва и животът ти ще стане съвсем друг, нищо повече няма да е същото, а това е най-доброто, което може да ти се случи.

На Айнщайн много му хареса парка.

Когато Травис освободи каишката, ретривърът изтърча до най-близката цветна леха — големи жълти невени, заобиколени от ивица яркочервени полиантуси — и бавно направи кръг около нея, явно очарован. После доближи една ярка леха с късноцъфтящи лютичета, след това — друга, с импатиени и при всяко откритие опашката му махаше все по-бързо. Казват, че зрението на кучетата е само черно-бяло, но Травис не би се хванал на бас срещу предположението, че Айнщайн вижда всички цветове. Айнщайн подушваше всичко — цветя, храсти, дървета, камъни, захвърлени консервни кутии, купчинки боклук, основата на чешмата-фонтан и всяка стъпка земя под себе си — и несъмнено си създаваше обонятелна „представа“ за хората и кучетата, минали оттам преди него — образи тъй ясни за него, както фотографиите — за Травис.

През цялата сутрин и ранния следобед ретривърът не направи нищо забележително. Всъщност поведението му беше точно като на обикновено куче и тази роля беше толкова убедителна, че Травис мислеше дали почти човешката му интелигентност не го спохожда само в кратки проблясъци — нещо като безболезнени епилептични припадъци. Но след всичко, което стана вчера, необикновената, макар и рядко проявявана природа на Айнщайн, не можеше да се отрече.

Както се разхождаха покрай езерото, Айнщайн изведнъж застина, повдигна малко увисналите си уши и се вгледа в пейката на около шейсет фута от тях, където седеше една млада двойка. Мъжът беше по спортни гащета, а жената носеше доста широка сива рокля; той я държеше за ръката и изглеждаха потънали в дълбокомислен разговор.

Травис се извърна и тръгна към откритата зелена площ на парка, за да ги остави на спокойствие.

Но Айнщайн излая веднъж и се втурна право към двойката.

— Айнщайн! Тук! Върни се веднага!

Кучето не му обърна внимание и като доближи двойката на пейката, започна да лае бясно.

Когато Травис стигна до там, човекът с гащетата беше станал прав. Беше протегнал ръце да се защити и отстъпваше стъпка по стъпка от ретривъра със свити юмруци.

— АЙНЩАЙН!

Ретривърът спря да лае, изплъзна се от Травис преди той да успее да закачи каишката за нашийника, отиде при жената на пейката и сложи глава в скута ѝ. Ръмжащият звяр се превърна в любвеобилно домашно куче тъй внезапно, че всички замряха от изненада.

Тогава Травис каза:

— Съжалявам. Той никога...

— За Бога — каза оня със спортните гащета, — не може да оставяте зло куче да тича свободно из парка!

— Той не е зъл — каза Травис. — Той...

— Глупости — каза спортягата, пръскайки слюнка. — Проклетото животно опита да ме ухапе. Вие какво, май обичате подсъдимата скамейка?

— Не знам какво му...

— Махнете го от тука — настоя спортягата.

Кимайки смутено, Травис се обърна към Айнщайн и видя, че жената е примамила кучето върху пейката. Айнщайн седеше втренчен в нея, с лапи в скута ѝ, а тя не само го галеше, но го прегръщаше. Всъщност начинът, по който тя го държеше при себе си, издаваше някакво отчаяние.

— Махнете го оттук! — бегачът беше побеснял.

Той беше по-висок, по-широк в раменете и гърдите от Травис и направи няколко крачки към него, наведе се върху му, като искаше да го изплаши с мощното си телосложение. Беше свикнал да си проправя пътя, като си даваше вид и действаше застрашително и агресивно. Травис презираше такива мъже.

Айнщайн обърна поглед към бегача, оголи зъби и заръмжа ниско и гърлено.

— Случай, приятелче — ядосано каза спортягата, — глух ли си или що? Казах, кучето трябва да е на каишка и виждам каишката в ръката ти — какво, по дяволите, чакаш?

Травис започна да усеща, че нещо не е в ред. Пресиленият гняв на бегача беше фалшив, като че ли го бяха хванали в някакво срамно действие и сега се опитваше да скрие вината си, като моментално

премина в настъпление. А и жената се държеше странно. Не промълви нито дума. Беше бледа. Тънките ѝ ръце трепереха. И съдейки по това как галеше кучето и го държеше при себе си, не я беше уплашил Айнщайн. Освен това Травис се чудеше как е възможно една двойка да се разхожда из парка в толкова различни дрехи — единият в спортни гащета, а другият — в бозава домашна рокля. Той забеляза, че жената поглежда скришом със страх към бегача и изведнъж разбра, че тия двамата не са заедно — поне не по волята на жената — и че мъжът наистина е намислил нещо, заради което се чувства виновен.

— Госпожице — попита Травис, — добре ли сте?

— Не ѝ е добре, разбира се — каза бегачът. — Твоето проклето псе връхлетя върху нас, залая ни и искаше да ни докопа...

— Точно сега, изглежда, не ѝ прави нищо — отвърна Травис и погледна продължително другия мъж в очите.

По бузата му беше полепнало нещо като каша от овесено брашно. Травис забеляза преди това, че от една чанта на пейката до жената е изпаднал сладкиш от овесено брашно, а трохите на друг бяха на земята между краката ѝ. Какво, по дяволите, е ставало тук?

Оня погледна свирепо към Травис и понечи да каже нещо. Но тогава погледна жената и Айнщайн и явно разбра, че преднамерената му ярост вече не е уместна. Каза намусено:

— Е, добре... но трябва да си приберете и завържете кучето.

— О, не мисля, че сега ще закачи някого — каза Травис, като закачаше кайшката. — Това беше просто случайно.

Все още бесен, но малко разколебан, бегачът погледна свилата се жена и каза:

— Нора?

Тя не му отговори. Просто продължи да гали Айнщайн.

— Ще се видим по-късно — каза ѝ бегачът. Като не получи отговор, обърна се към Травис, присви очи и продължи — Ако тоя пес тръгне по петите ми да ме хапе...

— Няма — прекъсна го Травис. — Може да продължите да тичате. Няма да ви закача. Докато тичаше бавно към най-близкия изход на парка, мъжът се обърна и ги погледна няколко пъти. После се изгуби.

Айнщайн лежеше по корем на пейката и главата му беше в скута на жената.

Травис каза:

— Май ви е харесал.

Галейки с една ръка Айнщайн, без да вдига глава, тя отговори:

— Той е хубаво куче.

— Имам го само от вчера.

Тя не каза нищо.

Травис седна на другия край на пейката, а кучето остана помежду им.

— Името ми е Травис.

Без да отговаря, тя почеса Айнщайн зад ушите. Кучето издаде доволен звук.

— Травис Корнъл — допълни той.

Чак сега тя вдигна глава и го погледна.

— Нора Девън.

— Приятно ми е.

Тя се усмихна, но изглеждаше нервна.

Въпреки че нейната права дълга коса беше свободно пусната, без никаква прическа, а по лицето ѝ нямаше и следа от грим, тя беше доста привлекателна. Косата ѝ беше тъмна и лъскава, имаше безупречна кожа, а сивите очи със зелен оттенък блестяха от яркото майско слънце.

Като че ли усетила неговото одобрение и уплашена от това, тя отново сведе очи.

Той я попита:

— Госпожице Девън... нещо не е наред ли?

Тя не продума.

— Този мъж... той досаждаше ли ви?

— Не, няма нищо — отговори тя.

С тази приведена глава и свити рамене, притисната към пейката от безкрайната си свенливост, тя изглеждаше толкова лесно ранима, че Травис не можеше просто да стане, да си тръгне и да я остави с проблемите ѝ. Затова каза:

— Ако този мъж ви е досаждал, мисля, че трябва да повикаме някое ченге...

— Не — отговори тя меко, но веднага. След това се измъкна изпод главата на Айнщайн и се изправи.

Кучето скочи от пейката и застана до нея, като я гледаше с любов.

Ставайки, Травис ѝ каза:

— Не искам да се натрапвам, разбира се...

Тя закрачи бързо, но не в посоката, която беше поел бегачът. Айнщайн тръгна по петите ѝ, но когато Травис го повика, спря и се върна обратно с нежелание.

Объркан, Травис я гледа, докато се скри от погледа му — загадъчна и измъчена жена с бозава рокля, безформена като одеждата на монахиня от някоя религиозна секта; облекло, което скриваше женската фигура от погледите на мъжете, за да не ги въведе в изкушение.

Двамата с Айнщайн продължиха разходката си в парка. После отидоха на плажа, където ретривърът беше изумен от гледката на безкрайното бушуващо море и от младежите, танцуващи брейк сред облаци пясък и прах. Той много пъти спираше на брега, взираше се в океана минута-две, после игриво и весело скачаше във вълните на прибоя. По-късно, вече у дома, Травис опита да привлече вниманието на Айнщайн върху книгите, които така го вълнуваха снощи, като се надяваше този път да се добере до това, което кучето очакваше да намери там. Айнщайн подуши донесените от Травис тонове без никакъв интерес — и се прозя.

През целия следобед в паметта на Травис натрапчиво и ясно се появяваше образът на Нора Девън. Тя наистина нямаше нужда от съблазнителни дрехи за да завладее ума на един мъж. Стигаше само лицето и тия сиви очи със зелен блясък.

Само няколко часа дълбок сън, и Винсент Наско беше в първия сутрешен самолет на път за Акапулко, Мексико. Регистрира се в голям хотел на брега на залива — блестящ небостъргач, целия от стъкло, бетон и открити тераси — но без уют. След като obu бели проветриващи се обувки и бели памучни панталони и облеche светлосиня риза, тръгна да търси доктор Лотън Хейнз.

Хейнз беше на почивка в Акапулко. Трябваше да е на трийсет и девет години. Висок пет фута и единайсет инча, тегло сто и шейсет фута^[1], с гъста тъмнокафява коса — съвсем като Ал Пачино, с изключение на червеното родилно петно колкото половиндоларова монета на челото си. Идваше в Акапулко поне два пъти в година, винаги отсядаше в елегантния хотел „Лас Брисас“ на носа в източния край на залива и обичаше често да се заседява в ресторанта до хотел „Калета“ — обичаше го заради леките момичета, които се подвизаваха там и заради гледката към Плая де Калета.

В дванайсет и двайсет по обяд Винс седеше в плетен стол от палмови нишки с удобни жълти и червени възглавнички на маса до прозореца в същия ресторант. Забеляза Хейнз още като влезе. Докторът също седеше до прозореца през три маси от Винс, полускрит от една палма в саксия. Хапваше скариди и пийваше мексиканско вино с една изумителна блондинка. Беше облечена с широки бели панталони, лека горна дреха на ярки райета и половината мъже в ресторанта я бяха зяпнали.

Ако питаха Винс, Хейнз приличаше повече на Дъстин Хофман, отколкото на Ал Пачино. Имаше острите черти на лицето на Дъстин Хофман, даже и носът му приличаше на неговия. Иначе отговаряше точно на описанието. Носеше розови памучни панталони, светложълта риза и бели сандали, които според Винс му придаваха прекалено курортен вид.

Винс привърши обяда си от супа „албондига“ рибни „енчиладас“ в зелен сос и мексиканско безалкохолно питие и плати сметката, точно когато Хейнз и блондинката си тръгваха.

Блондинката караше червено „Порше“. Винс ги следваше в един стар „Форд“ под наем, навъртял стотици хиляди мили, чийто двигател тракаше и гърмеше като цял оркестър от карибски ударни инструменти, а подът му вонеше на мухъл.

В „Лас Брисас“ блондинката остави Хейнз на паркинга, но не го пусна поне още пет минути, докато двамата си стискаха задниците и се целуваха страстно посред бял ден.

Винс беше слисан. Той очакваше Хейнз да има по-развито чувство за благоприличие. В края на краищата, този мъж имаше докторат. Ако образованите хора не крепят традициите на добро поведение, тогава кой? В университетите вече не учат ли маниери и етикет? Нищо чудно, че светът ставаше все по-груб и недодялан от година на година.

Блондинката си тръгна с „Порше“-то, а Хейнз излезе от паркинга с бял спортен „Мерцедес“ 560 SL. Той със сигурност не беше взет под наем и Винс се чудеше как докторът се е сдобил с него. Хейнз остави колата на съхранение при пиколото на друг хотел. Същото стори и Винс. Той последва доктора през фоайето, което ги изведе на плажа, а там се отдадоха на привидно безцелна разходка по брега. Но не след дълго Хейнз се намести до страхотно красиво мексиканско момиче с бикини на ресни. Имаше съвършено тяло, тъмна кожа и беше петнайсет години по-млада от доктора. Тя се печеше на слънцето в кресло, а очите ѝ бяха затворени. Хейнз я изненада с една целувка по шията. Момичето очевидно го познаваше, защото се хвърли на врата му със смях.

Винс походи малко по плажа, върна се и седна зад Хейнз и мексиканката, като между тях останаха само двама души. Не се опасяваше, че Хейнз ще го забележи. Изглежда докторът нямаше зрение за друго, освен красиви женски тела. Освен това, въпреки ръста си, Винс умееше да се слива с околния фон. Над открития залив някакъв турист се носеше с парашут високо във въздуха зад моторницата, която го теглеше. Горещото слънце изливаше светлината си като безкраен дъжд от стари златни монети върху пясъка и морето.

След двама минути Хейнз целуна момичето по устните, после по извивката над гърдите и тръгна обратно по пътя, от който беше дошъл. Момичето се провикна:

— Довечера в шест!

Хейнз ѝ отговори:

— Ще бъда там.

След това Хейнз и Винс направиха приятна разходка с коли. Отначало Винс мислеше, че пътуването на доктора има някаква цел, но след няколко мили изглеждаше, че просто летят за удоволствие по крайбрежния път и се наслаждават на пейзажа. Отминаха плажа Револкадеро и продължиха по-нататък Хейнз в белия си „Мерцедес“, а Винс, поддържащ нужната дистанция — в стария „Форд“.

Най-накрая стигнаха до един паркинг с красива панорама, където Хейнз спря и паркира зад друга кола с четирима ярко облечени туристи, слизащи точно в този момент. Винс също паркира и отиде пеш до железния парапет на ръба на стръмната скала, откъдето гледката към каменистия бряг и ревящите сто фута надолу вълни беше наистина величествена.

Туристите с папагалено пъстри ризи и раирани панталони изчерпаха възклицанията си за гледката, изщракаха последните си снимки, изхвърлиха колкото отпадъци имаха и отпътуваха, като оставиха Винс и Хейнз сами върху стръмната скала. Единственият автомобил по пътя беше доближаващ черен камион на фирмата Транс Ам. Винс търпеливо го чакаше да отмине. След това искаше да изненада Хейнз.

Вместо да ги отмине, машината на Транс Ам отби встрани, паркира до „Мерцедес“-а на Хейнз и от него слезе едно великолепно момиче на около двадесет и пет. Затича се към Хейнз. Имаше много екзотичен вид — приличаше на мексиканка, но с малко китайска кръв. Носеше широка бяла фланелка, бели шорти и имаше най-красивите крака, които Винс беше виждал. Двамата с Хейнз тръгнаха по парапета, докато се отдалечиха от Винс на около четиридесет фута и там тъй се вкопчиха един в друг, че Винс се изчерви.

Следващите няколко минути той бавно напредваше към тях по парапета, като от време на време храбро се навеждаше надолу и извиваше врат, за да гледа глуповато гърмящия прибой, хвърлящ пръски на двайсет фута във въздуха — и възкликваше „У-у-х-а-а!“, когато някоя особено голяма вълна удряше каменните грамади — и така се опитваше да придаде на приближаването си съвсем невинен вид.

Въпреки че бяха с гръб към него, бризът довяваше откъслечни думи от техния разговор. Жената изглежда се тревожеше, че мъжът ѝ може да открие присъствието на Хейнз в града, а Хейнз я убеждаваше да се реши за утре вечерта. Тоя човек нямаше срам.

По магистралата отново нямаше никакво движение и Винс реши, че няма да му се отдаде друга възможност да се справи с Хейнз. Направи незабелязано последните крачки до момичето, сграбчи я за тила и колана на шортите, вдигна я във въздуха и я изхвърли зад парапета. Пищейки, тя полетя към скалите отдолу.

Всичко стана толкова бързо, че Хейнз дори нямаше време да реагира. Още в секундата, когато жената полетя, Винс се обърна към изумения доктор и заби юмрук в лицето му, после пак, пръсна устните му, счупи му носа и го повали на земята в безсъзнание.

Точно когато Хейнз се свлече, жената се удари в скалите на брега и Винс прие нейния дар въпреки голямото разстояние. С-с-с-с-нап.

Искаше му се спокойно да се наведе надолу и дълго да гледа смазаното тяло върху скалите, но за нещастие нямаше достатъчно време. По магистралата скоро щяха да се появят коли.

Отнесе Хейнз във Форда и го постави на предната седалка отпуснат върху вратата, сякаш просто спеше мирно и тихо. Наклони главата му леко назад, така че кръвта от носа да се стича по гърлото.

От крайбрежната магистрала, която, въпреки че беше главен път, имаше много завои и навсякъде беше в ремонт, Винс последователно отби в няколко все по-тесни и разбити черни пътища, минаващи от макадам в прашни просеки с дълбоки коловози, по-навътре и по-навътре в тропическата гора, докато достигна отдалечено и самотно място, където пътят свършваше пред огромна стена от зелени дървета и избуяла растителност. Докато пътуваха, Хейнз два пъти започна да идва в съзнание, но Винс укроти доктора, като удряше главата му в таблото.

Сега той повлече мълчания мъж от Форда, през една пролука в храстите, навътре във високата гора, докато намери сенчеста полянка, постлана с пухкав мъх. Граченето и чуруликането на птиците изведнъж секна и непознати животни със странни гласове се разбягаха из шубрака. Големи насекоми и един бръмбар колкото ръката на Винс запълзяха встрани от пътя му, а гущерите се втурнаха нагоре по стеблата на дърветата.

Винс се върна до Форда, където беше оставил някои уреди за разпит. Пакет спринцовки и две стъклени шишенца натриев пентотал. Кожена палка с оловни сачми за тежест. Ръчно електрическо устройство за лазерна хирургия — Тазер, напомнящо дистанционно управление за телевизор. И един тирбушон с дървена дръжка.

Лотън Хейнз беше още в безсъзнание, когато Винс се върна на полянката.

Хейнз трябваше да умре още преди двайсет и четири часа. Хората, наели Винс за изпълнение на три задачи вчера, възнамеряваха да използват друг наемник на свободна практика, който живееше в Акапулко и работеше на територията на Мексико. Но онзи беше умрял вчера сутринта, когато един дългоочакван колет от „Фортнъм и Мейсън“ в Лондон изненадващо се оказа запълнен с два фунта пластичен експлозив вместо желета и мармалади асорт. Винс се оказа спешно необходим за изпълнение на задачата и групата в Лос Анджелис го нае, въпреки че ставаше опасно претоварен. А за него това бе добре дошло, защото беше сигурен, че този доктор също е свързан с лабораториите в Банодайн и може да го осведоми по-подробно за проекта „Франсис“.

Сега, обикаляйки тропическата гора около полянката, където лежеше Хейнз, Винс намери едно паднало дърво и успя да отчупи от него извито парче плътна кора, която щеше да му послужи като черпак. После намери едно затлачено от зелени водорасли поточе и напълни почти една кварта^[2] застояла вода в дървения съд. Течността изглеждаше гадно.

Един дявол знаеше какви тропически бактерии се въдят в нея. Но, разбира се, никакви зарази нямаха значение за Хейнз точно сега.

Винс хвърли първия черпак в лицето на Хейнз. След минута се върна с ново количество и принуди доктора да го изпие. След като много пъти плю, задавя се, мъчи се да затвори уста и повърна малко, съзнанието на Хейнз най-накрая се проясни достатъчно да схваща какво му говорят и да отговаря разбираемо.

Държейки в ръце кожената палка, Тазера и тирбушона, Винс обясни как ще използва всяко от тях, ако Хейнз се инати. Докторът — който обясни, че е специалист по мозъчна физиология и функционална анатомия — доказва, че е повече интелигентен, отколкото патриотично настроен и нетърпеливо разкри всички подробности на

свръхсекретната отбранителна програма, за която работеше в Банодайн.

Когато Хейнз се закле, че е казал всичко, Винс приготви натриевия пентотал. Като всмукваше наркотика в спринцовката, попита за да продължи разговора:

— Докторе, каква е тая работа между тебе и жените?

Хейнз, проснат по гръб върху едрия мъх с ръце встрани, точно както Винс му беше наредил, не можа бързо да осъзнае смяната на темата. Мигаше объркан.

— Следя те от обяд и знам, че ги имаш три сигурни в Акапулко...

— Четири — каза Хейнз и въпреки ужаса, в лицето му видимо се появи гордост. — Мерцедесът, който карам, е собственост на Жизел — най-сладката малка...

— Значи използваш колата на една жена, за да я мамиш с други три?

Хейнз кимна и се опита да се усмихне, но трепна от болката, която усмивката предизвика в разбития му нос.

— С дамите винаги... съм я карал така.

— За Бога! — Винс беше отвратен. — Не разбираш ли, че вече не живеем в шейсетте или седемдесетте години? Свободната любов отдавна е мъртва. Тя сега си има цена. Страшна цена. Не си ли чувал за херпес, СПИН, всичките тия гадости? — и като инжектира пентотала, продължи: — Ти трябва да си носител на всичките венерически заболявания, известни на човечеството.

Хейнз отпърво мигаше глупаво и изглеждаше объркан, а сетне пентотала го унесе. Под действието на наркотика той потвърди всичко, казано вече на Винс относно Банодайн и проекта „Франсис“.

Когато унесът на Хейнз премина, Винс се повесели малко, като насочваше Тазера към него докато батериите съвсем свършиха. Ученият се гърчеше и подритваше като полусмачкан воден бръмбар и риеше мъха с глезени, глава и ръце.

Когато не можеше да използва Тазера повече, Винс го би до нов припадък с кожената палка, сетне го уби, като заби тирбушона между две ребра и го криви, докато умъртви туптящото сърце.

С-с-с-с-нап.

През цялото време тропическата гора беше тиха като гробница, но Винс усещаше как го гледат хиляди очи, очите на диви същества. Той вярваше, че потайните наблюдатели одобряват стореното с Хейнз, защото начинът, по който ученият живееше, беше оскърбление за естествения ред на нещата, естествения закон, на който се подчиняват всички същества от джунглата.

Каза „благодаря“ и на Хейнз, но не целуна мъртвия мъж. Не го целуна по устата. Нито по челото. В жизнената енергия на Хейнз имаше сила и затова той я прие, но тялото и духът му бяха нечисти.

[1] Около 178 см, 72.3 кг., 1 инч е равен на 2.54 см, 1 фунт — на 453.6 г.. — Б.пр. ↑

[2] *Кварта* — мярка за течности, равна на 1.14 л. — Б.пр. ↑

От парка Нора тръгна право към къщи. Тя не можеше вече да върне стремежа към приключения и свобода от сутринта и ранния следобед.

Затваряйки вратата след себе си, тя заключи бравата, после пусна глухите болтове и накрая сложи месинговата верига. Мина през стайте на първия етаж, като дръпна плътно завесите на всички прозорци да не би Артър Стрек да наднича вътре, ако е решил да броди наоколо. Но тъй като вътре стана непоносимо тъмно, тя запали всички лампи в стайте. Пусна кепенците в кухнята и провери ключалката на задната врата.

Мисълта за Стрек не само я измъчваше; в нея се загнезди усещането за нещо нечисто. Повече от всичко искаше да стои дълго под горещия душ.

Изведнъж усети слабост и треперене в нозете си и главата ѝ внезапно се замая. Трябваше да хване здраво кухненската маса, за да запази равновесие. Тя знаеше, че ако тръгне нагоре по стълбите точно сега, ще падне, затова седна, постави ръце върху масата, опря глава в тях и зачака да се почувствува по-добре.

След като замайването попремина малко, тя си спомни за бутилката коняк в шкафа до хладилника и реши, че една глътка ще ѝ помогне да стане на крака. Беше купила тоя коняк — Реми Мартин — след като Вайълет почина, защото леля Вайълет не одобряваше никакви силни напитки, с изключение на частично ферментиралото ябълково вино. След погребението Нора си наля една чашка коняк — като акт на непокорство. Не ѝ хареса и изхвърли голяма част от съдържанието в мивката. Но изглеждаше, че сега глътка коняк ще спре треперенето.

Но първо отиде до чешмата и изми ръце с най-горещата вода, която можа да изтърпи, като няколко пъти използва сапун, а после — течност за миене на съдове „Айвъри“ и така изстърга от кожата си всички следи от докосване на Стрек. Когато свърши, ръцете ѝ бяха червени и изглеждаха ожулени.

После сложи бутилката коняк и една чашка на масата. Беше чела по книгите, как някой от героите седи и пие петото питие с тежка мъка на сърце и се мъчи да удави второто в първото. Понякога те успяваха, защо да не успее и тя. Ако проклетият коняк подобреше душевното ѝ състояние поне мъничко, тя беше готова да изпие цялата бутилка.

Но очевидно нямаше дарбата да пие. Прекара следващите два часа над единствената чашка Реми Мартин.

Ако се опиташе да отклони мислите си от Стрек, безпощадно започваха да я мачкат спомените за леля Вайълет, а когато си наложеше да не мисли за Вайълет, веднага изплуваше Стрек; ако успееше да изхвърли и двамата от съзнанието си, се появяваше Травис Корнъл, човекът от парка — но мисълта за него също не я успокои. Изглеждаше приятен човек — любезен, учтив, загрижен и даже успя да отстрани Стрек. Но вероятно и той беше лош като Стрек. Ако му дадеше повече аванс, Корнъл сигурно щеше да стори с нея същото, което се опита Стрек. Вярно, леля Вайълет беше тиранин — извратена и зла — но нейното убеждение, че е опасно да се общува с други хора, изглеждаше все по-правилно.

А, и кучето. Това беше друго. Тя изобщо не се страхуваше от него — дори когато то се втурна към пейката със свиреп лай. Тя разбра някак, че ретривърът — Айнщайн, както го нарече господарят му — не лаеше нея, а гневът му беше насочен към Стрек. Като стоеше до Айнщайн, тя се чувстваше в безопасност и защитена, даже и ако Стрек беше надвесен върху ѝ.

Може би трябва да си вземе свое куче. Вайълет се отвърщаваше от самата мисъл за домашни животни. Но Вайълет беше мъртва, мъртва завинаги, и никой не можеше да попречи на Нора да си вземе собствено куче.

Освен...

Да, в нея имаше някакво особено усещане, никое друго куче не може да ѝ даде дълбокото чувство на сигурност, получено от присъствието на Айнщайн. Тя и ретривърът моментално установиха емоционална връзка.

Разбира се, беше възможно да приписва на кучето качества, които то няма, само защото я спаси от Стрек. Естествено беше да вижда в него спасител, неин доблестен защитник. Но въпреки че упорито се мъчеше да не злоупотребява с мисълта, че Айнщайн не е

като другите кучета, все пак усещаше, че е особен и беше убедена — никое друго куче освен Айнщайн не може да ѝ осигури същата защита и другарство.

Едничката чашка Реми Мартин, пита цели два часа и мисълта за Айнщайн всъщност оправиха малко настроението ѝ. И което е по-важно, конякът и спомените за кучето ѝ дадоха смелост да отиде до кухненския телефон, решена да се обади на Травис Корнъл, като му предложи да купи кучето. В края на крайщата той ѝ бе казал, че го има само от един ден, значи, не беше възможно да е дълбоко привързан към него. За една добра цена може би щеше да го продаде. Тя обърна няколко страници в указателя, намери номера на Корнъл и го набра.

Той отговори при второто позвъняване.

— Ало?

Като чу гласа му, разбра, че всеки опит да купи кучето от него означава да му даде лост, с който той може да разбие вратите на нейния живот и да се натрапи там. Беше забравила, че и той може да е опасен колкото Стрек.

— Ало? — повтори гласът.

Нора се двоумеше.

— Ало? Има ли някой насреща?

Тя постави слушалката без да промълви дума.

Преди да говори с Корнъл за кучето, беше нужно да измисли някакъв подход, който да обезсърчи евентуалния му опит да нахлуе в живота ѝ, ако, всъщност и той беше като Стрек.

Когато телефонът звънна пет минути преди пет, Травис изпразваше консерва „Алпо“ в купичката на Айнщайн. Ретривърът го гледаше с интерес и ближеше бърните си, но показва сдържаност, като изчака и последните трохи да попаднат в купичката.

Травис отиде до телефона, а Айнщайн — при храната си. Когато никой не отговори на първото му повикване, Травис отново каза „Ало“ и кучето вдигна глава от храната. След като Травис накрая попита кой се обажда, Айнщайн прояви по-голям интерес, притича през кухнята и впери поглед към слушалката в ръката му.

Травис я постави върху апарата и се обърна, но Айнщайн остана там, втренчен в стенния телефон.

— Вероятно са набрали погрешно.

Айнщайн погледна към него, после пак към телефона.

— Или са деца, които се мислят за много умни.

Айнщайн започна да вие нещастно.

— Какво те гризе?

Айнщайн просто стоеше на мястото си, с поглед прикован към телефона.

Травис каза с въздишка:

— Виж какво, аз не мога да издържа на повече чудеса за един ден. Ако ти се играе на гатанки, прави го без мене.

Искаше да види първите вечерни новини преди да си приготи вечеря, затова взе едно диетично Пепси от хладилника и влезе в хола, като остави кучето да общува насаме с телефона. Включи телевизора, седна в голямото кресло, отвори капачката на Пепсито — и тогава чу, че Айнщайн създава неприятности в кухнята.

— Ей, какво правиш там?

Дрънкане. Трополене. Звук от челюсти, стържещи твърда повърхност. Топуркане. После още едно.

— Каквото и да трошиш, дяволе — предупреди Травис, — ще ти се наложи да го плащаш. А как мислиш да спечелиш мангизите? Може би ще отидеш в Аляска да работиш за някоя шейна като впрегатно куче?

Кухнята утихна. Но само за секунда. След това нещо издрънча два пъти, тракна, изшумоля и отново се чу стържене на челюсти.

Травис не мислеше, че ще прояви такъв интерес. Спря звука на телевизора с дистанционното управление.

Нещо се удари с трясък в пода на кухнята.

Травис имаше намерение да види какво става, но точно преди да стане от креслото, се появи Айнщайн. Неуморимото куче носеше в зъбите си телефонния указател. Сигурно беше скачал много пъти върху кухненската полица, където лежеше книгата и я бе придърпвал малко по малко с лапа докато падне на пода. Прекоси хола и остави указателя пред креслото.

— Какво искаш от мене? — попита Травис.

Кучето побутна книгата с нос, после погледна Травис с очакване.

— Искаш да се обадя на някого ли?

— Уф.

— На кого?

Айнщайн пак натика нос в книгата.

Травис каза:

— Добре де, на кого да звънна? На Ласи, на Рин Тин Тин или на Стария Викач?

Кучето го гледаше с тъмните си, почти човешки очи, които бяха по-изразителни от всякога, но не можеха да предадат точното желание на животното.

— Слушай какво ще ти кажа — обърна се към него Травис. — Ти може би четеш моите мисли, но аз не мога да чета твоите.

Хленчейки от безсилие, ретривърът изтича вън от стаята и изчезна зад ъгъла на късия коридор, който водеше към банята и двете спални.

Отначало Травис мислеше да го последва, но после реши да почака и да види какво ще стане.

След по-малко от минута Айнщайн се върна, понесъл в уста една фотография осем на десет инча с позлатена рамка. Изпусна я на пода до телефонния указател. Беше снимка на Пола, която той държеше на нощната масичка до леглото си. Направиха я в деня на сватбата, десет месеца преди тя да почине. На снимката изглеждаше много красива — и измамно здрава.

— Не става, момчето ми. Не мога да се обаждам на мъртвите.

Айнщайн изсумтя, сякаш осъждаше дебелоглавието на Травис. Сетне отиде до една кошница за списания в ъгъла, преобърна я, разпилявайки на пода цялото й съдържание и се върна с един брой на „Тайм“, който постави до снимката в позлатена рамка. С предните си лапи подраци по списанието, докато го отвори, а после почна да обръща страниците, като междувременно скъса няколко.

Травис седна на ръба на креслото, наведе се напред и загледа с интерес.

Айнщайн няколко пъти спира, за да разгледа отворената страница на списанието, след това продължи да го разгръща с лапа. Най-накрая стигна някаква реклама на автомобил, до който стоеше много красива брюнетка. Погледна нагоре към Травис, после надолу към рекламата, пак към Травис и излая слабо.

— Не те разбирам.

Айнщайн отново започна да разгръща страниците с лапа, докато стигна до реклама, в която усмихната блондинка държеше в ръка цигара. Изпръхтя към Травис.

— Коли и цигари? Да не би да искаш да ти купя кола и пакетче „Вирджиния Слимз“?

След като отново посети прекатурената кошница със списания, Айнщайн се върна с брой на списанието за недвижими имоти, което упорито се появяваше в пощенската кутия, въпреки че Травис беше вън от бизнеса вече втора година. Кучето прерови и него с лапи, докато намери една реклама с красива брюнетка, очевидно представителка на агенция за недвижими имоти, защото носеше униформеното яке на фирмата „Сенчъри 21“.

Травис погледна снимката на Пола, блондинката с цигара, след това наперената представителка на „Сенчъри 21“, спомни си и за другата реклама с брюнетката и автомобила и тогава каза:

— Жена? Искаш да се обадя... на някоя жена?

Айнщайн излая.

— Коя?

Айнщайн леко ухапа китката на Травис и се опита да го дръпне от креслото.

— Добре, добре, да тръгваме. Следвам те.

Айнщайн беше упорит и последователен. Не пусна ръката му, докато не го накара да премине през хола, столовата, до стенния телефон в кухнята. Там вече пусна Травис.

— На коя? — попита отново Травис, но изведнъж се сети. Имаше само една жена, която познаваха двамата — и той, и кучето.

— Не става ли дума за дамата от днешната разходка в парка?

Айнщайн завъртя опашка.

— И мислиш, че тя ни звъня току-що?

Опашката се завъртя по-бързо.

— Как можа да разбереш кой се обажда? Та тя не каза нито дума. И какво искаш в края на краищата? Да основеш бюро за запознанства?

Кучето бафна два пъти.

— Е, да, наистина беше красива, но не беше моя тип, приятелче. Не ти ли се стори малко странна, а?

Айнщайн излая веднъж към него, изтича до кухненската врата, скочи два пъти върху нея, обърна се към Травис, излая пак, обиколи в тръс масата, като все лаеше, после пак се втурна към вратата, скочи отгоре ѝ и постепенно стана ясно, че е силно разтревожен от нещо.

От нещо, свързано с жената.

Тя имаше някакви неприятности в парка този следобед. Травис си припомни гадния тип със спортни гащета. Беше предложил да помогне на жената, но тя отказа. Но сега беше премислила всичко и му звънна преди минути, обаче нямаше смелост да разкаже за бедата си?

— Наистина ли мислиш, че тя се обади?

Опашката пак се завъртя.

— Може... но даже и да е била тя, не е разумно да се намесвам.

Ретривърът скочи върху му, захапа единия крачол на дънките и бясно задърпа дебелия плат така, че Травис почти загуби равновесие.

— Добре, стига вече! Ще го направя. Дай ми проклетия указател.

Айнщайн го пусна и излезе тичешком от стаята, като се хлъзгаше по гладкия линолеум. Върна се с указателя в уста. Травис вече държеше книгата, когато разбра, че без да се замисля, е пожелал с думи кучето да направи нещо и то го направи на часа. Беше вече свикнал и приемаше без съмнение необикновения ум и възможности на това същество.

След едно нервно потръпване той също разбра, че кучето не би му донесло указателя в хола, освен ако не беше съвсем наясно с предназначението на тази книга.

— За Бога, рошава муцуно, добро име ти измислихме, а?

Въпреки че Нора не обичаше да вечеря по-рано от седем, тази вечер беше гладна. Утринната разходка и чашката коняк ѝ дадоха апетит, който дори мислите за Стрек не можаха да развалят. Но не и се готвеше, затова сложи в една чиния пресни плодове, малко сирене и един затоплен във фурната кроасон.

Нора имаше навика да вечеря в стаята си, легнала с някое списание или книга в ръка, защото там се чувстваше най-щастлива. Точно приготвяше чинията за отнасяне в спалнята, когато телефонът звънна.

Стрек.

Не може да не е той. Кой друг? На нея почти никой не ѝ звънеше.

Слушаше звъненето, замръзнала на място. Когато то престана, тя почувства слабост, подпря се на кухненските шкафове и зачака да започне отново.

След като Нора Девън не отговори на обаждането му, Травис Корнъл беше готов да се върне към новините по телевизията, но Айнщайн беше още възбуден. Ретривърът скочи върху полицата, докопа указателя, събори го на пода, захапа го и изтича през кухненската врата.

Любопитен какво ли ще предприеме кучето сега, Травис го последва и видя, че то чака пред външната врата с указателя между зъбите си.

— Сега пък какво?

Айнщайн постави лапа върху вратата.

— Искаш да излезеш ли?

Кучето се опита да вие, но книгата в устата му го заглушаваше.

— Какво смяташ да правиш навън с телефонен указател? Да го заровиш при кокалите си? Какво ти става?

Въпреки че не получи отговор на нито един въпрос, Травис отвори вратата и пусна ретривърът вън, където късното следобедно слънце заливаше всичко със златните си лъчи. Айнщайн се втурна право към пикапа, паркиран на входната алея. Застана до вратата на пътника и погледна назад с нещо като нетърпение.

Травис отиде до автомобила, погледна ретривъра и въздъхна:

— Подозирам, че искаш да ме заведеш някъде и подозирам, че нямаш предвид сградата на телефонната компания.

Като пусна указателя, Айнщайн скочи към камионетката, постави предните си лапи на вратата и погледна Травис през рамо. Излая.

— Искаш да намеря адреса на госпожица Девън в телефонния указател и после да отидем там. Нали така?

Едно джафкане.

— Съжалявам — каза Травис. — Знам, че ти хареса, но не съм тръгнал да си търся жена. Освен това тя не е моя тип. Вече ти казах това. Аз също не съм нейният тип. Всъщност имам усещането, че никой не може да бъде нейният тип.

Кучето излая.

— Не.

То пусна предните си лапи на земята, втурна се към Травис и отново го хвана за единия крачол на дънките.

— Няма да стане — настоя Травис, като се наведе и хвана Айнщайн за нашийника. — Няма смисъл да разкъсваш целия ми гардероб, тъй като няма да тръгна.

Айнщайн го пусна, освободи се от ръката му и хукна към дългата леха с ярки цветя, където започна бясно да рови земята, изхвърляйки смачкани цветя на алеята зад себе си.

— За Бога, сега какво те прихвана?

Кучето продължи да копае усърдно, като си проправяше път през лехата в различни посоки, с ясното намерение да я съсипе окончателно.

— Хей, спри веднага! — Травис тръгна бързо към ретривъра.

Айнщайн избяга в другия край на двора и започна да рие дупка в тревата.

Травис тръгна подир него.

Айнщайн пак избяга и се насочи към друг ъгъл на лехата, където продължи усърдно да изравя тревата, после се опита да минира по кучешки басейнчето за водопой на птиците и накрая се върна към малкото незасегнати цветя.

Неспособен да хване ретривъра, Травис спря, пое си дъх и изкрещя:

— Стига!

Айнщайн престана да ровичка цветята и вдигна глава, а от устата му висяха смачкани остатъци от коралово червени венчелистчета.

— Отиваме — каза Травис.

Айнщайн пусна цветовете и пристъпи от опустошената леха към пътеката — но много внимателно.

— Не те мамя — обеща Травис. — Щом наистина това има толкова голямо значение за тебе, ще отидем при тая жена. Но един Бог знае как ще обясня поведението си.

Носейки в една ръка подноса с вечерята, а в другата — бутилка „Евиън“, Нора премина по коридора на долния етаж, успокоена от светещите във всяка стая лампи. Когато стигна площадката на втория етаж, натисна с лакът ключа за осветлението на горния коридор. Трябваше да включи доста на брой електрически крушки в следващата поръчка за пазаруване, защото възнамеряваше да оставя всички лампи включени денонощно в обозримото бъдеще. Парите за това изобщо не ѝ се свидеха. Все още под ободряващото въздействие на коняка, тя запя тихо на път към стаята си:

— Лунна река, широка повече от миля...^[1]

Престъпи прага на стаята си. Вътре, на леглото, лежеше Стрек.

Той се ухили и каза:

— Здравсти, маце.

За миг тя помисли, че вижда привидение, но когато той проговори, разбра, че е истински, изпищя и подносът падна от ръката ѝ, пръскайки плодове и сирене по пода.

— Боже, каква ужасна бъркотия направи — каза той, като се изправи и пусна крака от леглото. Още беше обут в спортните си гащета, дебели чорапи и обувките за тичане, нищо друго. — Е, няма нужда да го чистиш сега. Първо имаме друга работа. От доста време те чакам да се качиш горе. Чакам те и си мисля за тебе... подготвям се за тебе... — той се изправи. — А сега е време да те науча на това, което никога не си учила.

Нора не можеше да помръдне. Дишането ѝ беше спряло.

Сигурно е дошъл в къщата направо от парка, още преди нея. Отворил е някоя врата, но без да оставя следи от чупене и е чакал тука, в леглото, през цялото време докато тя си е пиела коняка в кухнята. Това изчакване в собствената ѝ стая беше по-гадно от всичко сторено досега — да чака тук и да го гъделичка мисълта как тя идва, да примира от удоволствие, че тя трополи нещо долу в кухнята, без да подозира за неговото присъствие.

Като свършеше с нея, дали щеше да я убие?

Тя се обърна и побягна по горния коридор.

Когато постави ръка върху перилата на стълбите и започна да тича надолу, чу стъпките на Стрек зад себе си.

Втурна се надолу, като вземаше по две-три стъпала наведнъж, ужасена от мисълта, че може да изкълчи някой глезен и да падне и наистина недалеч от горната площадка коляното и се преви и тя се спъна, но успя да продължи и прескочи последните стъпала пред долния коридор.

Стрек я сграбчи изотзад, улавяйки плънката в раменете на роклята и я завъртя с лице срещу себе си.

[1] Класическа бавна джазова мелодия. — Б.пр. ↑

Още когато Травис качваше бордюра пред къщата на рода Девън, Айнщайн се изправи на седалката, постави двете си лапи върху дръжката на вратата, натисна с цялата си тежест и я отвори. Ето ти нов трик. Той беше навън и хвърчеше към входната алея, а Травис не беше успял даже да изключи двигателя и да дръпне ръчната спирачка.

Секунди по-късно Травис стигна до стъпалата на верандата, точно навреме за да види как ретривърът се изправя на задни лапи и с едната предна удря бутона на звънеца. Звънецът се чуваше и отвън.

Качвайки се по стъпалата, Травис каза:

— Сега пък какъв дявол ти е влязъл в главата?

Кучето пак натисна звънеца.

— Почакай я малко, де...

Когато Айнщайн натисна звънеца трети път, чу как някакъв мъж вика от яд и болка. После чу женски вик за помощ.

Като лаеше тъй свирепо, както вчера в гората, Айнщайн задраска с нокти по вратата, като че ли наистина вярваше, че ще си пробие път през нея.

Травис се доближи и погледна през едно прозрачно ъгълче на прозореца от цветно стъкло. Тъй като коридорът беше ярко осветен, той успя да види двама души, които се биеха само на няколко фута от него.

Айнщайн лаеше и ръмжеше, беше съвсем подивял.

Травис натисна дръжката и видя, че е заключено. Тогава избя с лакът два сегмента от цветното стъкло, пхна ръка, потърси ключалката, напипа и веригата и успя да влезе, точно когато оня със спортните гащи избухна жената настрани и се обърна към него.

Но Айнщайн не остави никаква възможност на Травис да действа. Ретривърът се стрелна през коридора, право към бегача.

Оня постъпи както би постъпил всеки при вида на ядосано куче с тия размери: той побягна. Жената опита да го спре, но само го спъна леко, без да го събори. В края на коридора той се шмугна в някаква отворена врата и изчезна от погледа им.

Айнщайн се втурна покрай Нора Девън и с все сили успя да достигне все още отворената врата, като прецени точно разстоянието и влезе през пролуката, точно когато вратата се затваряше. Изчезна по петите на бегача. В стаята зад тая врата — Травис реши, че е кухнята — се чуваше лудо лаене, ръмжене и викове. Нещо се срути с трясък, после — още по-силен трясък; спортягата нещо ругаеше, а Айнщайн нададе такъв зъл вой, че Травис потръпна — и врявата стана съвсем оглушителна.

Тогава отиде при Нора Девън. Тя се подпираше върху долната част от перилата на стълбите. Попита я:

— Добре ли сте?

— Той почти... почти...

— Но май не можа съвсем — отгатна Травис.

— Не.

Той докосна кръвта върху брадичката ѝ.

— Ранена сте.

— Кръвта е негова — каза тя, като я видя върху пръстите на Травис. — Аз го ухапах, мръсника — тя погледна към неподвижната вече врата. — Не му позволявайте да нарани кучето.

— Не е много вероятно — отвърна Травис.

Когато Травис бутна вратата на кухнята, шумът там беше намалял. На пода лежаха два стола с високи облегалки. Върху плочките бяха разпилени отломките от порцеланов съд за сладкиши на сини цветчета, а самите сладкиши от овесено брашно се търкаляха навсякъде по стаята — някои още цели, други — натрошени или смачкани. Бегачът седеше в единия ъгъл, голите му крака — свити, а ръцете — кръстосани върху гърдите отбранително. Едната му обувка я нямаше и Травис реши, че това е дело на кучето. Дясната му ръка кървеше, което пък беше работа на Нора Девън. Кървеше и левият му прасец, но тази рана очевидно бе от кучешко ухапване. Айнщайн го пазеше от безопасно за ритник разстояние, но винаги готов да го захапне, ако оня имаше неблагоприятното да се опита да напусне ъгъла.

— Добра работа — каза Травис на кучето. — Наистина добре свършена.

Айнщайн зави тихо, което значеше, че приема похвалата. Но когато бегачът реши да мръдне от ъгъла, тихото виене се превърна

мигновено в ръмжене. Айнщайн го ухапа и той веднага се намести пак в ъгъла.

— Твоята е свършена — каза Травис на бегача.

— Той ме ухапа! Те и двамата ме ухапаха — гузен гняв. Учудване. Неверие. — УХАПАХА ме.

Както много други самонадеяни побойници, които цял живот си мислят, че никой не може да им се опре, и този мъж беше потресен от откритието, че и него могат да го набият и наранят. Той от опит знаеше, че хората винаги се отдръпват примирени, стига само да ги притисне достатъчно и в погледа му да гори лудост и подлост. Мислеше, че не е възможно да е губещ. Обаче сега лицето му беше бледо и, изглежда, беше в шоково състояние. Травис взе телефона и се обади в полицията.

ПЕТА ГЛАВА

1

Късно сутринта в четвъртък, двадесети май, когато Винсент Наско се завърна от едnodневната си ваканция в Акапулко, първото нещо, което направи на международното летище в Лос Анджелиз, беше да си купи „Таймс“ — още преди да се качи на междуградското автобусче (наричаха го лимузина, но си беше автобусче) за окръг Ориндж. Докато пътуваше към градската си къща в Хантингтън Бийч, хвърли поглед на вестника и на трета страница видя статията за пожара в лабораториите Банодайн, град Ървин. Пламъците бяха избухнали малко след шест часа вчера сутринта, когато Винс пътуваше към летището, за да хване самолета за Акапулко. Едната от двете сгради на Банодайн беше погълната от пламъците преди още пожарникарите да ги овладеят.

Беше почти сигурно, че същите хора, които бяха платили на Винс да убие Дейвис Уедърби, Лотън Хейнз, Ярбекови и Хъдстънови, са наели и човек, който да запали фитила на Банодайн. Изглеждаше, че те се опитват да унищожат цялата информация за проекта „Франсис“ — не само в картотеките на Банодайн, но и в главите на учените, участвали в изследователската работа.

Но вестниците не казваха нищо за отбранителните контракти на Банодайн, които очевидно не бяха известни на обществеността. Пишеха за тази компания само, че е „водеща в индустрията на генното инженерство, със специална насоченост към създаването на революционно нови лекарствени средства посредством преструктурирането на ДНК.“

В пламъците беше загинал един нощен пазач. „Таймс“ не предлагаше обяснение защо той не е успял да избяга от огъня. Според Винс нападателите го бяха убили, а след това — изгорили, за да прикрият следите си.

Междуградското автобусче докара Винс досами вратата на къщата му. Стаите ѝ бяха сенчести и хладни. Върху голия под можеше да се чуе ясно и отчетливо всяка стъпка, а ехото ѝ кънтеше в почти празната къща.

Притежаваше жилището от две години, но все още не го беше обзавел с мебели. Всъщност в столовата — една студена дупка — и в две от трите спални нямаше нищо друго, освен евтини завеси срещу нежелателно заничане отвън.

Винс живееше с мисълта, че тази градска къща е само една кратка спирка, временно убежище преди някой ден да заживее в друга къща, до плажа в Ринкон, легендарен с прибой и сърфистите си; там, където огромното бушуващо море беше самия живот. Но празнотата на жилището не идеше от временния му характер в житейските планове на Винс. Той просто обичаше голите бели стени, чистия бетонен под и пустите стаи.

В бъдеще, когато се сдобиеше с мечтаното жилище, Винс щеше да облицова с бели керамични плочки подовите и стените във всичките си големи стаи. Там нямаше да има дърво, нито камък или тухли, нито никакви декоративни плоскости, които според другите хора създавали усещане за „топлина“ и уют. Мебелировката щеше да бъде създадена по негови указания, с емайлирани метални части и облицовка от бял винил. Според него единственото допустимо изключение от лъскавите бели повърхности бяха неизбежното стъкло и блестящата сива стомана. И вече там, изолиран в това жилище-мечта, той най-сетне щеше да се почувства спокоен и в свой собствен дом за първи път в живота си.

Но сега, след като прибра багажа от куфара, трябваше да си приготи вечеря долу в кухнята. Риба тон. Три твърдо сварени яйца. Няколко сухи ръжени бисквити. Две ябълки и портокал. Бутилка „Гаторейд“.

В кухнята имаше маса и един стол в ъгъла, но той взе вечерята в почти празната голяма спалня на горния етаж. Седна на един стол до западния прозорец. Океанът беше съвсем наблизо — през една пресечка, зад крайбрежната магистрала и широкия плаж — затова от втория етаж той виждаше бушуващия прибой.

По небето имаше разкъсани облаци, които изпъстряха морската вода със сенките си. Някъде тя имаше цвета на разтопен хром, а

другаде огромните маси вода приличаха на тъмна кръв.

Денят беше топъл, въпреки че през прозорците изглеждаше измамно студен, дори зимен.

Когато наблюдаваше океана, той винаги чувстваше как приливите и отливите на кръвта в неговите вени са в съвършена хармония с ритъма на огромните вълни.

И сега, след вечерята, той замря. В безсловесно общуване с морето — припываше си нещо монотонно, а погледът му проникваше през бледото отражение в прозореца като през стъкло на аквариум. Но дори и сега той усещаше, че е някъде в океана — някъде дълбоко под вълните, в един чист, студен и безкраен свят на мълчанието.

По-късно следобед той отиде с камионетката си в Ървин и намери лабораториите Банодайн. Банодайн беше местност в подножието на планините Санта Ана. Компанията имаше две сгради в средата на доста широка площадка, учудващо голяма за район с толкова скъпи имоти: по-малката постройка беше на два етажа с форма на L, а по-голямата — V-образна, едноетажна, имаше само няколко тесни прозореца и напомняше крепост. И двете имаха съвременен дизайн, интересна смесица от плоски панели и красиво заоблени повърхнини, покрити с тъмнозелен и сив мрамор и бяха доста привлекателни. Тъй като около постройките имаше голям паркинг за персонала и добре поддържаната тревна площ с няколко палми и коралови дървета заемаше огромна площ, те изглеждаха по-малки от действителния си размер, който се губеше на фона на обширната равна земя.

Пожарът бе обхванал само V-образната сграда, в която бяха лабораториите. Единствените признаци на разрушение бяха няколко счупени прозореца и петна от сажди по мрамора над тези тесни процепи.

Мястото не беше оградено със специална ограда или стена, тъй че, стига да пожелаеше, Винс би могъл да влезе направо от улицата, въпреки че на входната алея с дървета имаше някаква врата и помещение за пазач. Но съдейки по нашивките върху ръкава на пазача и малко страшния вид на сградата с лабораториите, Винс подозираше, че поляните се наблюдават от електронни устройства и сложните алармени системи могат да вдигнат нощната стража на крак още преди нежеланият посетител да е направил няколко стъпки по тревата.

Изглежда подпалвачът разбираше не само от палене на огън — сигурно беше, че има и сериозни познания върху електронните системи за сигурност.

Винс мина бавно покрай мястото в едната посока, после обърна колата и се върна обратно. Сенките на облаците тичаха като призраци през поляната и се плъзгаха по стените на постройките. Нещо в Банодайн придаваше на това място мрачен, дори малко зловещ вид. А Винс не мислеше, че би допуснал гледната му точка да бъде ненужно помрачена от това, което вече знаеше за изследванията тук.

Той подкара обратно колата към дома си в Хантингтън Бийч.

Надеждата му, че като отиде в Банодайн и види самото място, ще успее да планира действията си, не се оправда. Още не знаеше какво да предприеме. Не виждаше на кого може да продаде тази информация на цена съответстваща на риска. Разбира се, не можеше да я предложи на правителството на САЩ: та това си беше тяхна информация. Естествено, не и на Съветите, естествения противник, защото точно Съветите му платиха да убие Уедърби, Ярбекови, Хъдстънови и Хейнз.

Разбира се, той не можеше да докаже, че е работил за Съветите. Те пипаха чисто, когато наемаха някой на свободна практика като него. Но с тези хора сключваше договори толкова често, колкото и с мафията и през годините те му дадоха достатъчно доказателства, че са от Съветите. От време на време му се случваше да разговаря по телефона с други хора, не трите обичайни гласа в Ел Ей, и винаги говореха с нещо като руски акцент. Освен това, техните жертви обикновено бяха в някаква степен свързани с политиката, или, както в случая с убийствата около Банодайн — с отбраната. А и информацията им винаги беше много по-цялостна, точна и подробна от тая, която му даваше мафията, когато се договаряха за някой сравнително прост удар, и то в рамките на синдиката.

Тъй че кой би платил за такава деликатна информация от областта на отбраната, ако не САЩ и Съветите? Може би някой диктатор от третия свят, който иска да подкопае ядрените възможности на свръхсилите? Проектът „Франсис“ можеше да стане лост в ръцете на някой неосъществен Хитлер и да го превърне в световна сила, а той да плати добре за това. Но кой би рискувал да работи с типове като Кадафи? Не и Винс.

Освен това неговата информация беше само за съществуването на революционните изследвания в Банодайн, но той не притежаваше подробностите за това как са постигнати чудесата на проекта „Франсис“. Всъщност нямаше много за продаване, както помисли в началото.

Но някъде дълбоко в съзнанието му от вчера насам се оформяше една идея. И сега, както си блъскаше главата над възможния купувач на информацията, тази идея изведнъж проблесна. Кучето.

Отново в къщи, той седеше в спалнята и гледаше морето. Остана така и след като падна здрач, когато вече не можеше да вижда водите на океана, и мислеше за кучето.

Хъдстън и Хейнз му разказаха толкова много за ретривъра, че това, което знаеше за проекта „Франсис“, макар и много важно и ценно, започна да му се струва нищожно пред ценността на самото куче. Ретривърът можеше да бъде използван по много начини; той беше една опашата машина за пари. Първо, вероятно беше възможно да го продаде обратно на правителството или пък — на руснаците — за планина пари. Ако успееше да намери кучето, щеше да постигне вечна финансова независимост.

Но как да разбере къде да го търси?

Вероятно в цяла южна Калифорния се провежда операция за издирване — едно безшумно, но всеобхватно търсене. Министерството на отбраната сигурно използва огромни човешки сили в преследването и ако пътищата на Винс и тези хора се пресекат, те вероятно ще пожелаят да разберат кой е. А той не трябваше да привлича вниманието върху себе си в никакъв случай.

Имаше и друго — ако той започне своето издирване от близките подножия на Санта Ана, където най-вероятно се крият бегълците от лабораторията, може да открие не когото трябва.

Може да загуби следата на златния ретривър и да се озове пред Чуждия, а това ще бъде опасно. Смъртно опасно.

Отвъд прозореца на спалнята бронираното с облаци небе и морето се сливаха в нещо мрачно и отдалечено като обратната страна на Луната.

В четвъртък, ден след като Айнщайн залови Артър Стрек в кухнята на Нора Девън, Стрек беше задържан по обвинение във влизане с взлом, нападение с телесна повреда и опит за изнасилване. Тъй като и преди беше осъждан за изнасилване и бе излежал две от трите години присъда, настоящата парична гаранция бе твърде висока, за да може да я плати сам. А и никой нямаше доверие в него за да поръчителства, затова изглеждаше, че ще му се наложи да остане зад решетките, докато делото му влезе в съда — което беше голямо облекчение за Нора.

В петък тя отиде да обядва с Травис Корнъл.

Сама се изненада, когато прие поканата му. Вярно, Травис изглеждаше наистина потресен, като научи за ужаса и насилието, които беше изтърпяла от ръцете на Стрек; вярно, дължеше в някаква степен запазването на честта и може би — дори живота си на това, че той пристигна в решаващия момент. Но наистина не беше възможно за няколко дни да изличи от съзнанието си манията за преследване, вътълпявана с години от леля Вайълет. Затова и сега усещаше, спотаено някъде дълбоко в душата ѝ, безпричинно подозрение и тревога. Нора можеше да се уплаши, даже да се ужаси, ако внезапно Травис опита да я насили някак — но не беше възможно това да я изненада. Тъй като беше настроена от ранно детство да очаква най-лошото от всички хора, вече можеха да я изненадат само нежността и съчувствието.

Въпреки всичко, тя прие да обядва с него.

Отначало не знаеше защо.

Но не беше нужно да мисли дълго, за да разбере отговора: кучето. Искаше да е близо до него, защото там се чувстваше сигурна и освен това никой преди не ѝ беше дарявал безграничната обич, с която я обсипа Айнщайн. Досега не ѝ се бе случвало да е обичана от когото и да е, затова новото усещане ѝ хареса, нищо, че чувствата проявяваше едно животно. А сърцето ѝ подсказваше, че може да има пълно доверие и на Травис Корнъл, защото Айнщайн му вярваше — а по всичко личеше, че Айнщайн не се лъже лесно.

Обядваха в едно ресторантче на открито, под синьо-бели чадъри, върху маса с ленена покривка, а на кучето бе позволено да седи до тях, макар и вързано за железния крак на масата. Айнщайн се държа добре, като повечето време се излежава кротко. Само от време на време вдигаше поглед и вперваше в тях изразителните си очи, докато не му пуснеха някое късче храна, но изобщо не беше досаден.

Нора знаеше малко за кучетата, но ѝ се стори, че Айнщайн е необичайно тревожен и любопитен. Той често сядаше на различни места, за да наблюдава посетителите, които очевидно го вълнуваха.

А Нора я вълнуваше всичко. Това беше първият ѝ обяд в ресторант, и въпреки че бе чела в хиляди романи как хората обядват и вечерят в ресторанти, изпитваше възторг и учудване от всичко. Розата в млечнобяла ваза. Корицата на менюто с релефно написаното име на заведението. Маслото, оформено в малки кръгчета като цветчета и после поставено в купа натрошен лед. Резенчето лимон в ледената газирана вода. Особено я заинтригува салатата от парени зеленчуци в ъгъла на чинията.

— Виж това — каза тя на Травис, след като сервитьорът поднесе ястието и си тръгна.

Той погледна намръщено в нейната чиния и каза:

— Нещо не е наред ли?

— Не, не. Виж... тези зеленчуци.

— Малки морковчета, малки тиквички.

— Къде ги намират такива миниатюрни? И погледни как са оформили отвън това доматице. Толкова е красиво. Как намират време да изпипват всичко така добре?

Тя знаеше, че това, което я изумява толкова, за него беше обичайно, знаеше, че учудването ѝ разкрива липсата на опит и познания за света и в неговите очи изглежда като дете. Често се изчервяваше, понякога даже заекваше от объркване, но не можеше да се въздържа от коментари за чудесата наоколо. Травис почти непрекъснато беше усмихнат, но тя благодареше на Бога, че това не е оная покровителска усмивка; изглежда му беше наистина приятно да гледа как тя се радва на новите си открития и малките удоволствия на живота.

Когато привършваха кафето и десерта — сладкиш от киви за нея, ягоди крем — за Травис и цял шоколадов еклер специално за

Айнщайн — Нора разбра, че е провела най-дългия разговор в живота си. Те прекараха два часа и половина без минутка глупаво мълчание, говорейки главно за книги, защото при отшелническия живот на Нора любовта към книгите беше единственото общо нещо между тях. Книгите и самотата. Изглежда той наистина се интересуваше от нейното мнение за писателите и имаше някои изумителни прозрения за творбите им, прозрения, които ѝ бяха убягнали. За един следобед тя се смя повече, отколкото за цяла година преди. Това преживяване толкова я въодушеви, че понякога се чувстваше замаяна и когато напуснаха ресторанта, вече не можеше да си спомни какво точно са казали; всичко се превърна в пъстра бъркотия. За нея това беше същото сетивно претоварване, което би почувствал човек от първобитно племе, ако се озове изведнъж в центъра на Ню Йорк Сити, затова ѝ беше нужно време да поеме и усвои всички впечатления от днешните събития.

До ресторантчето отидоха пеша от нейната къща, където Травис беше оставил камионетката си и сега вървяха обратно, като Нора държеше каишката на кучето през цялото време. Айнщайн нито веднъж не се дръпна, нито оплете каишката в краката ѝ, а подтичваше до нея или пред нея, като сегиз-тогиз я поглеждаше с толкова мило изражение, че тя не можа да сдържи усмивката си.

— Той е добро куче — каза тя.

— Много добро — потвърди Травис.

— И така добре се държи.

— Да, обикновено.

— И е тъй умен.

— Не го хвали прекалено.

— Да не се страхуваш, че ще стане суетен?

— Той вече е достатъчно суетен — отвърна Травис. — Ако стане по-суетен, ще бъде непоносим.

Кучето се обърна, погледна нагоре към Травис и звучно изсумтя, сякаш се подиграваше със забележката на господаря си.

Нора се засмя.

— Понякога ми се струва, че разбира почти всяка дума, която казваш.

— Понякога — съгласи се Травис.

Когато пристигнаха до дома ѝ, Нора искаше да го покани вътре. Но се опасяваше, че поканата ще прозвучи твърде смело и не беше сигурна дали Травис няма да я разбере погрешно. Тя знаеше, че това са колебания на нервна стара мома, знаеше, че може — и трябва — да има доверие в него, но изведнъж в паметта ѝ се изправи леля Вайълет и започна да бълва мрачни предупреждения за мъжете и Нора загуби волята да направи това, което знаеше, че е правилно. Денят мина чудесно и сега тя потръпваше от мисълта, че ако се опита да го продължи, ще стане нещо неприятно, ще опорочи хубавия спомен и ще я остави в лошо настроение, затова просто благодари за обяда и дори не посмя да му стисне ръката.

Но все пак се наведе и прегърна кучето. Айнщайн подуши шията ѝ, лизна я веднъж, като я накара да се хили от гъдел. От устата ѝ никога преди не бяха излизали подобни звуци. Тя можеше да го вземе в ръце и да го гали с часове, ако любовта ѝ към кучето не бе само фон, на който изпъкваха опасенията от Травис.

Изправена пред отворената врата, тя ги гледаше как се качват в пикапа и тръгват.

Травис ѝ помахна с ръка.

И тя му махна.

После автомобилът достигна ъгъла, зави надясно и изчезна от погледа, а Нора съжали, че от дребнав страх не покани Травис поне за малко. Малко остана да изтича след тях, да извика името му и да се втурне надолу по стъпалата към тротоара подир пикапа. Но него вече го нямаше и тя беше отново сама. Влезе в къщата без желание и затвори врата за светлината навън.

Служебният вертолет „Бел Джет Рейнджър“ се носеше бързо над гористите дефилета и стръмните хребети в предпланините на Санта Ана, а сянката му летеше по върховете на дърветата пред него, защото слънцето беше вече доста на запад в късния петъчен следобед. Когато доближиха горната част на каньона Свети Джим, Лемюъл Джонсън погледна през прозореца на пътническото отделение и видя долу четири от патрулните коли на окръжния шериф, спрели една зад друга по тесния черен път. Два други автомобила — микробусът на съдебния следовател и един Джип Чероки, вероятно собственост на жертвата — бяха паркирани до каменната къща. Пилотът едва намери място на поляната да приземи хеликоптера. Още преди да загасне двигателят и позлатените от слънцето перки да забавят въртенето си, Лем излезе от машината и забърза към къщата, а по петите го следваше неговата дясна ръка, Клиф Соумз.

Уолт Гейнз, окръжният шериф, излезе от къщата да посрещне Лем. Гейнз беше едър мъж, висок шест фута и четири инча, тежеше поне двеста фунта, с огромни рамене и широк гръден кош. Царевично жълтата коса и очите, сини като метличина между царевичните редове, можеха да го направят кинозвезда, стига лицето му да не беше толкова широко и с груби черти. Беше на петдесет и пет, но изглеждаше на четирийсет и косата му беше само малко по-дълга, отколкото по времето на неговата двайсетгодишна служба във военноморските сили.

Въпреки че Лем Джонсън беше чернокож, точно толкова тъмен, колкото Уолт — светъл, въпреки че беше седем инча по-нисък и шейсет фунта по-лек от Уолт, въпреки че чернокожите му родители бяха от заможната средна класа, а родата на Уолт идеше от белите бедняци в Кентъки, и въпреки че Лем беше десет години по-млад от шерифа, те двамата бяха приятели. Повече от приятели. Верни другари. Играеха заедно бридж, ходеха с лодка навътре в морето за риба и прекарваха безкрайно приятно, като седяха в градински столове на верандата на някой от двамата, пиеха бира „Корона“ и разнищваха световните проблеми. Дори жените им станаха първи приятелки, нещо

много неочаквано за Уолт, който го смяташе за „чудо, защото жена ми за трийсет и две години не е харесала никого от моите познати.“

За Лем приятелството на Уолт Гейнз също беше чудо, защото той много трудно се сприятеляваше. Беше от хората, които наричат: „работохолици“ и нямаше свободно време да превръща запознанствата си в по-трайни връзки. Но не бяха нужни никакви усилия, за да се сприятели с Уолт; те се надушиха като в поговорката още при първата си среща и веднага разбраха, че имат сходни мнения и възгледи. А след шест месеца вече се държаха като приятели от детинство. Лем ценеше това приятелство почти колкото брака си с Карън. Щеше да понася по-трудно напрежението в работата си, ако поне от време на време не се отпуснаха с Уолт.

След като свистенето на перките утихна, Уолт Гейнз каза:

— Не мога да си представя защо вас, федералните, ви интересува толкова убийството на някакъв стар незаконен обитател на каньона.

— Дотук добре — отвърна Лем. — Нито трябва да си представяш, нито да искаш да знаеш.

— Както и да е, изобщо не очаквах, че ще се появиш самият ти. Очаквах, че ще пратиш някой от своите некадърници.

— Агентите на НУС^[1] не обичат да ги наричат некадърници — отвърна Лем.

Като погледна Клиф Соумз, Уолт каза:

— Ама така се отнася към вас, нали? Като към некадърници?

— Да, той е тиранин — потвърди Клиф. Беше на трийсет и една години, червенокос и с лунички. Приличаше повече на старателен млад проповедник, отколкото на агент от НУС.

— Е, Клиф — продължи Уолт Гейнз. — Трябва да знаете защо Лем е такъв. Баща му е бил потиснат черен бизнесмен, който никога не е успял да спечели повече от двеста хиляди на година. Тормозили го, значи. И затова Лем си е вгълпил, че вие, белите момчета, трябва заради него да прескачате огнени обръчи, винаги, когато той реши, за да си навакса за всичките тия години брутално потисничество.

— Кара ме да му викам „Маса“^[2] — каза Клиф.

Лем въздъхна:

— И двамата сте ми толкова забавни, че заслужавате по един удар в слабините. Къде е тялото?

— След мен, Маса — подкани ги Уолт.

Един топъл полъх на следобедния вятър поклати клоните на околните дървета и в тишината на каньона зашумяха листата им. Шерифът въведе Лем и Клиф в първата от двете стаи на постройката.

Лем веднага разбра защо Уолт го избива на шеги. Той се опитваше с пресиления си смях да избяга от ужаса вътре в къщата. Все едно да се смееш на висок глас нощем в гробище, за да пропъдиш таласъмните.

Две кресла бяха прекатурени, а тапицерията им — разкъсана. Белият дунапрен се сипеше от разкъсаните възглавници на канапето. Разкъсани книги с меки корици се търкаляха не само под библиотечката в ъгъла, а по цялата стая. В бъркотията по пода блещукаха като брилянти парченца от стъклото на големия прозорец. Стените навсякъде бяха изпръскани с кръв, а подът от светъл чам беше потъмнял от нея.

Като двойка гарвани, които търсят блестящи дреболии за украса на гнездото си, двама лаборанти внимателно човъркаха из развалините. От време на време единият програкваше тихо, вдигаше нещо с клещите си и го поставяше в найлонов плик.

Очевидно тялото вече беше обработено и фотографирано, защото го бяха сложили в прозрачен найлонов чувал, поставен до вратата за да бъде изнесен после навън в катафалката.

Като погледна надолу към трупа с едва различима човешка форма под млечнобялата материя, Лем попита:

— Как му е името?

— Уес Далбърг — каза Уолт. — Живял е тука повече от десет години.

— Кой го откри?

— Един съсед.

— Кога е убит?

— Доколкото можем да кажем, преди около три дни. Може би във вторник вечерта. За по-голяма точност трябва да изчакаме лабораторните тестове. Напоследък времето беше доста топло, а това променя скоростта на разлагане.

Вторник вечерта... Във вторник, в ранните часове преди утрото, стана бягството в Банодайн. До вторник вечерта Чуждият спокойно можеше да измине това разстояние.

Лем потръпна само при мисълта за това.

— Да не ти е студено? — попита го Уолт подигравателно.

Лем не отговори. Да, бяха приятели, и двамата бяха служители на закона: единият местен, а другият — федерален, но в този случай те обслужваха противоположни интереси. Задачата на Уолт бе да разкрие истината и да я представи на обществеността, а задачата на Лем — да прикрие случая зад десет ключа и да го запази недостъпен за никого.

— Яко смърди тука — каза Клиф Соумз.

— Трябваше да го помиришеш преди да напълним чувала — отвърна Уолт. — Гадост.

— Не е само... разлагане — продължи Клиф.

— Не е — потвърди Уолт, като сочеше към някои петна тук-там по пода, които не бяха причинени от кръв. — Има също урина и изпражнения.

— На жертвата ли?

— Не мисля — отговори Уолт.

— Направихте ли им някакви предварителни тестове? — попита Лем, като се опита да не придава на въпроса си тревожно звучене. — Някакви микроскопски проверки на място?

— Не. Ще носим пробите в лабораторията. Мислим, че са от това, дето е врџхлетяло през прозореца.

Като вдигна поглед от чувала с трупа, Лем каза:

— Искаш да кажеш човека, който е убил Далбърг?

— Не е човек — отговори Уолт — и мисля, че го знаеш.

— Не е човек ли? — каза Лем.

— Поне не е човек като тебе и мене.

— Тогава какво мислиш, че е?

— Проклет да съм, ако знам — отговори Уолт, като потъркваше четината по тила си със своята голяма ръка. — Но ако съдим по тялото, убиецът е имал остри зъби, може би лапи с нокти и е бил в отвратително настроение. Сега започна ли да ви прилича на това, което търсите?

Лем не можеше да бъде подведен толкова лесно.

Известно време никой не проговори.

През строшения прозорец появя свеж боров въздух и малко намали вонята на разложена плът.

Тогава единият от лаборантите каза „А!“ и щипна с клещите си нещо от грубия зид.

Лем въздъхна уморено. Нещата не вървяха на добре. Хората на Уолт никога нямаше да разберат какво е убило Далбърг, но щяха да съберат достатъчно данни, за да проявят дяволско любопитство. В края на краищата нещата опираха до националната сигурност и беше недопустимо разни цивилни да утоляват жаждата си за сензации с това. Лем трябваше да прекрати тяхното разследване. Надяваше се неговата намеса да не ядоса Уолт. Истинска проверка за приятелството им.

Но както гледаше чувала с тялото, Лем изведнъж разбра, че във формата на трупа има нещо нередно. Просто отбеляза:

— Главата я няма.

— На вас, федералните, май нищо не може да ви убегне, а?

— Бил е обезглавен? — думите едва излизаха от устата на Клиф Соумз.

— Елате с мене — каза Уолт и ги поведе към другата стая.

Тя беше голяма, макар и примитивна кухня с ръчна водна помпа над мивката и старомодна печка за дърва.

Освен главата, в кухнята нямаше други следи от насилие. Разбира се, и главата стигаше. Беше поставена в средата на масата. В чиния.

— Господи — тихо промърмори Клиф.

Когато влязоха в стаята, един полицейски фотограф правеше снимки на главата от различни ъгли. Още не беше свършил, но се отдръпна, за да могат да виждат по-добре.

Очите на мъртвия мъж ги нямаше, бяха изтръгнати.

Клиф Соумз беше тъй побелял, че луничките му изпъкваха като пламъчета върху кожата.

На Лем му се повдигна, но не просто от станалото с Уес Далбърг, а от мисълта за всичките убийства, които предстояха. Той се гордееше със способностите си да ръководи и разследва и знаеше, че ще се справи с този случай по-добре от всеки друг. Но освен това беше достатъчно твърдоглав и практичен, за да подцени който и да е противник или да вярва, че може бързо да се измъкне от сегашния кошмар. Нужни бяха много време, търпение и късмет за проследяването на убиеца, а дотогава щяха да се появят доста трупове.

Главата не беше просто отрязана от тялото на мъртвия. Убиецът не беше действал толкова чисто. Изглеждаше, че е дъвкана, разкъсвана

със зъби и накрая — изтръгната.

По ръцете на Лем изведнъж изби пот.

Странно... В празните очни кухни на главата като че ли имаше широко отворени очи, които го гледаха втренчено.

Една капчица ледена пот се спусна точно по средата на гърба му, по гръбначния стълб. Беше по-уплашен от всякога, никога не бе помислял, че може да изпита подобен страх — но в никакъв случай нямаше да допусне друг да поеме тази задача. Беше жизненоважно за сигурността на нацията и обществената безопасност да се действа безпогрешно в извънредните обстоятелства, а той не вярваше, че някой друг ще се справи като него. Това не бяха само болни амбиции. Всички казваха, че е най-добрият и той знаеше, че са прави; самочувствието му беше оправдано и не се преструваше на скромен. Това беше негово разследване и той щеше да издържи до края.

В домашното му възпитание неговите родители твърде много държаха на чувството за дълг и отговорност. „Един чернокож — обичаше да казва баща му — трябва да върши работата си два пъти по-добре от белия, за да му имат изобщо доверие. Това не бива да те огорчава. И не си заслужава да се противиш. То си е просто факт. Все едно да се противиш на студеното време през зимата. Трябва не да се инатиш, а да приемеш живота такъв, какъвто е и да работиш с удвоени сили — само така ще постигнеш целите си. А ти трябва да успееш, защото си първи между всичките си братя...“ Поради това възпитание Лем не можеше да върши работата си другояче, освен да се отдава всецяло и без колебание на всяко поръчение. Ужасяваше се от мисълта за неуспех и въпреки че това рядко се случваше, със седмици беше дълбоко потиснат, ако му се изплъзнеше успешното приключване на някой случай.

— Може ли да поговорим насаме за минутка? — помоли Уолт и тръгна към отворената задна врата на къщата.

Лем кимна. А на Клиф каза:

— Остани тука. И направи така, че никой — патолозите, фотографът, униформените ченгета, НИКОЙ — да не си тръгне преди да съм успял да говоря с тях.

— Да, сър — отвърна Клиф. После тръгна бързо към предната част на къщата да съобщи на всички временната забрана за напускане — и да се отърве от погледа на безоката глава.

Лем последва Уолт Гейнз на полянката зад сградата. Забеляза, че там се търкалят една метална кофа и дърва за горене и спря да ги разгледа.

— Мислим, че всичко е започнало оттук — каза Уолт. — Може би Далбърг е излязъл да вземе дърва за камината. Може би нещо е изскочило от гората насреща, той е хвърлил кофата по него и после се е втурнал вътре в къщата.

Те стояха в лъчите на кърваво-оранжевото следобедно слънце, обградени от дървета и се взираха в червеникавите сенки и тайнствените зелени дълбини на гората.

Лем беше неспокоен. Чудеше се дали беглецът от лабораторията на Уедърби е някъде наблизо и ги наблюдава.

— Какво се е случило? — попита Уолт.

— Не мога да ти кажа.

— Национална сигурност?

— Точно така.

Смърчовете, боровете и чинарите зашумяха от лекия бриз и той помисли, че чува как нещо се приближава скришом в гъсталака.

Само си въобразява, разбира се. И все пак го успокояваше мисълта, че и двамата с Гейнз имат сигурни пистолети в леснодостъпни кобури под саката. Уолт му каза:

— Ако толкова настояваш, можеш да си държиш устата затворена, но не можеш да скриеш всичко от мене. И сам виждам някои неща. Не съм глупак.

— Никога не съм го помислял.

— Във вторник сутринта, дявол го взел, всички полицейски участъци в Ориндж и Сан Бернардино са вдигнати по спешност от твоята НУС с молба да съдействат за залавяне на беглец, подробностите — после. От което косите ни се изправят. Ние добре знаем какви задачи изпълняват твоите хора — охрана на научните изследвания за отбраната, запазване на нашите тайни от пикаещи водка руснаци. И тъй като в Южна Калифорния са половината от научните центрове на отбраната в страната, значи има доста за крадене.

Лем продължаваше да наблюдава гората и стискаше зъби.

— И така — продължи Уолт — ние решаваме, че ще ни се наложи да преследваме някой руски агент с парещи документи в джоба

и сме щастливи, че ни се удава възможност да сритаме нечий гаден задник в името на Чичо Сам. И какво? По обед, вместо да ни дадат подробностите, получаваме заповед да прекратим готовността. Няма да има преследване на беглец. От твоя щаб казват — всичко е под контрол. Първоначалната тревога е вдигната погрешно — казват.

— Така е — в управлението бяха разбрали, че не е възможно да контролират добре местната полиция и следователно не могат да имат пълно доверие в нея. Това беше работа за военните. — Погрешна тревога.

— Как ли не, дявол го взел. Късно следобед същия ден научаваме, че военноморските хеликоптери от Ел Торо кръстосват над хълмовете в подножието на Санта Ана. А в сряда сутринта сто морски пехотинци с електронни устройства за следене са докарани със самолети от Кемп Пендълтън и плъзват да търсят по земята.

— Чух за това, но то няма нищо общо с моето управление — каза Лем.

Уолт старателно отбягваше да погледне Лем в очите. Зяпаше към гората. Ясно беше: знае, че Лем лъже и знае, че Лем е длъжен да го излъже и не искаше да нарушава добрите обноски, като принуди Лем да прави това докато го гледа в очите. Въпреки че изглеждаше груб и с лоши маниери, Уолт Гейнз беше необикновено чувствителен човек с рядък талант за приятелство.

Но той бе също и окръжен шериф и беше длъжен да упорства за истината, даже ако знаеше, че Лем няма да разкрие нищо. Каза му:

— От военноморските сили ни казват, че това е само учение.

— Това, което и аз чух.

— Винаги ни уведомяват за ученията си десет дни предварително.

Лем отново не отговори. Стори му се, че вижда нещо в гората, движение на сенки, сякаш нещо тъмно приближаваше в мрака под смърчовите.

— Значи така, морските пехотинци прекарват цялата сряда и половиния четвъртък горе в хълмовете. Но когато репортерите чуват за това „учение“ и пристигат да душат наоколо, ония с автоматчетата внезапно го прекратяват, събират си парцалките и — хайде в къщи. Като че ли... това, дето го търсят е толкова страшно и, дявол да го

вземе, толкова свръхсекретно, че предпочитат да не го намерят, отколкото да го намерят и пресата да разбере какво е.

Оглеждайки гората, Лем се напрягаше да види нещо през бързо тъмнеещите сенки, да улови още веднъж движението, което привлече погледа му преди секунда.

Уолт продължи:

— А вчера следобед НУС искат от нас да ги информираме за всякакви „доклади за странни събития, необичайни нападения или изключително жестоки убийства“. Искаме допълнителни разяснения, не получаваме нищо.

Ето го. Шумолене в мрачевината зад вечнозелените клони. Около осемдесет фута навътре от края на гората. Нещо, което прескача бързо и безшумно от едно сенчесто прикритие в друго. Лем пхна дясната си ръка под самото, върху дръжката на пистолета в скрития кобур.

— И точно един ден след всичко това — не спираше да говори Уолт — ние намираме горкия нещастник Далбърг разкъсан на парчета — и това ако не е най-странното и „изключително жестоко“ убийство, което мога да си представя, но не искам. А сега ето те и тебе, господин Лемюъл Ейса Джонсън, началник на щаба на НУС за Южна Калифорния и аз съм сигурен, че ти не си хвъркал с хеликоптера до тука да ме питаш дали искам лучен сос или нещо друго, като се съберем утре вечер да играем бридж.

Движението беше по-близо, доста по-близо от осемдесет фута. Лем го губеше от очи поради слоестите сенки и лъчите на късното следобедно слънце между клоните, които по странен начин изопачаваха всичко. Съществото вече беше на четиридесет фута, даже по-малко и изведнъж тръгна право към тях, затича към тях през гъсталака; Лем изкрещя веднъж, извади пистолета от кобура и без да иска политна няколко стъпки назад преди да заеме стойка за стрелба с широко разтворени крака и две ръце върху оръжието.

— Това е диво муле — каза Уолт Гейнз.

Наистина. Просто едно диво муле.

Животното спря на десетина фута от тях, под увисналите клони на един смърч и ги загледа с големите си кафяви очи, светнали от любопитство. Държеше главата си високо, а ушите му бяха щръкнали.

— Толкова са свикнали с хората из тия каньони, че са почти питомни — обясни Уолт.

Лем въздъхна уморено докато прибираше пистолета.

Дивото муле усети напрежението на хората, обърна се и се впусна в галоп по пътеката докато се загуби в гората.

Уолт наблюдаваше Лем с изпитателен поглед.

— Какво се крие там, приятел?

Лем не отговори. Само избърса потните си ръце в сакото.

Бризът отслабна, но стана по-хладен. Наближаваше вечерта, а нощта неотклонно я следваше.

— Никога не съм те виждал нервен и уплашен — каза Уолт.

— От кофеина е. Много кафе пих днес.

— Глупости.

Лем сви рамене.

— Изглежда, че това, което е убило Далбърг е някакво животно, нещо с много зъби и нокти, нещо свирепо — каза Уолт. — Но, дявол го взел, никое животно няма да вземе и постави главата на човека върху чиния в средата на кухненската маса. Гаднярска шега. А животните не си правят шеги с никого, камо ли гадни. Каквото и да е убило Далбърг... то е оставило главата така, за да ни се присмее. За Бога, с какво си имаме работа?

— Ти не искаш да знаеш това. И не трябва да знаеш, защото аз поемам юридическата отговорност за този случай.

— Взели те мътните.

— Имам правото за това — каза Лем. — Той вече е в ръцете на федералните власти, Уолт. Ще конфискувам всичките веществени доказателства, събрани от твоите хора, всичките доклади, които са написали досега. Ти и подчинените ти нямате право да споменавате на никого какво сте видели тука. Ще разкриете дело за случая, но вътре ще има само една записка от мене в уверение на това, че напълно законно основание разследването поемат федералните власти. Измъквате се. Каквото и да стане, никой не може да те обвини, Уолт.

— Майната ти.

— Остави тая работа, Уолт.

Шерифът се намръщи:

— Аз съм длъжен да зная...

— Остави я.

— ... дали хората в моя окръг са в опасност? Поне това ми кажи, по дяволите.

— Да.

— В опасност?

— Да.

— И ако се преборя с вас по съдебен ред, ако се обърна към правосъдието, за да поема случая, ще мога ли да направя нещо и да намаля тази опасност, да дам сигурност на населението?

— Не. Нищо не можеш да направиш — думите на Лем прозвучаха искрено.

— Тогава няма смисъл да ви отстранявам.

— Никакъв — отговори Лем.

После тръгна към къщата, защото дневната светлина бързо намаляваше, а той не искаше да бъде близо до гората, когато тя потъне в мрак. Е, да, този път беше само едно диво муле. Но следващия?

— Почакай само минутка — каза Уолт. — Нека да ти кажа какво мисля, а ти просто слушай. Не е нужно да се съгласяваш или да отричаш думите ми. Всичко, което искам, е да ме изслушаш.

— Давай — Лем беше нетърпелив.

Сенките на дърветата бавно, но неотклонно пълзяха по високата суха трева на полянката. Слънцето беше на ръба на западния хоризонт.

Уолт пристъпи от сянката към осветено от слабата слънчева светлина място, с ръце в задните джобове, забил поглед в прашната земя докато събере мислите си. Тогава каза:

— Във вторник следобед в една къща до Нюпорт Бийч се промъкнал убиец, застрелял мъж на име Ярбек и пребил жена му до смърт. Същата вечер някой убил цялото семейство Хъдстън в Лагуна Бийч — мъжа, жената и момчето им. Полицията на двете места използва една и съща съдебна лаборатория, затова бързо разбрахме, че при двете нападения е използвано същото оръжие. Но това е почти всичко, което полицията ще успее да научи, защото вашите от НУС тихомълком са поели разследването и на тези две престъпления. В името на националната сигурност.

Лем не отвърна нищо. Съжаляваше, че изобщо се съгласи да слуша. Добре, че поне не беше поел пряка отговорност да разследва убийствата на учените, за които беше почти сигурно, че са организирани от Съветския Съюз. Прехвърли тази задача на други, за да може да насочи всичките си усилия върху намирането на кучето и Чуждия.

Слънцето гореше в оранжеви пламъци. В прозорците на къщата блестяха отраженията на тоя загасващ огън.

Уолт продължи:

— Добре. Тогава идва ред на доктор Дейвис Уедърби от Корона Дел Мар. Изчезнал от вторник. И днес сутринта братът на Уедърби намира тялото на доктора в багажника на колата му. Местните патолози едва пристигат на местопрестъплението и агентите на НУС тутакси се появяват.

Лем беше малко разтревожен от явната бързина, с която шерифът събираше и свързваше информация от различни общини, които се намираха извън границите на неговия окръг и следователно не му бяха подчинени.

Уолт се усмихна, но в усмивката му нямаше нищо весело.

— Не очакваше да направя всичките връзки, а? Убийствата са станали в районите на различни полицейски управления, но ако питаш мене, този окръг представлява един безкраен град с два милиона жители, затова си налагам да работя рамо до рамо с всички общински участъци.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че е учудващо да станат шест убийства на известни граждани за един ден. В края на краищата тук е окръг Ориндж, а не Ел Ей. Още по-учудващо е, че и при шестте убийства бързо се намесват защитниците на националната сигурност. Това, разбира се, събужда любопитството ми. И започвам аз да проверявам с какво са се занимавали тези хора, да търся какво ги свързва...

— За Бога, Уолт!

— ... и какво откривам — че те всичките работят — или са работили преди — в някакви тъй наречени „Лаборатории Банодайн“.

Лем не беше сърдит. Не, той не можеше да се разсърди на Уолт — двамата бяха по-близки от братя — но прекаленото любопитство на едрия мъж точно сега го влудяваше. Лем му каза:

— Слушай, нямаш право да провеждаш разследване.

— Аз съм шериф, забрави ли?

— Да, но, първо, никое от тези убийства — освен на Далбърг — не е в района на твоите пълномощия — каза Лем. — И дори да беше в твоя район... щом веднъж се намеси НУС, ти нямаш никакво право да

продължаваш. Всъщност, законът изрично ти забранява да продължаваш.

Без да му обръща внимание, Уолт продължи:

— Тъй че поинтересувах се от Банодайн да видя с какво се занимават и открих — генно инженерство, преструктуриране на ДНК...

— Ти си непоправим.

— Не открих данни, че в Банодайн работят по проекти на отбраната, но това още не значи нищо. Може да са тайни договори за някакви толкова секретни проекти, че дори финансирането им да не фигурира в никакви официални документи.

— Господи Исусе — възкликна раздразнено Лем. — Ти не разбираш ли колко дяволски лоши можем да бъдем ние, като закона е на наша страна?

— Сега само размишлявам — каза Уолт.

— Ще ти се размисли на тебе мислещият задник в някоя килия на пандиза.

— Слушай, Лемюъл, хайде да не започваме гаден расов конфликт точно тука.

— Ти си непоправим.

— Да, а ти се повтаряш. Както и да е. След доста мислене реших, че убийствата на хората, които работят в Банодайн са свързани някак с издирването на морските пехотинци, проведено в сряда и четвъртък. Също и с убийството на Уесли Далбърг.

— Няма никаква прилика между убийството на Далбърг и другите.

— Как ще има, като убиеца е различен. Това поне разбирам. Ярбекови, Хъдстънови и Уедърби са очистени от професионалист, а бедният Уес Далбърг е разкъсан на парчета. Но, за Бога, връзка има, иначе вие нямаше да проявите интерес, и връзката е Банодайн.

Слънцето почти се скри. Сенките загубиха очертанията си и станаха по-тъмни.

Уолт каза:

— Представям си го така: в Банодайн са работили над някаква нова животинка, генетично изменена, а тя се е освободила, избягала и заразила някого. Но не с обикновена болест. Тя всъщност е разрушила мозъка му, превърнала го е в дивак или нещо подобно...

— Съвременен вариант на Доктор Джекил за електронната епоха ли? — прекъсна го Лем с подигравателна нотка в гласа.

— ... и той се изплъзнал от лабораторията преди някой да разбере какво му се е случило, забягнал към хълмовете, дошъл тука и нападнал Далбърг.

— Ти какво, да не би по цял ден да гледаш от тъпите филми на ужаса?

— А що се отнася до Ярбек и другите, тях може би са ги елиминирали, защото са знаели за случката и от страх за възможните последствия са имали намерение да разкажат всичко пред пресата.

Някъде долу в тъмния каньон се надигна тих, ечащ вой. Може би някой койот.

Лем искаше да избяга далеч от гората. Но първо трябваше да се справи с Уолт Гейнз, да отклони шерифа от тази посока на мислене и да възпре любопитството му.

— Я ми кажи направо, Уолт. Ти да не би да мислиш, че правителството на Съединените Щати избива собствените си учени, за да им затвори устата?

Уолт направи гримаса, защото знаеше колко неправдоподобен — или направо невъзможен — беше този сценарий.

Лем продължи:

— Да не би да живеем в някакъв евтин роман? Да убиваме собствените си хора? Или вече е месецът на Общонационалната Мания За Преследване? Наистина ли вярваш на тая измишльотина?

— Не — призна Уолт.

— И как е възможно убиецът на Далбърг да е бил умопомрачен учен със заразен мозък? Господи, нали сам каза, че някакво животно е убило Далбърг, нещо с нокти и остри зъби.

— Е добре, добре, наистина не съм съвсем наясно. Поне не с всичко. Но съм сигурен, че всичко това някак е свързано с Банодайн. Не съм тръгнал по съвсем погрешна диря, нали?

— Да, тръгнал си — каза Лем. — По съвсем погрешна.

— Наистина ли?

— Да, наистина — на Лем никак не му се нравеше, че трябва да лъже и манипулира Уолт, но все пак го направи. — Дори не трябва да ти казвам, че си тръгнал по погрешна следа, но мисля, че като приятел ти дължа нещо.

Зловещият вой в гората вече беше придружен от много гласове на диви животни и това потвърждаваше, че са само койоти, но въпреки това Лем Джонсън изтръпваше от този звук и никак не му се оставаше там.

Като триеше с ръка своя широк като на бик врат, Уолт каза:

— Значи това няма изобщо нищо общо с Банодайн?

— Нищо. Просто е случайно съвпадение, че Уедърби и Ярбек работят там и, че Хъдстън преди е работил там. Ако настояваш да търсиш връзка, просто си слагаш прът в колелата, което за мене е добре дошло.

Слънцето залезе и точно когато се скри зад хоризонта от някаква, сякаш внезапно отключена врата, над тъмните пространства появя доста по-хладен, режещ бриз.

Още с ръка зад врата си, Уолт каза:

— Значи не е Банодайн, а? — и след като въздъхна, продължи. — Много добре те познавам, приятелче. Имаш толкова силно чувство за дълг, че би излъгал и собствената си майка, ако го изискват националните интереси.

Лем мълчеше.

— Както и да е — продължи Уолт. — Отказвам се. Отсега нататък разследването си е само твое. Но при условие, че няма нови жертви в моя район. Ако обаче това се случи... е, тогава може да взема нещата пак в свои ръце. Не мога да ти обещаая, че няма да го правя. Знаеш, че аз също имам чувство за дълг.

— Знам — каза Лем и се почувства виновен, почувства се пълен боклук.

Накрая двамата тръгнаха отново към къщата.

Небето — на изток вече съвсем черно, а на запад все още изпъстрено с тъмнооранжево, червено и мораво — се спускаше върху тях като капак на огромна кутия.

Койотите виеха.

Далеч в смрачената гора нещо отвръщаше на техния вой.

Пума, помисли Лем, но знаеше, че този път лъже дори себе си.

[1] НУС (NSA) — Национално Управление за Сигурност. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) *Масса* — обръщение на роб към господаря му, „господарю“.
— Б.пр. [↑](#)

В неделя, два дни след успешния петъчен обяд, Травис и Нора отидоха с кола до Солванг — селище в датски стил в долината Санта Инес. То беше туристическо място с много магазинчета, продаващи какво ли не — от изключителен скандинавски кристал до пластмасови имитации на датски халби за бира. Необикновената архитектура (въпреки изкуствената си прецизност) и многобройните дървета по улиците увеличаваха неподправеното удоволствие от разглеждането на витрините.

На Травис няколко пъти му се прииска да хване Нора за ръката и да я държи докато се разхождат. Това изглеждаше съвсем нормално и естествено. Но му се стори, че тя може още да не е готова даже за такъв безобиден контакт като хващането на ръка.

Нора отново носеше грозновата рокля, този път с убит син цвят, безформена като торба. Простички обувки. Гъстата ѝ тъмна коса беше свободно отпусната като първия път, когато я видя.

Но времето, прекарано с нея, беше наистина приятно. Държеше се много мило и проявяваше безкрайна чувствителност. Въпреки че плахостта и скромността ѝ бяха малко прекалени, точно те привличаха Травис. Беше чаровна като разглеждаше всичко с широко отворени очи и го радваше нейната изненада от съвсем прости неща — един магазин, продаващ само часовници с кукувички; друг — само препарирани животни; музикална кутия с перлена вратичка, зад която танцуваше малка балерина.

Купи ѝ фланелка със специално изписан за нея надпис, но не ѝ позволи да го види докато не беше готов: **НОРА ОБИЧА АЙНЩАЙН**. Тя обяви, че никога няма да носи фланелки, че това не е в стила ѝ, но Травис знаеше, че ще облече тази, защото наистина обичаше кучето.

Може би Айнщайн не можеше да прочете думите, но като че ли разбра за какво става дума. Когато излязоха от магазина и освободиха каишката му от колонката за паркиране, където го бяха завързали, тя му показва надписа, държейки фланелката пред него, а Айнщайн я погледна сериозно и после весело близна и подуши Нора.

Само един лош момент помрачи деня. След като завиха по една уличка и доближиха друга витрина, Нора изведнъж спря и се загледа към тълпите туристи по тротоарите — много хора, хапващи сладолед в големи вафлени кофички, много хора с ябълкови торти в хартиени чинийки, мъже, носещи каубойски шапки с пера, купени от някое магазинче, красиви момичета по шорти и с леки наметки, една възпълна дама с яркожълти дрехи, много хора, говорещи английски, испански, японски и виетнамски и всичките други езици, които човек може да чуе по курортите в Южна Калифорния — след това погледна през шумната улица към магазин за подаръци, построен като триетажна вятърна мелница от камък и греди и внезапно замръзна на място, като в шок. Травис трябваше да я отведе до една пейка в малък парк, където тя седна и трепери няколко минути преди да проговори и му каже какво не е наред.

— Претоварена съм — каза накрая с пресекващ глас. — Толкова много... нови гледки... нови звуци... толкова различни неща съвсем изведнъж. Ужасно съжалявам.

— Няма нищо — той беше трогнат.

— Свикнала съм да стоя в моите стаи, сред познати неща. Хората гледат ли ни?

— Никой не е забелязал нищо. Няма какво толкова да гледат.

Тя седеше с превити рамене, наведена глава, със свити в юмручета китки върху скута си — докато Айнщайн не постави глава на коленете ѝ. Галейки кучето, постепенно се отпусна.

— Беше ми приятно каза тя, но без да вдига поглед, — наистина много приятно, и изведнъж си помислих колко съм далече от къщи, колко чудесно далече от къщи...

— Всъщност не си. По-малко от час с кола — увери я той.

— Много, много далече — продължи тя.

Травис предположи, че за нея това наистина е голямо разстояние.

А тя каза:

— И като проумях колко съм се отдалечила от дома си и колко... различно е всичко, аз се свих от страх, като дете.

— Ако искаш, веднага си тръгваме за Санта Барбара?

— Не! — отговори тя и най-накрая го погледна в очите. Поклати глава. После се осмели да погледне хората, изпълнили малкия парк и магазина за подаръци с форма на вятърна мелница. — Не. Искам да

поостана още. Целия ден. Искам да обядвам в някой истински ресторант, не в кафене на тротоара, а като другите хора — вътре, и чак тогава да си отида у нас, като стане тъмно — тя премигна и повтори трите думи с учудване. — Като стане тъмно.

— Добре.

— Освен ако, разбира се, ти не искаш да се прибереш по-рано.

— Не, не — отвърна той. — Планирал съм ден, който трябва да се помни.

— Благодаря ти, че ми помагаш.

Травис повдигна едната си вежда:

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш.

— Опасявам се, че не знам.

— Помагаш ми да заживея в света навън — каза тя. — Жертваш времето си да помогнеш на някой... като мене. Колко си щедър.

Той се учуди:

— Нора, позволи ми да те уверя, че изобщо не съм дошъл тука с благотворителна цел!

— Сигурна съм, че мъж като тебе трябва да има по-добри занимания в един майски неделен следобед.

— Е, да — отговори той със самоирония. — Можех да си остана в къщи и да излъскам до съвършен блясък всичките си обувки със стара четка за зъби. Или да преброя късчетата в голям пакет къси макарони.

Тя го гледаше с недоверие.

— За Бога, ти май наистина говориш сериозно — каза Травис. — Мислиш, че съм тук, просто защото те съжалявам.

Тя прехапа устни и отговори:

— И така е добре.

После погледна пак към кучето и каза:

— Нямам нищо против.

— Но, Господи, не съм тук от съжаление! Дойдох, защото ми е приятно да бъда с тебе, наистина, и много те харесвам.

Червенината, избила по бузите ѝ, се виждаше въпреки че бе с наведена глава.

Известно време никой не проговори.

Айнщайн я гледаше с обожание, докато го галеше и само от време на време обръщаше очи към Травис, сякаш искаше да му каже: „Е, добре, вече успя да се сближиш малко с нея, затова сега не стой като някакъв глупак, ами кажи нещо, направи нещо, спечели я“.

Тя почеса ретривъра зад ушите, погали го няколко минути и каза: — Вече ми мина.

Излязоха от малкия парк, отново тръгнаха покрай витрините и след минута-две като че ли забравиха нейния пристъп на паника и неговото нескъпопосано обяснение в любов.

Травис имаше чувството, че ухажва монахиня. Но постепенно разбра, че нещата стоят още по-зле. Откакто съпругата му почина преди три години, той не беше виждал жена. И сега всичко, свързано с любовните отношения му изглеждаше необикновено и съвсем ново. Всъщност това, което ставаше сега, напомняше повече как някой свещеник задява монахиня.

Почти на всяка пресечка имаше пекарница и стоките по рафтовете на тези магазинчета изглеждаха една от друга по-вкусни. В топлия пролетен въздух се смесваха миризмите на канела, пудра захар, индийско орехче, бадеми, ябълки и шоколад.

Пред всяка пекарница Айнщайн се изправяше на задни лапи, поставяше предните върху рамката на витрината и гледаше замечтано през стъклото към изкусно подредените сладкиши. Но никъде не си позволи да влезе вътре и нито веднъж не залая. Молеше за почерпка с трогателен, но съвсем тих вой, сякаш за да не дразни тълпящите се туристи. Наградата — едно парченце шоколад с плънка от американски орехи и малък ябълков сладкиш — го задоволи и той не упорстваше повече с молбите си.

След десетина минути Айнщайн прояви изключителната си интелигентност пред Нора. Досега за нея той беше просто едно добро куче, обичливо, умно и с прилично поведение, което прояви значителни способности при задържането на Арт Стрек в ъгъла, но до сега не ѝ бе давал повод да усети нещо от невероятните си умствени способности. Тя отначало дори не разбра точния смисъл на това, което стана пред очите ѝ.

Минаваха покрай градската аптека, където се продаваха също вестници и списания, изложени на външен щанд близо до входа. Айнщайн изненада Нора, като внезапно изтръгна каишката от ръката

й, хуквайки към аптеката. Още преди Нора и Травис да го извикат обратно, Айнщайн издърпа със зъби едно списание от щанда, донесе го при тях и го пусна пред нозете на Нора. Беше „Съвременна съпруга“. Когато Травис посегна да го улови, Айнщайн се изплъзна, захапа още един брой „Съвременна съпруга“ и го остави на земята пред Травис, точно когато Нора вдигаше своето списание, за да го остави на щанда.

— Глупаво куче — каза тя. — Какво ти е влязло в главата?

С каишката в ръка, Травис се провря през минувачите и върна второто списание там, откъдето го бе взело кучето. Стори му се, че знае какво точно си е наумил Айнщайн, но не каза нищо от страх да не подразни Нора и те продължиха разходката си.

Айнщайн разглеждаше всичко с интерес, душеше минувачите и сякаш изведнъж забрави внезапното си влечение към публикациите по въпросите на брака.

Но не бяха извървели и двацет крачки, когато кучето рязко се обърна, шумугна се между краката на Травис, изтръгна каишката от ръката му и почти го събори. Айнщайн се насочи право към аптеката, захапа някакво списание от щанда и се върна обратно.

„Съвременна съпруга“.

Нора още не разбираше нищо. Реши, че това е много смешно, наведе се и разроши козината на ретривъра.

— Това ли е любимото ти четиво, глупчо? Не изпускаш брой, така ли? Сигурна съм, че си го четеш редовно. Ама ти си бил голям романтик.

Двама туристи бяха забелязали игривото куче и се усмихваха, но те още по-малко от Нора можеха да схванат, че зад тази игра със списанието се крият сложни намерения.

Когато Травис се наведе да вдигне „Съвременна съпруга“, защото искаше да го върне в аптеката, кучето го изпревари, захапа списанието с челюсти и кратко, но силно разтърси глава.

— Лошо куче — каза Нора, явно учудена, че Айнщайн може да бъде не съвсем хрисим.

Айнщайн пусна списанието на земята. Беше доста смачкано, няколко страници бяха скъсани и тук-там хартията беше мокра от слюнка.

— Струва ми се, че сега ще трябва да ти купим — отбеляза Травис.

Пухтейки, ретривърът седна на тротоара, вирна глава и му се озъби.

Нора невинно се преструваше, че не разбира какво се опитва да им каже кучето. Разбира се, тя нямаше основание да мисли, че поведението на кучето съдържа някакво дълбокомислено послание. Тя още не знаеше нищо за неговата гениалност и не очакваше той да върши чудеса в общуването с хората.

Травис погледна гневно кучето и му каза:

— Престани, рошава муцуно. Да не си посмял вече. Разбра ли?

Айнщайн отговори с прозявка.

Заедно с платеното списание получиха и една торбичка от аптеката и така продължиха обиколката на Солванг, но още преди да стигнат следващата пресечка кучето отново опита да предаде своето послание. То внезапно хвана ръката на Нора леко, но достатъчно здраво със зъби и, за нейно най-голямо учудване, я поведе по тротоара към малка галерия, където една млада двойка се любуваше на пейзажите зад витрината. Мъжът и жената имаха бебе в количка и Айнщайн очевидно насочваше Нора към детето. Не й пусна ръката, докато не я принуди да докосне пухкавия розов ръкав на бебето.

Нора каза доста неловко:

— Той мисли, че вашето бебе е много хубаво, струва ми се — а тя наистина е хубава.

Отначало майката и бащата се поуплашиха от кучето, но бързо разбраха, че е безобидно.

— На колко е момиченцето? — попита Нора.

— Десет месеца — Отвърна майката.

— Как се казва?

— Лана.

— Какво хубаво име.

Най-накрая Айнщайн реши, че вече може да пусне ръката на Нора.

На няколко крачки от младата двойка, пред един антикварен магазин, който сякаш беше пренесен тухла по тухла и гредя по гредя от седемнайстото столетие в Дания, Травис се наведе, приклепна до кучето, вдигна едното му ухо и каза:

— Стига вече. Ако не престанеш, никога вече няма да получиш своята консерва „Алпо“.

Нора изглеждаше объркана.

— Какво му е хрумнало?

Айнщайн се прозя и Травис разбра, че ще имат неприятности.

Следващите десет минути кучето още два пъти улови ръката на Нора и двата пъти я заведе при бебета.

„Съвременна съпруга“ и бебета.

Посланието вече беше болезнено ясно, даже и за Нора: ВИЕ С ТРАВИС СТЕ РОДЕНИ ЕДИН ЗА ДРУГ. ОЖЕНЕТЕ СЕ. РОДЕТЕ СИ ДЕЦА. НАПРАВЕТЕ СЕМЕЙСТВО. КАКВО ОЩЕ ЧАКАТЕ?

Тя силно се изчерви и, изглежда, не смееше да погледне Травис. Той също беше малко смутен.

Накрая Айнщайн остана доволен, че е успял да съобщи мнението си и престана да прави бели. Ако преди днешния ден бяха попитали Травис, той щеше да каже, че не е възможно едно куче да има самодоволен вид.

По-късно, привечер, времето още беше приятно топло и Нора промени решението си да вечеря непременно на закрито, в обикновен ресторант. Затова избраха едно заведение с маси на тротоара под сянката на червени чадъри и надвесените клони на огромен дъб. Травис усети, че решението ѝ не се дължи на уплаха от обстановката и хората в истински ресторант, а на желанието ѝ да хапнат навън, просто за да може Айнщайн да бъде с тях. Докато вечеряха, тя непрекъснато поглеждаше Айнщайн — понякога скришом, а понякога — открито и с голям интерес.

Травис не каза нищо за станалото и се преструваше, че е забравил всичко. Но когато кучето се обръщаше към него, а Нора не ги гледаше, той шепнеше заплашително към песа: — НИКОГА ВЕЧЕ ЯБЪЛКОВ СЛАДКИШ. ТЯСНА КАИШКА. НАМОРДНИК. ПРАВО В ПРИЮТА ЗА БЕЗДОМНИ КУЧЕТА.

Айнщайн слушаше заплахите с олимпийско равнодушие — зяпаше, прозяваше се или сумтеше с ноздри.

В неделя рано вечерта Винс Наско посети Джони „Телчето“ Сантини. Джони го наричаха „Телчето“ по няколко причини, една от които бе неговият висок ръст и слабо, жилаво телосложение — приличаше на скулптура от завързани на възли телчета и жички с различни размери. Имаше мазна коса с цвят на потъмняла мед. А кариерата си беше започнал още невръстен — на петнайсет години, когато, за да се подмаже на чичо си Релиджо Фустино, дон на една от петте Нюйоркски фамилии, Джони пое в своите ръце удушаването на някакъв свободно практикуващ търговец на дреболии, който работеше в Бронкс без разрешение от Фамилията. За целта Джони използва дълга струна от пиано. Тази демонстрация на предприемчивост и вярност към принципите на Фамилията изпълни Дон Релиджо с гордост и любов, разплака го за втори път в живота му, и той обеща на племенника си вечното уважение на фамилията плюс добре платено място в семейния бизнес.

Джони Телчето беше вече на трийсет и пет и живееше в къща за милиони долари до плажа в Сан Клементе. Десетте й стаи и петте бани бяха преправени от специалист по дизайн на интериора, комуто беше платено да създаде едно автентично — и твърде скъпо — убежище от съвременния свят в стил Ар Деко. Всичко бе в черни, сребърни и тъмносини нюанси, подчертани от тюркоазено и розово. Джони каза веднъж на Винс, че обича Ар Деко, защото му напомня за бурното време на двайсетте, а обича това време, защото то е романтичната епоха на легендарните гангстери.

Според Джони Телчето престъпленията не бяха само средство за печелене на пари, нито просто бунт срещу ограниченията на цивилизованото общество, даже не толкова зов на кръвта, а преди всичко — величествена романтична традиция. Той мислеше себе си за побратим на всеки едноок пират-удушвач, кръстосвал някога моретата в търсене на плячка; на всеки разбойник по пътищата, ограбвал пощенски дилижанси; на всички касоразбивачи, похитители, крадци и главорези през епохите на човешката престъпност. Твърдеше, че има мистично родство с Джеси Джеймз, Дилинджър, Ал Капоне, братята

Долтън, Лъки Лучано и още цял легион тям подобни — Джони ги обичаше всички тия свои легендарни братя по оръжие, кръв и кражби.

След като поздрави Винс на вратата, Джони му каза:

— Заповядай, заповядай, велики приятелю. Колко е хубаво, че те виждам пак.

После се прегърнаха. Винс не обичаше прегръдките, но тъй като бе работил за чичото на Джони — Релиджо, още когато живееше в Ню Йорк, и продължаваше от време на време да прави услуги на фамилията Фустино по западния бряг, връзката им беше стара — достатъчно стара за да направи прегръдката необходима.

— Изглеждаш добре — каза Джони. — Вижда се, че се грижиш за себе си. Още ли си подъл като змия?

— Гърмяща — отвърна Винс, леко раздразнен, че е принуден да говори такива глупости, но знаеше, че Джони обича точно този криминален жаргон.

— Толкова отдавна не съм те виждал — помислих, че ченгетата са ти затрили задника.

— Не, никога няма да остана безработен — Винс искаше да каже, че затворът не може да бъде част от неговата съдба.

А Джони разбра, че Винс предпочита да застреля този-онзи отколкото да се подчини на закона.

— Сигурен съм, че ако те хванат натясно, ще надупчиш повечето от тях преди да могат да те отведат. Само така съвестта ти ще е спокойна.

Джони Телчето беше невероятно грозен човек и вероятно затова чувстваше нуждата да се представя за продължител на една велика романтична традиция. През годините Винс беше забелязал, че професионалистите с по-приятна външност никога не величаеха занаята си. Те ликвидираха когото трябва хладнокръвно или защото обичаха да убиват, или защото бе необходимо; присвояваха, крадяха и изнудваха просто за да припечелят по-лесно — и толкова: никой от тях не възвеличаваше себе си и не размишляваше твърде много. Така и трябваше да бъде. Но тези, чиито лица сякаш бяха отлети от грапав бетон, тези, които приличаха на Квазимодо в лошо настроение — много от тях си връщаха отнетото от съдбата, като имитираха с външния вид и поведението си Джими Кагни от „Обществен враг“.

Джими беше облечен с черен десантен костюм и черни маратонки. Той винаги носеше черно, сигурно защото мислеше, че така изглежда зловещ, а не просто грозен.

От преддверието Винс последва Джони в хола, където мебелите бяха тапицирани с черен плат, а масите — покрити с лъскава черна политура. Имаше позлатени настолни лампи, изработени от Ранк, огромни сребристи вази в стил Ар Деко, изработени от Дом и два старинни стола на Жак Рулман. Винс знаеше историята на тези вещи, защото при предишни посещения Джони Телчето беше изоставял за кратко ролята на закоравял главорез и се раздрънкваше за новите си скъпоценни придобивки.

Една привлекателна блондинка се излежаваше на шезлонг в сребристо и черно и четеше списание. Беше на не повече от двайсет, но твърде зрелият ѝ вид малко дразнеше. Пепеляво русата ѝ коса беше късо подстригана, а ла пиколо. Носеше копринена домашна пижама в китайско червено, плътно прилепнала към едрите ѝ гърди. Вдигна очи и се нацупи на Винс, сякаш се опитваше да прилича на Джейн Харлоу.

— Това е Саманта — представи я Джони Телчето. А на Саманта каза: — Муци, този тук е един издигнат мъж, комуто никой не смее да пречи, една жива легенда на времето си.

Винс се почувствува като идиот.

— Какво значи „издигнат мъж“? — попита блондинката с писклив глас, без съмнение заимстван от старата филмова звезда Джуди Холидей.

Както стоеше до шезлонга, държеше с ръка едната гърда на блондинката и я галеше през копринената пижама, Джони каза:

— Тя не знае нашия език, Винс. Тя не е от братството. Момиче от провинцията, сега навлиза в живота и още не познава обичаите ни.

— Искате да кажете, че не съм гадна свиня — каза Саманта кисело.

Джони ѝ зашлеви такъв шамар, че почти я събори от шезлонга.

— Дръж си езика, кучко!

Тя постави ръка на лицето си, в очите ѝ заблестяха сълзи и промълви с момичешки глас:

— Съжалявам, Джони.

— Тъпа кучка — измърмори той.

— Не знам какво ми става — каза тя. — Ти си толкова добър с мене, Джони, и се мразя като постъпвам така.

Тази сцена се стори на Винс добре заучена, но предположи, че просто са го правили много пъти и насаме, и пред хора. Блясъкът в очите на Саманта подсказваше на Винс, че на нея ѝ харесват шамарите: тя беше обидила Джони само за да бъде ударена. А и на Джони явно му допадаше да се упражнява върху нея.

Винс беше отвратен.

Джони Телчето я нарече още веднъж „кучка“, после с Винс излязоха от хола, отидоха в просторния кабинет и затвориха вратата след себе си. Джони намигна и каза:

— Оная там е малко глуповата, но почти може да ти изсмуче мозъка през оная работа.

На Винс му се повдигна от гадостите на Джони Сантини и затова не му позволи да го въвлича в подобен разговор. Извади от джоба на самото си един пощенски плик и му каза:

— Трябва ми информация.

Джони взе пликчето, погледна вътре, прекара със заучено движение пръсти през пачката от стодоларови банкноти и отговори:

— Каквото искаш, имаш го.

Единствено в кабинета нямаше следа от сецесиона на другите стаи. Технологичният му дизайн беше безупречен. Върху яките метални маси покрай трите стени стояха осем компютъра, различни марки и модели. Всеки компютър имаше отделна телефонна линия и номер, а екраните на всички монитори светеха. По някои екрани вървяха програми; данните проблясваха по хоризонталните редове или се движеха отдолу нагоре. Прозорците бяха скрити от завеси и върху двете работни лампи с подвижни рефлектори имаше филтри, предпазващи екраните от блясъка им, затова стаята тънеше в бледа електронно-зелена светлина, която по особен начин напомняше на Винс усещането в дълбините на морето. Три лазерни принтера печатаха копията си с едва чут шушнец звук, който пък неизвестно защо събуди у него представата за риби, плуващи в растителността по океанското дъно.

Джони Телчето беше убил шест души, беше ръководил операции в залаганията на конни състезания, беше планирал и извършвал обири на банки и кражби на скъпоценни камъни. Фамилията Фустино го включваше в своя наркотрафик, изнудвания и рекет, отвличания на хора, корумпиране на синдикати, фалшифициране на аудио- и

видеозаписи, междуцатски отвлечения на камиони, подкупване на политици и порнография с деца. Беше виждал и правил всичко и въпреки, че никакво престъпно начинание не можеше да го отегчи в точния смисъл на думата, колкото и продължително или често да се занимава с него, той наистина придоби малко изтощен вид. През последните десет години, след като компютрите разкриха ново и вълнуващо поле за престъпна дейност, Джони използва възможността и се зае с това, което никой мозък на мафията не беше правил преди — предизвикателството на електронния грабеж и хулиганство. Той имаше дарба за това и скоро стана главен компютърен агент на Синдиката.

Ако имаше време и основателна причина, той можеше да проникне във всяка компютърна система за сигурност и да се рови в най-поверителната информация на някоя корпорация или правителствена служба. Ако човек желаше да извърши голяма измама с кредитни карти, като впише разходи за милиони в чужди сметки на Америкън Експрес, Джони Телчето можеше да изсмуче някое и друго подходящо име и история на кредита от нужните файлове, да намери съответстващи номера от данните на Америкън Експрес и ето че си влязъл в бизнеса. А ако на някой дон му предстоеше процес с тежки обвинения и той се страхуваше от свидетелските показания на някое бивше „приятелче“, готово да даде на съда нужните доказателства, Джони можеше да се добере до най-строго охраняваната информация на Министерството на правосъдието, да разкрие новата самоличност, дадена на доносника чрез Федералната програма за охрана на важни свидетели и да му каже къде точно да прати наемните убийци. Джони твърде високомерно наричаше себе си „силиконовия магьосник“, въпреки че всички останали продължаваха да го наричат „Телчето“.

Като електронен агент на Синдиката той беше по-ценен от всякога за Фамилиите от цялата страна, толкова ценен, че те изобщо не се противопоставиха, когато заживя в сравнително отдалечения Сан Клементе, където можеше едновременно да се наслаждава на плажните удоволствия и да работи за босовете. „В епохата на микрочиповете — казваше Джони — светът се превръща в едно малко градче и човек може да си седи в Сан Клементе или в Ошкош и в същото време да бърка в джоба на някого чак в Ню Йорк.“

Джони седна в стол с висока облегалка и гумени колелета, покрит с черна кожа, с който можеше да се придвижва бързо между

компютрите. Каза на Винс:

— И така! Какво може да направи Силиконовият Магьосник за теб, Винс?

— Можеш ли да се включиш към компютрите на полицията?

— Стига да щракнеш с пръст.

— Искам да знам дали някое полицейско управление в окръга е започвало разследване за особено необичайни убийства след миналия вторник.

— Кой са жертвите?

— Не знам. Просто търся необичайни убийства.

— Какво им е необичайното?

— Не съм съвсем сигурен. Може би... някой с разкъсано гърло. Или с разчленен труп. Или изподран и захапван от животно.

Джони го погледна особено.

— Тая работа наистина изглежда необичайно. Такива неща трябва да ги има по вестниците.

— Може и да ги няма — каза Винс, като мислеше за армията от агенти на силите за сигурност, които не биха пестили усилия, за да не допуснат пресата до тайните на проекта „Франсис“ и да прикрият истината за опасните събития в лабораториите Банодайн от вторник. — В новините може и да съобщят за убийствата, но полицията вероятно ще прикрие по-кървавите подробности така, че да не правят особено впечатление. Затова от написаното във вестниците няма да разбере точно към кои от жертвите да се насоча.

— Е, добре. Ще го направим.

— Няма да е лошо и да се поразходиш малко из данните на Окръжната инспекция за контрол върху дивите животни — да видиш дали нямат никакви доклади за необикновени нападения на койоти, пуми или други хищници. И не само срещу хора, а и срещу добитък — крави, овце. Даже е възможно в някоя община — да кажем в източния край на окръга — да има множество изчезнали или свирепо разкъсани от диво животно домашни кучета и котки. Трябва да ми кажеш ако видиш нещо подобно.

Джони се ухили и каза:

— Да не преследваш някой върколак?

Просто се шегуваше; не искаше и не очакваше отговор. Той не попита защо е нужна тази информация и никога не би попитал, защото

хората от неговия бранш не се месеха в бизнеса на другия. Джони можеше да любопитства, но Винс знаеше, че Телчето никога няма да задоволи това свое любопитство.

Той бе раздразнен не от въпроса, а от хиленето на Джони. Очите и слюнката по зъбите му отразяваха зелената светлина на компютърните екрани, която блестеше и по тъмнорусата четина на главата му. Поначало беше грозен, но в луминесцентните отблясъци изглеждаше досущ като съживен труп от филм на Ромеро.

Винс каза:

— И още нещо. Трябва да знам дали някое полицейско управление в окръга не провежда тайно издирване на златен ретривър.

— Куче?

— Да.

— Ченгетата нямат навика да се занимават с издирване на изгубени кучета.

— Зная това — отговори Винс.

— Това куче има ли име?

— Няма име.

— Ще проверим и това. Нещо друго?

— Това е. Кога ще успееш да събереш всичко и да отделиш каквото ми трябва?

— Ще ти се обадя утре сутринта. Рано.

Винс кимна.

— Зависи до какво се докопаш, но може би ще искам от тебе да следиш всичко това ежедневно.

— Все едно, че си играя — отговори Джони и се завъртя веднъж в черния кожен стол, после се ухили и скочи на крака. — А сега ще чукам Саманта. Хей! Искаш ли да участваш? Двама тъпкачи като нас, ако ѝ го натириш едновременно, ще я направим тая кучка на купчинка желе, ще пици за милост. Какво мислиш?

Тоя път Винс беше благодарен на бледозелената светлина, защото прикриваше лицето му, пребледняло като на привидение. Повдигна му се от самата мисъл за общуване с тая заразна пачавра, тая инфектирана курва, тая прогнила и гноясала мръсница със заоблени глезени. Затова каза:

— Имам неотложен ангажимент.

— Много лошо — отговори Джони.

Винс се насили и изрече:

— Добре щяхме да се позабавляваме.

— Може би следващия път.

Мисълта, че те тримата могат да се занимават с това... да, тя създаваше у Винс усещане за нечистоплътност. Завладя го силно желание да застане под мощната струя на горещ душ.

В събота вечерта, приятно уморен от дългия ден в Солванг, Травис мислеше, че ще заспи веднага щом влезе в леглото, но не можа. Не спираше да мисли за Нора Девън. Сивите ѝ очи със зелен оттенък. Лъскавата черна коса. Тънката ѝ грациозна шия. Смехът ѝ, който прилича на музика, загадъчната извивка на усмивката ѝ.

Айнщайн лежеше на пода, осветен от бледата сребърна светлина, която проникваше през прозореца и едва осветяваше едно тъгълче в тъмната стая. Вече час Травис се мяташе и въртеше в леглото, когато кучето най-накрая дойде при него и постави своята едра глава и предните си лапи върху гърдите му.

— Толкова е сладка, Айнщайн. Най-нежната и сладка жена, която съм срещал.

Кучето мълчеше.

— И е много умна. Разбира много неща, повече неща, отколкото си мисли. Вижда и това, което аз не мога. И говори за всичко така, че то започва да изглежда свежо и ново. Целият свят изглежда свеж и нов, като го гледам с нейните очи.

Въпреки че беше неподвижен и тих, Айнщайн не спеше. Слушаше внимателно.

— Като си помисля, че тази жизненост, интелигентност и любов към живота са били потискани трийсет години, ми се доплаква. Трийсет години в оная стара мрачна къща. Господи. И като си помисля как е изтърпяла всичките тия години без да падне духом, искам да я прегърна и да ѝ кажа каква невероятна жена е, колко сила и смелост има в нея.

Айнщайн мълчеше и не помръдваше.

В паметта на Травис проблесна ярък спомен: чистият шампоанен аромат на Норината коса, когато се наведе близо до нея пред витрината на една галерия в Солванг. Той въздъхна дълбоко, стори му се, че го усеща отново и сърцето му заби по-силно.

— Дяволска работа — каза той. — Познавам я само от няколко дена, а, проклет да съм, ако не мисля, че се влюбвам.

Айнщайн вдигна глава и бафна веднъж, сякаш искаше да каже, че той ги е запознал и му е приятно да вярва в бъдещото им щастие, че всичко това е само нищожна част от голям план, затова Травис трябва да спре това тухкане и да влезе във водовъртежа на събитията.

Мина цял час, а Травис продължаваше да му говори за Нора: как изглежда, каква е походката ѝ, за мелодичността на мекия ѝ глас, за неповторимия ѝ поглед върху живота и нейния начин на мислене — а Айнщайн го слушаше с вниманието и живия интерес на истински, грижовен приятел. През цялото време Травис беше въодушевен. Не му беше идвало наум, че пак ще заобича някого. Камо ли пък толкова силно. Само преди седмица абсолютната му самота изглеждаше ненарушима.

По-късно, съвсем изтощен физически и душевно, Травис заспа.

А още по-късно, в тихите среднощни часове, отвори очи в просъница и му се стори, че Айнщайн седи до прозореца. Предните лапи на ретривъра бяха на рамката, а муцуната му опряна в стъклото. Наблюдаваше тъмнината навън и беше нащрек.

Травис усети, че кучето се тревожи за нещо.

А насън беше държал ръката на Нора под сърпа на луната в нощното небе, затова не искаше да се събуди съвсем — страхуваше се, че приятните му фантазии безвъзвратно ще отлетят.

В понеделник сутринта, 24 май, Лемюъл Джонсън и Клиф Соумз бяха в малкия зоопарк — предимно за домашни животни, любимци на децата — в обширния парк на Ървин, до източната граница на окръг Ориндж. В ясното небе прежуряше ярко слънце. Никакъв ветрец не шумеше в неподвижните листа на огромните дъбове, но птиците пиукаха, чуруликаха и прехвърчаха от клон на клон.

Дванадесет животни бяха мъртви. Превърнати в кървави купчинки.

През нощта някой или нещо беше прескочил оградата, влязъл в кошарките и разкъсал жестоко три млади козички, белоопашата кошута и новороденото ѝ еленче, два пауна, клепоух заек и овца с двете ѝ агнета.

Без да е разкъсано, беше умряло и едно пони. Очевидно в страха си от убиеца на другите животни бе опитало да избяга, като се е удряло многократно в оградата. То лежеше на една страна, а вратът му беше извит в обратна посока.

Дивите глигани бяха недокоснати. Те непрекъснато грухтяха, душеха прашната земя около хранилките в отделната си кошарка и търсеха остатъци от вчерашната храна, случайно разпилени и незабелязани досега.

За разлика от глиганите, другите оцелели животни бяха силно наплашени.

Уплашени бяха и работниците от парка, които стояха близо до оранжевия камион, собственост на окръжните власти, и говореха с двама служители от Инспекцията за контрол върху дивите животни и с един млад брадат биолог от Калифорнийското управление за опазване на животинските видове.

Лем приклепна до изящното тяло на малкото еленче и започна да разглежда раните на врата му, докато ужасната миризма не го накара да се отдръпне. Вонята не беше причинена само от мъртвите животни. Доказано бе, че убиецът е уринирал и оставял изпражнения върху жертвите си, точно както и в бърлогата на Далбърг.

За да понесе по-леко смрадта във въздуха, Лем постави на носа си кърпичка и приближи един от мъртвите пауни. Главата, както и единият му крак, бяха откъснати. Двете подрязани крила бяха счупени, а многоцветните пера — потъмнели и сплътсени от кръв.

— Сър — извика Клиф Соумз от съседната кошарка.

Лем остави пауна и през една вратичка за обслужващия персонал влезе при Клиф в оградената площадка, където беше трупът на овцата.

Около тях жужаха пълчища гладни мухи, кацаха върху овцата и отлитаха след като ги пропъдят с ръка.

Лицето на Клиф беше загубило естествения си цвят, но той не изглеждаше шокиран и отвратен от вонята, колкото миналия петък в къщата на Далбърг. Може би това клане не му въздействаше толкова силно, защото жертвите бяха животни, а не човешки същества. Или пък съзнателно си налагаше по-твърдо поведение срещу изключителната жестокост на противника.

— Трябва да минете отсам — каза Клиф, както клечеше до мъртвото животно.

Лем заобиколи овцата и се приведе до Клиф. Въпреки че главата ѝ беше под сянката на дъбовите клони над кошарата, Лем видя, че дясното око е изтръгнато.

Без да казва нищо, Клиф повдигна главата на животното над земята с една пръчка и те видяха, че и другата очна кухина зее празна.

Облакът мухи се стъсти над главите им.

— Явно в стила на нашия беглец — каза Лем.

Като свали своята кърпичка от лицето си, Клиф добави:

— Има още — и поведе Лем към други три трупа — двете агнета и едната козичка, които също бяха безоки. — Мисля, че не може да има съмнение. Проклетият звяр е убил Далбърг миналия вторник вечерта, после е бродил из хълмовете и каньоните пет дни и...

— И какво?

— Дявол знае точно какво е правил. Но снощи се е довялякъл тука.

Лем избърса с носната кърпичка потта от тъмното си чело.

— Ние сме само няколко мили на север-северозапад от къщата на Далбърг.

Клиф кимна утвърдително.

— Как мислиш, накъде се насочва?

Клиф сви рамене.

— Да-а — каза Лем. — Няма начин да разберам къде отива. Невъзможно е да го надхитрим, защото нямаме и най-малко понятие как мисли. Остава само да се молим на Бога да си остане тук, в рядко населената част на окръга. Дори не смея да си помисля какво може да стане ако вземе, че тръгне към източните предградия — я Ориндж Парк Ейкърз, я Вила Парк.

Като напускаха зоопарка, Лем видя как legionи мухи покриват мъртвия заек като тъмен покров, който сякаш се дигли от лек вятър.

* * *

Осем часа по-късно, в седем понеделник вечерта, Лем стъпи на подиума в голямата заседателна зала на военноморската самолетна база в Ел Торо. Наведе се към микрофона, потупа го с пръсти за да се увери, че е включен, чу силното, ечащо „туп“ по високоговорителите и каза:

— Моля за вашето внимание, господа!

На металните сгъваеми столове седяха сто души. Всичките — все млади, добре сложени и яки мъже, защото бяха от състава на елитните военноморски разузнавателни подразделения. От Пендълтън и други бази в Калифорния бяха изтеглени пет отряда, всеки от два взвода. Включиха повечето от тях в издирването из подножията на Санта Ана миналата сряда и четвъртък след бягството от лабораториите в Банодайн.

Те продължаваха търсенето — току-що бе свършил един дълъг ден в хълмовете и каньоните — но вече не провеждаха операцията в униформи. За да не събудят подозренията на репортерите и местните власти, отиваха с леки коли, пикапи и джипове до различните точки на сегашния район за претърсване. Навлизаха в горите на групи от трима или четирима, облечени като обикновени туристи: с дънки или бежови опърпани панталонки в стил „бананова република“; фланелки или шарени памучни ризи, кепета с надпис „Доджър“, „Бадуаизър“, „Джон Диър“ или каубойски шапки. Бяха въоръжени с мощно, но малобагаритно оръжие, което можеха бързо да скрият в найлонови ранички или под широките си фланелки, ако срещнеха истински

туристи или представители на местната власт. А в хладилни чантички от стиропор, които можеха да отворят за секунди при среща с противника, носеха сгъваеми автомати „Узи“.

Всички в залата бяха подписали клетвена декларация за запазване на държавна тайна и ако се разприказваха пред някого за естеството на настоящата операция, ги заплашваше излежаване на голяма присъда. Те знаеха на какъв лов тръгват, въпреки че, според Лем, някои от тях още не можеха да повярват, че създанието съществува в действителност. Някои пък се страхуваха. А други, особено миналите през школата на Ливан и Централна Америка, бяха невъзмутими пред ужасната заплаха на сегашния си враг, защото твърде често бяха заставали лице в лице срещу смъртта. Между тях имаше някои по-възрастни, участвали в последната година на вьетнамската война, които се осмеляваха да вярват, че тая мисия е само една детска игра. Но така или иначе, всички бяха много добре подготвени и имаха нужния страх от необикновения враг, който дебнеха: те щяха да го открият ако изобщо можеше да бъде открит.

Сега, след като Лем помоли за тяхното внимание, те веднага млъкнаха.

— Генерал Хочкис ми каза, че денят ви на открито пак е бил безплоден — каза Лем — и аз знам, че вие сте разочаровани също като мене. Работите дълги часове по трудни терени вече шести ден, уморени сте и се чудите докога ще се влачи тази работа. Е, трябва да знаете, че ще продължим да търсим докато намерим каквото ни трябва, докато хванем Чуждия натясно и го убием. Няма как да спрем, щом е още на свобода. Невъзможно е.

Никой от стоте мъже не възрази.

— И не забравяйте нито за момент — ние търсим също и кучето.

Може би всеки от участниците тайно се надяваше, че точно той ще открие кучето, а някой друг ще се натъкне на Чуждия.

Лем продължи:

— В сряда ще предислоцираме още четири групи военноморски разузнавачи от по-отдалечени бази. Ще работите с тях на смени и така ще получите по два дни почивка. Но утре сутринта издирването ще провеждат всички, и то в район с нови граници.

На стената зад подиума беше окачена карта на окръга и Лем насочи показалката към нея.

— Ще се преместим на север-северозапад, към хълмовете и каньоните около парка на Ървин.

Разказа им също за жестоките убийства в зоопарка за домашни животни. Съобщи им точно всички подробности за състоянието на трупове, защото не искаше някой от тези мъже да бъде недостатъчно внимателен.

— Станалото с животните в зоопарка — наблегна Лем — може да се случи на всеки от вас, ако свалите гарда не когато и не където трябва.

Очите на сто мъже го гледаха със сериозна решителност и във всичките той усети своя собствен, добре прикрит страх.

Във вторник вечерта, 25 май, Трейси Лий Кийшън не можа да заспи. Беше тъй развълнувана, сякаш всеки момент ще избухне. Представи си, че е глухарче с пухкаво топче от деликатни бели мъхчета, но изведнъж поява вятър и всички пухчета се завъртат в различни посоки — ПУФ — и политат към далечни земи, а Трейси Кийшън вече я няма, пометена от собственото си вълнение.

Тя беше тринайсет годишно момиче с невероятно богато въображение.

Сама на леглото в тъмната стая, тя виждаше себе си на кон — без да е нужно дори да затваря очи, — на гърба на собствения си дорест жребец на име Гудхарт^[1] — как препуска бясно по пистата, оградата лети назад, другите коне са останали много зад нея, до финала остават не повече от сто ярда, а публиката лудо аплодира от трибуните...

В училище тя получаваше добри бележки без да се престарава, не защото беше много прилежна — ученето просто ѝ се удаваше и нямаше нужда от много усилия, за да се справи добре. Всъщност почти не мислеше за училището. Беше стройна, руса, очите ѝ имаха ясносиния цвят на безоблачно лятно небе и привличаше силно момчетата, защото бе наистина красива, но в мислите си тя не им отделяше повече време отколкото на школските грижи, засега, разбира се — въпреки че за приятелките ѝ почти нямаше друга тема, говореха само за момчета и това страшно я отегчаваше.

Това, което наистина я интересуваше — истински, дълбоко, страстно — бяха конете, чистокръвните състезателни породи. Колекционираше снимки на коне от петгодишна, на седем започна да взема уроци по езда, но много дълго време нейните родители не можеха да си позволят покупката на истински, собствен кон. Но в последните две години бизнесът на баща ѝ потръгна, а само преди два месеца се преместиха в голяма нова къща с два акра имот в Ориндж Парк Ейкърз — община, където много хора гледаха коне и пътеките ставаха за езда. В задната част на двора имаха собствена конюшня за шест коня, но засега я обитаваше само един. Едва днес — вторник, 25 май, славен ден, който щеше да остане завинаги в сърцето на Трейси

Кийшън, ден, в който тя повярва, че има Бог — тя вече имаше собствен кон — великолепия, красив и несравним Гудхарт.

Затова не можеше да заспи. Легна си в десет, а в полунощ беше по-будна от всякога. В един часа сряда сутринта вече не издържаше. Трябваше да отиде до конюшната и да погледне Гудхарт. Да се увери, че той е добре. Да се увери, че му е удобно в новия дом. Да се увери, че наистина го има.

Отметна чаршафа и тънкото одеяло и се измъкна от леглото. Беше по бикини и фланелка от конните състезания в Санта Анита, затова само обу набързо чифт дънки и маратонки „Найк“ на бос крак.

Натисна бавно дръжката на вратата и безшумно излезе в коридора, като остави вратата отворена. Къщата беше тъмна и тиха. Нейните родители и деветгодишният ѝ брат Боби спяха.

Трейси прекоси коридора, мина през хола и столовата без да включва лампите, като се ориентираше по лунната светлина, проникваща през широките прозорци.

В кухнята тихо отвори чекмеджето на бюрото в ъгъла, където имаше различни уреди и извади оттам едно електрическо фенерче. После отключи вратата към задния двор, излезе крадешком на външната площадка и тихо затвори след себе си, все още без да запалва фенерчето.

Пролетната нощ беше хладна, но не студена. В океана на нощното небе като ветроходи с големи бели платна плаваха няколко облака, тъмни отдолу, но посребрени по края от лунната светлина, Трейси ги погледа малко, като се наслаждаваше на момента. Искаше да усети докрай всяка подробност на тази неповторима нощ и да изчака докато непреодолимото желание я поведе. В края на краищата сега тя за пръв път щеше да остане сама с благородния и горд Гудхарт, за пръв път те сами щяха да споделят мечтите си за бъдещето.

Прекоси площадката, заобиколи плувния басейн, където хлорираната вода нежно пречупваше отражението на луната и заслиза по наклонената поляна. Мократа от роса трева блещукаше на лунните лъчи.

Отляво и отдясно се виждаше бялата ограда на имота, която сякаш излъчваше собствена светлина под бледия блясък на луната. Зад оградата имаше други имоти, най-малките — едноакрови, имаше и по-големи — като на семейство Кийшън, но над всички тях, над целия

Ориндж Парк Ейкърз, тегнеше нощна тишина, нарушавана само от няколко щурци и далечно крякане на жаби.

Трейси вървеше бавно към конюшната в края на двора и мислеше за триумфалните победи, които очакваха нея и Гудхарт. Тя знаеше, че той вече не може да се състезава.

На него бяха залагали и печелили в Санта Анита, Дел Мар, Холивуд Парк и други хиподруми в Калифорния, но бе получил травма и вече не биваше да участва в надбягвания. Обаче Трейси не се съмняваше, че ако го даде за малко в някой конезавод, той ще стане баща на шампиони. Само след седмица смятаха да доведат при него две хубави кобили и след това незабавно да откарат трите коня във ферма за породисти животни, където Гудхарт да заплоди кобилите. После ще ги върнат обратно в имението и Трейси ще се грижи за тях. Догодина ще се родят две здрави жребчета, за новородените ще осигурят тренъор достатъчно близо, за да може Трейси да е непрекъснато с тях, да помага в тренировките и да научи всичко за отглеждането на шампиони и тогава — и ТОГАВА — тя и жребчетата от поколението на Гудхарт ще влязат в историята на конните състезания, о, да, тя беше съвсем сигурна, че ще влязат...

Мечтите ѝ бяха прекъснати от едно внезапно залитане върху нещо меко и хлъзгаво на около четиридесет ярда от конюшната. Не миришеше на тор, но тя реши, че сигурно Гудхарт е оставил някоя купчинка, докато го разхождаха снощи из двора. Почувства се глупава и непохватна, включи фенерчето и насочи точката към земята, където вместо купчинка тор видя останките на жестоко разкъсана котка.

В отвращението си Трейси издаде съскащ звук и веднага изключи фенерчето.

Околността беше пълна с котки, отчасти защото бяха много полезни за намаляване на мишето население в съседските конюшни. Но много често от хълмовете и каньоните на изток се осмеляваха да слизат койоти, които търсеха плячка. Въпреки бързината на котките, койотите понякога ги изпреварваха и Трейси помисли, че някой койот е прокопал дупка под оградата или е прескочил и сграбчил това нещастно животно, вероятно тръгнало на лов за гризачи.

Но койотът щеше да изяде котката на място и нямаше да остави друго, освен парче опашка и малко козина — той е повече лакомник, отколкото чревоугодник и апетитът му е ненаситен. Или пък щеше да

отнесе жертвата някъде и да я изяде сам, на спокойствие. А тази котка не изглеждаше дори полуизядена, а само разкъсана на части, сякаш някой или нещо я бе убило само заради извратеното удоволствие да разчленява тялото ѝ.

Трейси потрепери.

И си спомни мълвата за зоопарка.

Изглежда в малкия зоокът за домашни животни в парка на Ървин, само на две мили оттук, преди две вечери някой бе убил няколко животни в клетките им. Вандали, подивели от наркотично опиянение. Убийци — търсачи на силни усещания. Слухът беше съвсем пресен и още никой не можеше да го потвърди, но по всичко личеше, че е истина. Нейни съученици отидоха вчера след часовете до парка с колелета и казаха, че не са видели обезобразени трупове, но животните в кошарките били доста по-малко от обикновено. А шотландското пони определено липсвало. Служителите на зоопарка избягвали всякакви разговори.

Трейси се чудеше дали същите тези психопати не върлуват из Ориндж Парк Ейкърз, убивайки котки и други домашни любимци, нещо кошмарно и отвратително. И тогава изведнъж разбра, че хора, достатъчно откачени да убиват котки за удоволствие, няма да се колебаят да упражнят извратените си умения върху коне.

През тялото ѝ премина тръпка на сковаващ страх, когато помисли за Гудхарт — съвсем сам там, в конюшната. За миг застина, без да може да помръдне.

А около нея нощта като че ли бе станала още по-тиха от преди.

Наистина беше по-тихо. Щурците бяха спрели да скрибуцат. И жабите вече не квакаха.

Облаците-ветроходи, сякаш пуснали котва в небето, замръзнаха заедно с нощта под ледено-бледия блясък на луната.

Нещо шавна в храстите.

По-голямата част на обширния двор беше открита поляна, но тук-там имаше изкусно подредени групи дръвчета — най-вече индийски лавров храст и жакаранда, плюс две коралови дървета, а в цветните лехи растяха азалии, калифорнийски люлякови храсти и крайбрежни орлови нокти.

Трейси чу ясно шумолене в храстите, като че ли нещо голямо си пробиваше бързо път през тях. Но когато запали фенерчето и насочи

лъча към близките растения, не успя да види никакво движение.

Нощта беше все така тиха.

Ослуша се.

Почака със затаен дъх.

Мислеше дали да не се върне в къщи, където или щеше да събуди баща си с молба да дойде и провери какво става, или просто да си легне и поспи до сутринта и тогава сама да огледа наоколо. Но ако това в хралалака беше само койот? В такъв случай тя не беше в опасност. Гладен койот би нападнал съвсем малко дете, но щеше да избяга от човек с ръста на Треиси. Освен това тя беше твърде разтревожена за благородния Гудхарт, за да губи повече време; трябваше непременно да се убеди, че кончето е добре.

Като светеше с фенерчето по земята да не би да настъпи някоя друга убита котка, Треиси тръгна към конюшната. Беше направила само няколко крачки, когато чу отново шумоленето и нещо по-неприятно, някакво ужасно грухтене, различно от звука, издаван от познатите ѝ животни.

Точно се обръщаше, за да побегне към къщи, когато Гудхарт изцвили силно в конюшната, като че ли уплашен, и започна да рита силно дървените стени на обора. Тя веднага си представи как някой психопат с похотлива физиономия дебне Гудхарт с ужасни инструменти за мъчение в ръце. Грижата за собствената ѝ безопасност отстъпи пред страха, че може да се случи нещо лошо на любимия родоначалник на нейните шампиони и тя се втурна да го спасява.

Горкият Гудхарт започна да рита още по-лудо. Копитата му блъскаха непрестанно стената и бесните удари отекваха в нощта като гръмотевици на приближаваща буря.

Треиси беше още на петнайсетина ярда от обора, когато отново чу необикновеното гърлено грухтене и разбра, че нещо върви по петите ѝ и я дебне изотзад. Хлъзна се встрани по мократа трева, завъртя се бързо и насочи фенерчето назад.

Към нея тичаше създание, което можеше да е родено само в Пъкъла. То нададе крясък, изпълнен с луда ярост.

Въпреки лъча светлина тя не можа да види ясно нападателя. Лампичката премигна, угасна и нощта стана още по-тъмна, защото луната се скри зад някакъв облак; противният звяр се движеше бързо и Треиси беше твърде уплашена, за да разбере какво вижда. Въпреки

това беше сигурна, че нищо подобно не е срещала преди. От мигновения поглед в нея остана представата за тъмна, уродлива глава, обсипана с вдлъбнатини и подутини, огромни челюсти с множество остри, извити зъби и кехлибареножълти очи, които блеснаха от светлината на лъча като очите на куче или котка пред фаровете на кола.

Трейси изпищя.

Нападателят отново нададе кръсък и скочи върху нея.

Удари я толкова силно, че дъхът ѝ спря. Фенерчето излетя от ръката ѝ и се изгърколи надолу по поляната. Трейси падна на земята, съществото се стовари върху нея и двамата започнаха да се търкалят към конюшната. В това време тя биеше отчаяно звяра с малките си юмручета и усещаше как той забива зъбите си от дясната ѝ страна. После видя зейналата му паст над лицето си, горещият му, вонящ дъх я заля с миризмата на кръв, гнилоч и по-лошо и тя разбра, че се насочва към гърлото ѝ — тогава помисли: „УМИРАМ, О, БОЖЕ, ТО ЩЕ МЕ УБИЕ, УМИРАМ, СЪЩО КАТО КОТКАТА“ — и наистина щеше да е мъртва след секунди, ако Гудхарт, вече на по-малко от петнайсет стъпки, не бе успял да строши с ритници залостената порта на обора и да се втурне в ужаса си право към тях.

Когато ги видя, жребецът изцвили силно и се изправи на задни крака, като че ли искаше да ги смаже с копита.

Чудовището, нападнало Трейси отново нададе вой, но този път не от ярост, а от изненада и страх. Пусна момичето и отскочи настрани изпод конските копита.

Подковите на Гудхарт се стовариха върху земята на инчове от главата на Трейси, после той пак се изправи, зарита във въздуха, изцвили и тя разбра, че в уплахата си конят може неволно да направи черепа ѝ на сол. Тя се хвърли встрани, но не там, откъдето звярът с кехлибарени очи беше изчезнал в мрака, а от другата страна на жребеца.

Гудхарт продължаваше да се вдига на задни крака и да цвили, Трейси също пищеше, всички кучета от околността започнаха да вият, а вече светнаха и лампите в къщата, което ѝ вдъхна надежда, че ще оцелее. Но с някакво шесто чувство тя разбираше, че нападателят не се е отказал, че в момента заобикаля полуделия кон отзад, за да се докопа до нея. Чуваше го как сумти и плюе. Не беше възможно да достигне отдалечената къща преди онова нещо да я събори отново на земята, и

тя го знаеше, затова запълзя към едно от празните помещения на близката конюшня. Сама не разбра как запя докато лазеше: „Исусе, о, Исусе, Исусе, Исусе, Исусе...“

Двете крила на дървената врата към обора бяха здраво затворени с резе. Друго резе закрепваше цялата врата към рамката. Тя го освободи, отвори вратата, втурна се в ухаещия на сено мрак, затвори крилото след себе си и го задърпа с все сили, защото не можеше да го заключи отвътре.

Само след миг звярът блъсна силно другата страна на вратата, като опитваше да я строши с тежестта си, но рамката издържа на удара. Крилото се отваряше само навън, а Трейси не очакваше, че жълтооокото създание ще е достатъчно умно за да разбере как да действа.

Но се оказа, че е достатъчно умно...

(Господи, ти, който си в небесата, защо тоя звяр не е толкова глупав, колкото е грозен!)

... и след като се блъсна в преградата само два пъти, започна да дърпа навън вместо да натиска. Почти успя да изтръгне вратата от ръцете на Трейси.

Тя искаше да извика за помощ, но не успя, защото трябваше да употреби всичката си енергия, да забие пети в земята и да задържи оборската врата затворена. Тя ту се открехваше, ту удряше отново рамката и скърцаше от усилията на демоничния нападател. За щастие Гудхарт продължаваше да цвили неистово от ужас, чудовището също надаваше крясъци — странен звук, в който имаше и животински, и човешки нотки — тъй че баща ѝ не можеше да сбърка мястото на бедствието.

Вратата поддаде няколко инча.

Тя изпъшка и успя да я притвори.

Но звярът мигновено успя да отвори малко и да я задържи зейнала, мъчеше се да открехне още, а Трейси преко сили дърпаше навътре. Започваше да губи. Още един инч. Виждаха се смътните очертания на уродливото лице. Заострените зъби блестяха слабо. Кехлибарените очи бяха свити, едва можеше да ги види. То съскаше и ръмжеше към нея, а зловонието на дъха му бе по-силно от мириса на слама.

Проплаквайки от ужас и безсилие, Трейси задърпа портата колкото ѝ сили държаха.

Но тя поддаде още един инч.

И още един.

Ударите на сърцето ѝ бяха достатъчно силни, за да заглушат първия изстрел. Тя не успя да разбере какво е чула, докато в нощта не отекна вторият гърмеж и чак тогава осъзна, че баща ѝ пътъом е грабнал своята дванайсеткалиброва пушка.

Вратата на обора се затвори с трясък пред нея, защото нападателят явно я беше пуснал, уплашен от изстрелите. Но Трейси държеше здраво.

Тогава изведнъж се уплаши, че в бъркотията татко ѝ може да реши, че е виновен Гудхарт, че горкият кон нещо е полудял. Но татко беше много предпазлив човек, особено със заредена пушка в ръце, и ако не знаеше със сигурност какво става, не би сторил друго, освен да даде предупредителни изстрели. Най-вероятно току-що е направил на пух и прах някой храст.

Гудхарт трябваше да е цял-целеничък, а жълтоокото чудовище сигурно вече препускаше към хълмовете, каньоните или натам, откъдето бе дошло...

(Какво точно беше това бясно изчадие на ада?)

... и изпитанието, слава Богу, свърши.

Тя чу как някой тича, после баща ѝ извика нейното име. Отвори вратата на обора и видя как татко се втурва към нея бос, облечен само с панталоните на пижамата си, прегърнал с една ръка пушката. Мама също беше там, по къса жълта нощница, и тичаше след татко с фенерче в ръка.

Почти до оградата във високата част на двора стоеше Гудхарт, родоначалникът на бъдещи шампиони, вече по-спокоен и очевидно, незасегнат.

Очите на Трейси се насълзиха от облекчение, когато видя, че жребецът е здрав и прав и тя прекрачи прага, за да отиде и види отблизо любимеца си. Но беше направила само няколко стъпки, когато почувства остра, режеща болка отдясно и изведнъж главата ѝ се замая. Не можа да запази равновесие, падна, опипа раненото място с ръка, усети някаква влага и разбра, че раната кърви. Припомни си как челюстите се забиха в тялото ѝ точно преди Гудхарт да разбие вратата

на обора и пропъди нападателя, и сякаш чу собствения си глас отдалече: „Добро конче... какво добро конче...“

Татко коленичи до нея.

— Детето ми, какво, по дяволите, стана, какво ти се случи?

И майка ѝ пристигна.

Тогава татко видя кръвта:

— Викай линейка!

Майка ѝ, която в трудни времена умееше да се владее и никога не изпадаше в паника, хукна веднага към къщи.

Трейси почти загуби съзнание. В погледа ѝ започна да нахлува някакъв мрак, но не тъмнината на нощта. Тя не се страхуваше от него. Той я привличаше, обещавахе да я излекува.

— Детето ми — каза баща ѝ, като постави ръка върху раните.

Много тихо, защото съзнаваше, че не е съвсем на себе си и не бе сигурна какво точно ще излезе от устата ѝ, тя промълви:

— Спомняш ли си като бях съвсем малка... малко момиченце... си мислех, че нещо страшно... живее в килера... през нощта?

Баща ѝ сви разтревожено вежди:

— Малката ми, по-добре ще е да не говориш нищо и да стоиш неподвижна.

Докато губеше свят, чу собствените си думи, изречени тъй сериозно, че сама се учуди и уплаши от тях:

— Да, мисля, че беше същият зъл дух, който живееше в килера на старата къща. Струва ми се... че е оживял... и пак е тук.

[1] Гудхарт — „добросърдечен“ — Б.пр. ↑

В четири и двайсет сряда сутринта, часове след нападението в дома на семейство Кийшън, Лемюъл Джонсън беше пред болничната стая на Треиси Кийшън в клиниката „Сейнт Джоузеф“, окръг Ориндж. Колкото и да бързаше, Лем откри, че шериф Уолт Гейнз е пристигнал преди него. Уолт стоеше в коридора, надвесен над някакъв млад лекар със зелен хирургически комбинезон под бялата престилка; двамата сякаш тихичко спореха за нещо.

Групата на НУС, поела разследването по случая Банодайн, следеше информацията от всички полицейски управления в окръга, включително от полицията на град Ориндж, в чийто район беше домът на Кийшън. Отговорникът на нощната смяна се обади в дома на Лем, за да съобщи за нападението, отговарящо по вид на очакваните произшествия, свързани с бягството от Банодайн.

— Ти вече нямаш пълномощия за това — напомни Лем троснато на Уолт, когато приближи шерифа и лекаря пред затворената врата, зад която беше момичето.

— Този случай може да не е свързан с вашето разследване.

— Знаеш, че е.

— Тъй да е — но нямаме уговорка да не се меся.

— Направихме я — още в къщата на Кийшън, когато говорих с твоите хора.

— Е, добре, да кажем, че съм тука просто като наблюдател.

— Ах, тоя задник — каза Лем.

— Какво ти е на задника? — попита Уолт с усмивка.

— Наболява ме нещо, и името на болката е Уолтър.

— Твърде интересно — отвърна Уолт. — Ти даваш имена на болките си. Кръщаваш ли също главоболието и зъбобола си?

— Точно сега ме мъчи главоболие и името му е пак Уолтър.

— Така става много объркано, приятел. По-добре го наричай Бърт, Хари или нещо подобно.

Малко остана и Лем да се засмее — обичаше го тоя човек — но знаеше, че въпреки приятелството Уолт ще използва смеха като лост, чрез който да се заеме отново със случая. Затова Лем остана с каменно

лице, макар и Уолт да знаеше, че той иска да се засмее. Играеха нелепа игра, но това бе неизбежно.

Лекарят Роджър Селбък напомняше Род Стийгър на млади години. Когато заговориха на висок глас, се намръщи така, че те веднага усетиха вина и млъкнаха. Наистина в него имаше нещо от волевото излъчване на Стийгър.

Селбък обясни, че са направили изследвания на момичето, обработили са раните и са сложили упойка. Била много уморена. Точно щял да ѝ дава успокоителни, за да може да си почине добре и не смятал, че сега е подходящият момент да ѝ задават въпроси полицаи, независимо какви са нашивките им.

Тихият шепот в смълчаната среднощна болница, мирисът на препарати за дезинфекция, изпълващ коридора и безшумната походка на една монахиня в бели дрехи изнервяха Лем. Изведнъж усети страх, че състоянието на момичето е по-лошо от това, за което говореше Селбък, и реши да попита отново.

— Не, не. В доста добро състояние е — каза лекарят. — Изпратих родителите ѝ в къщи, а не бих го направил, ако имаше нещо тревожно. Лявата буза е натъртена, окото е подуто, но това не е нищо сериозно. За раните отдясно на тялото бяха нужни трийсет и два шева и ще вземем предпазни мерки, за да не останат много видими белези, но тя не е в опасност. Просто е уплашена. Момичето има жив ум и е достатъчно самостоятелно, затова не мисля, че ще остане с продължителна психическа травма. И все пак според мене не е добре да я подлагате на разпит тази вечер.

— Не разпит — настоя Лем. — Само няколко въпроса.

— Пет минутки — намеси се Уолт.

— Даже по-малко — каза Лем.

Двамата продължиха да притискат Селбък и накрая го склониха да ги пусне.

— Добре... разбирам, че и вашата работа е важна, но трябва да обещаете да не упорствате много с въпросите си...

— Аз ще говоря с нея внимателно като със сапунен мехур — каза Лем.

— Ние ще говорим с нея като със сапунен мехур — добави Уолт. Селбък попита:

— Само ми кажете... какво, по дяволите, е станало с нея?

— Тя не ви ли каза сама? — поиска да разбере Лем.

— Ами, казва, че е нападната от който...

Лем не очакваше такъв отговор и видя същата изненада в очите на Уолт. А може би този случай наистина нямаше нищо общо със смъртта на Уес Далбърг и убитите животни в зоокъта на Ървин Парк.

— Но — продължи докторът, — никой който не би нападнал момиче с ръста на Трейси. Те са опасни само за много малки деца. А освен това не вярвам, че който може да нанесе подобни рани.

Уолт каза:

— Разбрах, че бащата е пропъдил нападателя с огнестрелно оръжие. Той не знае ли какво е било?

— Не — отговори Селбък. — Не могъл да види какво става в тъмното и само дал два предупредителни изстрела. Той твърди, че нещо прекосило тичешком двора, прескочило оградата, но не успял да забележи подробности. Спомня си само как отначало Трейси му казала, че това е злият дух, който някога живеел в килера ѝ, но в този момент тя не е била на себе си. Кажете ми, ако знаете нещо, което ще помогне за лечението на момичето!

— Аз нищо не мога да ви кажа — отвърна Уолт. — Но този до мене — господин Джонсън — познава добре положението.

— Много ти благодаря — промърмори Лем.

Уолт само се усмихна.

Тогава Лем се обърна към Селбък:

— Съжалявам, докторе, не ми е позволено да обсъждам случая. Но ще ви кажа, че нищо от това, което знам, не може да промени лечението на Трейси Кийшън.

Най-накрая Лем и Уолт оставиха доктор Селбък да засича в коридора времето на тяхната визита и влязоха в болничната стая на Трейси. Там видяха едно красиво тринайсет годишно момиче, но бледо като сняг и с лоши ожулвания. Лежеше със завивки, вдигнати до раменете. Въпреки упойките беше съвсем будна, дори напрегната — личеше защо Селбък иска да ѝ даде успокоителни. Изглеждаше уплашена, въпреки че се опитваше да не го издава.

— Сега желая да напуснеш стаята — каза Лем на Уолт Гейнз.

— Ако всичките ти желания се превръщаха в порции филе миньон, винаги щяхме да си хапваме добре на обяд — отговори му Уолт и продължи: — Здравсти, Трейси, аз съм шериф Уолт Гейнз, а това

е Лемюъл Джонсън. Аз съм готин колкото си искаш, обаче тоя Лем е голям гад — всички казват така — но не се тревожи, аз ще му свивам парцалките, за да се държи добре с тебе. Става ли?

С общи усилия успяха да поведат разговор с Трейси. Веднага разбраха защо е съчинила историята за койота пред Селбък — знаела е, че нито лекарят, нито който и да е друг, ще повярват на истината за видяното от нея.

— Уплаших се да не помислят, че главата ми е ударена много лошо и мозъкът ми нещо не е наред — каза тя, — тогава биха ме държали тука много по-дълго.

От края на леглото, където беше седнал, Лем я помоли:

— Трейси, не се тревожи за това, аз няма да помисля, че нещо не си наред. Струва ми се, знам какво си видяла и всичко, което искам от тебе, е да го потвърдиш.

Тя го погледна с недоверие.

Както стоеше прав до леглото и се усмихваше отвисоко на момичето като голям и добродушен плюшен мечок, който неочаквано е оживял, Уолт каза:

— Преди да припаднеш си казала на баща си, че те е нападнал злият дух, който живеел едно време в килера ти.

— Доста грозно беше наистина — отвърна тя тихо. — Но, струва ми се, не беше той.

— А какво, кажи ми — попита Лем.

Момичето спря поглед на Уолт, после на Лем, и каза с въздишка:

— Вие ми кажете първо какво мислите, че съм видяла и ако си приличат, ще ви кажа какво си спомням. Но не искам да започвам сама, защото ще помислите, че съм откачила от гледане на анимационни филми.

Лем погледна Уолт, без да крие неодобрението си, но разбираше, че вече не може да скрие всичко, свързано със случая.

Уолт се подсмиваше.

Лем се обърна към момичето:

— Жълти очи.

Тя въздъхна и лицето ѝ стана сериозно.

— Да! Вие наистина знаете, нали? Знаете какво беше онова — тя започна да се изправя в леглото, но трепна от болката в шевовите и се отпусна отново в леглото. — Какво беше то, какво?

— Трейси — каза ѝ Лем, — нямам право да ти кажа какво е било. Подписал съм клетвена декларация за запазване на тайна. Ако я наруша, отивам в затвора, но по-важното е... че ще престана да уважавам себе си.

Момичето се намръщи леко и накрая кимна:

— Мисля, че разбирам.

— Добре. Сега ми кажи всичко, което си спомняш за нападателя.

Оказа се, че в тъмната нощ не е видяла кой знае колко, а фенерчето е осветило Чуждия само за миг.

— Беше доста едро животно... може би колкото мене. И тези жълти очи — тя потрепери. — А лицето му беше... странно.

— Какво странно имаше в него?

— С подутини... и изкривено — каза тя. В началото беше бледа, но сега лицето ѝ съвсем побеля и челото се овлажни от тънки струйки пот.

Подпрян на рамката на леглото, Уолт се наведе силно напред и напрегнато се вслуша, за да не изтърве нито дума.

В стените на сградата внезапно и силно засвири планинският вятър от Санта Ана и стресна момичето. Тя погледна със страх към тракащия прозорец, в чиито пролуки виеше вятърът, сякаш се опасяваше, че нещо ще строши стъклото и ще нахлуе вътре.

А Лем си спомни как по същия начин Чуждият докопа Уес Далбърг.

Трейси преглътна с усилие.

— Имаше огромна уста... а зъбите му... Тя не спираше да трепери, затова Лем сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

— Няма нищо, момичето ми. Всичко свърши вече. Минало — заминало.

След малко тя се овладя и продължи, като все още потръпваше:

— Сякаш имаше четина... или козина... не съм сигурна, но беше много силно.

— На какво животно ти заприлича? — попита Лем. Тя поклати глава:

— Нищо подобно не съм виждала.

— Но ако трябва да го оприличиш на друго животно, ще кажеш ли, че прилича най-много на пума?

— Не. Не на пума. — На куче?

Тя се поколеба.

— Може би... съвсем малко на куче.

— А дали не приличаше малко и на мечка?

— Не.

— На пантера?

— Не. Изобщо не приличаше на котка.

— А на маймуна?

Момичето се поколеба отново, смръщи вежди и се замисли.

— Не мога да кажа защо... но, да, имаше нещо маймунско. —
Само че никое куче и никоя маймуна нямат такива зъби.

Вратата се откряна откъм коридора и там се показва доктор Селбък.

— Петте минути вече свършиха.

Уолт започна да пъди доктора с ръка, но Лем каза:

— Сега, сега. Вече свършваме. Само половин минутка.

— Броя ви секундите — напомни Селбък, докато излизаше. Лем се обърна към момичето:

— Мога ли да разчитам на тебе? Трейси срещна погледа му и каза:

— Да си мълча ли?

Лем кимна, а тя продължи:

— Знаех си. Но аз изобщо не искам да казвам никому. Нашите ме смятат зряла за възрастта си. Искам да кажа — умствено и емоционално. Но ако изведнъж започна да разказвам наляво и надясно невероятни истории за... за чудовища, те ще си помислят, че, ето, тя не е чак толкова зряла, значи не може да носи отговорността за конете — и ще забавят всичките ми планове за отглеждането им. Не искам да рискувам точно това, господин Джонсън. Не и това, сър. Що се отнася до мене, ще казвам, че е бил побеснял койот. Обаче...

— Да?

— Искам да ми кажете... Възможно ли е да дойде отново?

— Не вярвам. Но ще постъпиш умно, ако известно време не се разхождаш нощем до конюшните. Нали?

— Добре — отговори момичето. По ужаса в очите ѝ личеше, че няма да излиза от къщи със седмици.

Двамата напуснаха стаята, благодариха на Селбък за съдействието му и слязоха в гаража на болницата. Утрото още не бе

дошло и бетонният лабиринт беше съвсем пуст и мъртъв. Ехото на стъпките им контеше между сивите стени.

Колите им бяха на един и същ етаж. Уолт придружи Лем до зеления автомобил на НУС без опознавателни знаци. Докато Лем отключваше вратата, той се огледа и като не видя никого, му каза:

— Обясни ми.

— Не мога.

— Сам ще разбере всичко.

— Изключен си от разследването.

— Тогава съди ме. Издай заповед за задържане.

— Мога да го направя.

— Защото заплашвам националната сигурност.

— За тебе това е справедливо обвинение.

— Натикай ме в пандиза.

— И това мога — заяви Лем, но знаеше, че няма да го стори.

Странно, но обезкуражаващото упорство на Уолт не само доста дразнеше, но и някак успокояваше Лем. От малкото му приятели Уолт беше най-важният, а обичаше да мисли, че не се е сприятелил с много хора, защото има твърде високи изисквания. Ако Уолт бе отстъпил веднага, ако се бе примирил напълно с федералната власт, ако можеше да натисне копчето и да изключи любопитството си както изключва нощната лампа, той щеше да загуби част от авторитета си в очите на Лем.

— Какво е това, което прилича едновременно на куче и маймуна и има жълти очи? — попита Уолт. — Освен майка ти, разбира се.

— Остави майка ми на мира, отрепко — отговори Лем. Не се въздържа и се усмихна, докато влизаше в колата.

Но Уолт задържа вратата, наведе се и го погледна.

— Какво, за Бога, е избягало от Банодайн?

— Казах ти, това няма нищо общо с Банодайн.

— Ами пожара в лабораториите на следващия ден... сами ли са ги запалили — за да унищожат доказателствата за това, с което се занимават?

— Не ставай смешен — каза Лем уморено и вкара контактния ключ. — Доказателства се унищожават много по-лесно и по-незабелязано. Ако изобщо има какво да се прикрива. А в случая няма. Защото Банодайн няма нищо общо с тая история.

Лем запали двигателя, но Уолт не се предаваше. Държеше вратата и се наведе още по-ниско, за да се чува гласът му през шума на колата.

— Генно инженерство. Това им е работата в Банодайн. Човъркат разни бактерии и вируси, създават нови гадини с благородна цел — да произвеждат инсулин или пък да поглъщат петролни петна в морето. Разбрах, че човъркат и гените на растения — правят царевица, растяща в киселинна почва и пшеница, която расте с двойно по-малко вода. Свикнали сме да мислим, че от бърникането на гените се получават разни дребни неща — я растения, я микроби. Но успеят ли да бръкнат в гените на животно, току-виж се излюпило някое чудновато създание, съвсем нов животински вид. Това ли са направили и то ли е избягало от Банодайн?

Лем ядосано поклати глава.

— Слушай, Уолт, аз не съм специалист по реструктуриране на ДНК, но мисля, че науката е още далеч от равнището, нужно за постигане на планиран резултат в подобна област. А и какъв смисъл може да има? Добре де, само си представи, че докато човъркат генетичната структура на някой познат вид, успеят да създадат някакво свръхестествено животно — каква полза може да има от него? Освен, разбира се, за някоя карнавална изложба на необикновени творения на природата.

Уолт присви очи:

— Аз не знам. Ти ще ми кажеш.

— Слушай, парите отпускани за научни изследвания, винаги са дяволски оскъдни и има жестоко съперничество за всяка — малка или голяма — сума, тъй че никой не може да си позволи разработването на нещо, от което няма полза. Разбираш ли ме? Освен това знаеш, че ние сме поели случая в Банодайн, следователно това е въпрос, засягащ националната отбрана и ако там се занимават с подобни неща, значи прахосват парите на Пентагона за глупости.

— Чувал съм и друг път да използват думите „прахосват“ и „Пентагон“ в същото изречение — отбеляза Уолт без усмивка.

— Разсъждавай трезво, Уолт. Едно е Пентагонът да остави работещите по негова поръчка да изразходват парите както пожелаят, ако разработват някоя жизненоважна оръжейна система. А съвсем друго е да раздават щедро средства за експерименти без отбранително

значение. Вярно, понякога и те работят неефективно, даже допускат корупция, но никога не действат глупаво. Както и да е, повтарям ти пак: разговорът е безсмислен, защото това няма нищо общо с Банодайн.

Уолт задържа поглед върху своя приятел, а после каза с въздишка:

— Господи, Лем, колко добре го правиш. Убеден съм, че ме лъжеш, но като те слушам, почти започвам да ти вярвам.

— Казвам ти истината.

— Добре лъжеш. Та, кажи ми... какво стана с Уедърби, Ярбек и другите? Заловихте ли вече убиеца?

— Не.

Всъщност човекът, който Лем натовари със случая, му докладва, че най-вероятно Съветите са наели убиец, който е външен за техните служби и не е свързан с политиката. Разследването попадна в задънена улица. Но отговорът на Лем се изчерпваше с едно-единствено „не“.

Уолт започна да се изправя и понечи да затвори вратата, но изведнъж спря и отново наведе глава към Лем.

— Само да ти кажа още нещо. Забелязваш ли, че то сякаш има някаква цел и се движи към нея съзнателно?

— За какво ми говориш?

— То неотклонно напредва на север или север-северозапад, откакто е избягало от Банодайн.

— То не е бягало от Банодайн, по дяволите.

— Така — от Банодайн към каньона Свети Джим, оттам — в Ървин парк, и оттам — към къщата на Кийшън тази вечер. Неотклонно на север или север-северозапад. Предполагам, знаеш какво може да значи това, коя е крайната му цел, но не смея да те питам, защото ще ме хвърлиш право в затвора и ще ме оставиш да изгния там.

— Казвам истината за Банодайн.

— Ти твърдиш така.

— Невъзможен си, Уолт.

— Ти твърдиш така.

— Всички твърдят така. А сега ще ме оставиш ли да си отида в къщи. Скапан съм.

Най-накрая Уолт затвори вратата с усмивка.

Лем излезе от гаража на клиниката и подкара по Мейн Стрийт, после сви по междуградския път към дома си в Пласентия. Надяваше се зората да го свари в леглото.

Докато летеше със служебния автомобил на НУС по улиците, пусти като водите в центъра на океана, мислеше за Чуждия и пътя му на север. Той самият го забеляза. И беше убеден, че знае целта му, даже и да не разбираше къде точно отива. Още от самото начало кучето и Чуждия усещаха по необикновен начин взаимното си присъствие, чрез някакъв тайнствен инстинкт единият разбираше настроенията и действията на другия, даже и да бяха в различни стаи. Дейвис Уедърби веднъж предположи, че между двете същества има някаква телепатична връзка и думите му прозвучаха сериозно. Вероятно Чуждият все още бе настроен на вълната на кучето и някакво шесто чувство му подсказваше посоката на преследване. В името на кучето Лем се молеше Богу да не е така. При експериментите стана ясно, че кучето изпитва непрекъснат страх от Чуждия. Имаше достатъчно основания за това. За проекта Франсис те двамата бяха ин и ян^[1] — успехът и провалът, доброто и злото. Да, както кучето беше красиво, умно и добро — тъй всяка фибра на Чуждия бе изтъкана от грях, грозота и злост. Изследователите скоро видяха, че Чуждият не се страхува от кучето, а го мрази неистово, но така и не можаха да разберат защо. Сега двамата бяха на свобода и може би Чуждият усърдно преследваше своята най-съкровена цел — да разкъса ретривъра крайник по крайник.

Лем усети, че в тревогата си без да иска е натиснал газта докрай. Летеше по магистралата с космическа скорост. Отпусна педала.

Където и да бе кучето, при когото и да бе намерило подслон, то беше застрашено. А и тези, които са го подслонили, бяха в сериозна опасност.

[1] Източен философски символ на две противоположни, но единни начала. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

1

През последната седмица на май и първата седмица на юни Нора и Травис — и Айнщайн — прекарваха заедно почти всеки ден.

Отначало тя мислеше, че Травис също представлява някаква заплаха; не колкото Арт Стрек, но все пак ѝ се струваше опасен — обаче скоро преодоля страховата си психоза. Сега ѝ беше смешно като си спомняше напрежението при срещите с него. Той беше любезен и мил, точно този тип мъж, който, според леля ѝ Вайълет, не съществуваше никъде по света.

След като страхът ѝ мина, Нора остана с убеждението, че единствената причина за ежедневното внимание на Травис бе неговото съжаление към нея. Даже само заради вроденото си чувство за състрадание той не можеше да обърне гръб на никой човек, изпаднал в нужда или отчаян и в беда. Почти никой, ако срещнеше Нора, не би решил, че тя е в беда — може би малко странна, срамежлива и твърде чувствителна, но не и отчаяна, не и в беда. И все пак тя беше отчаяна — преди да го срещне — от своята неспособност да се справи със света отвъд четирите стени на стаята си, изпитваше отчайващ страх от бъдещето и самотата. А Травис — не по-малко чувствителен, отколкото любезен — разбра нейната беда и се отзова. И постепенно — докато топлото време на май преливаше в юнска горещина под парещото слънце — тя започна да допуска, че е възможно той да ѝ помага не от съжаление, а защото наистина я харесва.

Но така и не можа да разбере какво намира такъв привлекателен мъж в жена като нея. Струваше ѝ се, че изобщо няма какво да му предложи.

Добре, да кажем, че проблемът е мнението ѝ за самата себе си. Може би в действителност не бе тъй безнадеждно грозновата и скучна както си мислеше. Но така или иначе, Травис очевидно заслужаваше

— и винаги можеше да притежава — по-добра женска компания от нейната.

Реши да не разпитва за интереса му към своята особа. Просто трябваше да се отпусне и да се наслаждава.

Тъй като Травис беше продал кантората за недвижими имоти след като жена му почина и всъщност се бе оттеглил от бизнеса, а Нора също не ходеше на работа, те, стига да искаха, можеха да прекарват целия ден заедно — и го правеха. Посещаваха галерии, потайни книжарнички, правеха дълги разходки и продължителни излети с кола из живописната долина Санта Инес или по брега на величествения Тих Океан.

Два пъти тръгнаха рано сутринта за да прекарат цял ден в Лос Анджелиз и Нора остана зашеметена от огромния град и видяното там: направиха обиколка на филмовите студия, разгледаха зоопарка, посетиха утринно представление на нашумял мюзикъл.

А един ден Травис успя да я убеди, че косата ѝ се нуждае от подстригване и фризура. Заведе я в един фризьорски салон, който покойната му жена посещаваше често. Нора беше толкова нервна, че започна да заеква, докато говореше с фризьорката, наперена блондинка на име Мелъни. Вайълет винаги подстригваше Нора в къщи, а след смъртта ѝ тя се подстригваше сама. Услужливото суетене на фризьорки около нея беше ново изживяване, замайващо като първото посещение на ресторант. Мелъни направи нещо, което сама нарече „оправяне на перушината“ — отрязва много от косата на Нора, но не личеше, че тя е намаляла. Не ѝ позволиха да се гледа в огледалото, не я оставиха дори да зърне прическата си, докато не бе изсушена и сресана. Чак след това завъртяха стола и я поставиха срещу новото ѝ лице. Когато видя отражението в огледалото, тя се вкамени.

— Изглеждаш страхотно — каза ѝ Травис.

— Пълно преобразяване — допълни Мелъни.

— Страхотна си — повтори Травис.

— Имали сте толкова красиво лице, с изящна структура — каза Мелъни, — но дългата права коса го разваляше, правеше го твърде издължено и със заострени черти. А тази прическа подчертава най-красивото в него.

Дже Айнщайн одобри промяната ѝ. Когато излязоха от салона, кучето ги чакаше на колонката за паркиране, на която го бяха

забързали. Когато видя Нора, направи обичайния скок на куче към стопанина си, постави предни лапи върху нея, подуши я по лицето и косата и през цялото време скимтеше радостно и размахваше опашка.

А тя едва понесе новия си вид. Когато я обърнаха към огледалото, видя там една сантиментална стара мома, която се опитва да мине за красиво и жизнено младо момиче. Тая прическа просто не ѝ подходеше. Тя само подчертаваше колко безлична и грозновата е всъщност. Никога нямаше да бъде секси, чаровна, нещо по-така и всичко друго, което прическата се опитваше да загатне. Все едно да привържеш към опашката на пуйка ветрило от пъстроцветни пера и да я представяш за паун.

Но тъй като не искаше да засегне Травис, се престори, че харесва новия си вид. Обаче още същата вечер изми косата си, търка я докато изсъхне и премахне всички следи от тъй наречената фризура. Стара се много, но къдренето ѝ попречи да я направи като преди — права и прилепнала.

На следващия ден, когато я вземаше за обяд, Травис остана явно изненадан, че тя се е върнала към предишния си вид. Но не каза нищо, не зададе никакви въпроси. А тя толкова се притесняваше да не засегне чувствата му, че първите няколко часа не посмя да го погледне в очите за повече от секунда-две.

Въпреки нейната все по-честа и упорита съпротива, Травис настояваше непременно да ѝ купи нова рокля, нещо лятно и в по-ярки цветове, но достатъчно официално за вечеря в „Звездите на града“, изискан ресторант в Уест Гутиерес, където, според него, човек можеше да види някои от живеещите наоколо филмови звезди, а тук те бяха почти колкото в Бевърли Хилз — Бел Еър. Посетиха един скъп магазин, където Нора пробва много рокли и изчакваше мнението на Травис за всяка, изчервена и унижена. Продавачката изглежда наистина харесваше как изглежда тя във всяка и непрекъснато повтаряше, че фигурата ѝ е съвършена, но Нора не можеше да се отърси от чувството, че ѝ се надсмива.

Роклята, която Травис хареса най-много, беше от колекцията на Дайан Фрийс. Нора също не можеше да отрече красотата ѝ: преобладаваха червеното и златистожълтото, но върху фон от невероятни цветове, за които човек не би помислил, че могат да са в подобна хармония (явно това отличаваше моделите на Фрийс от

всички други). Тази рокля придаваше изключителна женственост. Върху красива жена можеше да е шокираща. Но за нея не ставаше. Тъмни цветове, безформени кройки, проста материя, никакви украшения — това беше нейният стил. Опита се да му каже кое ѝ подхожда, обясни му, че за нищо на света няма да облече подобна рокля, но той само повтаряше:

— Страхотна си с нея. Страхотна си.

Накрая му позволи да я купи. Мили Боже, наистина му позволи. Знаеше, че не бива, че прави голяма грешка и никога няма да облече това. Докато опаковаха роклята, Нора се мъчеше да разбере защо се подчини и разбра, че въпреки чувството на унижение ѝ бе някак приятно един мъж да купува дрехи за нея, един мъж да се интересува от външния ѝ вид. Никога не бе мечтала това да се случи и сега беше поразена.

Не можеше да спре изчервяването на лицето си. Чуваше как сърцето ѝ бие. Виеше ѝ се свят, но това не беше неприятно.

А след това, като излизаха от магазина, научи, че той е платил за роклята петстотин долара. Петстотин долара! Отначало имаше намерение просто да я окачи в гардероба и да ѝ се наслаждава дълго, само да я гледа и мечтае — и точно тъй щеше да стори, ако цената бе петдесет долара — но за петстотин нямаше как да не я облече, въпреки чувството на неудобство, въпреки че би изглеждала фалшиво — като просякиня, която се преструва на принцеса.

Следващата вечер, два часа преди идването на Травис, който щеше да я води в „Звездите на града“, тя много пъти облича и съблича роклята. Прерови съдържанието на гардероба си неведнъж и като побесняла търсеше някаква по-подходяща, по-разумна дреха, но не намери нищо, защото никога не бе имала дрехи за изискан ресторант.

Докато гледаше начумерено отражението си в огледалото на банята, промърмори:

— Приличам на Дъстин Хофман в „Тутси“.

После изведнъж се засмя, защото реши, че е твърде строга към себе си. Но не можеше да бъде по-снизходителна — чувстваше се точно като маскирана за карнавал. А в случая чувствата бяха по-важни от фактите, и усмивката ѝ стана кисела.

Два пъти започва да плаче от отчаяние и мислеше да му се обади, за да отложат срещата. Но повече от всичко искаше да го види, колкото

и ужасно да бе унижението тази вечер. Капна в очите си няколко капки „Мюрин“, за да намали червенината им, после отново пробва роклята — и пак я съблече.

Той изглеждаше чудесно в черния си костюм, когато пристигна в седем без пет.

А Нора беше облякла безформена синя дреха и тъмносини обувки.

Травис каза:

— Ще те почакам.

Тя му отговори изненадана:

— А? Защо?

— Знаеш добре — искаше да каже „върни се и я облечи“.

Думите излязоха от устата ѝ на нервни пресекулки, а в обяснението нещо куцаше:

— Травис, съжалявам, ужасно е, страшно съжалявам, но залях цялата рокля с кафе.

— Чакам те тука — отвърна той и тръгна към входа на хола.

Тя настояваше:

— Цяла кана кафе.

— По-добре побързай. Масата е запазена за седем и половина.

Като се опитваше да се подготви за насмешливия шепот или даже за открития смях на всички, които я видят и си повтаряше, че все пак единствено мнението на Травис има значение, тя облече роклята на Дайан Фрийс.

Искаше ѝ се да не е разваляла прическата, направена от Мелъни преди два дни. Може би сега щеше да помогне.

Не, вероятно би изглеждала само по-смешна.

Когато слезе по стълбите, Травис се усмихна и каза:

— Чудесна си.

Тя така и не разбра дали блюдата в „Звездите на града“ са толкова вкусни, колкото ги смятаха. Не опита нищо. По-късно даже не можеше да си спомни точно как е изглеждал интериорът, но помнеше добре лицата на другите посетители — и между тях лицето на Джийн Хекмън — те се запечатаха в паметта ѝ, защото беше сигурна, че те цялата вечер я наблюдаваха с учудване и презрение.

Травис очевидно добре усещаше неудобството ѝ, защото по средата на вечерята остави чашата с вино, наведе се към нея и каза

тихо:

— Ти наистина изглеждаш чудесно, Нора, независимо какво си мислиш. И ако имаше достатъчно опит и разбираше от тези неща, щеше да разбереш, че привличаш повечето мъже в салона.

Но тя знаеше истината и не се страхуваше от нея. Даже и да я гледаха мъжете, то не бе заради хубостта ѝ. По същия начин щяха да гледат и някоя пуйка с шарено ветрило на опашката, представяща се за паун.

— По тебе няма и следа от грим — продължи той, — а изглеждаш по-добре от всички други жени тук.

Без грим. Това беше другата причина да я наблюдават. Когато една жена обличаше петстотиндоларова рокля, за да отиде в скъп ресторант, тя трябваше да изглежда колкото се може по-добре, а това се постигаше с червила, моливи за очи, грим, руж и един Бог знае какво още. А Нора никога не бе помисляла за грим.

Шоколадовият крем, който със сигурност беше много вкусен, непрекъснато засядаше в гърлото ѝ, все едно че се опитваше да поглъща хартия.

През двете седмици, изминали от срещата им, тя и Травис прекараха дълги часове в разговори и вече с изненадваща лекота успяваха да споделят и най-интимните си чувства и мисли един с друг. Тя научи защо той е останал сам въпреки привлекателния си външен вид и добро материално състояние, а той знаеше причината за нейното ниско самочувствие. Когато вече не можеше да поглъща повече от крема си и помоли Травис веднага да я отведе в къщи, той ѝ каза тихо:

— Ако има справедливост, тази вечер Вайълет Девън се поти от яд в пъкъла.

Нора му отвърна ужасена:

— О, не. Тя не беше чак толкова лоша.

По пътя към дома ѝ той беше тих и умислен.

Докато се прощаваха пред вратата, настоя тя да уреди среща с Гарисън Дилуърт, бившия адвокат на леля ѝ, който сега помагаше и на Нора в уреждането на дребните юридически проблеми.

— Съдя по това, което си ми разказвала — убеждаваше я Травис. — Дилуърт е познавал леля ти по-добре от всеки друг и залагам кон за кокошка, че той може да ти разкрие за нея доста неприятни истини и да разкъса проклетата верига, с която тя те държи даже и от гроба.

Нора отговори:

— Но в живота на леля Вайълет нямаше никакви тъмни или страшни тайни. Тя не криеше нищо. Всъщност беше съвсем обикновена жена. Дори малко тъжна.

— Доплака ми се от съжаление — каза Травис.

Продължи да настоява, докато тя не се съгласи да уговори среща с Гарисън Дилуърт.

По-късно, в спалнята си, когато се опита да съблече роклята на Дайан Фрийс, Нора разбра, че не иска да я сваля. Цяла вечер едва се сдържаше да не се скрие от всички погледи, чувстваше се като в карнавален костюм. А сега си спомняше за вечерта с приятно чувство и силно желаше да я удължи колкото може. Заспа с петстотиндоларовата рокля като някоя сантиментална гимназистка.

* * *

Всичко в кабинета на Гарисън Дилуърт внушаваше спокойствие, уважение и сигурност. Стени, облицовани с красиво резбован дъб. От бронзови корнизи висяха тежки тъмносини завеси. Рафтовете бяха пълни с дебели юридически книги в кожени подвързии. Имаше масивно дъбово бюро.

Самият адвокат представляваше любопитна смесица между олицетворение на достойнство и неподкупност от една страна, и Дядо Коледа — от друга. Беше висок, доста едър и представителен, с гъста сребристобяла коса и въпреки че минаваше седемдесетте, работеше по цяла седмица. Гарисън явно обичаше костюмите с жилетка и вратовръзка под нея. Беше прекарал много години в Калифорния, но говорът му — дълбокият, спокоен глас и изисканите изрази — издаваха, че очевидно произхожда от кръговете на висшата класа в източните щати, в които бе роден, възпитан и образован. Но в очите му гореше едно истински живо и весело пламъче и не пестеше дружелюбната си усмивка — съвсем като Дядо Коледа.

Той не опита да се дистанцира от тях, като застане зад бюрото, а покани Нора и Травис да седнат в удобните кресла около малка масичка за кафе, върху която стоеше голяма гарафа за вода.

— Не зная точно какво сте дошли да научите. Около леля ви не се крият никакви тайни. Няма никакви скрити откровения, които да променят живота ви...

— Това и сама го знаех — каза Нора. — Съжалявам, че ви обезпокоихме...

— Почакай малко — намеси се Травис. — Нека оставим господин Дилуърт да свърши.

Адвокатът продължи:

— Вайълет Девън беше моя клиентка, а да пази повереното му от клиентите дори след смъртта им, е дълг на адвоката. Поне аз така мисля, въпреки че някои колеги не се чувстват задължени толкова продължително време. Но разбира се, тъй като говоря с най-близката жива родственица и наследница на Вайълет, предполагам, че ще реша да не крия почти нищо — ако изобщо съществуват тайни за разкриване. Освен това не мисля, че мога да имам никакви препятствия от морално естество против възможността да изразя честно мнението си за вашата леля. Да имат собствено мнение за хората е разрешено даже на адвокатите, свещенослужителите и лекарите — той въздъхна дълбоко и смръщи вежди. — Никога не съм я харесвал. Смятах я за ограничена, съвсем затворена в себе си жена и даже леко... е, да кажем, умствено нестабилна. А начинът, по който ви възпита, Нора, беше престъпен. Разбира се, не по смисъла на закона, без да попада под ударите му, но въпреки всичко — престъпен. И жесток.

Откакто се помнеше, Нора живееше с усещането, че всичките жизненоважни органи и съдове в тялото ѝ са завързани в един як възел, който ограничаваше потока на кръвта, напрягаше я и тя трябваше да живее с притъпени сетива, с усилие да се бори за всяко свое движение, като машина с последни капки гориво. Но думите на Гарисън Дилуърт разсякоха като с меч този възел и тя усети за първи път как в нея нахлува с пълна сила истинският живот.

Тя добре знаеше какво ѝ бе сторила Вайълет Девън, но това не ѝ стигаше, за да преодолее жестоката строгост на своето възпитание. Трябваше да чуе първо как някой друг осъжда леля ѝ. Травис вече бе обвинил Вайълет и когато го чу, тя почувства малко облекчение. Но неговото мнение не можеше да я освободи, защото Травис не познаваше самата Вайълет и поради това думите му нямаша достатъчно въздействие. При Гарисън не бе така — той познаваше

добре Вайълет и казаното от него успя да откъсне Нора от задръжките на нейното минало.

Трепереше силно, по лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя явно не съзнаваше нито едното, нито другото, докато Травис се пресегна от креслото и постави ръка върху рамото ѝ, за да я успокои. Тогава започна да рови в чантичката си за кърпичка.

— Съжалявам.

— Скъпа госпожице — каза Гарисън, — не се извинявайте за това, че строшихте желязната черупка, която ви сковаваше цял живот. За първи път ви виждам да проявявате силни чувства, за първи път състоянието ви не е изключителна срамежливост, а нещо друго — и се радвам, че съм свидетел на това. Адвокатът остави Нора да избърше очите си и се обърна към Травис:

— Какво още разчитахте да чуете от мене?

— Има някои неща, които Нора не знае, истини, които трябва да научи и не вярвам да нарушите строгия кодекс за правата на клиента, ако ѝ позволите да ги разбере.

— Какви точно?

Травис отговори:

— Вайълет Девън никога през живота си не е работила и все пак е живяла доста прилично, не е изпадала в нужда и дори е оставила средства, предостатъчни за нуждите на Нора през целия ѝ живот — поне докато си стои в тази къща и живее като отшелница. Откъде е получила тя парите си?

— Откъде ли? — Гарисън изглеждаше учуден. — Нора, разбира се, знае това.

— Не, не го знае — каза Травис.

Нора вдигна глава и видя изумения поглед на Гарисън Дилуърт. Той премигна и обясни:

— Съпругът на Вайълет беше сравнително заможен. Но почина твърде млад и тя наследи всичко.

Нора го гледаше като паднала от небето, с полуотворена уста и едва успя да промълви:

— Съпруг?

— Джордж Олмстед — отвърна адвокатът.

— Никога не съм чувала това име.

Гарисън отново премигна бързо, като че ли вятърът бе хвърлил пясък в лицето му.

— Тя не ви е споменавала за съпруга си?

— Никога.

— И даже никой съсед не ви е...

— Ние не поддържахме никаква връзка със съседите си — отговори Нора. — Вайълет не ги одобряваше.

— Да, всъщност — каза Гарисън, — като си помисля, сигурно сте имали нови съседи и от двете страни по времето, когато Вайълет ви е взела при себе си.

Нора почисти носа си и прибра кърпичката. Още трепереше. Чувството на внезапно освобождаване от оковите на миналото предизвика твърде силни чувства, но те малко по малко започнаха да отстъпват на любопитството.

— Сега по-добре ли си? — попита я Травис.

Тя кимна, после го погледна изпитателно и каза:

— Ти знаеше това, нали? За съпруга й, имам предвид. И затова ме доведе тука.

— Подозирах — отговори Травис. — Ако беше наследила всичко от родителите си, щеше да го спомене. А тя никога не е казвала откъде има парите си — е, и затова ми си стори, че остава само една възможност — съпруг, и то най-вероятно съпруг, с когото е имала неприятности. А и сама знаеш колко зле е била настроена към всички хора, особено към мъжете.

Адвокатът беше толкова слисан и възбуден, че не можа да остане на едно място. Изправи се и закрачи покрай един огромен старинен земен глобус, осветен отвътре и сякаш направен от прозрачен пергамент.

— Изумен съм. Значи вие наистина никога не сте разбирали защо тя бе такава човекомразка, защо подозираше всички, че таят най-лоши намерения?

— Не съм — каза Нора. — Всъщност не ми е трябвало да зная. Мислех, че това просто е в характера й.

Продължавайки да крачи, Гарисън продължи:

— Да. Истина е. Убеден съм, тя беше почти на границата на параноята още в младостта си. А когато откри, че Джордж й е

изневерявал с други жени, фитилът на омразата изведнъж пламна. След това стана много по-зла.

Травис попита:

— А защо Вайълет е използвала моминското си име, Девън, щом е била омъжена за човек на име Олмстед?

— Вече не искаше да носи това име. Отвращаваше се от него. Изхвърли нещата на мъжа си, почти го прогони с тояга! И точно щеше да се развежда, когато той почина — каза Гарисън. — Беше научила за връзката му с други жени, както казах. Беше полудяла. Засрамена и бясна. Трябва да ви кажа... не мога да обвинявам само бедния Джордж, защото не мисля, че е намирал много обич и топлина в дома си. Още месец след сватбата той знаеше, че този брак е грешка.

Гарисън спря до глобуса, постави ръка на върха на света и се замисли за отдавна миналите неща. В ежедневието той изглеждаше много по-млад от възрастта си. Но сега, взирайки се назад в годините, бръчките по лицето му видимо се удълбочиха, а сините му очи сякаш избледняха. След миг разтърси леко глава и продължи:

— Така е, но все пак тогава времената бяха други, на жена с изневерил съпруг се гледеше със съжаление и насмешка. Но даже и тогава реакцията на Вайълет ми се стори прекалена. Тя изгори всички негови дрехи, смени бравите на къщата... дори уби едно куче — шпаньол, което той много обичаше. Отрови го. И му го изпрати в кутия по пощата.

— Мили Боже — тихо изрече Травис.

Гарисън каза:

— Вайълет взе обратно моминското си име, защото вече не искаше неговото. Отвращавала я мисълта, казваше, че трябва да носи неговото име през целия си живот, нищо че той бил мъртъв. Тази жена не умееше да прощава.

— Да — съгласи се Нора.

При спомена за нея лицето на Гарисън се сбърчи от неприятно чувство, но той заговори отново:

— Когато Джордж загина, тя изобщо не прикриваше задоволството си.

— Загина? — Нора почти очакваше да чуе, че Вайълет е убила Джордж Олмстед, но някак е успяла да избегне наказанието.

— Беше при автомобилна катастрофа преди четиридесет години — поясни Гарисън. — Загубил контрол над колата по крайбрежната магистрала на път от Лос Анджелиз към дома си, излетял от пътя, точно където на времето нямаше мантинела. Брегът там е много стръмен и висок около шейсет-осемдесет фута, и колата на Джордж — голям, черен Пакард — се претърколила няколко пъти надолу към скалите. А Вайълет наследи всичко, защото, въпреки че тя бе завела делото за развод срещу него, Джордж още не беше променил завещанието си.

Тогава Травис каза:

— Значи Джордж Олмстед не само изневерява на Вайълет, но като умира, я оставя и без прицел за злобата ѝ. Затова тя насочва тази злоба към целия свят.

— И най-вече към мене — допълни Нора.

* * *

Същия следобед Нора разказа на Травис за своите занимания с рисуване. Досега не му беше споменавала за интереса си в изобразителното изкуство, а и той не бе влизал в спалнята ѝ, където бяха стативът, шкафът с боите и четките и рисувателната дъска. Сама не знаеше защо запази в тайна от него тази страна от живота си. Беше загатнала, че просто се интересува от изкуство и затова се разхождаха из галерии и музеи, но не каза нито дума за собствените си работи, може би защото се опасяваше, че той няма да се впечатли особено от платната ѝ.

Ами ако усети, че в нея няма истински талант?

Книгите не бяха единственото убежище на Нора през дългите, мрачни и самотни години. Крепеше я и рисуването. Тя вярваше, че рисува добре, даже много добре, но беше твърде срамежлива и лесно ранима, за да изкаже гласно убеждението си пред друг човек. А ако бърка? Или ако няма талант, а само запълва с това времето си? Изкуството беше единственото средство за поддържане на някаква вяра в собствената ѝ личност. Почти нямаше с какво друго, освен таланта, да крепи съвсем скромното си самочувствие, затова трябваше непременно да се пази от възможно разочарование. А мнението на

Травис за нея бе най-важното, и ако той не одобрише рисунките, тя трудно би преживяла това.

Но когато излязоха от кабинета на Гарисън Дилуърт, Нора усети, че е дошло времето да поеме този риск. Истината за Вайълет Девън като вълшебен ключ откряна тежките врати на нейния духовен затвор. Щеше да мине много време преди Нора да излезе от килията и поеме пътя по дългия коридор към външния свят, но, веднъж тръгнала по него, тя не можеше вече да спре. И неизбежно трябваше да приеме всичките преживявания в този нов живот, даже и ужасната възможност да изпита тежко разочарование от отхвърлянето на таланта си. Не можеше да спечели нищо, без да рискува.

Вече в къщи, тя обмисляше дали да не заведе Травис на горния етаж и да му покаже няколкото най-нови картини. Но мисълта, че ще пусне в стаята си мъж, пък бил той със съвсем невинни намерения, ѝ се стори твърде дръзка. Откровенията на Гарисън Дилуърт ѝ дадоха усещане за свобода, така е, и възгледите ѝ за света също бързо се променяха, но тя още не беше дотам свободна. Затова просто покани Травис и Айнщайн да седнат на едно от големите канапета в претъпкания с мебели хол, където реши да им представи някои от своите платна. Включи всички лампи, дръпна завесите, за да пусне дневната светлина през прозорците и каза:

— Ще се върна веднага.

Но в стаята си започна да се двоуми и доста време не можа да реши кои две картини да му занесе първо. Накрая се спря на четири, въпреки че щеше да изглежда малко странно с всичките под мишница по стълбите. Обаче почти ги беше занесла, когато спря и треперейки от колебание, реши да ги върне и да избере други. А след като изкачи четири стъпала нагоре, разбра, че така пък целият ѝ ден ще мине в умуване. Напомни си отново, че няма да спечели нищо без да рискува, пое дълбоко дъх и слезе бързо по стълбите с четирите картини, които бе избрала отначало.

Травис ги хареса. И не само това. Каза, че са поразителни.

— За Бога, Нора, това не е любителско рисуване. Това е нещо истинско. Изкуство.

Тя постави картините върху четири стола, а Травис не се задоволи да ги разгледа само от канапето. Стана, отиде до тях и започна да се спира ту пред едно, ту пред друго платно.

— Ти си страхотна фотореалистка — каза ѝ той. — Аз, разбира се, не съм изкуствовед, но, Бога ми, правиш го не по-зле от Уийт. А има и нещо друго... нещо загадъчно, в тия двете...

От комплиментите му тя се изчерви до ушите и едва успя да преглътне и каже с глас:

— Малко сюрреализъм.

Беше донесла два пейзажа и два натюрморта. Двете картини в двата жанра бяха наистина чисти фотореалистични произведения. Но другите две освен фотореализма имаха и силно сюрреалистично внушение. В единия натюрморт, например, върху масата се виждаха няколко стъклени водни чаши, кана, лъжички и резенчета лимон, представени с главозамайващо точни детайли; на пръв поглед всичко изглеждаше съвсем истинско; но при по-внимателно вглеждане можеше да се забележи, че едната чаша сякаш се стопява и прелива в повърхността на масата, а едно лимоново резенче е обхванато от стъклото на чашата, като че ли излято около него.

— Съвършени са, наистина са съвършени — каза Травис. — Имаш ли други?

Дали имала други!

Тя отиде още два пъти до спалнята и донесе шест нови картини.

Травис се възхищаваше все повече на всяко следващо платно. Радостта и възторгът му бяха съвсем истински. Отначало тя помисли, че може би ѝ се надсмива, но скоро се убеди — това бе действителното му отношение.

Крачейки от платно към платно, той каза:

— Имаш отлично чувство за цвят.

Айнщайн придружаваше Травис по стаята и след всяко изречение на господаря си бафкаше тихо и лудо махаше опашка, като че ли желаше да изрази съгласие с неговите оценки.

— Тези тук са изпълнени с настроение — забеляза Травис.

— Баф.

— Владееш съвършено средствата за изразяване. Изобщо нямам чувството, че гледам хиляди следи от четка. Напротив, сякаш картината се е появила току-що върху платното чрез някаква магия.

— Баф.

— Трудно ми е да повярвам, че не си минала през някакво специално обучение.

— Баф.

— А тези, Нора, са достатъчно добри за продаване. Всяка галерия ще ги вземе моментално.

— Баф.

— Можеш не само да си изкарваш хляба с това... мисля, че можеш да си създадеш страхотно име.

Тъй като досега не смееше да признае пред себе си колко сериозно приема работата си, Нора често рисуваше своите картини една върху друга и използваше едно и също платно много пъти. Заради това много от произведенията ѝ бяха изгубени завинаги. Но на тавана държеше повече от осемдесет — най-добрите. Затова отстъпи пред настояванията на Травис и двамата свалиха в хола много от опакованите платна, скъсаха кафявата хартия и ги подпряха по всички мебели. Нора не си спомняше друг път тази мрачна стая да е изглеждала тъй светла и приветлива.

— Всяка галерия ще приеме с радост да им направи изложба — каза Травис. — Всъщност защо не натоварим утре няколко от тях в пикапа и да ги покажем в няколко галерии — да видим какво ще кажат.

— О, не, не.

— Обещавам ти, Нора, няма да останеш разочарована.

Внезапно я обхвана нова тревога. Усещаше приятна тръпка от възможността за кариера в изкуството, но в същото време се страхуваше от предстоящата решителна крачка. Като че ходеше по ръба на пропаст.

Затова отговори:

— Още не. Нека ги натоварим в пикапа след седмица... или месец... и тогава да ги занесем в някоя галерия. Но още не, Травис. Просто... не се чувствам готова за това.

Той каза с усмивка:

— Пак ли си претоварена от нови усещания?

Айнщайн я доближи и се отри в крака ѝ, като я погледна с такова мило изражение, че тя също се усмихна.

Започна да чеше кучето зад ушите и се обърна към Травис:

— Толкова много неща станаха за съвсем кратко време. Не мога да поема всичко. Продължавам с усилие да преодолявам световъртежа. Чувствам, че съм на въртележка, която се върти все по-лудо и никой не може да я спре.

Тя казваше истината, но не цялата, защото имаше и друга причина да не избързва с излагането на своите произведения пред публика. Искаше това да става постепенно, за да ѝ остане време да се наслаждава на приятното вълнение от всяка следваща стъпка. Ако избързаше, метаморфозата ѝ от стара мома в пълноценна участница в истинския живот щеше да отмени шеметно покрай нея и да я остави със замъглен поглед и виене на свят. А тя искаше да изживее всички щастливи моменти на тази промяна.

Чувстваше се като инвалид, затворен от рождението си между четирите стени на самотна тъмна стая, пълна с уреди за поддържане на живота, който току-що е излекуван по вълшебен начин. Нора Девън правеше първите внимателни стъпки в един нов свят.

Не само Травис имаше заслуга за завръщането на Нора от дългото изгнаничество. За нейната промяна не по-малка роля изигра и Айнщайн. Със своята тайнствена, но изключителна интелигентност ретривърът очевидно бе разбрал, че на Нора може да се вярва. След историята със списанието „Съвременна съпруга“ и бебетата в Солванг, кучето я поглеждаше все по-често и в очите му личеше съвсем не кучешки разум.

Виждайки доверието на Айнщайн, Травис се реши и разказа на Нора как е открил ретривъра в гората и как нещо странно, съвсем непознато, го преследвало. Описа всичките изумителни действия на кучето след този ден. Разказа ѝ също за нередките пристъпи на тревога, в които изпада Айнщайн в средата на нощта — как понякога седи с часове пред прозореца и наблюдава мрака, като че ли се страхува, че непознатото същество от горите ще го открие.

Една вечер останаха до късно в кухнята на Нора, изпиха цели кани кафе, изядоха доста домашен ананасов кекс и търсеха обяснение за тайнствения интелект на кучето. Когато не скимтеше за парченце кекс, Айнщайн ги слушаше с жив интерес, сякаш разбираше какво споделят за неговата особа, а от време на време започваше да вие тихо и подтичваше нервно напред-назад — може би от чувство на безсилие, че кучешкият гласов апарат не му позволява да говори по човешки. Но приказките им стигаха все до задънена улица, защото нито едно тяхно предположение не си струваше труда да бъде обсъждано.

— Аз вярвам, че той сам може да ни каже откъде е и защо тъй дяволски се различава от другите кучета — предположи Нора.

Айнщайн започна да сече бързо въздуха с опашка.

— О, сигурен съм — каза Травис. — Той и без това има почти човешко самосъзнание. Знае, че е различен, а подозирам, че също знае защо е такъв и, мисля, няма да има нищо против да ни разкаже всичко, стига само да открие как може да го стори.

Ретривърът излая веднъж, изтича до края на кухнята, после обратно, погледна ги, завъртя се лудешки, показвайки съвсем човешко безсилие и накрая се отпусна на пода с глава върху лапите, като ту пухтеше, ту тихо виеше.

Разказът за нощта, когато кучето се развълнува силно от книгите в библиотеката на Травис, заинтригува много Нора.

— Той схваща книгите като средство за общуване — каза тя. — И може би усеща, че чрез тях може да прехвърли мост между себе си и нас, да преодолее някак взаимното неразбиране.

— Но как? — попита Травис, докато вдигаше с вилицата си малко от ананасовия кекс.

Нора сви рамене:

— Не знам. Но може би не е успял, защото твоите книги не са подходящи. Каза, че са романи, нали?

— Да. Проза.

Нора продължи:

— А може би ще са нужни книги с картинки, с образи, на които да реагира. Мисля, че ако съберем на едно място всякакви книги с илюстрации и шарени списания, разхвърляме ги по пода и започнем да работим с Айнщайн, сигурно ще открием някакъв начин да разговаряме с него.

Ретривърът скочи на крака и се затича право към Нора. По израза на лицето му и напрегнатия поглед в неговите очи тя разбра, че е направила добро предложение. Още утре щеше да събере множество книги и списания и да изпробва плана си на практика.

— Ще е нужно голямо търпение — предупреди я Травис.

— Търпението ми е безкрайно като океана.

— Сигурно си мислиш така, но понякога общуването с Айнщайн може да промени всичките ти понятия за себе си и света.

Като се обърна към Травис, кучето изсумтя силно с ноздри.

Първите опити за пряко общуване с него в сряда и четвъртък не даваха особени надежди за успех, но не след дълго Травис и Нора

станаха свидетели на чудото. В петък вечерта, на 4 юни, те откриха начина и вече никога животът им нямаше да бъде същият.

— ... информация за чути писъци в недостроени къщи, Бордо Ридж...

В петък вечерта, 4 юни, по-малко от час преди свечеряване, слънцето хвърляше медено-златен блясък над окръг Ориндж. Вече втори ден продължаваха жестоките, трийсет и пет градусови горещини. Улиците и сградите излъчваха топлината, погълната през дългия летен ден. Клоните на дърветата висяха уморено. Не полъхваше никакъв ветреца. Шумът на автомобилното движение се чуваше приглушено от големите магистрали и улиците, като че ли ревът на моторите и свиренето на клаксоните не можеше да пробие жежкия въздух.

— ... повтарям, Бордо Ридж, още в строеж, източната част на...

В територията на окръга, съседна на град Йорба Линда, където хълмовете се издигаха плавно на североизток, а градските постройки тепърва започваха да се появяват, почти нямаше улично движение. Само от време на време се чуваше изсвирване на клаксон или писък на спирачки, но и те звучаха странно приглушено, плачевно и тъжно в тежката влага на въздуха.

Заместник-шерифите Тийл Портър и Кен Даймз бяха в патрулната кола — Тийл караше, Кен държеше карабината — а вентилацията на колата беше повредена, климатикът не работеше, дори вентилаторът не вкарваше въздух през отворите. Въпреки свалените прозорци купето беше като фурна.

— Воняш на умрял шопар — каза Тийл Портър на спътника си.

— Тъй ли? — отговори Кен Даймз. — Ти пък не само воняш като умрял шопар, но и приличаш на умрял шопар.

— Така значи. Е, на тебе всичките ти гаджета приличат на умрели шопари.

Горещината не попречи на Кен да се ухили:

— Тъй ли мислиш? Аз пък чух от мацките ти, че правиш любов като умрял шопар.

Умореният хумор не можеше да скрие тяхното отегчение и досада. А обаждането преди малко не обещаващо:

вероятно ставаше дума за деца, които си играят; децата обичаха да играят по строежите. И двамата заместници бяха на трийсет и две, добре сложени бивши играчи на американски футбол от гимназията. Не бяха родни братя, но от шестгодишната съвместна работа бяха станали като побратими.

Тийл сви от главния по един черен път с разпилени тук-там отпадъци, водещ към новостроящия се квартал Бордо Ридж. В него имаше около четиридесет незавършени къщи, някои само с готови стени, а други — вече покрити с мазилка.

— Като погледнеш — каза Кен, — това е една от глупостите, по които хората адски си падат, ама аз така и не мога да разбера защо. Искам да кажа — що за тъпо име е „Бордо“, щом става дума за отдалечен застроен район в южна Калифорния? Да не искат да повярваме, че тука някой ден ще растат лозя? И на всичкото отгоре — „Ридж“^[1], а пък то е в равнината между хълмовете. Сигурно искат да кажат, че ще е спокойно място. Да, все още е. Обаче като издигнат още три хиляди къщи наоколо в следващите пет години?

Тийл се намеси:

— Прав си, но мене най ме учудва, че ги наричат хубави миниквартали. Майната му, какво значи миниквартал? Никой човек, ако е с всичкия си, няма да ги помисли за хубави квартали — може би освен руснаците, дето прекарват целия си живот по дванайсет в апартамент. Това са си извънградски къщи.

Навсякъде по улиците на Бордо Ридж бяха разпилени бетонни бордюри и водопроводни тръби, но тротоари още нямаше. Тийл караше бавно, за да не вдига много прах, но без особен успех. Двамата с Кен се оглеждаха наляво и надясно към скелетите на незавършените къщи, за да видят хлапетата, които щяха да получат наказание за лудориите си.

На запад, в самия край на град Йорба Линда и почти до границата на Бордо Ридж, имаше вече заселени завършени къщи. Техните обитатели се бяха обадили на полицията в Йорба Линда, че чуват писъци някъде от незавършените строежи. Но тази територия още не бе присъединена към града, затова с оплакването трябваше да се заемат служителите на шерифа.

На края на улицата заместниците видяха бял пикап, принадлежащ на компанията-собственик на Бордо — „Братя Тюлмън“.

Беше паркиран до три почти завършени къщи, които явно щяха да служат за търговски мостри.

— Като че ли някой от шефовете им още е тука — каза Кен.

— Или може би нощният пазач е дошъл по-рано за дежурство — отговори Тийл.

Паркираха зад камиончето, слязоха от задушната и гореща патрулна кола, застанаха неподвижно и се послушаха. Пълна тишина.

Кен се провикна:

— Хей! Има ли някой тука?

Ехото повтори няколко пъти вика му из пустия квартал.

Кен попита:

— Искаш ли да обиколим малко?

— Майната му, не ща — отвърна Тил. — Но щом си рекъл, да тръгваме.

Кен още не вярваше, че нещо лошо се е случило в Бордо Ридж. Може да са оставили пикапа тук в края на работния ден. Нали и без това оставяха различни инструменти и материали през нощта: върху дългата каросерия на голям камион се виждаха две рула кабели, имаше и един багер. Най-вероятно някакви хлапета бяха причинили обаяждането.

Грабнаха две прожекторчета от колата, защото в недостроените сгради все още нямаше крушки или някакво вътрешно осветление, въпреки че до квартала беше прокарано електричество.

Повече по навик, отколкото от убеждение, че ще им трябва оръжие, Кен и Тийл закопчаха коланите с пистолети около кръстовете си и влязоха в най-близката структура с очертания на бъдеща къща. Не знаеха какво точно търсят, просто обикаляха поредното неприятно място, а в това се състоеше повечето работа на полиция.

За първи път от сутринта появя лек, непостоянен бриз и в откритите стаи на сградата като призраци се появиха малки вихрушки от прашни стърготини. На запад слънцето бързо залязваше и скелетата хвърляха по пода сенки като затворнически решетки. Последната дневна светлина, преминаваща от златно в кално-червено, придаваше на въздуха мек блясък като пред отворената врата на пещ. По бетонния под се търкаляха много гвоздеи, които блестяха на огнената светлина и звънтяха под нозете им.

— Ако трябваше да плащам сто и осемдесет хиляди сухо — каза Тийл, докато насочваше лъча на прожекторчето към тъмните ъгли, — щях да очаквам стаи малко по-големи от тези.

Вдишвайки дълбоко аромата на стърготини, Кен отговори:

— По дяволите, за такава сума ще искам стаи като самолетни хангари.

От задната страна на къщата те излязоха на малък, тесен двор и изключиха прожекторите. Голата, изсъхнала земя не беше подравнена. Навсякъде бяха разпилени строителни отпадъци: начупени летви, отломки от стар бетон, усукани купчини тел, гвоздеи, парчета пластмасови тръби с неподходяща дължина, керемиди от кедрово дърво, изхвърлени от майсторите, пластмасови чашки за газирани напитки, опаковки от големите хамбургери на „Макдоналдс“, празни кутийки от Кока-Кола и други боклуци с неопределим произход.

Тъй като още нямаше огради, те виждаха всичките дванайсет задни двора на тази улица. По песъчливата земя се простираха морави сенки, но ясно се виждаше, че там няма никого.

— Няма следи от насилие — каза Тийл.

— Нито заплашени девизи — добави Кен.

— Е, нека поне да се разходим, да поогледаме между сградите — предложи Тийл. — Нали трябва да отчитаме пред хората за какво отиват данъците им.

Намериха трупа след две къщи, в трийсетфутовата пролука между постройките.

— По дяволите — каза Тийл.

Мъртвият мъж лежеше по гръб в сянката и само горната част от тялото му се виждаше в калночервената светлина, затова отначало Кен и Тийл не разбраха на какво ужасно убийство са се натъкнали. Но когато коленичи над трупа, Кен бе потресен от изтърбушените вътрешности на мъжа.

— Исусе Христе, очите му — промълви Тийл.

Кен вдигна поглед от разкъсаното тяло и видя празнините на мястото, където трябваше да бъдат очите на жертвата.

Тийл се насочи бавно към замърсения заден двор и пътъм извади револвера си.

Кен също се извърна от разкъсания труп, тръгна назад и измъкна своето оръжие от кобура. Потеше се вече цял ден, но сега усети как по

тялото му отново избива хладна влага, този път от горчивата, хлъзгава пот на страха.

„Някой от новите опиати“ — помисли Кен. Само някой задник, дрогиран яко с парахлорфенил, можеше да извърши подобна жестокост.

В Бордо Ридж беше съвсем тихо.

Не помръдваше нищо освен сенките, които с всяка изминала секунда ставаха по-издължени.

— Това е само дело на някоя отрепка, натъпкана с ангелски прах — изказа Кен опасенията си на глас.

— И аз си помислих същото — отвърна Тийл. — Искаш ли да поогледаме още малко?

— За Бога, не само двамата. Трябва да се обадим по радиото за подкрепление.

Тръгнаха по обратния път, като внимателно се оглеждаха на всички страни. Не успяха да изминат много, когато чуха шумовете. Нещо се счупи. Издрънча метал. Строши се някакво стъкло.

За Кен беше съвсем ясна посоката, от която идваха звуците. Гюрултията се чуваше от вътрешността на най-близката от почти завършените къщи — търговски мостри.

Ако не откриеха някой възможен извършител и нищо не им подсказваше къде да го търсят, връщането им в колата и обаждането за подкрепление щяха да бъдат оправдани. Но сега, след като чуха шума в къщата-мостра, обучението и придобитият инстинкт изискваха от тях да действат по-смело. Затова бързо тръгнаха към задната част на сградата.

Върху скелето беше закрепен шперплат, който пазеше стените от евентуален дъжд. Между дъските, покрити с насмолена хартия, имаше мрежесто сито и голяма част от постройката вече беше измазана. Всъщност мазилката изглеждаше влажна, като че ли започната същия ден. Повечето прозорци имаха стъкла; само от няколко рамки още не бе свален замърсеният найлон.

Чу се още един трясък, по-силен от първия, а след това отново звън на строшено стъкло някъде отвътре.

Кен Даймз се опита да отвори стъклената врата на релси, водеща от задния двор към всекидневната. Не беше заключена.

А отвън Тийл се опитваше да разгледа стаята през стъклото. Въпреки че в къщата все още влизаше малко светлина от непокрытите врати и прозорци, вътрешното пространство беше в сянка. Все пак успяха да видят, че във всекидневната няма никой и Тийл се промъкна през полуотворената врата, здраво стиснал в едната ръка прожектора, а в другата своя „Смит и Уесън“.

— Ти заобиколи и иди отпред — прошепна Тийл на партньора си, за да не успее мръсникът да се измъкне оттам.

Приведен ниско, за да не се вижда през прозорците, Кен зави бързо зад ъгъла, покрай страничната стена на къщата, после излезе отпред и през цялото време очакваше някой да скочи от покрива или да връхлети върху него през някой от неостъклените прозорци.

* * *

Грапави плоскости покриваха вътрешните стени, таваните също бяха облицовани. От всекидневната се влизаше в малка преходна столова, от нея — в кухнята, и в това обширно пространство нямаше никакви прегради. В кухнята бяха поставени дъбови шкафове, но по пода още нямаше плочки.

Въздухът миришеше на хоросан и вар, примесени с острата миризма на безир.

Тийл застана в малката столова и се послуша за други шумове от чупене на нещо или просто движение.

Нищо.

Ако тази къща приличаше по разпределение на повечето извънградски къщи в Калифорния, то тогава вляво, зад кухнята, трябваше да е голямата столова, зад нея — хола, входното антре и кабинета. А тръгнеше ли по коридора от малката столова, вероятно щеше да намери сервизно помещение за перални, баня, вграден гардероб и пак да излезе в антрето. Нямаше значение кой от двата пътя ще избере и той тръгна по коридора за да огледа първо сервизното помещение.

Стаята беше тъмна, без прозорци. Вратата зееше полуотворена и в лъча на прожектора Тийл успя да види само няколко жълти шкафа и празните места за пералня и сушилня. Но той реши да провери и

пространството зад вратата, където мислеше, че трябва да е мивката и плочата за гладене. Блъсна силно вратата за да я отвори докрай и скочи бързо вътре, като завъртя лъча в тази посока. Там наистина имаше мивка от неръждаема стомана и вградена маса, но не и убиец.

От години не бе изпитвал подобно напрежение. Не можеше да пропъди от съзнанието си натрапчивия образ на мъртвия мъж и онези празни очни кухни.

„Не само напрегнат“, помисли. „Признай си, посираш се от страх.“

* * *

Вече пред къщата, Кен прескочи един тесен ров и се насочи към двойната входна врата, която беше затворена. Огледа се наоколо — никой не се опитваше да избяга. С настъпването на мрака Бордо Ридж приличаше все повече на останки от бомбардировка, отколкото на строящ се квартал. Сенките и прахът създаваха илюзията за срутени стени.

* * *

Тийл Портър реши да излезе от сервизната стая, обърна се и понечи да тръгне към коридора, когато изведнъж вдясно от него, между жълтите шкафове, се отвори с трясък вратата на едно широко два и високо шест фута шкафче за метли и онова нещо врхлетя отгоре му като играчка на пружина в магическа кутия и, Господи, за стотна от секундата той помисли, че насреща му е дете със страшна гумена маска. Не можа да го види ясно в слабата светлина на прожектора, защото лъчът не беше насочен към нападателя — но достатъчно за да разбере, че онова е истинско, защото не беше възможно тези очи, като ореоли на лампа в мъгла, да са от пластмаса или стъкло. Стреля с револвера си, обаче той бе насочен в обратна посока, към коридора, и безполезният куршум се заби в отсрещната стена, затова Тийл опита да се извърне, но онова се стовари върху него, съскайки като змия. Успя да стреля още веднъж, този път в пода — изстрелът прокътна

оглушително в затвореното пространство — после разбра, че то го влече обратно, към мивката, а пистолетът бе изтръгнат от ръката му. Изгърва и прожектора, който се изгърколи към един далечен ъгъл. Опитва се да забие юмрук между очите на онова нещо, но ръката му едва беше направила половината движение, когато почувства страшна болка в корема, като че ли няколко големи остриета се забиха в него едновременно, и тогава с ужас разбра какво го очаква. Той крещеше, крещеше, а уродливото лице на чудовището от магическата кутия се наведе над него в полумрака, жълтите му очи светеха, Тийл отново закрепця, почувства удар и нови остриета потънаха в меката плът на гърлото му...

* * *

Кен Даймз беше на четири стъпки от предната врата, когато чу вика на Тийл. Вик на изненада, страх и болка.

— Мамка му.

Вратата беше двойна, от полиран дъб. Дясното крило бе закрепено за прага и страничната стена на касата чрез ключалки с дълги болтове, а лявото — подвижно, и стоеше отключено. За миг Кен забрави всякаква предпазливост и се втурна вътре, после спря в мрачното антре.

Крясъците вече бяха спрели.

Включи прожектора си. Вдясно — празна всекидневна. Вляво — празен кабинет. Стълби към втория етаж. Не се вижда никой.

Тишина. Абсолютна тишина. Като в космоса.

За момент Кен се поколеба дали да не извика Тийл — опасяваше се, че така убиецът ще разбере къде се намира. След това реши да използва прожектора си — без който така или иначе не можеше да продължи — и с негова помощ да открие Тийл; нямаше значение дали ще го извика или не.

— Тийл!

Гласът му отекна в празните стаи.

— Тийл, къде си?

Никакъв отговор.

Тийл сигурно е мъртъв. Господи. Щеше да отговори, ако беше жив.

Или може би лежи ранен, в безсъзнание, и умира. В такъв случай най-добре да се върне в патрулната кола и да извика по радиото линейка.

Не. Не, ако партньорът му наистина бе в тежко състояние, Кен трябваше да го открие бързо и да му окаже първа помощ. Докато пристигне линейката, Тийл можеше да умре. С губене на време рискуваше твърде много.

Освен това трябваше да се справи с убиеца.

Нощта бързо поглъщаше остатъка от дневна светлина и сега през прозорците едва проникваше бледа калночервена светлина. Кен трябваше да разчита изцяло на прожектора, но той не му помагаше много, защото при всяко движение на лъча сенките ту се извисяваха, ту политаха надолу като въображаеми нападатели. Тези илюзии можеха да отвлекат вниманието му от истинската опасност.

Като остави външната врата широко отворена, той тръгна бавно по тесния коридор към задната част на къщата. Придържаше се до стената. Почти при всяка стъпка подметката на едната му обувка скърцаше. Държеше зареденото оръжие пред себе си, насочено напред, а не към пода или тавана, защото точно в този момент изобщо не му пукаше, че изстрелът може да е смъртоносен.

Вдясно една врата беше отворена. Някакъв килер. Празен.

Неприятната миризма на собствената му пот вече беше по-силна от мириса на вар и безир в къщата.

Стигна до дамската тоалетна стая вляво. Бързото движение на лъча не разкри нищо необичайно, но го изненада уплахата в собственото му лице, отразено в огледалото.

Задната част на къщата — всекидневна, малка столова и кухня — бяха точно пред него, а от лявата му страна имаше друга отворена врата. В лъча на прожектора, който изведнъж започна да трепери бясно в ръката му, Кен видя тялото на Тийл на пода в сервизното помещение, а около него имаше толкова кръв, че той със сигурност не бе вече жив.

Вълната страх, заляла изведнъж съзнанието му, повлече след себе си тъмните водовъртежи на мъката, яростта, омразата и свирепото желание за мърт.

Зад Кен нещо тупна.

Той изкрещя и се обърна с лице към заплахата.

Но коридорът вдясно и малката столова вляво бяха пусти.

Изглежда звукът беше дошъл от предната част на къщата. Още преди да заглъхне слабото му ехо, Кен разбра, какво е чул: затварянето на външната врата.

Още един звук наруши тишината — по-тих, но по-застрашителен: щракването на ключалката с глухи болтове.

Нима убиецът успя да се измъкне от къщата и да заключи входната врата, и то с ключ? Но откъде можеше да вземе ключа? От своята първа жертва, пазача? И защо изчака досега?

По-вероятно бе заключил вратата не отвън, а отвътре, и то не само за да забави Кен, а да му подсказва, че иде неговият ред.

Кен мислеше да загаси прожектора, чийто лъч би насочил убиеца право към него, но сиво-моравата светлина на здрача бе вече съвсем слаба и изобщо не осветяваше вътрешността на къщата. Без прожектора щеше да е като сляп.

Как, по дяволите, успяваше убиецът да вижда в бързо съгъстяващия се мрак? Възможно ли е парахлорфенилът да подобрява и нощното зрение на наркомана, тъй както увеличава десетократно физическата сила — само едно странично въздействие на ангелския прах?

Къщата беше тиха.

Стоеше с гръб, плътно прилепен до стената на коридора.

До него достигаше мирисът от кръвта на Тийл. Слаба, почти метална миризма.

Цък — цък — цък.

Кен замръзна на място и се вслуша напрегнато, но не чу нищо след трите потраквания. Прозвучаха му като бързи стъпки по бетонния под на някой, обут в тежки обувки с твърди подметки от гьон — или с шипове.

Звуците започнаха и спряха тъй внезапно, че той не можа да разбере от коя посока идват. Но изведнъж ги чу отново — цък — цък — цък — цък — този път четири стъпки, минаващи през антрето в посока към коридора, където беше той.

Веднага се отблъсна от стената, завъртя се, за да посрещне лице в лице противника и приклепна, като насочи прожектора и револвера към мястото, откъдето чу стъпките. Но в коридора нямаше никой.

Кен отвори уста и започна да поема въздух през нея, защото се опасяваше, че шумът от бързото дишане през ноздрите ще му попречи да долови движенията на врага. Тръгна бавно по коридора, влезе в антрето. Нищо. Входната врата наистина беше затворена, но кабинетът, холът, стълбите и горната площадка бяха пуссти.

Цък — цък — цък — цък.

Сега шумовете идеха от съвсем друга посока — от малката столова в задната част на къщата. Убиецът тихо беше напуснал антрето, и през хола и голямата столова бе стигнал до кухнята и малката столова, като чрез тази обиколка искаше да заеме позиция зад гърба на Кен. Сега мръсникът влизаше в коридора, от който Кен току-що излезе. И въпреки че прекосяваше другите стаи бързо и безшумно, сега отново започна да издава същите звуци и по всичко личеше, че го прави нарочно, не защото обувките му потракваха при всяка стъпка, както подметките на Кен скърцаха, а защото искаше чрез повторението на този шум да се присмее над уплахата на Кен, да му каже: „Хей, вече съм зад тебе, ето ме, идвам, не ме интересува готов ли си или не, идвам“.

Цък — цък — цък.

Кен Даймз не беше страхливец. Бе кадърно ченге и никога не бягаше от опасности. Само за седем години служба имаше три почетни грамоти за храброст. Но това потайно и дивашки жестоко копеле, което притичваше из къщата в непрогледната тъмнина — тихо, когато му скимне или издаващо тези звуци, за да му се подиграе — го обърка и уплаши. Кен беше смелчага като повечето ченгета, но не и глупак — а само глупак би влязъл храбро в схватка, без да разбира какво точно става.

Вместо да се върне в хола и да застане срещу убиеца, той тръгна към входната врата и се пресегна към дръжката на лостовата брава с намерението да се измъкне колкото може по-бързо от това дяволско място. Тогава откри, че вратата не само е заключена с глухите болтове. Около дръжките на неподвижното и подвижното крило беше усукана доста тел, взета от отпадъците, която ги крепеше здраво едно за друго. Трябваше да се справи с телта преди да излезе, а това би му отнело половин минута.

Цък — цък — цък.

Той стреля веднъж към коридора, без да има определена мишена и избяга в обратната посока, пресичайки празния хол. Чуваше стъпките на убиеца зад себе си. Потракуваше. Приближаваше се бързо в тъмнината изотзад. Но когато Кен успя да стигне до столовата и вече доближаваше вратата на кухнята, с намерение да притича оттам, през всекидневната и навън през задната врата, от която влезе Тийл, той чу потракуването някъде пред себе си. Беше сигурен, че убиецът го преследваше в хола, но явно след това оня бе тръгнал обратно и сега го изненадваше от другата посока; играеше си с него като котка с мишка. От звуците на тоя гад беше ясно, че всеки момент ще влезе в малката столова и тогава между него и Кен оставаше само пространството на кухнята, затова той реши да заеме поза за стрелба където си беше и да пръсне черепа на тоя психопат веднага щом се появи в лъча на прожектора...

Изведнъж убиецът нададе страшен рев.

Потракувайки по коридора, все още невидим, но вървящ към Кен, нападателят отново изпищя с пронизителен нечовешки глас, в който беше събрана цялата мощ на първичната ярост и омраза, най-необикновения звук, който Кен бе чувал някога, такъв звук не можеше да издаде никой човек, даже и най-откаченият лунатик. От главата на полицаия моментално се изпари всяко намерение за съпротива, той замаха с лъча светлина към кухнята, за да обърка противника, извърна се обратно и хукна, но не към хола или някоя друга част на къщата, където жестоката игра на тая чудовищна котка можеше да продължи, а направо към мъждеещата светлина на един прозорец в столовата, през който се процеждаха последните лъчи преди нощния мрак. Наведе глава, присви ръце пред гърдите си и малко преди да се забие в стъклото изви тяло встрани. Прозорецът се строши с трясък, той падна в задния двор и се превъртя няколко пъти върху строителните отпадъци. Отломки от големи тухли и остри късчета бетон се забиха болезнено в бедрата и между ребрата му.

Врагът му сякаш изчезна в настъпващата нощ.

С ясното съзнание, че не е постигнал безопасност, Кен не губеше време да проклина злата си съдба. Притича бързо покрай страничната стена на къщата и излезе на улицата. Трябваше да се добере до патрулната кола, където имаше радиотелефон и автоматична пушка срещу улични безредици.

[1] *Ридж* — хребет, било. — Б.пр. ↑

В сряда и четвъртък, втори и трети юни, Травис, Нора и Айнщайн упорито търсеха начин да усъвършенстват общуването между човек и куче и в тоя процес представителите и на двата вида почти започнаха да гризат мебелите от безсилие. Но Нора доказа, че с търпението и вярата си далеч превъзхожда другите двама. Когато около залез-слънце в петък, четвърти юни, най-после постигнаха успех, Травис и самият Айнщайн бяха много по-учудени от нея.

Купиха четиридесет списания — от „Тайм“ и „Лайф“ през „Макколз“ до „Червената книга“ — и още петдесет книги с репродукции и фотографии, след това ги занесоха в хола на наетата от Травис къща, защото там имаше място да наредят всичко по пода. Сложиха на земята и няколко възглавници за собствено удобство, тъй че да следят действията на кучето от височината на неговия поглед.

Айнщайн наблюдаваше тези приготовления с интерес.

Нора седна на пода с гръб към пластмасовото канапе, улови с две ръце главата на ретривъра и като доближи лицето си до неговото тъй, че носовете им почти се допряха, му каза:

— Добре, Айнщайн, сега ме чувай добре. Искаме да знаем за тебе всичко: откъде си дошъл, защо си по-умен от обикновено куче, от какво те беше страх в гората, когато Травис те намери, защо понякога гледаш по цяла нощ през прозореца, сякаш нещо те плаши. И много други неща. Но ти не можеш да говориш, нали? Не. Доколкото знаем, не можеш и да четеш. А и да можеше да четеш, няма как да пишеш. Затова мисля, че ще успеем да разговаряме с картинки.

От мястото си до Нора Травис видя, че очите на кучето не се отклониха от нея нито за миг, докато тя му говореше. Айнщайн изглеждаше сериозен и замислен. Опашката му висеше неподвижна. Изглежда не само разбираше какво му казва, но с тревога и напрежение очакваше опитът да започне.

„Всъщност какво толкова може да разбира едно куче — чудеше се Травис — и дали разумът в постъпките му не е само плод на моето въображение — защото ми се иска да приемам желаното за действително?“

Хората имат естествена склонност да виждат у домашните си любимци човешки черти, да приписват на животните несъществуващи възприятия и даже разумни намерения. А при Айнщайн, у когото наистина имаше признаци за изключителна интелигентност, изкушението да приемеш всяка чисто кучешка реакция за смислено послание, бе още по-силно.

— Ще разгледаме всичките тия картинки и ще потърсим в тях това, което те интересува, това, което ще ни помогне да разберем откъде идеш и как си постигнал способностите, които притежаваш. Всеки път, когато сметнеш, че някоя от тях ще ни подскаже решението на загадката, намери начин да ни го съобщиш. Можеш да лаеш, да си поставиш лапата отгоре или просто да завъртиш опашка.

— Това са глупости — обади се Травис.

— Разбра ли ме, Айнщайн? — попита Нора.

Ретривърът бафна тихо.

— От тази работа нищо няма да излезе — каза Травис.

— Ще излезе — настоя Нора. — Той не може да говори, нито да пише, но може да ни показва. Ако ни посочи десетина картинки, отначало ще е трудно да схванем тяхното значение за Айнщайн или отношението им към неговия произход, но постепенно трябва да разберем кое е общото между самите образи и връзката им с кучето, а така ще отгатнем и какво се опитва да ни каже.

Нора продължаваше да държи здраво главата на Айнщайн в ръцете си, но той извърна очи към Травис и бафна отново.

— Готови ли сме? — обърна се тя към кучето.

То веднага обърна поглед към нея и завъртя опашка.

— Добре — каза тя, като пусна главата му. — Да започваме.

В сряда, четвъртък и петък, без да спират с часове, те преровиха огромно количество страници и показаха на Айнщайн изображения на какво ли не — хора, дървета, цветя, кучета, други животни, машини, градски улици, алеи за разходка, коли, кораби, самолети, храни, реклами на безброй стоки — и все се надяваха нещо определено да привлече повече интереса му. Работата беше там, че много, твърде много неща, събуждаха у него голям интерес. Той излая, бутна с лапа, бафна, подуши или размаха опашка поне при сто от хилядите картинки, а изборът му падна върху толкова различни образи, че

Травис не успя да види между тях нищо общо, никаква връзка и скритото в нея значение.

Айнщайн реагира бурно на автомобилна реклама, в която колата, оприличена на огромен тигър, беше затворена в желязна клетка. Не стана ясно дали колата или тигърът привлякоха вниманието му. Развълнуваха го и няколко компютърни реклами, изображения на кучешки храни „Алпо“ и „Пюрина дог чоу“, портативен стерео касетофон, образи на книги, пеперуди, един папагал, окаян мъж в затворническа килия, четирима младежи, играещи с плажна топка на пъстри ивици, Мики Маус, цигулка, спортист върху лента за тичане и много други неща. Силно го подразни снимка на същия като него златен ретривър, беше страшно очарован, като видя един кокершпаньол, но за тяхно учудване не прояви почти никакъв интерес към другите породи кучета.

Обаче най-много ги обърка неговото поведение, когато в някакво списание видя илюстрациите към статия за новия филм на „Туентийт Сенчъри Фокс“. Сюжетът на филма включваше проявите на свръхестественото — призраци, полтъргайт, чудовища от Ада — а снимката, която го развълнува толкова силно, представяше някакво демонично привидение с огромни челюсти, извити змийски зъби и зли светещи очи. Във филма имаше поне още няколко създания, даже по-зловещи от това, но Айнщайн се впечатли точно от този демон.

Ретривърът залая към снимката. После притича, скри се зад канапето и започна да наднича иззад ъгъла, като че ли се страхуваше да не би онова същество да изскочи от страницата по петите му. Залая отново, започна да вие и се наложи да го подмамят, за да се върне отново при списанието. Като видя демона за втори път, Айнщайн заръмжа заплашително. Не спря да бие лудо с лапа по списанието и да обръща страниците му, докато не го поомачка и затвори съвсем.

— Какво толкова особено видя в тази снимка? — попита Нора кучето.

Айнщайн само я погледна и едва потръпна.

Нора търпеливо отвори списанието на същата страница.

Айнщайн пак го затвори.

Нора отново го отвори.

Айнщайн затвори списанието за трети път, ухапа го със зъби и го изнесе от стаята.

Травис и Нора последваха ретривъра в кухнята и там видяха как той отива право към кошчето за смет. То беше с подвижен капак, който се отваря чрез натискане с крак. Айнщайн постави лапа на педала, погледна дали капакът се отваря, после пусна списанието вътре и отпусна лостчето.

— Защо ли прави всичко това? — учуди се Нора.

— Струва ми се, че няма никакво желание да гледа този филм.

— Имаме си собствен кинокритик, пухкав и четирикрак.

Това се случи в четвъртък вечерта. В петък привечер на Травис — а и на кучето — им оставаше съвсем малко да полудеят от умора и безсилие.

Понякога Айнщайн проявяваше невероятна интелигентност, а понякога се държеше като съвсем обикновено куче — и тези внезапни смени на кучешки гений и помиарска тъпота можеха да влудят всеки, който се опитваше да разбере причината за неочакваните прояви на неговия ум. Травис започваше да мисли, че най-добрият начин да се справи със загадката на ретривъра, бе просто да го приема какъвто е; да не се изненадва от проблясъците на ум у него, но и да не ги очаква непрекъснато. Най-вероятно тайната на Айнщайн никога нямаше да бъде разгадана.

Обаче Нора не губеше търпение. Непрекъснато им напомняше, че Рим не е изграден за един ден и всяко голямо начинание изисква решителност, упорство, постоянство и време.

И когато тя се впускаше в своите поучения за твърдост и търпение, Травис уморено въздишаше, а Айнщайн се прозяваше.

Нора остана невъзмутима. След като прегледаха картинките във всички списания и книги, тя отдели тези, на които Айнщайн реагира, разпредели ги равномерно по пода и поиска от него да направи връзка между различните изображения.

— Всичките са образи на неща, играли важна роля в миналото му — каза тя.

— Не мисля, че можем да сме убедени — отговори Травис.

— Нали точно това го помолихме да направи — продължи Нора.
— Помолихме го да ни посочи картинки, които могат да ни подсказат откъде е дошъл.

— А той дали разбира правилата на твоята игра?

— Да — отвърна тя убедено.

И кучето бафна.

Нора вдигна лапата на Айнщайн и я постави върху снимката на цигулка.

— Е, добре, рошльо. Значи си спомняш отнякъде цигулката и тя по някакъв начин е била важна за тебе.

— Може би е имал концерт в Карнеги Хол^[1] — измърмори Травис.

— Млъкни! — каза Нора и се обърна към кучето:

— Така. А сега покажи, свързана ли е цигулката с нещо от другите картинки? Има ли там някой образ, който ще ни помогне да разберем какво значи за тебе тя?

За миг Айнщайн я погледна втренчено, сякаш размишляваше върху въпроса ѝ. След това прекоси стаята, като стъпваше внимателно в пролуките между редиците снимки, душеше, а погледът му бързо прескачаше вляво и вдясно, докато намери рекламата на портативния стерео касетофон „Сони“. Постави лапа отгоре и обърна очи към Нора.

— Връзката е очевидна — обади се Травис. — Цигулката свири, а касетофонът възпроизвежда музиката. За кучешкото асоциативно мислене това е забележително постижение, но дали наистина означава нещо повече, и то свързано с неговото минало?

— О, сигурна съм, че означава — отвърна Нора.

После попита кучето:

— Познавал ли си някого в миналото, който свири на цигулка?

Кучето се взираше в нея.

Тя продължи:

— Или предишният ти господар е имал касетофон като този?

Кучето не отместваше поглед от нея.

Нора зададе следващия въпрос:

— Може би цигуларят от твоето минало е записвал собствените си изпълнения на касетки?

Кучето премигна и започна да вие тихо.

— Е, добре — не спираше тя. — Има ли тука друга картинка, която можеш да свържеш с цигулката и касетофона?

Айнщайн огледа рекламата на „Сони“, като че ли мислеше, а после влезе между други две редици снимки, като този път спря до едно списание, върху чиито страници се виждаше лекар от Синия Кръст с бяла престилка, изправен до леглото на току-що родила майка

с малкото си бебе в ръце. Върху лицата на доктора и майката грееха широки усмивки, а детето излъчваше спокойствие и невинност като младенеца в ръцете на Богородица.

Нора допълзя на четири крака близо до кучето и му каза:

— Тази картинка напомня ли ти за семейството, при което си живял?

Ретривърът отново я гледаше объркан.

— Хората, при които си живял преди, са били майка, баща и малко бебе?

Кучето стоеше втренчено.

Както седеше на пода, облегнат върху седалката на канапето, Травис каза:

— Боже мой, изглежда сме изправени пред един истински случай на прераждане. Може би нашият Айнщайн си спомня, че е бил лекар, майка и бебе в някой предишен живот.

Нора не удостои това предположение с отговор.

— И то бебе, което свири на цигулка — отбеляза Травис.

Застанала върху коленете и ръцете си като куче, Нора стоеше на две-три стъпки, буквално лице в лице, срещу ретривъра.

— Е, виждам, че така не стигаме до никъде. Трябва да те накараме да правиш и нещо друго, а не само да свързваш картинките една с друга. Ще опитаме да ти задаваме въпроси за тях, а ти някак да им отговаряш.

— Дай му лист и молив — обади се Травис.

— Говоря сериозно — Нора започваше да губи търпение към забележките на Травис, но не и към кучето.

— Знам, че е сериозно — каза Травис, — но ми изглежда и смешно.

За миг тя отпусна глава като куче през летните горещини, а после изведнъж погледна Айнщайн и попита:

— Всъщност колко си умен, рошльо? Искаш ли да ни докажеш, че си гений? Искаш ли нашето възхищение и уважение да бъдат вечни? Трябва да направиш само едно нещо: научи се да отговаряш на моите въпроси просто с „да“ или „не“.

Кучето бе вперило поглед в нея с очакване.

— Ако отговорът на въпроса ми е „да“, махай с опашка — каза Нора. — Но само ако отговорът е „да“. Докато трае изпитът ти, ще се

наложи да избягваш въртенето ѝ просто по навик или защото си развълнуван. Ще я размахваш само ако искаш да кажеш „да“. А искаш ли да отговориш с „не“, излай веднъж. Само веднъж.

Травис отново се намеси:

— Две излайвания значат: „Предпочитам да си гоня котките по двора“, а три — „Донесете ми веднага бира «Бадуйзър»“.

— Не го обърквай — каза Нора рязко.

— Защо не? А той как ме обърква?

Кучето даже и не погледна Травис. Големите му кафяви очи внимателно и с търпение следяха Нора, докато отново обясни какво значи махване на опашка и лаене.

— А сега — продължи тя неотклонно, — да опитаме. Айнщайн, разбираш ли знаците за „да“ и „не“?

Ретривърът завъртя опашка пет-шест пъти и спря.

— Случайно съвпадение — не преставаше Травис. — Не значи нищо.

Нора се поколеба малко, докато придаваше на следващия си въпрос подходяща форма:

— Знаеш ли моето име?

Опашката се размаха кратко.

— Името ми... Елън ли е?

Кучето излая. Не.

— Името ми... Мери ли е?

Едно излайване. Не.

— Името ми... Нона ли е?

Кучето завъртя очи, сякаш искаше да я укори, че се опитва да го измами. Но не помръдна опашка. Излая веднъж.

— Името ми... Нора ли е?

Айнщайн размаха бясно опашката си.

Като се смееше от радост, Нора допълзя до кучето, приседна и го прегърна.

— Проклет да съм — каза Травис и също на четири крака тръгна към тях.

Нора посочи снимката, върху която ретривърът все още държеше едната си лапа.

— Защо реагира на тази картинка — защото ти напомня за семейството, при което си живял ли?

Едно излайване. Не.

— Заради жената ли?

Не.

— Заради мъжа с бяла лекарска престилка?

Силно въртене на опашка: Да, да, да.

— Значи е живял при някой доктор — реши Нора. — Може би ветеринар.

— Или пък учен — каза Травис, следвайки посоката на мисли, която някаква интуиция му подсказваше.

При споменаването на учен, Айнщайн каза „да“ със завъртане на опашка.

— Изследовател — продължи Травис.

Да.

— В лаборатория — допълни той.

Да, да, да.

— Ти лабораторно куче ли си? — попита Нора.

Да.

— Опитно животно — каза Травис.

Да.

— И затова си толкова умен.

Да.

— Защото с тебе са направили нещо.

Да.

Сърцето на Травис биеше лудо. За Бога, те наистина разговаряха, и то с точни понятия и без догадки, не като онази вечер, когато двамата с Айнщайн общуваха чрез бисквитите, подредени от кучето във формата на въпросителен знак. В сегашния разговор ставаше дума за съвсем конкретни неща. Тримата тук си говореха точно както човеци — е, почти говореха — и като че ли изведнъж всичко наоколо се промени завинаги. Нищо не можеше да остане същото в един свят, където хора и животни вече имаха равностоеен (макар и различен) разум, а животът им придобиваше еднаква ценност и в него те трябваше да притежават равни права, да споделят близки мечти и надежди. Е добре, да речем, че пресилва нещата. Не всички животни се бяха сдобили изведнъж със съзнание и разум, подобни на човешките; да, ставаше дума само за едно куче, опитно животно, може би единственото на земята. Но, Господи. Господи. Травис гледаше с

трепет към ретривъра и по тялото му полази студена тръпка — но не от страх, а от изумление.

Нора се обърна към кучето и в гласа ѝ се чувстваше същият трепет, който преди малко направи Травис безмълвен.

— Те не те оставиха просто да си тръгнеш, нали?

Едно излайване. Не.

— Избягал ли си?

Да.

— Оня вторник ли, когато те открих в гората? — попита Травис.
— Току-що ли беше избягал?

Айнщайн нито излая, нито помръдна опашка.

— Или бяха минали няколко дни?

Кучето започна да вие.

— Той сигурно има някакво чувство за време — каза Нора, — защото почти всички животни следват естествения ритъм на деня и нощта, нали е така? Усещат времето по инстинкт, нещо като биологичен часовник. Но той вероятно няма никакво понятие за календарните дни. Всъщност не разбира, че ние делим времето на дни, седмици и месеци, затова не може да отговори на въпроса ти.

— Ето нещо, на което трябва да го научим — реши Травис.

Айнщайн лудо завъртя опашка.

Нора каза замислено:

— Избягал...

Травис разбираше какво си мисли тя. Обърна се към Айнщайн:

— Ще те търсят, нали?

Кучето зави и размаха опашка — което Травис схвана като „да“, но казано с особена тревога.

[1] Голяма концертна зала в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Един час след залез-слънце Лемюъл Джонсън и Клиф Соумз пристигнаха в Бордо Ридж, ескортирани от две коли на НУС без отличителни знаци, возещи осем агенти на федералното управление. Прашната улица в центъра на недостроения квартал беше пълна с автомобили — най-много бяха черно-белите на полицейските оперативни работници, а до тях — колите и микробуса на следствената служба.

Лем бе слисан и от бързата реакция на репортерите. Журналисти от пресата и телевизионни екипи с миникамери стояха зад полицейския кордон на неголямо разстояние от очевидното място на убийството. Като прикри тихомълком подробностите за смъртта на Уес Далбърг в каньона Свети Джим, свързаните с това убийства на учени от Банодайн и чрез провеждането на агресивна кампания за дезинформация, НУС успя да запази в тайна от пресата връзката между тези събития. Лем се надяваше, че полицаите от кордона са измежду най-доверените хора на Уолт Гейнз и ще останат непреклонни пред упорството на репортерите докато бъде измислена някоя убедителна версия.

Полицаите вдигнаха бариерите, за да пропуснат колите на НУС през кордона и ги поставиха пак.

Лем паркира на края на улицата, зад къщата, където бе извършено престъплението. Остави Клиф Соумз да информира накратко другите агенти за задачите им и тръгна към недовършената къща, която, изглежда, беше център на вниманието.

Радиостанциите на патрулните коли засипваха горещия нощен въздух с позивни, неразбираеми думи, пиукане, съскане и щракане от статичното електричество, сякаш целият свят бе поставен в нажежена космическа пържилня.

Върху триножници бяха поставени преносими прожектори, които заливаха предната част на къщата с ярка светлина за улеснение на разследването. Лем се почувства като на гигантска снимачна площадка. Хиляди нощни пеперуди пърхаха и пикираха в лъчите на прожекторите. Уголемените им сенки се стрелкаха по прашната земя.

В компанията на своята собствена издължена сянка, Лем прекоси засипания с отпадъци двор пред къщата. Откри, че вътре има допълнително осветление. Белите стени отразяваха ослепителната светлина. Двамината млади служители на следствения отдел изглеждаха бледи и запотени в ярките лъчи. Не се различаваха от тях и бързо действащите специалисти на Научния отдел при следствието.

От друга част на къщата, някъде отзад, проблесна фотографска светкавица — веднъж, два пъти. Коридорът изглеждаше претъпкан с хора, затова Лем стигна дотам през хола, столовата и кухнята.

Изправеният силует на Уолт Гейнз се виждаше едва зад светлината на последния прожектор. Но даже и в сянката личеше, че изпитва силна мъка и яд. Очевидно съобщението за убийството на помощник-шерифа го бе заварило у дома, защото носеше изцапани маратонки, омачкани жълто-кафяви панталони и риза на кафяви и червени карета с къси ръкави. Въпреки своя внушителен ръст, бичия си врат, мускулестите ръце и огромни длани, в тези дрехи и с приведените си рамене, сега Уолт приличаше на малко момче, загубило родителите си.

От малката столова Лем не можеше да види тялото зад приведените лаборанти в сервизното помещение. Каза на шерифа:

— Съжалявам, Уолт. Ужасно съжалявам.

— Името му беше Тийл Портър. Приятели сме с баща му Ред Портър от двайсет и пет години. Ред се пенсионира едва миналата година. Сега как да му кажа? Господи. Няма как, щом сме толкова близки, трябва да го сторя аз. Тоя път не мога да прехвърля топката на друг.

Лем знаеше добре, че Уолт никога не прехвърляше „топката на друг“, когато убиеха някой от неговите мъже по време на служба. Той винаги лично посещаваше семейството, съобщаваше лошата новина и оставаше с тях докато преодолеят първоначалния шок.

— Почти загубих двама — продължаваше Уолт. — Другият не е на себе си от ужас.

— Тийл как...?

— Разкъсан като Далбърг. Обезглавен.

„Чуждият“ — реши Лем. Вече нямаше никакво съмнение в това.

Вътре също имаше нощни пеперуди, които се блъскаха върху стъклото на прожектора пред Лем и Уолт.

Гласът на Уолт прозвуча гневно, когато каза:

— Не успяхме да намерим... главата му. Как да кажа на баща му, че главата на Тийл я няма?

На това Лем не можа да отговори.

Когато Уолт го погледна, в очите му имаше решителност:

— Вече не можеш да ме изтласкаш съвсем встрани от цялата работа. Не и след като един от мъжете ми е мъртъв.

— Уолт, тайнствеността около моето управление не е случайна. По дяволите, даже броят на лицата в списъците за заплати е секретна информация. А твоята служба е длъжна да осведомява всякакви репортери. За да знаят как да действат в случая, трябва да кажем на вашите хора какво точно търсят. А това значи да разкрием тайни на националната отбрана пред голяма група полицейски служители...

— Всички твои подчинени знаят за какво става дума. — Прекъсна го Уолт.

— Да, но моите хора са подписали клетвени декларации за запазване на тайна, минали са през обстойни проверки за благонадеждност и са обучени да държат устите си затворени.

— Моите подчинени също могат да пазят тайна.

— Сигурен съм, че могат — внимателно лавираше Лем. — Сигурен съм, че не разговарят извън службата за обичайните случаи. Но това не е обикновен случай. Не, това трябва да си остане в нашите ръце.

Уолт каза:

— Подчинените ми могат да подпишат декларации за запазване на тайна.

— Да, но ще се наложи да проверяваме внимателно миналото и надеждността на всеки служител в твоя район, и то не само на помощник-шерифите и оперативните работници, а дори и на чиновниците в архива. Това ще се проточи седмици и месеци.

Уолт погледна през кухнята към отворената врата на столовата и видя Клиф Соумз и още един агент на НУС да разговарят с двама помощник-шерифи в съседната стая.

— Поемате разследването още от минутата, когато сте пристигнали, нали? И то преди да говорите с мене за това?

— Да. Трябва да се убедим, че твоите хора разбират колко е важно да не споменават нищо за видяното тук тази вечер, даже и пред

собствените си съпруги. Длъжни сме да обясним на всеки от тях точния текст на федералния закон, за да сме сигурни, че са наясно с глобите и сроковете затвор.

— Пак ли ме заплашваш с пандиза? — попита Уолт, но този път в гласа му нямаше шеговити нотки, както при разговора им преди дни в гаража на клиниката „Сейнт Джоузеф“ след като видяха Трейси Кийшън.

Лем беше потиснат не само от смъртта на заместник-шерифа, но и от клина, който този случай вбиваше в отношенията му с Уолт.

— Не искам никой да влиза в затвора. Точно затова трябва да бъда убеден, че разбират последствията...

Уолт се намръщи и каза:

— Ела с мене.

Лем го последва до една патрулна кола пред къщата.

Седнаха на предните седалки. Затвориха всички врати, а Уолт застана зад волана.

— Затвори прозорците, за да не ни вижда и чува никой.

Лем възрази, че ще се задушат в тая горещина без проветряване. Но даже в тъмното виждаше гнева в очите на Уолт, който всеки момент щеше да избухне, и разбра, че в момента е като човек, залят с бензин и държащ в ръка горяща свещ. Вдигна прозореца си.

— Така е по-добре — каза Уолт. — Сами сме. Нека не разговаряме като районен директор на НУС и шериф, а като стари другари. Приятели. Сега ми разкажи всичко за тази история.

— По дяволите, Уолт, не мога.

— Ако сега ми кажеш всичко, ще стоя настрана от случая. Няма да се меся.

— Така или иначе ще стоиш настрана. Длъжен си.

— Проклет да съм, ако постъпя така — отвърна Уолт ядосано. — Още сега мога да сляза и да отида при онези чакали ей там — предната част на колата бе насочена към преносимите бариери по края на Бордо Ридж и Уолт посочи през пращното стъкло тълпите репортери, чакащи зад тях. — Мога да им кажа, че в лабораториите Банодайн са работили по отбранителна програма, но тя се изплъзнала от контрол, да им кажа, че някой или нещо странно е избягало оттам въпреки мерките за сигурност и сега убива хора на свобода.

— Направиш ли това — каза Лем, — не само хвъркваш в пандиза. Ще загубиш своята работа и ще съсипеш цялата си кариера.

— Не мисля така. В съда ще твърдя, че е трябвало да избирам дали да наруша националната сигурност или да предам интересите на хората, които са ме избрали на поста ми в окръга. Ще твърдя, че в този момент на криза е било наложително да поставя сигурността на местните хора над съображенията на военните бюрократи във Вашингтон. Убеден съм, че почти всеки съд ще ме оправдае. И не само няма да вляза в затвора, но на следващите избори ще спечеля с още повече гласове от преди.

— Мамка му — изруга Лем, защото знаеше, че Уолт е прав.

— Ако сега ми кажеш за какво става дума и ме убедиш, че твоите хора могат да се справят с положението по-добре от моите, няма да се меся във вашата работа. Но ако не ми кажеш, ще отида и ще разкажа всичко на пресата.

— С това нарушавам своята клетва. Поставям врата си в примката.

— Никой няма да разбере, че си ми казал.

— Така значи? За бога, добре де, Уолт, защо ме поставяш в толкова неудобно положение, само за да удовлетвориш любопитството си?

Уолт изглеждаше обиден:

— Не става дума за нещо толкова незначително, взели те мътните. Това не е просто любопитство.

— А какво тогава?

— Един от моите хора е мъртъв!

Лем се отпусна върху облегалката на седалката, затвори очи и въздъхна. Уолт трябваше да знае защо от него искат да се откаже от отмъщение за убийството на един от верните му мъже. Неговото чувство за дълг и достойнство не би му позволило да се оттегли, ако не знае поне това. Искането му имаше доста сериозни основания.

— Да отивам ли при репортерите ей там? — тихо попита Уолт.

Лем отвори очи и избърса с ръка мокрото си лице. Въздухът в колата беше неприятно топъл и влажен. Искаше да свали прозореца. Но от време на време покрай колата минаваха хора, излизащи или влизащи в къщата, а той не можеше да рискува някой да дочуе даже и дума от това, което смяташе да каже на Уолт.

— Прав беше, че се насочи към Банодайн. От няколко години те провеждат изследвания за отбраната.

— Биологическа война ли? — попита Уолт. — Използване на преструктурирана ДНК за създаване на нови гадни вируси?

— Сигурно и това — отговори Лем. — Но бактериологическата война няма нищо общо с този случай, а аз смятам да ти кажа само за изследванията, свързани с нашите проблеми тука.

През прозорците едва се виждаше. Уолт запали двигателя. Стъклата продължиха да се запотяват, защото колата нямаше климатична инсталация, но даже лекият полъх от вентилационните отвори, макар влажен и топъл, беше добре дошъл.

Лем продължи:

— Всъщност те имат няколко изследователски програми под общото наименование „Проект Франсис“. По името на Свети Франциск Асизки.

Уолт каза, като премигваше от учудване:

— Кръстили са военен проект на името на светец?

— Подходящо е — увери го Лем. — Свети Франциск е можел да разговаря с птици и други твари. А в Банодайн доктор Дейвис Уедърби ръководеше програма, чиято цел е осъществяването на общуване между човека и животните.

— Изучаване езика на делфините — нещо такова ли?

— Не. Идеята беше да се приложат последните достижения на генното инженерство за създаване на животни с интелигентност от много по-висок порядък, способни на почти човешко мислене, животни, с които е възможно да общуваме.

Уолт очевидно не можеше да повярва и гледаше приятеля си с отворена уста.

Лем каза:

— Няколко екипа от учени провеждаха съвсем различни опити, включени в проекта Франсис, и всичките — субсидирани поне от пет години. Първо — кучетата на Дейвис Уедърби...

Доктор Уедърби бе работил със семенната течност и яйцеклетките на златни ретривъри. Избрал точно този вид кучета, защото от стотина години насам селекцията им ставала все по-съвършена. Основното в тази чистота било, че в най-добрите индивиди на породата почти всички наследствени заболявания и увреждания са

изчистени от генетичния код на животните, а това осигурявало на Уедърби здрави и пълноценни обекти за неговите експерименти. Освен това, ако в новородените кученца имало някакви отклонения, Уедърби можел по-лесно да различи естествените изменения от тези, които той самият би причинил като нежелан страничен ефект от неумелото боравене с генетичното наследство на животните, а така щял да се учи от собствените си грешки.

В течение на няколко години Дейвис Уедърби преследвал единствената цел да усъвършенства интелигентността на породата, без да предизвика изменения във външния вид. Той оплодявал стотици генетично изменени яйцеклетки на ретривър ин витро, после прехвърлял жизнените зародиши в утробите на женски кучета, които изпълнявали ролята на майки. Те износвали кученцата от епруветка докрай, раждали ги, а Уедърби изследвал младите животни за признаци на повишена интелигентност.

— Имаше адски много провали — каза Лем. — Печално смешни телесни мутации, които трябваше да се унищожат. Мъртвородени. Кученца, изглеждащи нормално, но с интелигентност, по-ниска от обикновената. В края на краищата Уедърби се занимаваше с генетично междувидово кръстосване и затова, сам разбираш, се получиха и някои доста ужасни резултати.

Погледът на Уолт беше застинал в предното стъкло, вече съвсем непрозрачно от влагата. Обърна се към Лем намръщен:

— Междувидово кръстосване? Какво искаш да кажеш?

— Ами, виждаш ли, той отделяше генетичните носители на интелигентността във видове, които са на по-високо стъпало от ретривъра...

— Например човекоподобни маймуни? Те са по-умни от кучетата, нали?

— Да. Маймуни... и човешки същества.

— Боже, Господи — възкликна Уолт.

Лем насочи струята от възтопъл въздух към лицето си, като премести решетката на един вентилационен отвор.

— Уедърби влагаше тоя чужд генетичен материал в генетичния код на ретривъри, като едновременно с това изхвърляше собствените им гени, ограничаващи тяхната интелигентност в рамките на кучешката.

Подобно нещо се стори невъзможно на Уолт и той се възпротиви:

— Но това не е възможно! Този генетичен материал, както го наричаш, той в никакъв случай не може да се прехвърля от един вид на друг.

— В природата това става непрекъснато — отговори Лем. — Генетичен материал често се пренася от един вид в друг, а носителят обикновено е някой вирус. Да кажем, че вирусът живее, например, в някоя малка индийска маймунка резус. Докато е в нея, той приема генетичния материал от клетките ѝ. Така придобитите маймунски гени стават част от самия вирус. А по-късно, ако вирусът зарази човек, той е способен да освободи гените на маймуната в организма на човека. Спомни си, да речем, за вируса на СПИН. Прието е схващането, че болестта СПИН е съществувала в латентен вид у някои маймуни и у хора десетки години, въпреки че в нито един от двата вида не се е развила; искам да кажа, били сме само преносители, без това, което носим, да ни разболява. Но изведнъж в организма на маймуните се случва нещо, някаква отрицателна генетична промяна, и някои от тях стават не само носители, но и жертви на СПИН. Те започват да умират от тази болест. И тогава, при преминаването на вируса у хора, той е пренесъл със себе си особения генетичен материал, който определя податливостта към заболяването и не след дълго човек също започва да се разболява. Ето как става това в природата. А в лабораторията всичко протича много по-бързо.

Страничните прозорци също започваха да се замъгляват, когато Уолт каза:

— Значи Уедърби наистина е успял да създаде куче с човешки ум?

— Това беше дълъг, бавен процес, той напредваше постепенно. Но преди малко повече от година кученцето-чудо се роди.

— И неговото мислене прилича на човешкото?

— Не само прилича, но може би е същото.

— И въпреки всичко изглежда като обикновено куче?

— Такива бяха изискванията на Пентагона. Мисля, че това много затрудни работата на Уедърби. Явно съществува някаква, макар и слаба, зависимост между мозъчния обем и интелигентността, затова Уедърби щеше да постигне този успех доста по-рано, ако можеше да създаде порода с по-голям мозък. Но ако мозъкът е по-голям, трябва и

черепът да е много по-обемист и с друга форма, а така кучето ще изглежда дяволски необикновено.

Междувременно всички прозорци станаха непрозрачни. Нито Уолт, нито Лем се опитаха да избършат замъглените стъкла. Без да виждат нищо извън колата, затворени в горещото, влажно и потискащо купе, те бяха съвсем откъснати от външния свят, в друго време и пространство, а тази обстановка бе странно благоприятна за техния разговор относно чудните и страшни актове на богоподобно сътворение, извършвани от генетичното инженерство.

Уолт попита:

— Пентагонът е искал куче, което прилича на куче, но мисли като човек. Защо?

— Помисли само за шпионските му възможности — отвърна Лем. — По време на война кучетата могат лесно да проникнат дълбоко във вражеската територия, да съберат данни за техниката и живата сила. И тогава интелигентните животни, с които е възможно някак да общуваме, се връщат при нас и ни разказват какво са видели или пък дочули от разговорите на врага.

— Да ни разкажат? Да не би да твърдиш, че можем да накараме кучетата да проговорят като че ли магарето Франсис или мистър Ед от приказките са оживели? Майната му, Лем, бъди по-сериозен!

Лем разбираше трудността, с която приятелят му приема тези невероятни възможности. Съвременната наука напредваше толкова бързо и всяка година се правеха тъй много революционни открития, че скоро за непосветените щеше да има съвсем малка разлика между приложенията им и магията. Твърде малко обикновени хора си представяха колко ще се промени светът през следващите двайсетина години, може би повече, отколкото от осемнадесети век досега. Науката напредваше с невероятна скорост и ако човек се опиташе да хвърли поглед дори към близкото бъдеще — както направи Уолт — чувстваше едновременно възторг и трепет, въодушевление и уплаха.

Лем каза:

— Всъщност генетичната промяна, която ще даде на кучето възможност да говори, изглежда не е невъзможна. Не зная, може би дори няма да е трудно. Но за да има животното нужния гласов апарат, съответния език и устни... това значи изцяло да се промени външният му вид, което не върши работа на Пентагона. Затова тези кучета не

биваше да говорят. Общуването с тях щеше да се осъществява чрез специално разработен символен език.

— Ама ти не се смееш — забеляза Уолт. — Това трябва да е някаква идиотска шега, но защо не се смееш?

— Помисли за това — продължи Лем търпеливо. — Представи си, че... в мирно време президентът на Съединените Щати подарява на съветския Първи едногодишен златен ретривър — дар от американския народ. Представи си как кучето се разхожда из дома и канцеларията на Първия, посветено в най-тайните разговори на партийните лидери в СССР. А от време на време, да речем през няколко седмици или месеца, то може да се изплъзне навън през нощта, да посети някой агент на Щатите в Москва, който ще го разпита...

— Ще го разпитва? Това е лудост! — каза Уолт и се засмя. Но смехът му прозвуча остро, пресилено и много нервно, което подсказва на Лем, че неверието на шерифа бързо се изпарява, въпреки че здравият му разум намираше опора в него.

— Опитвам се да ти кажа, че всичко това е възможно, че такова куче действително беше заченато чрез изкуствено оплождане на генетично променена яйцеклетка от генетично променени сперматозоиди, а после бе износено и родено от друга женска. И след една година живот между стените на лабораторията в Банодайн, някъде в ранното утро на понеделник, 17 май, това куче избяга чрез цяла поредица невероятно умни действия, като дори изигра хитро алармената охранителна система.

— И сега е на свобода?

— Да.

— Значи то е убило...

— Не — отговори Лем. — То е безобидно, любвеобилно, чудесно животно. Аз присъствах, когато Уедърби работеше с ретривъра в лабораторията. И аз общувах с него, макар и малко. Ако сме честни пред Бога, Уолт, не е възможно човек да стане свидетел на умните действия на това същество, творение на Уедърби, и да не изпита огромна надежда за бъдещето на тоя окаян човешки род.

Уолт го гледаше втренчено, без да разбира.

Лем търсеше думи, които могат да предадат какво е означавало кучето за него. А когато откри начин да изрази чувствата си, гърдите

му се свиха от вълнение:

— Виж... искам да кажа, щом хората могат да създават подобни удивителни неща, да подарят на света такова чудо, значи нашият живот има някаква действителна стойност, независимо от твърденията на разни песимисти и привърженици на схващания за близкия край на света. Ако сме способни да направим това, то у нас съществува силата Божия и може би някой ден ще постигнем и Божията мъдрост. Ние сме не само творци на оръжия, но и творци на живот. Щом успяваме да превърнем представители на други видове в равни нам, в нов разумен род, с който ще споделяме света си... то човешките религии и философии вече никога няма да останат същите. Чрез промяната на един ретривър променяме самите себе си. Като даряваме кучето с по-висше съзнание, ние неизбежно извисяваме нашия собствен светоглед.

— Господи, Лем, говориш като проповедник.

— Така ли? Това е защото съм имал повече време за размисъл от тебе. След време ще разбереш какво значат думите ми. И ще започнеш да го усещаш — това невероятно чувство, че човеците са на път да станат божества — и че го заслужават.

Уолт Гейнз изучаваше с поглед формите, които кондензираната пара рисуваше върху стъклата. Каза на Лем:

— Това, което говориш, може и да е истина. Може би наистина сме пред прага на нов свят. Но все още трябва да живеем в стария и да се оправяме в него. И така — щом не е било кучето — то кой уби моя помощник?

— Вечерта, когато от Банодайн се измъкна кучето, оттам избяга и нещо друго — отговори Лем. Над възвишените му мисли изведнъж падна сянка, защото трябваше да признае за тъмната страна на проекта „Франсис“. — Наричаха го „Другия“.

Нора вдигна с ръка списанието, на чиято страница един автомобил беше оприличен на тигър в желязна клетка. Обърна се към Айнщайн:

— Е добре. Да видим какво още ще ни обясниш. Виж тази снимка. Какво привлече вниманието ти в нея — колата ли?

Айнщайн излая веднъж: Не.

— Да не би да беше тигърът? — попита Травис.

Едно лаене.

— Клетката ли? — каза Нора.

Айнщайн завъртя опашка: Да.

— Избра тази картинка, защото са те държали в клетка, така ли? — попита Нора.

Да.

Пълзейки, Травис се зарови из списанията по пода, докато намери снимката на отчаян затворник в килия. Отиде с нея при ретривъра и му каза, като я държеше пред него:

— А тази избра, защото килията прилича на твоята клетка, нали?

Да.

— И защото затворникът на снимката ти напомня твоето собствено настроение в клетката?

Да.

— Цигулката — сети се Нора. — Някой в лабораторията свиреше ли ти на цигулка?

Да.

— Чудя се, защо ли са го правили? — каза Травис.

На това кучето не можеше да отговори с просто да или не.

— А ти харесваше ли цигулката? — попита Нора.

Да.

— Значи поначало обичаш да слушаш музика?

— Да.

— А джаз обичаш ли?

Кучето нито залая, нито помръдна опашка. Травис се намеси:

— Той не знае какво е джаз. Сигурно никога не са му пускали такава музика.

— Харесваш ли рок-енд-рол? — продължаваше Нора.

— Едно излайване и едновременно с него — завъртане на опашка.

— А това какво може да значи? — учуди се Нора.

— Вероятно значи „и да, и не“ — отговори Травис. — Обича част от рок-енд-рол музиката, но не всичко.

Айнщайн размаха опашка за да потвърди извода на Травис.

— А класическа? — попита пак Нора.

Да.

Травис се усмихна:

— Значи, имаме си куче-сноб, така ли?

Да, да, да.

Нора се засмя с глас от радост, не остана по-назад и Травис, а Айнщайн ги душеше и ближеше въодушевен.

Травис се огледа за друга картинка, видя спортиста върху лента за тичане и я вдигна пред кучето.

— Мисля, че не са те пускали извън лабораторията. Но все пак са искали да бъдеш във форма. Така ли те тренираха? На лента за тичане?

Да.

Усещането, че си първооткривател, беше неописуемо. Травис не би изпитал по-силно вълнение, трепет и страхопочитание, дори да бе общувал с извънземен разум.

„Също като Алиса — падам в дупката на Белия Заек^[1]“ — каза си Уолт Гейнз, докато слушаше с тревога думите на Лем Джонсън.

Този нов свят — космически полети, домашни компютри, спътникови телефонни разговори, заводски роботи, а сега и биологично инженерство — още го нямаше, когато той се роди и израсна. За Бога, той беше дете по време на Втората световна война, а тогава нямаше даже реактивни самолети. Във времето, от което идеше, всичко бе някак по-просто — по пътищата се движеха огромни Крайслери с вертикални криле в задната част, тежки и плавни като ветроходи; телефоните имаха обикновени шайби с номера, а не бутони; часовниците — стрелки вместо цифрови екрани. В детството му още нямаше телевизия, а и никой не можеше да предрече, че докато е жив, опасността от ядрен апокалипсис ще се окаже реална. Чувстваше се като човек, престъпил невидима преграда, отделяща неговия свят от едно съвсем различно битие, в което времето тече по-бързо. Това царство на съвършените технологии можеше да радва и да плаши, а понякога предизвикваше и двете чувства едновременно.

Като сега.

Представата за куче, умно като човек, му приличаше на детска мечта, която го караше да се усмихва.

Но от онези лаборатории беше избягало и нещо друго — Чуждият — а при мисълта за него косите му настръхваха.

— Кучето нямаше име — продължи разказа си Лем Джонсън. — Това е съвсем в реда на нещата. Повечето учени, работещи с опитни животни, никога не ги кръщават. Ако му дадеш име, неизбежно започваш да виждаш в него някаква личност и характер, а това променя отношението към животното — вече не е възможно да си обективен в своите наблюдения колкото е нужно. Затова, докато не се убедиха в успеха, към който Уедърби се стремеше упорито от толкова време, кучето имаше само номер. Дори и след това, когато разбраха, че няма да е нужно да унищожават ретривъра като пореден провал, той си остана без име. Всички го наричаха просто „Кучето“, което бе достатъчно, за да го различават от останалите животни на Уедърби,

наричани само с номерата им. Както и да е, в същото време доктор Ярбек работеше по друга, съвсем различна програма на проекта „Франсис“ — и накрая тя също постигна известен успех.

Задачата на Ярбек била да създаде животно със силно увеличена интелигентност — но предназначено да придружава хората на война, както полицейските кучета придружават ченгетата в опасни предградия. Ярбек трябвало да изобрети звяр, който да бъде не само умен, но и смъртно опасен, ужасът на бойното поле — свиреп, ловък, хитър и достатъчно интелигентен да действа успешно и в джунглите, и в града.

Но, разбира се, то не бивало да е интелигентно колкото човека или кучето на Уедърби. Щяло да е чиста лудост да се създаде машина за убиване, умна като хората, които я използват и направляват. Всеки е чел „Франкенщайн“ или гледал някой от старите филми с Борис Карлоф, затова никой не подценявал опасностите, криещи се в изследванията на Ярбек.

След като решила да работи с маймуни и примати, защото притежават почти човешки ръце и са високо интелигентни по природа, Ярбек накрая се спряла на песоглавците като основен вид за своето зловещо творчество. Песоглавците били измежду най-умните примати, подходящ суров материал. Самата природа ги била направила добри и смъртно опасни бойци, с ужасяващи нокти и остри зъби, винаги готови да се бият жестоко за своята територия и войнствено настроени към тези, които смятат за свои врагове.

— Първото нещо, което Ярбек трябваше да промени в тялото на песоглавеца, бе да увеличи размера му, тъй че да може да застраши голям човек — обясни Лем. — Тя реши, че е нужно да е висок пет фута и да тежи поне сто — сто и десет фунта.

— Не е толкова много — каза Уолт.

— Достатъчно е.

— Аз например мога да премажа мъж с такъв ръст.

— Мъж — да. Но не и това нещо. То цялото е мускул, изобщо няма тлъстини и е много по-бързо от човека. Само си помисли как един добре насъскан петдесетфунтов булдог може да направи възрастен мъж на кайма и ще разбереш каква заплаха представлява Ярбековият войн със своето двойно по-голямо тегло.

Уолт виждаше на посребреното от пара предно стъкло като на филмов екран образите на жестоко убитите мъже: Уес Далбърг, Тийл Портър... Затвори очи, но все му се привиждаха мъртъвци.

— Да, добре, разбирам какво искаш да ми кажеш. Сто и десет фунта са напълно достатъчни щом става дума за нещо, създадено с цел да се бие и убива.

— Затова Ярбек създаде порода песоглавци, които израстваха по-големи. След това се заложи да променя другояче сперматозоидите и яйцеклетките на своите гигантски примати, като понякога използваше собствения им генетичен материал, а понякога вмъкваше гени от други видове.

Уолт каза:

— Скалпила е нещо от най-различни видове, също като при умното куче.

— Не мога да го нарека скалпване... но, да, нещо подобно. Ярбек искаше нейният войн да притежава огромна зъбата уста, която да прилича донякъде на челюстите на немска овчарка, даже на чакал, за да има място за повече зъби, а самите зъби да са по-големи, остри и леко извити, следователно трябваше да се уголеми главата на маймуната и изцяло да се промени лицевата структура, така че да се побере всичко. И без това се налагаше да има по-обемист череп заради увеличения размер на мозъка. За доктор Ярбек не съществуваха ограниченията, които не позволиха на Дейвис Уедърби да променя външния вид на кучето. Всъщност Ярбек стигна до извода, че колкото по-отвратително и кошмарно е творението й, толкова по-добър войн ще бъде то, защото няма само да дебне и убива, а ще тероризира враговете ни.

Въпреки влагата и горещия въздух, Уолт Гейнз усещаше във вътрешностите си някакъв студ, като че ли бе погълнал големи буци лед.

— Господи, нима Ярбек или който и да е там не разбираха, че това е престъпление срещу човешкия морал? Никой от тях ли не беше чел „Островът на доктор Моро“? Проклет да си, Лем, твой нравствен дълг е да разкажеш всичко на хората, да те чуят. Също и мой дълг.

— Нищо подобно — отрече Лем. — Разбирането, че знанието може да бъде добро и зло... е, това е чисто религиозно гледище. Да, действията могат да са морални и неморални, но на знанието не

можеш да поставиш такъв етикет. За учения, за всеки по-образован човек, цялото познание е морално неутрално.

— Но, по дяволите, в случая на Ярбек практическото му приложение не е морално неутрално.

Често прекарваха почивните си дни на верандата у Лем или у Уолт, пиеха бира „Корона“ и бистреха надълго големите световни проблеми — обичаха да говорят за това. Седейки в задния двор, ставаха философи. Мъдrecи на чаша бира, които се опиват от дълбокомислието на собствените си теории. А понякога ставаше така, че в своята полицейска работа се сблъскваха с моралните дилеми от неделния разговор; обаче Уолт не си спомняше друг път спорът им да е бил тъй пряко свързан с определен случай и толкова важен като сега.

— Практическото приложение е един от начините да се увеличи самото познание — каза Лем. — Ученият е длъжен да види как може да се използва и докъде може да доведе всяко откритие. А нравствената отговорност лежи на плещите на тези, които извеждат новите технологии извън лабораториите и ги използват за неморални цели.

— И ти вярваш на тези глупости?

За момент Лем се замисли.

— Да, струва ми се, че вярвам. Мисля си — ако трябваше учените да отговарят за всичките лоши последици от своята работа — те първо изобщо нямаше да се захващат с нея и не би имало никакъв прогрес. Щяхме да си стоим в пещерите.

Уолт извади една чиста кърпичка и започна да бърше лицето си — така спечели малко време за мислене. Причината не бе толкова в горещината и влагата. От представата за това, как Ярбековият войн броди из хълмовете на окръг Ориндж, по челото му избиваше хладна пот.

Искаше да съобщи всичко на обществеността, да предупреди нищо неподозиращите хора, че из техния свят броди на свобода нещо непознато и опасно. Но това значеше да даде коз в ръцете на новите лудити^[2], които щяха да използват образа на Ярбековия боец за създаване на масова истерия с цел прекратяване на всякакви изследвания върху измененията в структурата на ДНК. А по този начин вече бяха създадени нови сортове царевица и пшеница, издържащи на суша и бедни почви, което можеше да облекчи

заstraшените от глад страни; още преди години така бе изобретен изкуствен вирус, отделящ евтин инсулин. Ако отвореше уста пред обществото за чудовището на Ярбек, щеше да спаси един-два живота в близкото бъдеще, но би станал съучастник в лишаването на човечеството от ползата в чудесата на съвременната микробиология, а това можеше да струва загубата на десетки хиляди човешки живота в по-далечно бъдеще.

— Гадост — промърмори Уолт. — В тая работа трудно можеш да разбереш коя е добрата страна, нали?

Лем отвърна:

— Това прави живота ни интересен.

Уолт се усмихна кисело:

— По дяволите, точно сега ми стана толкова интересен, че изобщо не знам как да се оправя. Добре. Виждам — ще постъпим умно, ако покрием нещата. Освен това да се разприказваме, значи да подтикнем хиляди глупаци, любители на силните усещания, към търсене на онова нещо, а те или ще станат негови жертви, или ще се изпозастрелят помежду си.

— Точно така.

— Но моите хора ще помогнат всичко да остане скрито, ако самите те участват в търсенето.

Тогава Лем му каза за стоте мъже от военноморските сили, които продължаваха да се ровят из подножията на планината, облечени като цивилни, но със свършени електронни уреди за следене, а някои от тях — с големи ловни кучета.

— Вече имам на разположение повече хора, отколкото ти можеш да осигуриш и те правят всичко възможно. А ти ще направиш ли това, което трябва? Ще стоиш ли вън от играта?

Уолт се намръщи:

— Засега. Но искам да ме информираш непрекъснато.

Лем кимна:

— Добре.

— И трябва да те питам още нещо. Искам да зная защо го наричат Чуждия?

— Ще ти кажа. Кучето бе първото постижение, първото получено в лабораторията животно, което прояви необичайна интелигентност. Това бе второто. Само те двете бяха успешни: кучето

и онзи, другия. Отначало го наричаха така, сякаш това бе негово име, написано с главни букви — Оня Другия, но след време някой употреби Оня Чуждия, а това изглежда му подходеше повече. То не бе усъвършенствано Божие творение като кучето, то беше съвсем далеч от Божественото сътворение, беше му съвсем чуждо.

— Защо не го наричаха просто „песоглавеца“?

— Ами... защото се бе превърнало в нещо съвсем различно от тази маймуна. Не приличаше на нищо, което си виждал някога — освен в кошмар.

Уолт не харесваше изражението върху мрачното лице на своя приятел, в очите му. Реши да не настоява за по-точно описание на Чуждия; може би наистина не бе нужно да знае повече от това.

Затова попита:

— А убийствата на Хъдстън, Уедърби и Ярбек? Кой стои зад тях?

— Не знаем кой е човекът, дръпнал спусъка, но е сигурно, че е нает от Съветите. Те убиха още един учен от екипа в Банодайн, докато беше на почивка в Акапулко.

Уолт отново почувства, че се мъчи да преодолее оная невидима преграда, която сега го отделяше от един още по-непознат свят.

— Съветите? Съветите ли каза? А те как са влезли в играта?

— Мислехме, че те не знаят нищо за проекта „Франсис“ — отвърна Лем. — Но са научили някак. Очевидно са имали свой човек в Банодайн, който им е докладвал за всеки успех. А когато избяга кучето, а подир него и Чуждия, онзи е информирал руснаците и те явно са решили да се възползват от хаоса и да ни навредят още повече. Избиха всички ръководители на проекта — Ярбек, Уедърби и Хейнз, плюс Хъдстън, който вече не работеше в Банодайн, но преди също беше главно действащо лице. Мислим, че са направили това по две причини: първо — да обезглавят проекта „Франсис“ и по този начин да го спрат; второ — да ни затруднят в преследването на Чуждия.

— Това как ще ви затрудни?

Лем се отпусна тежко върху облегалката, сякаш раменете му натежаха от това, че мислеше и говореше за кризата.

— Като ликвидираха Хъдстън, Хейнз, особено Уедърби и Ярбек, Съветите ни лишиха от хората, познаващи най-добре мисленето на Чуждия и кучето, единствените, които могат да разберат къде биха се скрили тези животни и как можем да ги заловим отново.

— Съвсем ли сте сигурни, че е работа на Съветите?

Лем въздъхна:

— Не съвсем. Но моята основна задача не е тази — аз трябва да намеря кучето и Другия, а отделно от нас работи специална група, която се опитва да открие в убийствата, подпалването и кражбата на информация дирите на съветските агенти. За съжаление руснаците изглежда са използвали за ударите наемници извън техните собствени служби, затова не знаем къде да търсим убиеца. Тази част на разследването среща много спънки.

— А пожарът в Банодайн ден или два по-късно?

— Определено е палейж. Също съветска акция. Унищожени са всички документи на книга и електронни данни за проекта „Франсис“. Разбира се, отделно, на друго място, се пазеха резервни компютърни дискове... но информацията върху тях също беше изтрита някак.

— Пак ли Съветите?

— Така смятаме. Ръководителите на проекта „Франсис“ и цялата им документация са унищожени, а това ни поставя в пълна неизвестност като се опитваме да разберем как разсъждават кучето и Чуждият, къде може да са отишли и какво трябва да направим, за да ги подмавим и уловим.

Уолт поклати глава:

— Никога нямаше да помисля, че е възможно да съм на страната на руснаците, но да поставиш край на този проект ми се струва много добра идея.

— Не си мисли, че са невинни като ангели. Доколкото знам, и те разработват подобен проект в лаборатории някъде в Украйна. Не се съмнявам също, че и нашите служби работят усърдно за унищожаването на техните документи и хора, както те сториха с нашите. Както и да е, за Съветите няма по-добър подарък от възможността Чуждия да се развилнее в някое мирно предградие, като изкорми две — три домакини или откъсне със зъби главите на няколко малки дечица, защото ако това се повтори няколко пъти... е, тогава всички последствия ще се стоварят на наш гръб.

Да откъсва със зъби главите на малки дечица? Господи.

Уолт потрепери и попита:

— Вероятно ли е да се случи такова нещо?

— Не много. Чуждият е ужасно агресивен — в края на краищата затова е измислен — и особено много мрази своите създатели, нещо, което Ярбек не очакваше и се надяваше да промени в следващите поколения. На Чуждия му доставя огромно удоволствие да ни разкъсва. Но освен това има достатъчно ум да разбере, че всяко ново убийство подсказва къде се намира. Тъй че няма да излива омразата си твърде често. Повечето време ще се придържа към ненаселени райони и ще се придвижва главно през нощта. Само понякога, вероятно от любопитство, е възможно да се отбие до извънградските къщи по източния край на окръга...

— Както направи в имението на Кийшън.

— Да. Но съм готов да се обзаложа, че не е отишъл там да убива когото и да е. Чисто и просто от любопитство.

Той не иска да го заловим преди постигането на основната си цел.

— Която е?

— Да открие и убие кучето — каза Лем.

Уолт беше изненадан.

— Защо му трябва да убива кучето?

— Всъщност не знаем — отговори Лем. — Но още в Банодайн той изпитваше свирепа омраза към него, даже по-силна от омразата към хората. Докато Ярбек работеше с него, създавайки символен език за предаване на сложни понятия, Чуждия няколко пъти изрази желание да убие и разкъса кучето, но изобщо не пожела да обясни защо. Той беше завладян от тази мания.

— И ти мислиш, че сега преследва ретривъра?

— Да. Защото имаме доказателства, че кучето първо е избягало от лабораториите и бягството му е влудило Чуждия. Държаха звяра в голяма клетка в помещенията на Ярбек и всичко, което му принадлежеше — дюшек за спане, много приспособления за обучение, играчки — беше разкъсано и разхвърляно из клетката. А след това, когато очевидно проумя, че кучето ще му се изплъзне завинаги, ако той самият не успее да избяга оттам, Чуждият реши да използва умствените си възможности и, Бог ми е свидетел, намери начин да се измъкне.

— Но кучето е тръгнало доста по-рано и сигурно е успяло да се отдалечи...

— Между него и Чуждия съществува някаква връзка, която никой не можеше да разбере. Умствен контакт. Инстинктивно усещане на чуждото присъствие. Не знаем със сигурност обсега, в който действа, но считаме, че е възможно тази връзка да е достатъчно силна, така че взаимното им преследване е възможно и на доста голямо разстояние. Това явно е някаква наченка на митичното шесто чувство, получена като допълнителен резултат от изкуствено увеличената интелигентност при изследванията и на двамата — Ярбек и Уедърби. Но не сме сигурни. Само гадаем. Има дяволски много неща, които не разбираме.

Двамата мъже стояха мълчаливи известно време.

Влагата и теснотата в купето вече не им бяха съвсем неприятни. При всичките дебнещи опасности на съвременния свят, замъгленото от пара затворено пространство на колата изглеждаше като уютно и сигурно убежище.

Въпреки че не искаше да задава повече въпроси, защото се страхуваше от възможните отговори, Уолт все пак каза:

— Сградите на Банодайн са охранявани от свършени системи за сигурност. Тяхното предназначение да не допускат вътре хора без специално разрешение, а сигурно е още по-трудно да се измъкнеш оттам. Но все пак и кучето, и Чуждият са успели да избягат.

— Да.

— И очевидно никой не е предполагал, че това е възможно. Което значи, че и двамата са по-умни, отколкото са мислели всички.

— Да.

Уолт продължи:

— Що се отнася до кучето... е, даже и да е по-умно, отколкото са го смятали, какво от това? Нали било дружелюбно.

Лем, който досега гледаше през съвсем непрозрачното предно стъкло, най-сетне срещна погледа на Уолт.

— Така е. Но ако Чуждият се окаже по-умен... ако умствените му възможности са почти като човешките, залавянето му ще се затрудни още повече.

— Почти... или съвсем като човешките.

— Не. Това не е възможно.

— Или дори по-големи — предположи отново Уолт.

— Не. Не може да е така.

— Не може?

— Не.

— Определено не може?

Лем въздъхна, започна да трие уморено очи и не каза нищо. Не искаше да лъже повече най-добрия си приятел.

[1] Оттам започват приключенията на Алиса в Страната на чудесата от известната приказка на Луис Карол. — Б.пр. ↑

[2] Последователи на работническо движение във Великобритания от XVIII в., които разбивали фабричните машини, виждайки в тях причината за лошия си живот. — Б.пр. ↑

Нора и Травис разпитаха Айнщайн за всички снимки една по една и така научиха за него малко повече. С едно излайване или лудо махане на опашка той отговори на доста въпроси и успя да потвърди, че е избрал рекламите на компютри, тъй като му напомнят компютрите в лабораторията, където е бил затворен. А снимката на четирима младежи, играещи с плажна топка на пъстри ивици, бе харесал, защото единият от учените очевидно бе използвал подобни топки с различни размери в тест за интелигентност, който много се бе понравил на Айнщайн. Не успяха да разберат причината за интереса му към папала, пеперудите, Мики Маус и много други неща, но само защото не улучиха подходящите въпроси с отговор „да“ или „не“, които да им дадат нужното обяснение.

Добре ако не успееш да разберат значението на някоя снимка след стотици въпроси, непрекъснатото откриване на нови неща ги държеше в радостно напрежение, защото постигнатият успех бе напълно достатъчен да им дава нови сили. Настроението им се помрачи единствено, когато се опитаха да разпитат Айнщайн за изображението на демона от новия филм на ужасите. Той се развълнува силно. Сви опашка между задните си крака, озъби се и заръмжа силно и гърлено. Няколко пъти опита да се скрие от снимката, като се шмугваше зад канапето или в съседната стая и оставаше там една-две минути, преди да се появи отново и с огромно нежелание да чуе останалите въпроси; при това почти непрекъснато трепереше, докато го питаха за чудовището от филмовото списание.

Най-накрая, след като бе опитвал десет минути да определи причината за ужаса на кучето, Травис посочи с пръст въображаемото чудовище с огромна челюст, остри зъби, злокобно светещи очи, и каза:

— Ти може би не разбираш, Айнщайн. Това от картинката не е истинско, живо същество. То е някакво измислено привидение от филм. Разбираш ли какво значи измислено, въображаемо?

Айнщайн завъртя опашка:

Да.

— Добре тогава, това е само едно въображаемо чудовище.

Едно излайване:

Не.

— Измислено, фалшиво, неистинско, просто човек в ужасен гумен костюм — добави Нора.

Не.

— Да — каза Травис.

Не.

Айнщайн отново опита да се скрие зад канапето, но Травис го сграбчи за нашийника и го задържа.

— Да не би да твърдиш, че си виждал подобно нещо?

Кучето вдигна очи, за да не гледа картинката, обърна се към Травис, започна силно да трепери и скимти.

Тъжната нотка на дълбок страх в тихия звук, издаван от Айнщайн и смътната тревога в очите му развълнуваха Травис толкова, че той се изненада. Държеше нашийника с една ръка, а другата бе поставил на гърба на кучето и с нея усещаше как тялото му се тресе — и изведнъж самият Травис започна да трепери. Силната уплаха на Айнщайн преминаваше у него и през главата му мина налудничава мисъл: „Бога ми, той наистина е виждал нещо подобно“.

Усещайки промяната в поведението на Травис, Нора каза:

— Какво има?

Вместо да ѝ отговори, той повтори въпроса, на който Айнщайн още не беше отговорил:

— Твърдиш ли, че си виждал такова нещо?

Да.

— Нещо, което прилича досущ на този демон?

Излайване и завъртане на опашка: И да, и не.

— Нещо, което прилича поне малко на него?

— Да.

Травис пусна нашийника и погали кучето по гърба, като се опитваше да го успокои, но Айнщайн продължаваше да трепери.

— Затова ли стоиш до прозореца като на стража през някои нощи?

Да.

Объркана и уплашена от състоянието на кучето, Нора също започна да го гали.

— Аз мислех, че се тревожиш дали няма да те открият хората от лабораторията.

Айнщайн излая веднъж.

— Не се ли страхуваш, че хората от лабораторията ще те намерят?

И да, и не.

Травис каза:

— Повече те е страх да не... те открие това, другото.

Да, да, да.

— Това ли е съществото, което срещнахме оня ден в гората, което ни преследваше, по което стрелях? — попита Травис.

Да, да, да.

Травис погледна Нора. Беше намръщена.

— Но това е само чудовище от филм. В действителност не съществува нищо, което даже малко да прилича на него.

Айнщайн притича през стаята, душейки натрупаните снимки и се спря пред рекламата на Синия Кръст, представяща лекар, майка и малко бебе в болнична стая. Донесе списанието пред тях и го пусна на пода. Долепи нос до лекаря на картинката, погледна Нора, после Травис, пак долепи нос до лекаря и накрая вдигна поглед в очакване.

— Преди малко — започна Нора — ни каза, че докторът представлява учените от твоята лаборатория.

Да.

Тогава Травис каза:

— Значи искаш да ми кажеш, че ученият, който е работил с тебе, знае какво беше онова нещо в гората.

Да.

Айнщайн отново се зарови в снимките, като този път се завърна с рекламата на кола, поставена в клетка. Сложи нос върху решетката; после, доста колебливо, го долепи до изображението на демона.

— Да не би да твърдиш, че онова нещо от гората живее в клетка? — попита Нора.

Да.

— По-вероятно е, мисля — обади се Травис, — да ни казва, че то е било в клетка някога, че той го е виждал в клетка.

Да.

— В същата лаборатория, където самият ти си живял в клетка?

Да, да, да.

— Още едно опитно животно? — каза Нора.

Да.

Травис изучаваше с поглед снимката на чудовището, огромното му чело и жълтите очи, светещи дълбоко под него, издълженият като муцуна нос и устата с много лъщящи зъби. Най-накрая проговори:

— Това да не е било... несполучлив експеримент?

И да, и не — отговори Айнщайн.

Съвсем полудяло от страх при този разговор, кучето изтича през стаята до външния прозорец, подскочи, постави предните си лапи върху рамката и впери поглед в настъпващата над Санта Барбара вечер.

Нора и Травис, седяха на пода сред множество отворени списания и книги, доволни от успеха си, започващи да усещат изтощението, което досегашните им вълнения бяха скрили — и объркани се усмихваха един на друг.

Нора каза тихо:

— Мислиш ли, че Айнщайн е способен да лъже, да си измисля налудничави истории като малките деца?

— Не знам. Могат ли кучетата да лъжат, или това е чисто човешка способност? — той се засмя на собствения си безсмислен въпрос, но продължи: — Могат ли кучетата да лъжат? Могат ли мишките да се избират за президенти? Кравите пеят ли?

Нора беше много симпатична, когато също се засмя:

— Патоците танцуват ли степ?

В пристъпа на глупав смях — с който се отърсваха от тежестта на интелектуалното и емоционално общуване с куче, умно като Айнщайн, от самата мисъл за това, което са сторили — Травис каза:

— Веднъж видях един паток да потраква с подметки.

— Хайде бе!

— Истина. Във Вегас.

Нора каза през смях:

— В кой хотел беше концертът?

— В „Сийзърс Палъс“. Можеше също и да пее.

— Патокът ли?

— Да. Няма ли да ме питаш за името?

— Как му беше името?

— Сами Дейвис Младши — Патокът — каза Травис и пак избухнаха в смях. — По него време той беше толкова известен, че даже не си правеха труда да изпишат на плакатите цялото му име. Хората и така разбираха чий е концертът.

— А какво пишеха — само „Сами“ ли?

— Не. Само „Младши“.

Айнщайн се върна от прозореца и ги загледа с вирната глава, като се опитваше да разбере защо така са полудели.

Обърканото изражение на ретривъра се стори на Травис и Нора най-смешното нещо, което са виждали в живота си. Облегнаха се един на друг, прегърнаха се и продължиха да се смеят като откачени.

С подигравателно сумтене ретривърът се върна до прозореца.

Когато постепенно започнаха да идват на себе си и смехът им поотслабна, Травис изведнъж разбра, че е прегърнал Нора, че нейната глава е върху рамото му, а телата им се допират тъй, както не смееха да си позволят преди. Косата ѝ ухаеше на свежест и чистота. Той чувстваше как от нея се излъчва топлина. Изведнъж усети, че я желае силно, знаеше, че ще я целуне, когато вдигне глава от неговото рамо. Само след миг тя го погледна и той направи това, което беше сигурен, че ще направи — целуна я — и тя също го целуна. За момент тя сякаш не разбираше какво става, какво означава това; направи го като че ли беше някаква случайност, приятна и съвсем невинна, не страстна целувка, а от приятелство и голяма обич. Но тогава целувката стана друга и устата ѝ изведнъж се отпусна. Тя започна да диша бързо, ръката ѝ стисна неговото рамо и се опита да го привлече по-близо. Застена тихо от желание, но самият ѝ глас сякаш я събуди от някакъв сън. Внезапно застина, осъзнала, че се намира в обятията на мъж, а красивите ѝ очи се разшириха от учудване — и страх — от това, което почти се случи. Травис веднага се отдръпна, защото инстинктивно усети, че моментът не е подходящ, че не всичко е точно както трябва. Когато започнеха да правят любов, трябваше да го направят съвършено, без колебания и без да мислят за друго, защото после цял живот щяха да си спомнят този първи път, а споменът не можеше да е друг, освен светъл и радостен — спомен, който ще съживяват хиляди пъти, до дните на старостта. Въпреки че не му беше сега времето да изрича с думи бъдещите си намерения и да се кълне в тях, Травис не се съмняваше, че той и Нора Девън ще прекарат живота си заедно,

изведнъж му стана ясно, че последните дни е знаел всичко това, макар и подсъзнателно.

След няколко секунди неловко мълчание те се отделиха един от друг — всеки се опитваше да реши дали трябва да говори за внезапната промяна в отношенията им — и Нора най-накрая каза:

— Той още е до прозореца.

Айнщайн бе залепил ноздри върху стъклото, впил поглед в тъмното.

— Възможно ли е да казва истината? — учуди се на глас Нора. — Наистина ли от тая лаборатория е избягало и нещо друго, нещо толкова страховито?

— Щом са успели да създадат куче, умно като него, защо да не създадат и нещо още по-невероятно. А и онзи ден в гората наистина имаше нещо.

— Но, сигурна съм, няма опасност то да го открие. След като си го довел толкова далеч на север.

— Няма опасност — съгласи се Травис. — Не мисля, че Айнщайн разбира колко е далеч от мястото, където го намерих. Каквото и да е имало в гората там, то вече не може да го проследи. Но мога да се обзаложа, че ония от лабораторията са вдигнали цяла армия, за да го търси. От тях се страхувам. И Айнщайн също — затова на обществени места обикновено се преструва на глупаво куче и разкрива ума си само насаме пред мене, а сега — и пред тебе. Не иска да се връща там.

Нора каза:

— Ако го открият...

— Няма.

— Но ако все пак го открият, тогава?

— Никога няма да им го дам — отговори Травис. — Никога.

До единайсет часа вечерта хората на следствието бяха прибрали обезглавения труп на помощник-шерифа Портър и обезобразеното тяло на строителя от Бордо Ридж. Съчинената на място версия за убийствата бе предоставена на репортерите покрай полицейския кордон и изглежда те я приеха добре; зададоха въпросите си, направиха около двеста снимки, записаха няколкостотин фута видеолента, която след редактирането щеше да заеме около сто секунди програмно време в утрешните телевизионни новини. (В епохата на масови убийства и тероризъм за две жертви не можеше да се отделят повече от две минути време в ефир: десет секунди въведение, стотина — за самия филм, десет — за добре гримираните отговорни персони, които да будят уважение и да изглеждат сериозни и натъжени, а след това — репортаж за участничките в конкурс за красота по бикини, конгрес за притежателите на порода кучета, или някой очевидец на извънземен космически кораб с особена форма.) Репортерите вече ги нямаше, отишли си бяха и лаборантите, униформените полицаи, както и всички агенти на Лемюъл Джонсън освен Клиф Соумз.

Полумесецът блещукаше едва зад тънките облаци. Проекторите ги нямаше и единствената светлина идеше от фаровете на шерифската кола. Уолт Гейнз бе завъртял лимузината така, че дългите светлини да сочат към колата на НУС, паркирана в края на прашната улица, за да улесни Лем и Клиф докато стигнат до нея. В дълбокия мрак извън лъчите на фаровете къщите в скели се извисяваха като вкаменелости на праисторически влечуги.

Вървейки към колата, Лем се чувстваше донякъде облекчен въпреки трагичните обстоятелства. Уолт доброволно се съгласи да не се меси при поемането на разследването от федералните власти. Въпреки че Лем наруши сума правила и престъпи клетвата за пазене на тайна, като разказа на Уолт подробностите около проекта „Франсис“, той беше сигурен, че шерифът ще си държи езика зад зъбите. Случаят оставаше добре прикрит, булото още стоеше на мястото си, макар и леко повдигнато.

Клиф Соумз стигна пръв до колата, отвори вратата, седна на предната седалка до шофьора и докато Лем отваряше своята врата, чу възкликанието на помощника си:

— О, Господи, Исусе — Лем се наведе към отворената врата, за да види какво става с Клиф, видя го как бързо се измъква от колата и разбра причината. Една откъсната глава.

Без съмнение главата на Тийл Портър.

Беше на предната седалка, сложена с лице към Лем, така че да я види след като отвори вратата. Устата беше зейнала, сякаш крещеше без звук. Очите ги нямаше.

Лем се извърна встрани и извади револвера си изпод самото.

Уолт също бе изскочил от колата и вече тичаше към Лем със своя револвер в ръка.

— Какво има?

Лем посочи.

Като стигна до лимузината на НУС, Уолт погледна през отворената врата и виждайки главата, издаде тих, скръбен вопъл.

Клиф заобиколи колата, стиснал здраво оръжието си с дуло, насочено право нагоре.

— Проклетото нещо е било тука, когато пристигнахме и докато бяхме в къщата.

— Може още да е тук — каза Лем, като се оглеждаше тревожно в мрака, който ги заобикаляше отвсякъде, отвъд лъчите от фаровете на патрулната кола.

Уолт също изучаваше с поглед обвитите в пелените на мрака строежи.

— Ще извикаме моите хора и ще ги пуснем да търсят.

— Няма никакъв смисъл — каза Лем. — Оня ще отлети веднага щом види, че те се връщат... ако вече не го е сторил.

Стояха на границата на Бордо Ридж, а зад тях имаше много мили пусто поле, възвишения и планини, от които Чуждият бе дошъл и където можеше отново да се завърне. Тези хълмове, билъ и каньони сега бяха само смътни очертания в бледата светлина на полумесеца — човек можеше да ги усети някак, но не и да ги види ясно.

Някъде от края на неосветената улица се чу силно трополене, сякаш се събори купчина греди или керемиди.

— Той е тука — каза Уолт.

— Може би — отвърна Лем. — Но не бива да тръгваме подир него в тъмното както сме само трима. Той иска точно това.

Ослушаха се.

Не чуха нищо повече.

— Когато пристигнахме първи, ние претърсихме целия район — още преди вие да дойдете — обади се Уолт.

Клиф каза:

— Сигурно е вървял на стъпка пред вашите, играел си е с тях на криеница. След това е видял, че идваме ние и е разпознал Лем.

— Познал ме е, макар и само два пъти да съм ходил в Банодайн — съгласи се Лем. — Всъщност... мисля, че Чуждият е чакал тука точно мене. Той вероятно разбира моята роля във всичко това и знае, че аз ръководя неговото и на кучето издирване. Затова е пожелал да ми остави главата на помощника.

— За да ти се подиграе?

— Да ми се подиграе.

Мълчаха и гледаха тревожно към чернотата в недостроените къщи и около тях.

В горещия юнски въздух нямаше никакво движение.

Няколко дълги минути единственият звук беше тихото мъркане от двигателя на шерифската кола.

— Наблюдава ни — обади се Уолт.

Още едно трополене на съборени строителни материали. Този път по-близо.

Тримата мъже замръзнаха по местата си, обърнати в различни посоки, готови да се отбраняват.

Сега тишината трая около минута.

Лем искаше да каже нещо, когато Чуждият нададе вой. В тоя звук имаше нещо неземно, от него кръвта изстиваше. Сега обаче разбраха посоката му: откъм откритото нощно поле, отвъд границите на Бордо Ридж.

— Тръгва си — каза Лем. — Решил е, че не може да ни подмами в преследване само тримата и се отдалечава докато още не сме повикали подкрепления.

Чу се още един див крясък, този път от по-далече. Зловещият звук сякаш раздираше с нокти душата на Лем.

— Още утре сутринта — гласът му беше решителен, — ще дислоцираме подразделенията на морските пехотинци в хълмовете на изток от тук. Ще го спипаме проклетото същество. Бога ми, ще го спипаме.

Уолт се обърна към автомобила на Лем, като явно обмисляше неприятната задача как да се справят с обезобразената глава на Тийл Портър, и каза:

— Но защо очите? Защо винаги им изтръгва очите?

Лем отговори:

— Отчасти защото това създание е просто дяволски агресивно, кръвожадно. В гените му е. И мисля, защото наистина му доставя удоволствие да ни тероризира. Но има и друго...

— Какво?

— Не ми се иска да си спомням това, но, за съжаление, го помня съвсем ясно...

При едно от посещенията си в Банодайн Лем бе станал свидетел на един доста обезпокоителен разговор (или нещо подобно на разговор) между доктор Ярбек и Чуждия. Ярбек и асистентите й обучаваха Чуждия на символен език, подобен на използвания от изследователите, правещи опити да общуват с високоразвити примати, например горили, още през средата на седемдесетте години. Индивидът, с който постигнаха най-голям успех — женска горила на име Коко, станала център на безкраен журналистически интерес за цяло десетилетие — бе известна с това, че е усвоила около четиристотин думи от символния език. А когато Лем видя Чуждия за последен път, той можеше да се похвали с речник, доста по-голям от този на Коко, макар и да не го владееше съвършено. В лабораторията на Ярбек Лем бе наблюдавал как сътвореното от човека чудовище прави сложни и дълги поредици от знаци с ръце към разговарящия с него учен, а един асистент шепнеше в ухото на Лем превода, докато стояха пред огромната клетка. Чуждият изрази свирепа враждебност към всички и всичко, често прекъсваше разговора с Ярбек и безкрайно гневно се впускаше в бяг между решетките, блъскаше се в тях и бясно крещеше. Сцената уплаши и погнуси Лем, но също го изпълни с огромна тъга и съжаление към участието на Чуждия: тоя звяр щеше вечно да живее в клетка, вечно да остане една омразна приумица, самотен както никое друго същество на земята — дори и кучето на

Уедърби. Това преживяване го впечатли толкова силно, че той още помнеше смисъла на почти всеки знак от езика, на който разговаряха Чуждия и Ярбек, и сега в главата му изникна една вледеняваща част от техния разговор.

Докато се мъчеха да го питат нещо, Чуждият бе показал с ръце:
Изтръгна твоите очи.

Искаш да изтръгнеш моите очи ли? — каза с пръсти Ярбек.

Изтръгна очите на всички.

Защо?

Не ме виждат.

Защо не искаш да те виждат?

Грозен.

Мислиш, че си грозен?

Много грозен.

Как ти хрумна, че си грозен?

Хората казват.

Кои хора?

Всички, които ме виждат за първи път.

А този мъж, който днес е тук? — Ярбек посочи Лем.

Да. Всички ме мислят за грозен. Мразят ме.

Никой не те мрази.

Всички.

Никога не са ти казвали, че си грозен. Откъде знаеш, че мислят така?

Знам.

Как го разбираш?

Знам, знам, знам — той хукна из клетката, дърпаше решетките, издаваше писъци, а после се обърна с лице към Ярбек. — Изтръгна моите собствени очи.

За да не можеш да виждаш себе си ли?

За да не мога да виждам как хората ме гледат — каза съществото и тогава Лем бе изпитал дълбоко съжаление, но без то да намали страха му ни най-малко.

А сега, в горещата юнска нощ, той разказа на Уолт Гейнз за този разговор в Ярбековата лаборатория и шерифът потръпна.

— Господи — промълви Клиф Соумз, — освен всичко останало той мрази и себе си, значи мрази още повече своя създател.

— След като ми разказа всичко това — каза Уолт, — аз съм изненадан, че никой от вас не се е досетил защо той толкова силно мрази кучето. Това проклето, отвратително, бедно създание и кучето са двете чедра на проекта „Франсис“. Кучето е любимото, обично дете, и Чуждият винаги го е знаел. Кучето е детето, с което родителите обичат да се хвалят, а Чуждият е детето, което предпочитат да държат под ключ в някоя скрита стая, и затова той изпитва злоба към него, изгаря от тази злоба през всяка секунда на всеки Божи ден.

— Разбира се — каза Лем, — прав си. Разбира се.

— Сега трябва да ни е съвсем ясно защо е строшил двете огледала от баните на горния етаж в къщата, където бе убит Тийл Портър — продължи Уолт. — Това създание не е могло да понесе собствения си образ.

Някъде в нощта, вече много по-далеч, се чу крясъкът на нещо, сътворено не по Божията воля.

СЕДМА ГЛАВА

1

В останалата част на юни Нора рисува малко, прекара доста време с Травис и се опитваше да научи Айнщайн да чете.

Нито тя, нито Травис бяха сигурни, че кучето, макар и толкова умно, може да се научи на това, но си заслужаваше да опитат. Изглежда то разбираше говоримия английски език, следователно трябваше да се справи и с писмените знаци.

Те, разбира се, не можеха да бъдат съвсем сигурни, че Айнщайн наистина разбира говоримия език, въпреки че реагираше на различните думи по подходящ начин. Имаше някаква минимална възможност, вместо да възприема точното значение на самите думи, кучето да вижда техните образи в съзнанието на говорещите хора чрез неуловима телепатия.

— Но не вярвам, че е така — каза Травис един следобед, докато седяха с Нора в градинката зад неговата къща, пиеха охладено вино и гледаха лудориите на Айнщайн в пръските на водата за поливане. Може би защото не искам да го повярвам. Струва ми се прекалено много да е умен като мене и в същото време да притежава телепатични способности. Ако е тъй, сигурно трябва аз да си сложа нашийника, а той да държи каишката.

Използуваха испански тест, според който излезе, че у ретривъра всъщност няма никаква телепатия.

Още в колежа Травис бе учил три години испански. По-късно, след като избра военната кариера и влезе в елитните части „Делта“, началниците му го насърчаваха да продължи изучаването на езика, защото вярваха, че нарастващата политическа несигурност в Централна и Южна Америка неизбежно ще наложи „Делта“ все по-често да участва в антитерористки операции в испано-говорящите страни на този район. Той бе напуснал въздушно преносимите части преди много години, но непрекъснатото общуване с многобройните

калифорнийски латиноамериканци поддържаше испанския му в сравнително добра форма.

Затова сега опита със заповеди и въпроси към Айнщайн на испански, но кучето го гледаше глупаво и махаше опашка, без да отговаря. А когато настойчиво повтаряше думите си на този език, ретривърът вирваше глава и бафкаше, сякаш искаше да го попита дали не се шегува. Ако кучето действително виждаше телепатично в човешката глава някакви образи на думите, то, разбира се, би могло да ги възприема независимо на какъв език са изразени.

— Поне не чете мисли — беше казал Травис. — Слава Богу — и неговият гений си има граници!

Ден след ден Нора седеше на пода във всекидневната на Травис или в двора, обясняваше на Айнщайн азбуката, опитваше се да му помогне да разбере как от тези букви се образуват думите и как написаното съответства на говореното, което той вече разбираше. От време на време, когато Нора беше уморена от учителските си усилия, Травис я сменяше, но повечето време просто седеше някъде наблизо и четеше, като отбелязваше, че търпението на учител не му е присъщо.

Тя използва една тетрадка с лесно обръщащи се страници, свързани с телена спирала, за да приготви специално за кучето неговата първа читанка. На всяка лява страница залепи картинка, изрязана от списание, а отдясно написа с печатни букви името на предмета, изобразен отляво — все много прости думи: дърво, кола, къща, мъж, жена, стол... Айнщайн седеше до нея, гледайки съсредоточено в читанката, а тя показваше първо картинката, после думата и я повтаряше многократно.

В последния ден на юни Нора разпръсна по пода стотици картинки без надписи.

— Пак ще се изпитваме — каза тя на Айнщайн. — Хайде да видим дали ще се справиш по-добре, отколкото в понеделник.

Айнщайн се изправи гордо, изду гърди и вдигна гордо глава, като че ли изпитваше голяма увереност в своите способности.

Травис седеше в креслото и ги наблюдаваше. Обади се оттам:

— Ако не издържиш изпита, рошава муцуно, ще те сменим с някой пудел, който умее да се превърта, да се преструва на умрял и да моли за вечерята си.

Нора остана доволна, че Айнщайн не обърна никакво внимание на Травис.

— Моментът не е подходящ за шеги — напомни тя.

— Разбрах грешката си, госпожа учителко — каза Травис.

Нора вдигна с ръка картонче, на което пишеше с печатни букви „дърво“. Ретривърът безпогрешно отиде до снимката на бор и го показа с докосване на муцуна. Когато тя вдигна надписа „кола“, той постави лапа върху образа на кола, после му показа „къща“ и той подуши изображението на голяма провинциална вила. Изпробваха познанията на кучето с петдесет написани думи и при всяка то намираще точното съответствие сред снимките. Нора беше въодушевена от неговия напредък, а самият Айнщайн не спираше да върти опашката си.

Травис забеляза скептично:

— Е, добре, Айнщайн, но все още си адски далеч от четенето на Пруст.

Изтормозена от отношението на Травис към нейния блестящ ученик, Нора каза:

— Той се справя много добре. Страхотно. Не можеш да очакваш, че за една вечер ще се научи да чете книги на университетско равнище. Даже учи всичко много по-бързо от дете.

— Тъй ли?

— Да, точно тъй! Много по-бързо от дете.

— Е, тогава значи заслужава две кучешки бисквитки.

Айнщайн незабавно се втурна към кухнята, за да донесе кутията „Милк-Боун“.

Лятото малко по малко се изнизваше, а Травис бе все по-учуден от бързия напредък на Нора в обучението на Айнщайн по четене.

До средата на юни те преминаха от собственоръчно направената читанка към илюстрирани книжки за деца от доктор Сюз, Морис Сендък, Фил Паркс, Сюзи Бодъл, Сю Дриймър, Мърсър Мейър и много други. Изглеждаше, че Айнщайн безкрайно харесва всичките истории, но любимите му бяха от Паркс и особено — по причина, която ни Нора, ни Травис можаха да разберат — книжките за чаровната Жабка и Жабока от Арнолд Лоубъл. Връщаха се от градската библиотека с много книги под мишница, а освен това купуваха цели връзки от книжарницата.

Отначало Нора ги четеше на глас, движейки внимателно показалец под всяка произнесена дума, а Айнщайн следеше с очи, приведен към книгата с цялото си внимание. После започна просто да държи книжките отворени пред него без да му чете на глас, а само обръщаше страницата, когато кучето започнеше да вие тихо или дадеше друг знак, че е свършило тази част на текста и е готово да продължи на следващата страница.

Желанието на Айнщайн да седи с часове, вперил поглед в книгите, доказваше, че той наистина ги чете, а не само разглежда шарените картинки. Въпреки това Нора реши да проверява дали е запомнил съдържанието на някои истории, като му задаваше доста въпроси от сюжета.

След като Айнщайн прочете „С Жабката и Жабока цяла година“, Нора затвори книжката и му каза:

— Много добре. А сега отговаряй с „да“ или „не“ на моите въпроси.

Бяха в кухнята, където Травис приготвяше ястие от картофи и сирене, а Нора и Айнщайн седяха на столове до кухненската маса. Травис остави за малко готвенето, за да види как кучето се справя с изпита.

Нора го попита:

— Първо — когато Жабката отишла на гости при Жабока през един зимен ден, той се излежавал в леглото и не пожелал да излезе навън. Така ли е?

Наложи се Айнщайн да се завърти върху кухненския стол за да освободи опашката си и да я завърти. Да.

Нора продължи:

— Но най-накрая тя измъкнала Жабока навън и те отишли да се пързаят с кънки.

Едно излайване. Не.

— Да се пързаят с шейни — каза тя.

Да.

— Много добре. По-късно същата година, на Коледа, Жабката направила подарък на Жабока. Какво му подарила — пуловер ли?

Не.

— Нова шейничка?

Не.

— Часовник, който да си постави на камината?

Да, да, да.

— Отлично! — похвали го Нора. — А сега ще прочетем ли още нещо? Какво ще кажеш за приказката „Чудният господин Лиско“?

Айнщайн размаха лудо опашка.

Травис на драго сърце би участвал по-активно в обучението на кучето, но виждаше колко благотворно действа на Нора напрегнатата работа с Айнщайн и затова не искаше да се намесва. Наистина, понякога се преструваше, че не вярва, поставяше под въпрос смисъла на обучението по четмо и писмо, правеше дълбокомислени забележки върху напредъка на кучето или литературния му вкус. Отрицанието в неговите закачки обаче само удвояваха решимостта на Нора да продължава уроците, да прекарва колкото може повече време с кучето и да докаже на Травис, че не е прав. Айнщайн никога не обръщаше внимание на неверието в думите му и Травис започна да подозира, че кучето проявява търпение, защото разбира играта на обратни психологически ефекти, която беше започнал.

Не беше съвсем ясно защо учителските неволи на Нора я караха да сияе. Може би защото през целия си живот не бе общувала с никого — даже с Травис или своята леля Вайълет — така активно, както с кучето, и в самия процес на тези продължителни разговори малко по

малко разчупваше черупката си. Или пък ѝ беше изключително приятно, че с усилията си успява да огромоти кучето. Самата природа я бе дарила с щедра душа и тя обичаше да се раздава, но целият досегашен живот на отшелница не ѝ беше дал никаква възможност да изяви тази страна на своя характер. Едва сега имаше шанс да даде нещо от себе си, отделяше енергията и времето си за кучето, и изпитваше радост от собствената си щедрост.

Травис подозираше също, че във връзката си с ретривъра тя проявява своята естествена дарба да бъде майка. Огромното ѝ търпение бе същото като търпението на майка, отглеждаща с обич своето дете, а и често говореше на Айнщайн с такава нежност и любов, като че ли се обръща към собственото си обично чедо.

Каквато и да бе причината, Нора ставаше по-спокойна и се отпускаше, когато работеше с Айнщайн. Тя постепенно изостави своите безформени, тъмни рокли и ги замени с широки летни ризи от бяла памучна тъкан, пъстри блузи, джинси и фланелки, с които изглеждаше поне десет години по-млада. Фризира разкошната си тъмна коса в салон и този път не развали цялата прическа, когато се видя в огледалото. Започна да се смее по-често и по-живо. Когато разговаряха с Травис и срещнеше погледа му, рядко обръщаше срамежливо очи като преди. Вече не се притесняваше да го докосва, даже да сложи ръце на кръста му. Обичаше да я прегръща и приемаше целувките му без стеснение, въпреки че те си останаха целувки на неуверени влюбени ученици в началото на флирта.

На четиринайсти юли Нора научи една новина, която повиши настроението ѝ още повече. Обади се от Районния адвокатски колектив в Санта Барбара, за да ѝ кажат, че не е нужно да се явява в съда като свидетел по делото срещу Артър Стрек. Той беше преценил, че поради престъпното му минало неговият адвокат няма да успее с пледоария за невинност и войнствено отричане на обвиненията в опит за изнасилване, телесна повреда и влизане с взлом. Бе наредил на защитника си да се спазари с окръжния прокурор. По този начин адвокатът бе постигнал изоставянето на всички обвинения, освен нападението с телесна повреда, а Стрек беше получил три години затвор при условие, че трябва да излежи поне две от тях, преди да получи възможност за предварително освобождаване, и то без да прави опит за напускане на населеното място. Нора трепереше при мисълта

за съдебния процес. Затова сега изведнъж се усети свободна и от радост даже се напи малко.

Същия ден Травис пристигна в къщи с нов пакет четива и Айнщайн откри между илюстрираните детски книжки и комикси няколко, посветени на Мики Маус. Това откритие го накара да тържествува тъй, както Нора — при вестта за края на процеса срещу Артър Стрек. Неговият възторг от Мики, Патока Доналд и останалия антураж на Уолт Дисни беше необясним, но съвсем очевиден. Айнщайн не спря да върти опашка и олигави целия Травис от благодарност.

Споменът за този ден щеше да остане само в розови цветове, ако Айнщайн не бе обикалял цяла нощ къщата от прозорец на прозорец, взирайки се в мрака с явен страх.

В четвъртък сутринта, петнайсети юли, почти шест седмици след убийствата в Бордо Ридж, два месеца след бягството на кучето и Чуждия от Банодайн, Лемюъл Джонсън седеше сам в своя кабинет на последния етаж в сградата на федералните власти в Санта Ана, административен център на окръг Ориндж. Гледаше през прозореца към наситената с отровни газове мараня, притисната под слоя неподвижен въздух и разстлана над цялата западна половина на окръга, която правеше четиридесетградусовата горещина съвсем непоносима. Отровнажълтата светлина на деня подходдаше на неговото настроение.

Отговорностите му не се ограничаваха само с издирването на лабораторните бегълци, но този случай не излизаше от главата му и го тревожеше, докато върши останалата си работа. Инцидентът в Банодайн не го оставяше на мира и насън, затова напоследък успяваше да дремне едва четири-пет часа на нощ. Той не можеше да понесе мисълта, че губи.

Не, всъщност го преживяваше още по-тежко: беше обладан от чувството, че на всяка цена е длъжен да избягва провалите. Баща му, започнал живота си от калта и успял да развие успешен бизнес, бе внушил на Лем почти религиозна вяра в необходимостта да успее, да постигне, да направи всичко по силите си в тоя живот. Не трябвало да се разчита, на досегашните успехи, казваше често баща му, защото животът всеки момент можел да издърпа вълшебното килимче изпод теб, ако не се стараеш достатъчно. „А за чернокожите е още по-зле, Лем. За чернокожия успехът е като да ходиш по въже, опнато над Великия Каньон. Там горе, на високото, ти е много приятно, но сгрешиш ли, провалиш ли се, падаш в пропастта от цяла миля височина. В пропастта. Защото провалът значи, че отново си беден. А в очите на много хора, даже в нашата просветена епоха, един изпаднал, беден и нещастен чернокож човек не е изобщо човек, той е просто негър.“ Тогава за пръв и единствен път баща му бе използвал тази омразна дума. Лем израсна с убеждението, че всяко негово достижение ще бъде несигурно като крепежа на алпинист, вкопчен в отвесната

скала на живота, че всеки момент опасните и променливи ветрове на високото могат да го отвеят оттам и затова не се осмеляваше да се отпусне, винаги стискаше скалата здраво и упорито се изкачваше към някой по-висок и безопасен предел.

Напоследък не спеше добре, липсваше му и апетит. Ако все пак хапнеше нещо, стомахът му неизбежно се свиваше от силни болки и киселини. Дяволски не му вървеше и в бриджа, защото не можеше да се съсредоточи в картите; всяка седмица Уолт и Одри Гейнз го биеха на малките си домашни турнири.

Той знаеше причината за своята мания да приключва всеки случай успешно, но това не му помагаше да стане друг.

Човек си остава, какъвто е, мислеше той, но може би получава възможност да промени себе си, единствено когато животът го изненада внезапно и като с бейзболна бухалка строши магическото огледало на миналото, а в отломките вече я няма неговата завладяваща сила.

Гледаше изгарящия юлски ден през прозореца на кабинета, потънал в тревожни мисли.

Още през май той предположи, че е възможно някой да е прибрал ретривъра в своя дом. Все пак беше много красиво животно и стига да проявеше само малко от своята интелигентност пред някого, той не би устоял — и ето, че кучето вече има подслон. Следователно, сметна Лем, намирането на ретривъра щеше да бъде по-трудно от проследяването на Чуждия. Считаше, че за намирането на звяра стига една седмица, а за прибирането на кучето — може би месец.

Разпрати съобщения до всички ветеринарни лекари и приюти за бездомни животни в щатите Калифорния, Невада и Аризона, с които ги молеше настойчиво да съдействат за откриването на златния ретривър. В призива се твърдеше, че животното е избягало от медицинска изследователска лаборатория, провеждаща важни опити в борбата срещу рака. Загубата на кучето, пишеше в него, означавала загуба на милиони долари инвестиции и безбройни часове научен труд, а това щяло сериозно да забави разработването на лекарство за някои злокачествени образувания. В призива имаше снимка на кучето и бе споменато, че от вътрешната страна на лявото му ухо е татуиран лабораторният номер 33–9. Писмото, придружаващо призива, изискваше от получателя не само съдействие, но и запазване на тази

поверителна информация. Съобщенията се изпращаха всеки седем дни след бягството от Банодайн и доста агенти на НУС не правеха нищо друго, освен да телефонираха на приютите за животни и ветеринарните лекари в трите щата, за да се убедят, че знаят за призива и продължават издирването на ретривър с татуировка.

Междувременно упоритото издирване на Чуждия можеше да се ограничи — с някаква вероятност за успех — в незаселените територии, защото той не искаше да се показва. А и никой не би решил, че това животно е достатъчно мило, за да го прибере в къщи. Освен това можеха да проследят дирята на смъртта, оставена от Чуждия.

След убийствата в Бордо Ридж, източно от Йорба Линда, съществото бе избягало в незаселения хълмист район Чино Хилз. Оттам бе тръгнало на север към източния край на окръг Лос Анджелиз, където забелязаха присъствието му на 9 юни, в близост до малкото градче Дайъмънд Бар.

Окръжната инспекция за контрол върху дивите животни в Лос Анджелиз беше получила многобройни — и истерични — обаждания от жители на Дайъмънд Бар за нападения на диви животни над домашните им любимци. Други пък звъняха в полицията, защото мислеха, че кървавите убийства са дело на луд човек. За две нощи в градчето бяха жестоко разкъсани десетки домашни животни, а състоянието на труповете не остави никакво съмнение у Лем, че авторът на престъпленията е Чуждият.

Бяха изоставили вече от седмица надеждата тази следа да ги доведе донякъде, когато на 18 юни сутринта двама туристи на палатка в подножието на връх Джонстън, в южната част на огромната горационнален парк се обадиха и съобщиха как са видели нещо, за което упорито твърдяха, че е „от друг свят“. Заключили се в колата си, но съществото многократно се опитвало да се докопа до тях, като дори строшило страничното стъкло с камък. За щастие, двамата имали в автомобила 32-калибров пистолет, единият стрелял по нападателя и така го пропъдил. Пресата описваше туристите като двама луди, а във вечерните телевизионни новини вечно усмихнатите водещи успяха да привлекат доста внимание с тази история.

Лем вярваше на младата двойка. Той проследи по карта възможния маршрут на Чуждия от Дайъмънд Бар до подножието на

връх Джонстън, следвайки най-слабо населените райони: хълмистата местност Сан Хосе, окръжния резерват Бонели, после между Сан Димас и Глендора и оттам — в дивата планина. Трябвало е да прекоси или да мине под мостовете на три магистрали, пресичащи района, но ако е ходил през късните нощни часове, когато няма почти никакво движение, е могъл да остане незабелязан. Той прехвърли стотимата от военноморската пехота в тази част на гората и там те продължиха своето издирване в цивилни дрехи, на групи по трима или четирима.

Надяваше се, че младежите са успели да улучат Чуждия поне с един изстрел. Но около мястото на палатката не откриха никаква кръв.

Започваше да се тревожи, че Чуждият ще продължи да им убягва още доста време. Обезсърчаваше го огромната площ на гората-национален парк, северно от Лос Анджелиз.

— Голяма е почти колкото целия щат Делауеър — каза Клиф Соумз след като бяха изчислили площта ѝ в квадратни мили по стенната карта, окачена върху дъската за служебни съобщения в кабинета на Лем. Клиф беше родом от Делауеър. Новак в Запада, той все още се учудваше като дете от гигантските размери на всичко в този край на континента. Беше също съвсем млад и носеше у себе си младежкия ентусиазъм, но оптимизмът му беше почти опасен. Домашното възпитание на Клиф бе съвсем различно от това на Лем и той изобщо нямаше чувството, че ходи по опнато въже, нито че рискува целия си живот заради някоя случайна грешка или единствен провал. Лем понякога му завиждаше.

Тогава погледна надрасканите от ръката на Клиф изчисления.

— Ако си намери убежище в планините Сан Габриъл, храни се с дивеч, доволен е от самотата и само понякога рискува да излее гнева си върху фермерите, живеещи по края на резервата... може да не го намерим никога.

— Но не забравяй — напомни Клиф, — той мрази кучето повече, отколкото хората. Той иска да се добере до кучето и има нужните способности да го открие.

— Така предполагаме.

— А наистина ли ще може да понесе живота в планините? Искам да кажа, е, да, отчасти той е див, но и доста умен. Може би твърде умен, за да се задоволи с оскъдицата, която му предлага планинската пустош.

— Може би — каза Лем.

— Скоро ще го забележат отново или самият той ще стори нещо за да ни даде своите координати — предрече Клиф.

Така си говориха на 18 юни.

Но през следващите десет дни не откриха никаква следа от Чуждия, а за висшестоящите цената на операцията със сто души започна да губи основание. Накрая, на 29 юни, Лем трябваше да освободи морските пехотинци, поставени на негово разположение, и да ги върне обратно в базите им.

От ден на ден настроението на Клиф се повишаваше от липсата на новини и той започваше да вярва, че с Чуждия се е случило нещо, че е мъртъв и вече никога няма да чуят за него.

От ден на ден Лем ставаше все по-мрачен, убеден, че губи контрол върху положението и Чуждият ще се появи отново, но този път появяването му ще бъде страшно и няма да могат повече да крият неговото съществуване от обществеността. Провал.

Единственото успокоение беше, че звярът сега се намира в окръг Лос Анджелиз, извън района на Уолт Гейнз. Ако имаше още жертви, Уолт сигурно изобщо не би научил за тях и нямаше нужда отново да го убеждава да не се меси в случая.

Бе четвъртък, 15 юли, точно два месеца след бягството в Банодайн, почти месец след като туристите помислиха, че ги е тероризирало някое извънземно или по-малкият братовчед на Бигфут^[1], и Лем вече беше убеден в необходимостта скоро да реши каква нова работа да си търси. Никой не го беше обвинил за хода на нещата досега. Той носеше цялата отговорност, но не мислеше, че тя е по-тежка, отколкото при други големи разследвания. Всъщност някои от неговите началници приемаха липсата на новини по същия благоприятен начин като Клиф Соумз. Но имаше моменти на дълбок песимизъм, в които Лем виждаше себе си като униформено ченге, пазещо нощно време някой склад, разжалван от офицерско звание и с тенекиена значка на сержант.

Както седеше в креслото зад своето бюро и гледаше намръщен през прозореца към жълтата мараня на изгарящия летен ден, Лем каза на себе си:

— Майната му, научен съм как да се справям с престъпници, но хора. Защо, по дяволите, очакват от мене да надхитря някакъв оживял

кошмар?

Някой почука и докато той се завърташе с креслото, вратата се отвори. Вътре нахлу Клиф Соумз, а в лицето му имаше възбуда и объркване.

— Чуждия — изрече той. — Хванахме нова диря... но двама души са мъртви.

* * *

Хеликоптерът на НУС, с който летеше Лем, бе управляван от пилот, научил от войната във Виетнам преди двадесет години всичко необходимо за приземяване и излитане от неравен терен. Сега той поддържаше непрекъсната радиовръзка с помощниците на окръжния шериф от Ел Ей, които вече бяха на местопрестъплението, и същевременно без трудност успяваше да насочи машината към мястото на убийствата, като се ориентираше по местността. В един часа и няколко минути той приземи хеликоптера върху широко, пусто било, гледащо към каньона Боулдър в гората-национален парк Анджелиз, само на стотина ярда от мястото, където бяха открити телата.

Когато Лем и Клиф слязоха от вертолета и тръгнаха с бързи крачки по гребена на билото към скупчените полицаи и жители на горския район, усетиха полъх на топъл вятър. Той носеше аромата на изсъхнали храсти и бор. Малки туфи трева, чуплива и изгоряла от слънцето, бяха единствената растителност, успяла да впие корени в тази планинска земя. По горния край от стените на каньона, които се спускаха отляво и отдясно, растяха редки, ниски храсталаци и някои пустинни растения като мескит, а в по-ниската част на склоновете и в дъната на каньоните имаше дървета и по-дребна зелена растителност.

Бяха на по-малко от четири въздушни мили северно от град Сънланд, на четиринайсет — от Холивуд и на дваисет — от пренаселения център на огромния Лос Анджелиз, и все пак им се струваше, че се намират в центъра на хиляда мили пустиня, тревожно далеч от всякаква цивилизация. Помощниците на шерифа бяха паркирали своите автомобили с четири двигателни колела на един каменист планински път три-четвърти миля по-надолу — летейки

насам, Лем ги видя от въздуха — и пеша, с помощта на местни жители планински водачи, пристигнали на мястото, където били открити телата. Сега над труповете стояха приведени четирима помощник-шерифи, двама от окръжната криминалогична лаборатория, трима местни жители — и изражението по лицата на всички издаваше, че също се чувстват като запратени по чудо в някоя първобитна епоха.

Когато Лем и Клиф пристигнаха, хората на шерифа току-що бяха натикали телата в найлонови чували. Обаче циповете още стояха отворени и Лем успя да забележи, че едната жертва е мъж, а другата — жена, и двамата — млади, облечени за туризъм. Техните рани бяха ужасни; очите им ги нямаше.

Невинните мъртви вече ставаха пет и тази цифра преследваше Лем като призрак на вината. В такива моменти искаше баща му да не бе възпитавал у него никакво чувство за отговорност.

Помощникът Хал Бокнър, висок и мургав, но с учудващо тънък глас, уведоми Лем за самоличността и състоянието на жертвите:

— Според личната карта, която е носил, името на мъжа е Сидни Транкън, двайсет и осем годишен, от Глендейл. По тялото има стотина следи от ужасни ухапвания, повече от сто следи от одиране с нокти, големи рани. Както и вие казахте, гърлото е разкъсано. Очите...

— Да — прекъсна го Лем, защото нямаше смисъл да слуша за пореден път тия страховити подробности.

Мъжете от криминалогичната лаборатория затвориха циповете на найлоновите чували. Това беше леден звук, който застина за малко като зимен сняг, преди да се стопи в горещия юлски въздух.

Помощникът Бокнър продължи:

— Отначало помислихме, че някой психопат е заколил с нож Транкън. Понякога се случва някой откачен убиец да броди из горите вместо по улиците и да напада туристи. Затова помислихме, че... първо ги е убил с нож, а останалото са свършили дивите животни, хранещи се с мърша, след като вече е бил мъртъв. Но вече... не сме толкова сигурни.

— Не виждам никаква кръв по земята тук — каза Клиф Соумз объркан. А трябва да е имало доста.

— Не са ги убили тука — обясни помощникът Бокнър, а после продължи невъзмутимо да обяснява за жертвите:

— Жената е на двајсет и седем, име — Рут Касаварис, също от Глендейл. Също следи от силни ухапвания, големи рани. Гърлото й...

Лем отново го прекъсна:

— Кога са убити?

— Не можем да преценим с голяма точност преди лабораторните тестове, но изглежда — вчера късно следобед. Мислим, че телата са довлечени дотук, за да бъдат открити по-лесно на върха на билото. Оттук минава отъпкана туристическа пътека. Но не са ги открили други туристи. Видял ги пилотът на самолета, извършващ редовния контролен полет за горски пожари. Погледнал надолу и видял две тела, проснати върху голото било.

Високото плато над каньона Боулдър беше на повече от трийсет въздушни мили на север-северозапад от връх Джонстън, където двамата туристи се спасиха от Чуждия в своя автомобил и стреляха по него с 32-калибровия си пистолет на 18 юни, преди двајсет и осем дни. Чуждият бе избрал своя маршрут на север-северозапад само с инстинкта си, като при това със сигурност е трябвало често да се връща назад от каньоните без изход; следователно в този планински терен вероятно е пропътувал между шейсет-деветдесет мили по земя, за да измине трийсетте въздушни. И все пак, това означаваше преход от най-много три мили на ден, затова Лем се чудеше какво ли е правило съществото в часовете, когато не е пътувало, не е спяло, нито е преследвало дивеч за храна.

— Нали ще искате да видите къде са убити двамата — каза Бокнър. — Намерихме мястото. И също ще искате да видите леговището.

— Леговището?

— Бърлогата — каза един от планинските жители. — Гадната бърлога.

Полицаите, планинарите и лаборантите хвърляха на Лем и Клиф загадъчни погледи още от пристигането им, но това не учуди особено Лем. Местните власти винаги се отнасяха към него с подозрение и любопитство, защото не бяха свикнали в случаите им да се намесват мощни федерални агенции като НУС и да поемат разследването; това рядко се случваше. Но сега разбра, че те проявяват по-различно и силно любопитство от обикновеното и чак сега усети техния страх. Те бяха намерили нещо — бърлогата, за която говореха — и то им даваше

основание да мислят, че този случай е даже по-необикновен, отколкото обикновено предполага внезапното появяване на НУС.

Със своите костюми, вратовръзки и лъснати обувки нито Лем, нито Клиф бяха подходящо екипирани за слизване по тесните пътеки на каньона, но никой от двамата не се възпротиви, когато планинарите ги поведоха надолу. Двама заместник-шерифи, лаборантите и един от тримата планински жители останаха горе при телата, а шестима тръгнаха към каньона. Следваха тясно каменисто дере, издълбано от пороите, после завиха по нещо като козя пътека. Когато слязоха в най-ниската част на каньона, поеха на югоизток и изминаха половин миля. Скоро Лем се изпоти и лицето му се покри със слой прах, а чорапите и широките му панталони се напълниха с бодилчета.

— Ето тук са били убити — каза помощник-шерифът Бокнър, като ги изведе на една полянка, заобиколена от клек, планински цветя и ниски храсти.

Светлата, песъчлива земя и изсъхналата на слънцето трева бяха покрити с огромни тъмни петна. Кръв.

— А точно тук, отзад — обади се единият планинар, — намерихме бърлогата.

Беше тясна пещера под стената на каньона, дълбока около десет и широка около двацет фута, на не повече от десетина стъпки от полянката, където туристите бяха убити. Пещерният вход беше широк приблизително осем фута, но твърде нисък, затова Лем трябваше да се наведе при влизането. Вътре успя да се изправи, защото таванът бе висок. Миришеше леко, но неприятно, на мухъл. Светлина влизаше през тесния вход и през една двуфутова цепнатина в горната част, издълбана от течащата вода, но вътре беше доста мрачно и поне с двацет градуса по-студено, отколкото навън в каньона.

С Лем и Клиф влезе само помощникът Бокнър. Лем почувства, че другите се въздържаха не поради опасения, че вътре ще станат твърде много хора, а защото пещерата ги плашеше.

Бокнър имаше прожекторче. Включи го и насочи лъча към нещата, заради които ги бе довел тука, като разпръсна някои от сенките, а другите полетяха като прилепи по каменните стени и кацнаха върху различни грапавини.

В единия ъгъл беше натрупана шест-осем инча суха трева, която служеше за легло върху пода от пясъчник. До леглото имаше

хромирана метална кофа, пълна със сравнително прясна вода, донесена от най-близкия поток, очевидно поставена там, за да може спящият да утолява жаждата си, като се събуди по средата на нощта.

— Бил е тук — каза тихо Клиф.

— Да — съгласи се Лем.

Той усещаше инстинктивно, че точно Чуждият е направил това легло — във въздуха на пещерата още витаеше неговото нечовешко присъствие. Погледна кофата и се учуди откъде ли създаването се е сдобило с нея. Докато е пътувал от Банодайн дотук, Чуждият най-вероятно е решил, че може би ще си намери някоя дупка, където да се скрие за известно време, и е разбрал, че ще са му нужни някои неща, за да понася по-лесно негодите на дивия живот. Изглежда е нахлул я в някоя конюшня, я в обор или празна къща и е откраднал кофата и други неща, които Бокнър сега показваше с прожектора си.

Карирано памучно одеяло, в случай, че времето се захлади. Приличащо на конски чул. Вниманието на Лем бе привлечено от това, че одеялото беше старателно сгънато и сложено в тясна дупка в скалата до входа на пещерата.

Прожекторче. Стоеше в същата импровизирана етажерка, до одеялото. Чуждият имаше изключително добро нощно зрение. Това беше едно от изискванията за качествата на вида, върху който работеше доктор Ярбек: в гените на един добре проектиран войн трябваше да се включи и способността да вижда в тъмното като котка. И защо ли му е притрябвал прожектор? Освен... може би понякога и нощните създания се страхуваха от тъмнината.

Тази мисъл потресе Лем и той изведнъж изпита същото съжаление към звяра, както в деня на неумелия разговор с ръце между него и Ярбек, деня, в който той каза, че иска да изтръгне собствените си очи, за да не може никога вече да вижда себе си.

Бокнър премести лъча на своето фенерче и го насочи към двайсет лъскави опаковки на дребни сладкиши. Очевидно някъде по пътя си Чуждият бе откраднал няколко семейни обяда на туристи. Но странно, опаковките не бяха смачкани, а внимателно загладени и поставени на пода по продължение на задната стена — десет от кофички с фъстъчено масло „Рийзис“ и десет — от шоколади „Кларк“. Може би Чуждият харесваше ярките цветове на хартийките. Или пък ги държеше, за да му напомнят за приятния вкус, усетен при

изяждането на сладките, защото малкото удоволствие на тези почерпки комай беше единственото в тежкия път, по който го водеше съдбата му.

В ъгъла, най-отдалечен от леглото, имаше купчинка кости. Кости на дребни животни. След като бе изял откраднатите сладкиши, Чуждият е трябвало да ловува за прехраната си. Без средства за палене на огън, той е разкъсвал суровото месо. А вероятно бе оставил костите в пещерата от страх да не открият леговището му, ако ги изхвърли навън. Оставянето им в най-тъмния и отдалечен ъгъл на убежището говореше за цивилизован вкус към спретнатост и ред, но на Лем му се струваше също, че Чуждият крие костите в тъмното, защото се срамува от собствената си диващина.

Но за най-съкровениите му чувства говореха няколко предмета, поставени в една ниша на скалата над леглото от сено. Не, реши Лем, не просто поставени. Те бяха внимателно подредени, като за изложба, както някой запален любител на творения от стъкло или грънчарско изкуство на майте би аранжирал своята безценна колекция. Имаше някаква кръгла дреболийка от цветно стъкло, като тези, които хората окачват на покрива на верандата, за да блещукат на слънцето; диаметърът ѝ бе около четири инча, а върху нея се виждаше синьо цвете на бледожълт фон. До стъклената играчка беше поставен съд от блестяща мед, в който някога вероятно са подреждали цветя на същата — или на друга — веранда. А до медния съд имаше два предмета, със сигурност взети от интериора на къщите: единият беше фина, изработена с изключително майсторство в детайлите порцеланова рисунка на две червенопери птици-кардинали, кацнали на клонче, а другият — кристална топка за притискане на листи хартия. Очевидно даже и в жестокото сърце на Ярбековото чудовище имаше стремеж към красотата и желание да заживее не като безсловесна твар, а като мислещо същество в среда, поне леко докосната от цивилизацията.

На Лем му стана мъчно, като мислеше за самотното, измъчено, мразещо себе си, не човешко и все пак съзнателно същество, на което Ярбек беше дарила живот.

Последният предмет в нишата над леглото от сено беше десетинчова фигурка на Мики Маус, служеща и като детска касичка за монети.

Сърцето на Лем се сви още повече, тъй като знаеше защо касичката е привлякла Чуждия. В Банодайн правеха опити, с които

трябваше да определят естеството и дълбочината на способността за мислене у кучето и Чуждия, да разберат до каква степен възприятията им приличат на човешките. Единият от опитите трябваше да покаже доколко успяват да различат действителните от измислените неща. Няколко пъти показаха поотделно на кучето и на Чуждия видеозапис със сцени от най-различни филми: стари произведения на Джон Уейн, откъси от „Междузвездни войни“ на Джордж Лукас, репортажи от новините, кадри от много и разнообразни документални филми — и старите анимационни серии за Мики Маус. Записаха на видеолента реакциите на двете същества и по-късно проведеха разговори с тях, за да разберат доколко те схващат кои части от видяното представят действителни събития и кои са само игра на въображението. Кучето и Чуждият малко по малко се научиха да разграничават фантазиите и реалните неща, но странното бе, че най-трудно ги отучиха от вярата в историите на Мики Маус, защото те желаеха да вярват в това и дълго време не искаха да приемат, че той е измислен. Бяха омаяни от приключенията на Мики и неговите рисувани приятели. След бягството си от Банодайн Чуждият бе видял някъде тази детска касичка и силно я бе пожелал, защото тя напомняше на горкото чудовище единствените му приятни мигове в лабораторията.

Нещо в нишата проблесна от лъча на полицейския прожектор. То лежеше съвсем до касичката и за малко да не го забележат. Клиф стъпи върху тревното легло и извади с пръсти блестящия предмет от рафтчето за ценности: парченце огледало с размери около три на четири инча.

Чуждия се е свивал тука, помисли Лем, и се е опитвал да получи малко радост от оскъдните си скъпоценности, да направи от тая дупка нещо, поне малко приличащо на негов дом. От време на време е вземал това остро парченце огледало и в него е гледал себе си, може би с надеждата да открие в лицето си нещо, което не е грозно, или пък е искал да свикне с него. И не е успял. Изобщо не е успял.

— Мили Боже — промълви тихо Клиф Соумз, защото очевидно през главата му бяха минали същите мисли. — Горкият нещастен самотник.

В съкровищата на Чуждия имаше още нещо: един брой на списанието „Пийпъл“. На корицата имаше снимка на Робърт Редфорд.

С нокти, остър камък или някакъв друг инструмент, Чуждия бе разкъсал очите на актьора.

Списанието беше омачкано и изцапано, сякаш прелиствано стотици пъти. Помощник-шерифът Бокнър им го подаде и предложи да хвърлят един поглед вътре. Когато Лем стори това, видя, че очите по всички снимки в книжката са изчовъркани, изрязани, или хартията е грубо скъсана.

Старанието, с което беше извършено това символично осакатяване, бе вледеняващо — в цялото списание нямаше нито един пощаден образ.

Да, съдбата на Чуждия беше трогателна и предизвикваше жалост.

Но той предизвикваше и страх.

Петима мъртъвци — някои изкормени, други — обезглавени.

Не трябваше да забравят невинните жертви, нито за момент. Ни обичта към Мики Маус, ни любовта към красотата можеха да извинят тази жажда за кръв.

Но, Господи...

В съществото бе заложена достатъчно интелигентност, за да разбере важността и предимствата на цивилизования живот, да мечтае за пълноценно и значимо участие в него. Но у Чуждия бе проектиран и свиреп стремеж към жестокост, инстинкт за убиване какъвто природата не познава, защото той трябваше да бъде свършен убиец, управляван отдалеч от невидими ръце, жива бойна машина. Колкото и дълго да бе живял мирно и спокойно в своята самотна пещера, колкото и дни, даже седмици да съдържаха жестоките си стремежи, той не можеше да се промени. Напрежението в него щеше да расте до неизбежния предел, и разкъсването на дребни животинки вече нямаше да му носи психическа утеха — тогава той трябваше да тръгне на лов за по-едър и интересен дивеч. Той можеше да проклина себе си за проявената жестокост и да мечтае за превръщането си в същество, живеещо в хармония с останалия свят, но беше безсилен да измени своята същност. Само преди няколко часа Лем разсъждаваше колко е трудно да промени завещаното от баща си, да стане различен човек, колко трудно е за всеки да се измъкне от черупката, която животът изгражда около него; трудно, но не и невъзможно — ако имаш решимост, силна воля и време. Не бе възможно обаче Чуждия да стане друг —

убиването беше в самите гени на звяра, завинаги затворено там — и нямаше надежда за преобразяване или спасение.

— Какво, по дяволите, е ставало тука? — попита помощникът Бокнър, неспособен повече да крие любопитството си.

— Повярвайте ми — отвърна Лем, — добре ще е, ако не пожелавате да знаете.

— Какво е обитавало тази пещера? — попита пак Бокнър.

Лем само поклати глава. Бяха загинали още двама души, но поне съдбата се оказа по-благосклонна, че убийствата бяха станали в национален парк. Тази земя беше федерална, а това означаваше опростена процедура за прехвърляне на разследването в ръцете на НУС.

Клиф Соумз още въртеше в ръце късчето огледало и го гледаше замислено.

Оглеждайки за последен път мрачното помещение с каменни стени, Лем Джонсън обеща на себе си и на своя опасен противник: „Когато те намеря, няма да обмислям как да те оставя жив; никакви мрежи или приспивателни куршуми, както ще предпочетат разните учени и военни; вместо това ще те застрелям чисто и бързо, за да издъхнеш веднага.“

Това не само беше най-добрият и безопасен план. Така щяха да проявят своята милост и състрадание.

[1] Полумитичен снежен човек от вида на Йети, обитаващ горите по западния бряг на САЩ. — Б.пр. ↑

До първи август Нора беше продала всичките мебели и други вещи на леля Вайълет. Позвъни на някакъв човек, който се занимаваше с продажба на антиквариат и мебели втора употреба, той ѝ предложи една цена за всичко и тя прие с радост. Вече в къщата нямаше нищо — освен сребърните и обикновени прибори и мебелите в спалнята, които тя сама бе избрала — затова стаите бяха оголени от стена до стена. Всичко изглеждаше изчистено, освежено, нямаше ги призраците на миналото. Бяха пропъдени старите зли духове и тя усещаше в себе си волята да промени всичко в празните помещения. Но вече не ѝ се живееше там, затова намери агенция за недвижими имоти и обяви къщата за продажба.

Прости се и със старите си дрехи, и то с всичките, поднови изцяло гардероба си — широки панталони, поли блузи, джинси и рокли, каквито всяка жена носи. Наистина, понякога усещаше скрито подозрение към ярките цветове, но винаги устояваше на изкушението да облече нещо тъмно и отпуснато.

Тя все още нямаше смелостта да изложи за продан произведенията на своя художнически талант и така да провери дали той струва нещо. Травис от време на време ѝ напомняше за това с намеци, които смяташе за тънки, но тя още не беше готова да сложи най-съкровения си преживявания върху наковалня, към която всеки може да замахне с чук. Може би скоро, но още не.

Случваше ѝ се да гледа себе си в огледалото или да види своето отражение в блеснала на слънцето витрина и тогава разбираше, че наистина е красива. Може би не много, не изящна като някоя филмова звезда, но сравнително красива. Изглежда никак не можеше да свикне с тази нова оценка на външния си вид, поне не задълго, защото, мине ли няколко дена, тя отново се учудваше от приятните черти на лицето си в огледалото.

В късния следобед на пети август тя и Травис седяха до кухненската маса, играеха „Скрабъл“^[1] и тя се чувстваше красива. Само преди минути, в банята, тя изпита поредното откровение, гледайки в огледалото, и всъщност този път хареса себе си повече от

всякога. А сега, след като се върна обратно при игралната дъска, ѝ беше леко и се чувстваше по-щастлива, отколкото можеше да си представи преди — и даже игрива. Започна да подрежда с пуловете безсмислени думи, а после, когато Травис изразяваше съмнение, че съществуват, разгорещено ги защитаваше.

— Тришап? — каза той и погледна намръщено към дъската. — Няма дума „тришап“.

— Това е триъгълната шапка, която носят дърварите — отговори тя лукаво.

— Дърварите ли?

— Да, Пол Бъниън например.

— Дърварите носят плетени шапки, които вие наричате скиорски шапки, или кръгли кожени ушанки с капаци за ушите.

— Не ти говоря за това, което слагат на главите си докато работят из горите — обясни тя търпеливо. — „Тришап“. Така се казва шапката, с която си лягат да спят.

Той се засмя и поклати глава:

— Подмяташ ли ме?

Нейното лице остана сериозно.

— Не. Истина е.

— Значи дърварите имат специални нощни шапки?

— Да. Тришапи.

Той не можеше да приеме мисълта, че е възможно Нора да се шегува с него, затова се хвана.

— Тришап? Че защо ги наричат така?

— Знам ли — отговори тя.

Айнщайн лежеше по корем на пода и четеше роман. След като с изумителна скорост премина от книжките с картинки към детска литература, например „Вятърът и върбите“, четеше по осем, дори десет часа в денонощие, без да изпуска нито ден. Книгите вече не му стигаха. Пристрасти се болезнено към прозата. Преди десет дни, когато Нора вече изгуби търпение да държи томове и обръща страници, обслужвайки неговия бяс за четене, двамата с Травис се опитаха да изобретят приспособление, което да държи книгата отворена пред Айнщайн и да му помага при обръщането на страниците. В магазина на една фирма за снабдяване на болници намериха уред за пациенти, които не могат да използват нито ръцете,

ните краката си. Представляваше метален статив, върху който бяха закрепени кориците на книгата, а с три бутона се движеха електромеханични ръце, които обръщаха и задържаха страниците. С него можеше да работи дори тежко парализиран човек, като държи остър предмет със зъбите си; Айнщайн използваше своя нос. Кучето изглеждаше изключително доволно от придобивката. Сега то изкоментира някакъв момент от книгата с тихо сумтене и натисна единия бутон, за да обърне следващата страница.

Травис успя да съчини думата „злонравен“ и спечели доста точки, защото сложи буква върху квадратче, удвояващо резултата. А Нора пресече неговата, като изписа с пуловете „пунка“, с което печелеше още повече точки.

— Пунка? — попита Травис подозрително.

— Това е любим специалитет в Югославия — каза тя.

— Тъй ли?

— Да. В рецептата са включени и пуйка, и шунка — затова го наричат... — тя не можа да довърши. Избухна в смях.

Травис я гледаше като гръмнат.

— Ти ме подмяташ! Нора Девън, какво е станало с тебе? Когато те видях за първи път, си казах: „Ето, виж, тази е най-мрачната и адски сериозна млада жена, която съм виждал“.

— И страхлива като катерица.

— Е, не чак толкова.

— Да, като катерица — настояваше тя. — Точно така си мислеше.

— Добре де, толкова ми заприлича на катерица, че, помислих, сигурно си напълнила тавана на оная къща с орехи.

Нора каза намръщено:

— Ако аз и Вайълет живеехме някъде в Юга, щяхме да бъдем досущ като герои на Фокнър, нали?

— Такива необикновени характери и той не може да измисли. Опитай само да се погледнеш отстрани! Съчиняваш безсмислени думи и с тях ме премяташ, караш ме да ти вярвам — защото кой може да очаква подобни неща от наивната Нора Девън, точно от нея? Май доста си се променила през последните няколко месеца.

— Благодарение на тебе — каза тя.

— Може би не толкова на мене, колкото на Айнщайн.

— Не. Ти ме промени най-много — отвърна тя и изведнъж почувства същата стара срамежливост, която преди време почти я парализираше. Отвърна поглед от него към поставката на своите пулове-букви и повтори с тих глас:

— Най-вече ти. Никога нямаше да срещна Айнщайн, ако не бях срещнала тебе. А ти... ти се грижеше за мене... мислеше за мене... Виждаше в мене нещо, което аз самата не виждах. Заради тебе вече не съм същата.

— Не — каза Травис. — Преувеличаваш моята роля. Не беше нужно да се променяш тъй, че вече изобщо да не си същата. Тази, новата Нора винаги е била скрита някъде вътре, в старата. Като цвят, който, свит в малкото сиво семенце, изглежда дребен и смачкан. Просто трябва да го насърчиш... да му помогнеш — и цветето израства ярко и красиво.

Тя не можеше да вдигне очи да го погледне. Чувстваше върху врата си тежестта на огромен камък, който я караше да се привежда, и се изчерви. Но намери смелост да промълви:

— Дяволски трудно е да разцъфнеш... да се промениш. Даже ако това е най-силното ти желание, по-важно от всичко друго на света, пак е мъчно. Само стремежът към промяна не е достатъчен. Или само отчаянието. Това не става без... любов — гласът ѝ беше преминал в шепот и тя вече не смогваше да говори по-силно. — Любовта е като водата и слънцето, които дават сили на семенцето да разцъфне.

Тогава Травис я помоли:

— Нора, погледни ме.

Канарата върху врата ѝ сигурно тежеше стотици, хиляди фунтове.

— Нора?

Вече тежеше цял тон.

С големи усилия тя успя да повдигне глава. Погледна го. Неговите тъмнокафяви, почти черни очи, бяха топли, нежни и красиви. Обичаше ги. Обичаше изтънчената линия на неговия нос. Обичаше всичко в това слабо и аскетично лице.

— Трябваше аз да го кажа първи продължи той, — защото за мене е по-лесно, отколкото за тебе. Трябваше да ти го кажа още преди дни, преди седмици: за Бога, Нора, обичам те. Но не го направих, защото се страхувах. Всеки път, когато си позволя да обичам някого, аз

го губя, но мисля, че сега няма да е така. Може би ти ще промениш моята съдба, тъй както аз помогнах да промениш своята, и дано сега щастието е на наша страна.

Сърцето ѝ биеше лудо. Едва поемаше дъх, но успя да каже:

— Обичам те.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се вкамени. Сама не знаеше какво очаква да се случи, но не и това. Просто да чуе как той казва, че я обича и някак тя да изрази същото чувство към него — ѝ стигаше да бъде щастлива седмици, даже месеци. Очакваше, че ще ѝ остане време да надникне във всяко ъгълче на тяхната любов, като че ли тя бе някаква огромна и тайнствена сграда, като новооткрита пирамида, която трябваше да бъде внимателно изучена и разгледана отвън, преди да се осмели и проникне в скритите вътрешни коридори.

— Ще се омъжиш ли за мен? — повтори той въпроса си.

Всичко ставаше бързо, безумно бързо, и както седеше на кухненския стол, тя почувства, че ѝ се завива свят, сякаш седи в шеметна панаирна въртележка, а освен това изпитваше страх и искаше да го помоли някак да я забави, да му каже, че имат достатъчно време за обмисляне на следващата си стъпка преди да я направят, но за свое най-голямо учудване чу собствените си думи:

— Да. О, да.

Той пое двете ѝ ръце.

Тогава тя заплака, но сълзите бяха от щастие.

Макар и унесен в книгата си, Айнщайн усещаше накъде вървят нещата. Приблужи масата, подуши ги и двамата и се отри в краката им, като скимтеше радостно.

Травис каза:

— Следващата седмица?

— Да се оженим? Но нали трябва време за документите и всичко останало?

— Не и в Лас Вегас. Мога да се обадя предварително и да уредя нещата в някой параклис за женитби във Вегас. Отиваме там следващата седмица и сме женени.

Със сълзи в очите и усмивка на уста тя отговори:

— Добре.

— Страхотно — ухили се и Травис.

Айнщайн размахваше лудо опашка: Да, да, да, да, да.

[1] Игра, при която от подреждането на пулове-букви върху разчертана повърхност трябва да се получат смислени думи. — Б.пр. [↑](#)

В сряда, четвърти август, работейки по договор с фамилията Тетраня от Сан Франциско, Винс Наско очисти една дребна хлебарка^[1] на име Лу Пантанела. Хлебарката бе станала свидетел по обвинение и през септември трябваше да дава показания пред съда срещу членове на групировката Тетраня.

Джони Сантини-Телчето, компютърният агент на синдиката, беше използвал техническите си способности, за да проникне във федералните компютърни файлове и бе открил местонахождението на Пантанела. Хлебарката живееше под охраната на двама офицери от федералните служби в обезопасена къща в Редондо Бийч, южно от Ел Ей. Когато изиграеше свидетелската си роля, трябваше да му дадат нова самоличност и ново местожителство — в Кънектикът, но, естествено, той нямаше да доживее това.

Тъй като по всяка вероятност Винс трябваше да премахне поне единия от двамата офицери, за да се добере до Пантанела и заличаването на следите щеше да бъде доста трудно, Тетраня му предложиха твърде висока цена — 60 000 долара. Наистина, те нямаше как да знаят, че за Винс убиването на повече от един човек е само предимство — това правеше задачата му повече, а не по-малко, привлекателна.

Разузнаваше всички подробности около живота на Пантанела в продължение на цяла седмица, като всеки ден използваше различно превозно средство, за да избегне евентуалното подозрение на неговите бодигардове. Те не пускаха хлебарката да излиза често от къщата, но изглежда бяха уверени повече, отколкото е нужно, в сигурността на скривалището, защото три-четири пъти на седмица му позволяваха да обядва навън в ранния следобед и го придружаваха до една малка италианска гостилница на четири пресечки от охраняваното жилище.

Бяха променили, доколкото е възможно, и външния вид на Пантанела. Преди той имаше гъста черна коса и то твърде дълга — до раменете. Сега тя беше късо подстригана и боядисана в светлокестеняво. Бяха го накарали да си обръсне и мустаците. Наднорменото му тегло беше шейсет фунта, но след два месеца

усърдна работа на телохранителите бе свалил четиридесет. Въпреки всичко Винс веднага го позна.

В сряда, четвърти август, те заведоха Пантанела в гостилничката, както обикновено, в един часа следобед. В един и десет там влезе да обядва и Винс.

В ресторанта имаше осем маси по средата и шест сепарета покрай страничните стени. Изглеждаше чист, но вътре имаше твърде много италиански кич за изискания вкус на Винс: покривки на червено-бели карета; имитации на стенописи от римски развалини в крещящи цветове; свещници от празни винени бутилки; и, мили Боже, хиляди пластмасови гроздове, висящи от решетка на тавана, която трябваше да придава атмосфера на градинска беседка под лозите. И тъй като калифорнийците обядват и вечерят рано, поне според преценката на жителите по Източния Бряг, в един и десет броят на клиентите започваше да намалява. Изглежда до два в заведението щяха да останат само Пантанела, двамата телохранители и Винс, затова бе най-удобно да го очисти точно тук.

Гостилничката беше твърде малка за да си позволи персонал за посрещане и една табелка подканяше гостите да се настаняват сами. Винс премина през помещението, покрай групичката на Пантанела, и седна в празното сепаре зад тях.

Винс обмисли много добре как да се облече. Носеше евтини сандали, къси червени памучни панталони, бяла фланелка с нарисувани сини вълни, жълто слънце и думите „ОЩЕ ЕДНО КАЛИФОРНИЙСКО ГАДЖЕ“. Авиаторските слънчеви очила скриваха напълно неговите очи. Носеше и открита платнена плажна чанта, на която пишеше с големи букви „МОЕТО СИ“. Ако погледът на някой минувач случайно попаднеше в чантата, щеше да види старателно сгъната хавлия, шишенца с плажно масло, транзисторче, гребен, но не и усъвършенствания автомат „Узи“ със заглушител и четиридесет-патронен пълнител на дъното. Тъмният тен допълваше ефекта от дрехите и така желаното впечатление бе постигнато: един застаряващ гларус, макар и още в добра форма, отдал се до забрава на почивката, ленив и вероятно плах дребен човечец, който и на шейсет години все така ще виси по плажовете, защото се гордее с формата си и обича да се преструва на млад.

Той хвърли един уж незаинтересован поглед към Пантанела и агентите, но усети как те по навик го прецениха бързо с очи и го отписаха като безопасен. Идеално.

Седалките в сепаретата имаха високи подплатени облегалки, затова от мястото си той не виждаше Пантанела. Но от време на време чуваше разговора между хлебарката и телохранителите, в който ставаше дума предимно за бейзбол и жени.

След седмицата разузнаване Винс знаеше, че Пантанела никога не напуска гостилницата по-рано от два и половина, а най-често три, очевидно защото винаги държеше да опита от всичко: ордьовър, салата, главно блюдо и десерт. Така че Винс имаше време да поръча за себе си салата и спагети лингуини със сос от миди.

Сервитьорката, която го обслужваше, беше около двайсетгодишна, със светлоруса коса, красива и с тъмен тен като неговия. По бедрата и гласа приличаше на момиче от плажовете и започна да го сваля още като вземаше поръчката. Винс веднага прецени, че и тази е от ония пясъчни нимфи, чийто мозък е толкова опържен от слънцето, колкото и тялото. Вероятно прекарваше всяка лятна вечер на плажа и вършеше какви ли не неописуеми неща, вдигаше крака за всеки случайно срещнат боклук, който едва ли я привличаше много — всъщност всички я привличаха, което означаваше, че въпреки здравия ѝ вид, болестта я разяждаше отвътре. От самата мисъл за притискане с нея му се повръщаше, но трябваше да изиграе докрай избраната роля, затова даде вид, че се поддава на флирта и едва ли не е готов да припадне при мисълта за гърченето на голото ѝ тяло, заклещено под него.

В два без пет Винс привърши обяда си, а от клиентите бяха останали само Пантанела и двете ченгета. Едната сервитьорка си беше отишла в къщи, а другите две работеха в кухнята. По-добър случай нямаше да има.

Плажната чанта стоеше на седалката до него. Бръкна вътре и извади автоматичния „Узи“.

Пантанела говореше с телохранителите за шансовете на отбора „Доджърз“ за участие в Световното първенство.

Винс стана прав, пристъпи бавно към тяхното сепаре и изпразни двайсет или трийсет патрона от пълнителя в тримата. Късият заглушител последен модел работеше чудесно, затова изстрелите

прозвучаха като говора на заекващ човек, който се мъчи да произнесе дума, започваща с беззвучна съгласна. Всичко стана толкова бързо, че ченгетата дори нямаха време да измъкнат своето оръжие. Времето не им стигна даже да се изненадат.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

Пантанела и пазачите му умряха точно за три секунди.

Винс потръпна от огромното удоволствие и за малко остана неподвижен и подвластен на богатството в току-що поетите жизнени енергии. Загуби дар слово. После промълви с треперещ и сух глас:

— Благодаря ви.

Когато извърна поглед от сепарето, видя своята сервитьорка в средата на залата, застинала в безмълвен ужас. Широко отворените ѝ сини очи бяха вторачени в убитите, но постепенно се обръщаха към Винс.

Още преди да изпищи, той изпразни в нея останалите в пълнителя патрони, около десет, и тя се свлече на земята в река от кръв.

С-с-с-с-нап.

— Благодаря ти — каза той, а после повтори, защото беше млада и жизнена, следователно по-ценна за него.

Загрижен, че някой друг може да се покаже от кухнята или пък минувач да види през прозорците сервитьорката на пода, Винс отиде бързо до сепарето, сграбчи плажната чанта и скри автомата под хавлията. После си сложи тъмните слънчеви очила и се измъкна оттам.

Не се тревожеше за отпечатъците. Беше покрил възглавничките на пръстите си с лепило „Елмър“, което след изсъхването оставаше съвсем прозрачно и никой не можеше да го забележи, освен ако не обърне дланите си нагоре не го покаже нарочно. Слойт беше достатъчно дебел, за да напълни микроскопичните вдлъбнатини на кожата, а отпечатъците да останат гладки.

Винс стигна пеш до следващата пресечка, зави зад ъгъла и се качи в камионетката си, паркирана до бордюра. Доколкото можеше да прецени, никой след сервитьорката не го видя.

Подкара към океанския бряг, като се надяваше да прекара чудесно на слънцето и да поплува за ободряване. Стори му се твърде

смело да отиде на Редондо Бийч, на две преки оттук, затова тръгна по крайбрежната магистрала на юг към Болза Чика, северно от неговото жилище в Хантингтън Бийч.

Докато караше, се замисли за кучето. Той още плащаше на Джони Телчето да следи информацията от приюти за животни, полицейски управления и всяка служба, която може да е ангажирана с издирването на ретривъра. Знаеше за призива на Националното управление за сигурност към ветеринарите и инспекциите за контрол върху животните в три щата, знаеше и за досегашния неуспех на НУС.

Може пък кола да е блъснала кучето, да го е убило съществото, което Хъдстън нарече „Чуждия“, или глутница койоти в планините. Но Винс не искаше да вярва, че то е мъртво, защото това означаваше край на мечтите за страхотен финансов удар от възможния откуп, който биха платили властите, или от сделката с някой богат тип от шоубизнеса, решил да направи с животното любопитен спектакъл, или пък да открие начин за използване на неговия скрит ум за безопасно извличане на печалби от нищо неподозиращи хора.

Той предпочиташе да вярва, че някой е срещнал кучето и го е прибрал като домашно животно. Стига само да открие тези, при които е намерило подслон, ще го купи веднага — или просто ще им пръсне черепите и ще отмъкне помяра.

Но къде, по дяволите, трябваше да търси? Как да ги открие? Ако това беше толкова лесно, онези от НУС отдавна да са ги докопали.

Ако кучето не бе още мъртво, може би най-сигурният начин да се добере до него беше да открие първо Чуждия и тогава звярът щеше да го води сам — според Хъдстън той правеше точно това. Но и тази задача не изглеждаше лесна.

Джони Телчето още му предлагаше информация за особено жестоки убийства на хора и животни в цяла южна Калифорния. Винс знаеше за касапницата в зоокъта на Ървин Парк, убийствата на Уес Далбърг и мъжете в Бордо Ридж. Джони му предостави всички тревожни репортажи за разкъсаните домашни животни в района на Дайъмънд Бар, а Винс сам видя по телевизията историята на младата двойка, които твърдяха, че са срещнали извънземен в дивата местност под връх Джонстън. Преди две седмици бяха намерени и обезобразените трупове на двама туристи в Анджелизката горационален парк и след като Джони успя да пробие защитата и да

проникне във вътрешните компютри на НУС, потвърди, че агенцията е поела разследването и в този случай. Така Винс се убеди, че това също е дело на Чуждия.

И оттогава — нищо.

Тази дребна спънка не можеше да спре Винс. Той беше търпелив човек. Умението да изчаква бе част от неговата работа. Щеше да чака, да дебне, да държи Джони Телчето в напрежение и рано или късно щеше да постигне целта си. Беше съвсем сигурен. Кучето бе станало част от неговата велика съдба — като безсмъртието.

На плажа в Болза Чика той постоя известно време във водата, остави прибоа да се разбива в бедрата му и се загледа навътре, към огромните тъмни маси бушуваща вода. Чувстваше в себе си силата на океана. В гърдите му гореше енергията от живота на стотици хора. Нямаше да се изненада, ако внезапно от пръстите му светнеха електрически искри, както от ръцете на митичните богове излизаха гръмотевици.

Накрая се гмурна напред във вълните и заплува навътре, срещу прииждащия прибой. Отдалечи се много от брега, преди да завие и заплува успоредно — първо на юг, после на север — и така, докато съвсем се изтощи и остави течението да го отвлече към някой плаж.

Отпусна се върху пясъка, нажежен от горещото следобедно слънце и задряма. В съня си видя бременна жена с голям, объл корем, която той душеше, докато умре.

Често сънуваше как убива деца, но най-приятен беше сънят за още неродени в женската утроба, защото мечтаеше да го направи в действителност. Детеубийството беше, разбира се, твърде опасно; той не можеше да си позволи това удоволствие, въпреки че детската жизнена енергия щеше да бъде най-богатата, най-чистата и достойна за поемане. Но засега бе твърде опасно. Не биваше да се отдава на желанието да го стори, преди да се убеди, че е постигнал безсмъртие, следователно всякакви опасения от полиция или каквото и да е вече нямат основание.

Той често сънуваше подобни сънища, но този, от който се събуди на плажа Болза Чика, го порази с необикновеното си символично значение. Чувстваше, че този... е по-различен. Пророчески. Прозяваше се и жумеше срещу следобедното слънце, преструваше се, че не забелязва момичетата по бикини, които го заглеждаха, и си казваше, че

тоя сън предрича едно скорошно удоволствие. Не беше далеч денят, в който той наистина ще стисне с ръце гърлото на бременна жена, както в съня, и ще познае най-висшата наслада, ще получи върховния дар — не само нейната жизнена енергия, но и чистата, непоковарена сила на нероденото, скрито вътре от нечистия свят.

Чувствайки в себе си мощта на бог, той се върна при автомобила, отиде в къщи, взе душ и излезе да вечеря в близкия ресторант „Стьюърт Андърсън“, където се почерпи с филе миньон.

[1] За мафията — жаргонно прозвище на предател. — Б.пр. ↑

Айнщайн се шмугна през краката на Травис, излезе от кухнята, пресече малката столова и изчезна в хола. Травис го последва с каишката в ръце. Кучето се криеше зад канапето.

Травис му каза:

— Слушай, няма да боли.

— Айнщайн го гледаше напрегнато.

— Трябва да се погрижим за това преди да тръгнем за Вегас. Ветеринарят само ще те боцне два пъти, за да те ваксинира срещу куча чума и бяс. За твое добро е и наистина не боли. Наистина. След това ще ти извадим документ, което трябваше да сторим още преди седмици.

Едно излайване. Не.

— Да, ще го направим.

Не.

Травис приклекна, като държеше каишката за закопчалката, която трябваше да закрепим за нашийника, и пристъпи към Айнщайн.

Ретривърът се изплъзна. Изтича до креслото, скочи отгоре и от тази наблюдателница загледа съсредоточено Травис.

Травис каза, докато излизаше бавно иззад канапето:

— Чуй ме, рошава муцуно. Аз съм твойт господар...

Едно излайване.

Травис продължи намръщен:

— О, да, аз съм твойт господар. Може да си дяволски умно куче, но все пак си само куче, а пък аз съм човек, и ти казвам, че веднага тръгваме за ветеринарната лечебница.

Едно излайване.

Подпряна върху сводестия вход на столовата със скръстени ръце, Нора каза с усмивка:

— Мисля, че се мъчи да ти покаже какво представляват децата, в случай, че решим да си имаме.

Травис се хвърли към кучето.

Айнщайн скочи от креслото и точно когато прекрачи прага на стаята, Травис, който не можа да спре, се строполи върху креслото.

Нора се обади през смях:

— Ама, че забавно.

— Накъде избяга? — настоя Травис.

Тя посочи с ръка към коридорчето на двете спални и банята.

Той откри ретривъра в голямата спалня, застанал върху леглото с лице към вратата.

— Няма да спечелиш състезанието — тросна се Травис. — За твое добро е, дявол го взел, и тези инжекции ще ти ги бият, независимо дали ти харесва или не.

Айнщайн вдигна единия си заден крак и започна да пишка върху леглото.

Травис беше изумен:

— Какво правиш, по дяволите?

Айнщайн престана да пълни локвичката, попиваща в дебелото покривало на леглото, стъпи встрани и погледна предизвикателно Травис.

Той беше чувал как котки и кучета използват този трик, за да изразят силно недоволство. Още когато имаше агенция за недвижими имоти, една от неговите представителки беше затворила своето мини коли в колибката му за две седмици по време на отпуската си. Когато се върна и освободи кучето, то ѝ го върна, като уринира по любимото ѝ кресло и нейното легло.

Но Айнщайн не беше обикновено куче. При неговия забележителен ум подмокрянето на леглото трябваше да значи нещо повече от отмъстителния бяс на обикновено четириногло.

Травис тръгна към кучето, този път ядосан не на шега.

— Това вече е непростимо.

Айнщайн скочи от леглото. Като разбра, че той ще се опита да се измъкне от стаята покрай краката му, Травис отстъпи назад и тръшна вратата. Айнщайн видя, че изходът му е затворен и бързо смени посоката — втурна се към най-далечния ъгъл на спалнята и застана пред тоалетната масичка.

— Край на криеницата — каза твърдо Травис и размаха каишката като меч.

Айнщайн се оттегли в единия ъгъл.

Бавно и с приведена походка Травис го доближаваше, като бе разперил и двете си ръце — да не би кучето да се изплъзне покрай

него — и накрая успя да закачи каишката за нашийника.

— Ха!

Свит в ъгъла след поражението, Айнщайн овеси глава и започна да трепери.

Самочувствието на победител бързо напусна Травис. Той загледа слисан приведената и трепереща глава на кучето и видимите конвулсии по хълбоците му. Айнщайн виеше от страх — тихо, едва чуто и трогателно.

Той го погали за да го успокои и да му вдъхне смелост.

— Разбираш ли — това наистина е за твое добро. Не искаш да си имаш работа с чумата и бяса, нали? И, кълна се като на приятел, изобщо няма да те заболи. Изобщо.

Кучето очевидно не искаше да го погледне и никак не се окуражи от неговите успокоения.

Когато го докосна с ръка, усети как цялото се тресе от конвулсии. Погледна го продължително, помисли и тогава го попита:

— В оная лаборатория... много ли те боцкаха с игли? Болеше ли те от тях? Затова ли се страхуваш от ваксинациите?

Айнщайн само изхленчи.

Травис издърпа нещастното куче от ъгъла и така освободи опашката му, за да може да отговаря с нея на въпросите. Пусна каишката, хвана с две ръце главата на Айнщайн и я завъртя към себе си докато се погледнаха лице в лице.

— Болеше ли те от инжекциите в лабораторията?

— Да.

— Затова ли се страхуваш от ветеринарния лекар?

Треперейки непрестанно, кучето все пак успя да излае веднъж. Не.

— Болеше те от иглите, но не те е страх от тях?

Не.

— Тогава защо си такъв?

Айнщайн само го гледаше уплашено и издаваше ужасни, нещастни звуци.

Нора откряхна леко вратата на спалнята и надникна вътре.

— Успя ли да му сложиш каишката на оня, Айнщайн? — но изведнъж продължи с друг тон — Уф! Какво се е случило тука?

Травис още държеше главата на кучето в ръцете си и го гледаше в очите.

— Той изказа категорично своето недоволство.

— Доста категорично — съгласи се тя, като отиде до леглото и започна да смъква подгизналата покривка, одеяло и чаршафи.

Травис продължи опитите си да разгадае причината за поведението на кучето:

— Айнщайн, щом не те е страх от иглите, ветеринарят ли те плаши?

Едно излайване.

Не.

Затруднен, Травис се замисли дълбоко за следващия си въпрос, а Нора още махаше покривалото на дюшека.

Айнщайн продължаваше да трепери.

Изведнъж в главата на Травис проблесна защо кучето не се подчинява на волята им и е толкова уплашено. Той проклинаше собствената си твърдоглава упоритост.

— Ама разбира се, по дяволите! Ти не се страхуваш от самия ветеринарна от онези, на които той може да съобщи за тебе.

Треперенето на Айнщайн отслабна малко и опашката му се завъртя кратко.

Да.

— Ако хората от онази лаборатория са тръгнали да те издирват, а това трябва да прилича на настървен лов — защото ти сигурно си най-важното опитно животно в човешката история — тогава те трябва да поддържат връзка с всички ветеринарни лекари в щата, нали? С всеки лекар... всеки приют за бездомни кучета... и всяка служба за регистриране на домашни животни.

Още един пристъп на лудо махане с опашка и кучето започна да трепери по-слабо.

Нора заобиколи леглото и приклепна до Травис.

— Но, струва ми се, тук златните ретривъри са втора или трета по разпространение порода. Ветеринарите и бюрократите в службите за регистриране сигурно непрекъснато си имат работа с тях. Ако нашето генийче скрие блестящия си ум зад рошавата грива и се престори на глупчо...

— Виж, това го прави много добре.

— ... тогава няма как да разберат, че беглецът е той.

Да — настояваше Айнщайн — искаше да каже — могат.

Травис се обърна към него:

— Какво имаш предвид? Да не би да мислиш, че могат да те разпознаят?

Да.

— Но как? — учуди се Нора.

Травис добави:

— Някакъв знак ли има върху тебе?

Да.

— Под всичката тая козина? — попита Нора.

Едно излайване.

Не.

— Къде тогава? — каза Травис.

Айнщайн се измъкна от ръцете му и завъртя глава толкова бързо, че ушите му зашляпаха.

— Да не би да е върху възглавничките на краката му? — предположи Нора.

— Не — отвърна Травис още преди Айнщайн да излае. — Когато го намерих, стъпалата му кървяха от многото тежко тичане, затова трябваше да промия раните с борова киселина. Щях да забележа, ако върху лапите му има знак.

Айнщайн отново завъртя лудо глава, пляскайки с уши.

Травис каза:

— А може би върху вътрешната част на устните. Там татуират състезателните коне за да ги разпознават и предпазят от използване за други цели. Дай да ти обърна устната и погледна вътре, моето момче.

Айнщайн излая веднъж — Не — и отново разтърси бясно глава.

Накрая Травис разбра. Погледна в дясното ухо и не намери нищо. Но в лявото видя. Дръпна кучето до прозореца и на дневната светлина откри татуировка от две цифри, тире и още една цифра с морав цвят, изпъкващ върху кафяво-розовата кожа: 33-9.

Нора гледаше иззад рамото на Травис.

— Вероятно са правили опити с много кучета от различни породи и затова се е налагало да ги различават някак.

— Господи. Ако бяхме отишли при ветеринар, а на него му бе наредено да търси ретривър с татуировка...

— Но непременно трябва да го ваксинираме.

— Може би вече са го сторили — в гласа на Травис имаше надежда.

— Не бива да разчитаме на това. Все пак той е бил опитно животно в контролирана среда, където не е имало нужда от ваксини. Освен това е възможно те да са пречели на техните експерименти.

— Не можем да рискуваме и да го заведем на лекар.

— Даже и да го открият — каза Нора, — просто няма да им го дадем.

— Но могат да ни принудят — отвърна Травис с тревога.

— Проклети да са, ако могат.

— Проклети ще са, ако не могат. Най-вероятно тези изследвания се финансират от правителството, а те, виж, могат да ни смачкат. Не трябва да рискуваме. Айнщайн се страхува от връщане в лабораторията повече от всичко.

Да, да, да.

— Но — каза Нора, — ако хване чума, бяс или...

— Ще го ваксинираме по-късно — отговори Травис. — По-късно. Когато нещата се уталожат малко. Когато не е толкова напрегнат.

Ретривърът заскимтя радостно и в тромавата си благодарност облиза Травис по врата и лицето.

Нора каза намръщено:

— Айнщайн сигурно е едно от най-големите чудеса на нашия век. Наистина ли мислиш, че някога ще се успокои, или пък ще престанат да го търсят?

— Може да го търсят с години — призна Травис, докато галеше кучето. — Но постепенно настъргвението и надеждите им ще намалееят. А и ветеринарите няма да се сещат, за проверка в ухото на всеки ретривър, заведен при тях. Дотогава, струва ми се, ще трябва да минем без ваксинации.

Това е най-доброто, което можем да сторим. Единственото.

Нора разроши козината на Айнщайн с ръка.

— Надявам се, че си прав.

— Прав съм.

— Надявам се.

— Прав съм.

Травис преживя тежко риска, на който бе изложил свободата на Айнщайн и през следващите дни отново потъна в размисли за опасното проклятие на своя живот. Може би всичко започваше отначало. Любовта му към Нора и това дяволски невероятно куче промени изцяло неговия свят и съществуването му вече имаше смисъл. Но ето, че отново се намесваше съдбата, винаги непреклонно враждебна към Травис, и искаше да му отнеме двете най-скъпи същества — Нора и кучето.

Той знаеше, че съдбата е само един мит. Не вярваше, че някъде на небето има група злонамерени богове-заговорници, които го гледат тайно през ключалката на небесните двери и обмислят на какви изпитания да го подложат, но въпреки това не можеше да пропъди тази представа от тревожните си мисли. Достатъчно беше само да спомене бъдещето с малко оптимизъм, и вече трябваше да чука на дърво, за да предотврати ударите на съдбата. На обяд, без да ще, преобърна солницата, веднага щипна с пръсти малко от разпиляното и понечи да го хвърли назад против уроки, но се почувства глупаво и почисти пръстите си. Обаче сърцето му веднага заби силно и го обзе необясним суеверен страх, който не го напусна, докато не сграбчи с длан повече сол и я хвърли зад гърба си.

Въпреки че Нора явно виждаше налудничавото поведение на Травис, тя прояви своето чувство за такт и не спомена нищо за неговото нервно напрежение. На настроението му противопоставяше всяка минута своята тиха обич, говореше въодушевено за пътуването до Вегас, усмивката не слизаше от нейното лице и нито веднъж не чукна на дърво.

Тя не знаеше нищо за неговите кошмари, защото той не ги спомена пред нея. Всъщност вече две последователни нощи се повтаряше старият лош сън.

В съня си той бродеше из гористите каньони в подножието на планините Санта Ана в окръг Ориндж, същите гори, в които за пръв път срещна Айнщайн. Отново бе отишъл там, заедно с Айнщайн и Нора, но ги загуби по пътя. Уплашен, той се спускаше бързо по стръмни склонове, с мъка се изкачваше по възвишенията и целият

издраскан от бодливите храсти, викаше като полудял Нора и кучето. Понякога чуваше нейния отговор или лаенето на Айнщайн, усещаше, че са в беда, тръгваше в посоката на гласовете им, но всяко следващо обаждане идеше от по-далечно място и друга посока и въпреки напрегнатото слухтене и лудешкия бяг из гората, той ги губеше, губеше...

... докато не се събудеше задъхан, с разтуптяно сърце и застинал вик в гърлото.

Петък, шести август, беше благословен ден, защото на Травис не му остана време да мисли за враждебната съдба. Още рано сутринта телефонира на един параклис в Лас Вегас, извършващ брачни церемонии, и като използва номера на кредитната си карта „Америкън Експрес“, уреди сватбата за сряда, единайсети август, в единайсет сутринта. Завладян от романтична треска, той каза на църковния служител, че иска двеста и четиридесет червени рози, двеста и четиридесет бели карамфили, добър органист (а не глупава музика на запис), който да се справя с традиционните мелодии, свещи, достатъчни на брой да засияе олтарът без дразнеща електрическа светлина, бутилка „Дом Периньон“ за края на тържеството и първокласен фотограф, който ще документира бракосъчетанието. Когато уговори всички подробности, се обади на хотел „Съркъс Съркъс“ в Лас Вегас, който предлагаше добри условия за семейна почивка и място с всички удобства за къмпирание на каравани зад самия хотел; там запази място за каравана от неделя, осми август. Обади се и на друг подобен къмпинг в Барстоу за събота вечер, защото щяха да преспят там по пътя си към Вегас. После посети бижутерски магазин, разгледа добре предлаганите накити и накрая купи годежен пръстен с голям, безупречен трикаратов диамант и венчален обръч с дванайсет четвърткаратови камъка. Скри тези съкровища под седалката на камионетката и двамата с Айнщайн отидоха в къщата на Нора, взеха я и се запътиха към нейния адвокат Гарисън Дилуърт, с когото имаха уредена среща.

— Ще се жените? Това е чудесно! — каза Гарисън, стискайки здраво ръката на Травис. После целуна Нора по бузата. Изглеждаше истински зарадван. — Аз поразпитах тук-там за тебе, Травис.

Травис беше изненадан.

— Така ли?

— Направих го заради Нора.

Нора се изчерви и за малко да се обиди от думите на адвоката, но Травис остана доволен, че Гарисън е загрижен за нейното благополучие.

Измервайки Травис с поглед, среброкосият адвокат продължи:

— Разбрах, че ти е вървяло в бизнеса с недвижими имоти, преди да продадеш предприятието.

— Да, справях се добре — потвърди Травис скромно, като че ли говореше с бъдещия си тъст и искаше да му направи добро впечатление.

— Доста добре — каза Гарисън. — Чух също, че си вложил печалбите оттам по подходящ начин.

— Да, не съм фалирал — призна Травис.

— Чувам също, че се добър мъж, заслужаваш доверие, и си много любезен с хората.

Дойде ред и на Травис да се изчерви. Сви рамене.

Гарисън се обърна към Нора:

— Мило момиче, радвам се за тебе и не мога да изразя с думи колко съм щастлив.

— Благодаря — Нора дари Травис с такъв щастлив и влюбен поглед, че той за първи път през деня поиска да чукне на дърво.

Тъй като имаха намерение да прекарат в сватбено пътешествие поне седмица или десет дни след сватбата, Нора не искаше да бърза в случай, че търговецът на недвижими имоти междувременно намери купувач за къщата на Нора Девън в Санта Барбара. Тя помоли Гарисън Дилуърт да я представи като адвокат и му даде пълномощия да извърши всичко необходимо около продажбата от нейно име докато тя отсъства. За половин час успяха да уредят всички формалности, да намерят свидетели и да подпишат. Дилуърт още веднъж ги засипа с поздрави и благопожелания, след което те се запътиха да купуват автомобилно ремарке с удобства за живеене.

Имаха намерение да вземат със себе си Айнщайн не само на сватбата във Вегас, но и на пътешествието. Там, където отиваха, нямаше да е лесно ежедневно да откриват добър и чист мотел, който да приема кучета, затова изглеждаше разумно да се движат със собствен мотел на колела. Освен това нито Травис, нито Нора можеха да правят любов в една стая с ретривъра.

— Все едно, че при нас има друг човек — бе казала тя, изчервена като излъскана зряла ябълка.

Ако отсядаха в мотели, трябваше да наемат две стаи — една за себе си и една за Айнщайн — а това изглеждаше доста странно.

До четири часа намериха това, което търсеха: неголям, сребрист, заоблен „Еърстрийм“ с кухненски бокс, кът за хранене, всекидневна, една спалня и баня. Когато се оттегляха през нощта, можеха да оставят Айнщайн в предната част на ремаркетото и да затварят след себе си вратата на спалнята. Пикапът на Травис имаше добър теглич за ремарке, затова можеха да закачат караваната зад бронята и да я отнесат със себе си веднага след покупката.

Айнщайн, който се беше наместил на седалката между Травис и Нора, сегиз-тогиз извъръщаше глава назад, за да погледне през задното прозорче към блестящата, полуцилиндрична къщичка, като че ли се удивляваше от изобретателността на човешкия род.

По пътя купиха завеси за караваната, пластмасови чинии и чаши, храна, и ги подредиха в шкафове на малката кухничка. Купиха и хиляди други нужни неща преди да хванат пътя. Когато се върнаха в къщата на Нора за да хапнат набързо приготвения за късната вечеря омлет, бяха капнали и едва се влачеха. За първи път в прозевките на Айнщайн нямаше лукавост и насмешка; и той беше уморен, макар и по-малко.

Тази вечер Травис спа на леглото в своята къща тъй дълбоко и непробудно както спят в земните недра дребните вкаменени гори и праисторическите динозаври. Сънищата от предните две нощи не го споходиха.

* * *

В събота сутринта потеглиха на своето пътешествие към Вегас и брачния живот. Трябваше да избират маршрут по широки пътища, по възможност с две платна заради ремаркетото, затова първо потеглиха на юг по магистрала 101, сетне — на изток по 134; по нея, докато означението ѝ стана „Междущатска 210“, северно от Лос Анджелиз и неговите предградия и южно от огромната гора-национален парк Анджелиз. След това прекосиха обширната пустиня Моджаве и Нора

остана изумена от голия, но тайнствено красив пейзаж от пясъци, скали, пълзящи растения, мескит и кактуси — дребни или високи като дървета. Каза, че изведнъж е разбрала колко огромен е светът — много по-голям отколкото си е представяла, а широко отворените ѝ очи радваха Травис.

Барстоу, Калифорния, беше обширен оазис в безкрайната пустиня и те пристигнаха в къмпинга за каравани в три часа същия следобед. До тях на паркинга бяха отседнали с караваната си Франк и Мей Джордан, семейство на средна възраст от Солт Лейк Сити, които пътешестваха със своето куче, черен лабрадор на име Джак.

За изненада на Травис и Нора, Айнщайн прекара времето си чудесно в лудешки игри с Джак. Гонеха се между колите, захапваха се закачливо, боричкаха се и се търкаляха, а после скокваша на крака и отново подхващаха гоненицата. Франк Джордан им подхвърляше червена гумена топка, те хукваха подир нея и се надпреварваха кой ще я захапе и донесе първи. Кучетата играеха и друга игра — опитваха се да откраднат топката един от друг и сетне се мъчеха да я задържат колкото може по-дълго. Травис се изтощи само като ги гледаше.

Нямаше съмнение, че Айнщайн е най-умното куче на света, на всички времена, феномен, чудо, мислещо като човек — но все пак — куче. Травис понякога забравяше тази истина, но беше много доволен всеки път, когато Айнщайн направеше нещо, за да му я припомни.

По-късно, след като си разделиха вечерята от хамбургери и кочани царевица, печени на жарава, и пресушиха по две хладни бири в ясната пустинна нощ, казаха довиждане и лека нощ на двойката от Солт Лейк Сити и им се стори, че Айнщайн също се прощава с Джак. Когато влязоха в стаичката на сребристия „Еърстрийм“, Травис потупа ретривъра по главата и му каза:

— Много добре постъпи.

Кучето навири глава и загледа въпросително Травис, сякаш искаше да му обясни какво, по дяволите, има предвид.

— Знаеш за какво говоря, рошава муцуно — отвърна той на погледа му.

— И аз знам — обади се Нора и прегърна кучето. — Когато си играехте с Джак, можеше да го подлудиш, стига да бе пожелал, но ти често го оставяше да печели, нали?

Айнщайн изсумтя и на лицето му се появи щастлива кучешка усмивка.

След още една глътка алкохол за приспиване, Нора се оттегли в спалнята, а Травис легна на сгъваемото канапе във всекидневната. Беше мислил дали няма да е по-добре, ако легнат заедно, а сигурно и през нейния ум бе минало, че може да го пусне в леглото си. В края на краищата до сватбата оставаха по-малко от четири дни. Бог му е свидетел, тя наистина го привличаше. И въпреки че у нея вероятно имаше някакъв девически страх, тя също го желаше; не се съмняваше в това. От ден на ден докосванията и целувките им ставаха все по-чести и интимни — във въздуха помежду им прескачаха еротични искри. Но защо пък да не направят всичко точно както трябва, след като денят е толкова близо? Защо да не влязат в брачното ложе девствени, тя — девствена за всички, той — девствен за нея?

Тази нощ Травис сънува, че Нора и Айнщайн се загубват някъде в безкрайните простори на пустинята Моджаве. Незнайно защо, в съня си той остана без нозе и беше принуден да ги търси мъчително бавно, пълзешком, а това бе много лошо, защото знаеше, че където и да се лутат, са застрашени от... нещо...

* * *

В неделя, понеделник и вторник в Лас Вегас те се приготвиха за сватбата, гледаха щурите игри на Айнщайн с кучетата на другите посетители и направиха малки екскурзии до връх Чарлстън и езерото Мийд. През вечерите Нора и Травис оставяха Айнщайн с книгите му, а те посетиха няколко нашумели шоуспектакли. На Травис му беше мъчно, че ретривърът ще бъде сам, но Айнщайн намираше начин да им покаже, че не държи да стоят при него в караваната само защото скъпите хотели от предразсъдъци и глупост не пускат в своите казина и зали за представления гениални кучета с добро поведение.

В сряда сутринта Травис облече своя фрак, а Нора — непретенциозна бяла рокля до глезените с красива дантела на подгъвите и деколтето. Айнщайн седна между тях и така подкараха пикапа към църквата, като оставиха своя „Еърстрийм“ в къмпинга.

Черквата, която не принадлежеше на определено течение в християнството, а беше построена по-скоро с търговска цел, се стори на Травис най-смешното нещо, което бе виждал през живота си. В архитектурата ѝ имаше нещо фалшиво романтично — едновременно тържествено и кичозно. Видът на църквата развесели и Нора, затова при влизането двамата едва не се разсмяха на глас. Сградата беше сбутана между високите хотели по Южния булевард на Лас Вегас, покрити с блестящи неонов светлини. Бе с размерите на малка едноетажна къща, с бледорозова мазилка и бял портал. Върху бронзова плочка над него се мъдреше гравираният парола „В ЖИВОТА ЩЕ ВЪРВИТЕ ДВАМА...“. По витражите от цветно стъкло в прозорците вместо евангелски сюжети се редяха сцени от известни любовни истории — Ромео и Жулиета, Абелар и Елоиза, Окасин и Николета, Отнесени от вихъра, Казабланка — и, невероятно — Аз обичам Луси^[1] и Ози и Хариет.

Невероятно, но шаренията никак не повлия на възторженото им настроение. Нищо не можеше да развали този ден. Трябваше да оценят дори и безумния параклис, защото през годините нямаше да избледнеят впечатленията от веселия кич по стените и те с гордост щяха да разказват за всичко, което по някакъв необясним начин ставаше тяхната църквица и техния сватбен ден.

Вътре обикновено не пускаха кучета. Но Травис предварително беше раздал щедри бакшиши на всички служители не само да приемат Айнщайн, но да направят тъй, че той да се почувства там като желан гост.

Свещеникът, преподобният Дан Дюпри — „Моля, наричайте ме просто преподобни Дан“ — беше жизнерадостен човек с румено лице, изпъкнало коремче и широка усмивка; напомняше продавач на автомобили втора употреба. До него стояха двама платени свидетели — жена му и сестра ѝ, облечени за случая в ярки летни рокли.

Травис зае мястото си пред черквата.

Органистката удари клавишите и засвири „Сватбения марш“.

Нора бе изразила силно желание да спази традицията и срещне Травис, излизайки от страничното крило, а не просто да започнат ритуала пред преградата на олтара. Освен това искаше да я „дадат и вземат“, като другите булки. Това, разбира се, щеше да бъде особена чест за баща ѝ, но тя нямаше баща. Не им дойде наум и възможен

кандидат за тая работа, затова отначало изглеждаше, че ще трябва да премине през църквата сама или подръка с непознат. Но като пътуваха с пикапа към сватбеното тържество й хрумна, че никой на този свят не е по-подходящ от Айнщайн и той ще я придружи по символичния път между църковните пейки.

Докато свиреше органът, Нора влезе откъм задната част на страничното крило, а кучето вървеше до нея. По всичко личеше, че Айнщайн ясно съзнава огромната чест да я съпровожда, затова вложи в походката си всичката гордост и достойнство, което можеше да покаже, с високо вдигната глава и стъпки, следващи нейните в такт.

Това, че Нора я „дава“ куче, изглежда не подразни, даже не изненада, никого. В края на краищата; намираха се в Лас Вегас.

— Тя е една от най-красивите булки, които съм виждала — пошепна съпругата на преподобния Дан в ухото на Травис и той усети, че тя не прави този комплимент току-тъй, а го казва искрено.

Светкавицата на фотографа непрекъснато блескаше, но Травис беше твърде зает да следи Нора с поглед и дразнещата светлина не му правеше никакво впечатление.

Вази с рози и карамфили изпълваха малкото помещение със свеж аромат и сто свещи премигваха леко, поставени в потири от кристал и големи бронзови свещници. Когато Нора застана до Травис, той вече не виждаше досадната пъстрота около себе си. Неговата любов като умел архитект построи наново целия параклис и го превърна в катедрала, грандиозна като всички по света.

Церемонията беше кратка и неочаквано тържествена. Травис и Нора размениха обет за вярност, а после — пръстени. Сълзите в Норините очи отразяваха блясъка на свещите, а Травис отначало се учуди защо нейните сълзи замъгляват неговия поглед, но сетне разбра, че и той почти е заплакал. Един мощен и вълнуващ акорд на органа придружи тяхната първа целувка като мъж и жена, най-сладката целувка от всички досега.

Бутилката „Дом Периньон“ гръмна в ръцете на преподобния Дан и той, по поръка на Травис, наля на всички присъстващи, даже и на органистката, в стъклени чаши. За Айнщайн намериха чинийка. Ретривърът участва в наздравицата за дълъг живот, щастие и вечна любов със своето шумно сърбане.

Цял следобед Айнщайн чете в малкия хол в предната част на караваната.

Травис и Нора прекараха следобеда в другия край на караваната, в своето легло.

След като затвори вратата на спалнята, Травис сложи втората бутилка „Дом Периньон“ в кофичка с лед и пусна на компактдиска четири от най-мелодичните албуми на пианиста Джордж Уинстън.

Нора пусна завесата на единствения прозорец и включи малка лампа с абажур от златист плат. В меката кехлибарена светлина стаичката заприлича на вълшебно осветено кътче от приказките.

Известно време лежаха на леглото, говориха, смяха се, докосваха се, разменяха целувки, от които накрая не им остана време да говорят.

Малко по малко Травис я съблече. Никога не беше виждал голото ѝ тяло и сега му се стори, че формите му са по-красиви и съвършени, отколкото си представяше. Изящната тънка шия, деликатните рамене, пълните гърди, вдлъбнатината на коремчето, топлината на бедрата, прелъстителните заоблени хълбоци, гладката кожа на дългите ѝ гъвкави крака — всяка линийка, ъгълче и извивка го възбуждаха, но го изпълваха и с безкрайна нежност.

След като също се съблече, той търпеливо и внимателно я запозна с изкуството на любовта. Със силно желание да ѝ достави удоволствие, но без да забравя и за момент, че за нея всичко е съвсем ново, той показва на Нора — не избягваше и моментите на изкусително дразнене — всичките приятни усещания, които могат да събудят в нейното тяло езикът, пръстите и мъжеството му.

Беше готов да срещне колебание, раздразнителност, дори страх, защото първите трийсет години от живота не я бяха подготвили за подобна интимност. Но у нея нямаше и следа от студенина, тя с желание подхващаше всичко, което беше приятно за двамата или единия от тях. Тихите ѝ стенания и беззвучния шепот на възбудата го изпълваха със страст. Всяка нейна въздишка от удоволствие или тръпка на екстаз напругаха все по-силно Травис, докато той усети как достига твърдост и размер, непознати му преди, докато нуждата да се освободи стана почти болезнена.

Накрая остави топлото си семе да разцъфне в нея, зарови лице в шията ѝ, повтаряше нейното име и казваше, че я обича, много пъти, а моментът на облекчение изглеждаше безкраен — времето за него беше почти спряло, само ромолеше тихо като непресъхващ ручей.

Когато всичко свърши, те останаха дълго прегърнати и мълчаха — нямаха нужда от думи. Послушаха музика и едва след това споделиха какво са усетили с телата и душите си. Пиха малко шампанско, после се любиха отново. И отново.

Въпреки че неизбежната смърт възправя тъмна сянка пред всеки наш ден, радостите и възторгът от живота могат да са тъй красиви и дълбоки, че сърцата ни замират в удивление.

* * *

От Вегас повлякоха своя „Еърстрийм“ на север по път номер 95, през огромните безплодни равнини на Невада. Два дни по-късно, в петък, 13 август, стигнаха до езерото Тахоу и свързаха системите на ремаркетото с електричеството и водопровода в един къмпинг за каравани на границата с Калифорния.

Красивите гледки и непознатите преживявания вече не смайваха Нора тъй лесно както преди. Но пред изумителната красота на езерото Тахоу тя онемя като дете. Дългото двайсет и две и широко дванайсет мили езеро, достигащо на запад до Сиера Невада, а на изток — до Карсън Рейндж, имаше славата на най-чист водоем в света; кристалната вода блестеше като диамант в стотици нюанси на червеното и синьото от пречупената слънчева светлина.

Шест дни Нора, Травис и Айнщайн пътешестваха в горите-национални паркове Елдорадо, Тахоу и Тоябе — обширни, недокоснати от цивилизацията пространства, обрасли с бор, смърч и ела. Наеха моторница, обикаляха с нея из езерото и спираха в райски заливчета и красиви кътчета по брега. Пекоха се на слънце и плуваха, а Айнщайн цапаше из водата с възторга, присъщ на породата му.

Понякога сутрин, понякога късно следобед, а най-често вечер Нора и Травис се любеха. Тя беше изненадана от собствената си ненаситност. Не можеше да му се насити.

— Обичам ума и сърцето ти — каза му веднъж. — Но, Бог да ми е на помощ, почти толкова обичам и тялото ти! Покварена ли съм?

— Боже мой, не. Ти просто си млада, здрава жена. Всъщност, при живота, който си водила досега, ти си емоционално много по-здрава отколкото може да се очаква. Наистина, Нора, ти ме смайваш.

— Предпочитам да те омая съвсем като се метна върху тебе.

— Май наистина си покварена — каза той и се засмя.

Рано в нежносиньото утро на двайсети, петък, те напуснаха Тахоу и се насочиха през щата към полуостров Монтьрей. Там континенталната твърд проникваше дълбоко в океана и природното величие дори превъзхождаше кристалната красота на Тахоу. Останаха на полуострова четири дни и тръгнаха към къщи в сряда следобед, 25 август.

По време на пътуването радостта от семейния живот погълна всичките им мисли и те не обръщаха голямо внимание на чудото до себе си — почти човешкия ум на Айнщайн. Но той отново им напомни за невероятните си способности, когато късно същия следобед доближиха Санта Барбара. На четиридесет или петдесет мили от къщи стана неспокоен. Непрекъснато се въртеше на седалката между Нора и Травис, изправяше се за минута, после слагаше глава в скута на Нора или сядаше отново. Започна да вие необичайно. А на десет мили от дома им вече трепереше.

— Какво ти е, рошава муцуно? — обърна се тя към него.

Айнщайн упорито опитваше да предаде с изразителните си кафяви очи някакво важно и сложно послание, но тя не можеше да го разбере.

Половин час преди здрач, когато достигнаха града, излязоха от магистралата и подкараха по местните пътища, от гърлото на Айнщайн започна да излиза ту сподавен вой, ту басово ръмжене.

— Какво му е? — попита Нора.

Травис смръщи вежди:

— Не знам.

Когато навлязоха в дворната алея на неговата къща и паркираха под клоните на финиковата палма, ретривърът започна да лае. Не беше излайвал ни веднъж нито в колата, нито по време на цялото пътуване. Гласът му раздираше слуха в тясното пространство на кабината, но той не можеше да спре.

Когато слязоха от пикапа, Айнщайн се стрелна между тях, застана пред къщата и продължи да лае.

Нора тръгна по алеята към предната врата, но кучето се втурна към нея с ръмжене. Захапа единия крачол на нейните дънки и се опита да я събори. Тя запази равновесие и чак когато отстъпи заднишком до басейнчето за водопой на птици, то я пусна.

— Какъв дявол му е влязъл в главата? — обърна се тя към Травис.

Той гледаше замислено къщата.

— Държеше се по същия начин първия ден, в гората... когато не ме пусна да тръгна по тъмната пътека.

Нора се опита да примами кучето при себе си и да го погали.

Но Айнщайн беше непреклонен. Травис също опита да провери реакцията му и се запъти към къщата, но кучето заръмжа и го принуди да се върне.

— Стой тук — каза Травис на Нора. Тръгна към ремаркетото на алеята и влезе вътре.

Айнщайн притичваше напред-назад пред къщата, поглеждаше вратата и прозорците, ръмжеше и виеше.

Слънцето се търкаляше бавно на запад и вече почти целуваше повърхността на океана, а кварталната уличка изглеждаше тиха, спокойна, точно както всеки друг ден, но шестото чувство на Нора ѝ подсказа, че тук нещо не е наред. Топлият полъх от Пасифика носеше тихото шумолене от клоните на палми, евкалипти и фикусови дървета — звуци, приятни всяка друга вечер, но не и тази — сега в тях имаше нещо зловещо. Тя усещаше неопределима заплаха в удължените сенки, в умиращата оранжево-морава светлина на деня. Нищо, освен поведението на кучето, не я предупреждаваше за някаква близка опасност; тревогата идеше не от ума, а от скрит инстинкт.

Когато Травис се върна от ремаркетото, в ръцете му имаше голям револвер. Беше го оставил незареден в едно шкафче на спалнята и той стоя там през цялото сватбено пътешествие. Сега Травис зареди целия барабан с патрони и затвори цилиндъра с щракване.

— Това наистина ли е нужно? — гласът на Нора беше неспокоен.

— Оня ден в гората наистина имаше нещо — каза Травис, — и въпреки че аз всъщност не го видях с очите си... разбери, косите на главата ми настръхнаха. Да, мисля, че оръжието може да потрябва.

Нейният собствен страх при шумоленето на дърветата и тъмните следобедни сенки ѝ подсказваше какво е изпитал Травис в гората и трябваше да признае, че револверът я успокояваше поне мъничко.

Айнщайн вече не тичаше, а отново стоеше на поста си пред входа и не ги пускаше да се доближат до къщата.

Травис се обърна към ретривъра:

— Има ли някой вътре?

Бързо махване с опашка. Да.

— Хора от лабораторията?

Излайване. Не.

— Другото опитно животно, за което ни каза?

Да.

— Онова, дето беше в гората?

Да.

— Добре, влизам в къщата.

Не.

— Да — настоя Травис. — Това е моят дом и ние няма да бягаме от него, какъвто и дявол да има там.

Нора си спомни снимката с филмовото чудовище от списанието и бурната реакция на Айнщайн. Не вярваше в действителност да съществува нещо, даже и слабо напомнящо онова същество. Струваше ѝ се, че Айнщайн преувеличава или пък не са разбрали точно какво се опитва да им каже за картинката. Въпреки това изведнъж ѝ се прииска да имат не само револвер, но и голяма пушка.

— Това е „Магнум“ 357 — каза Травис на кучето, — и само един изстрел, даже в ръката или крака, може да повали много силен и ловък човек така, че той повече да не се изправи. Ще се чувства, все едно че го е ударил оръдеен снаряд. Имам отлични познания по огнестрелно оръжие и през всичките години досега съм тренирал стрелба по мишена, за да поддържам формата си. Наистина знам какво правя и няма да ми се случи нищо лошо там, вътре. Освен това, не можем просто да повикаме ченгетата, нали? Защото каквото и да намерят в къщата, ще ги учуди доста, ще започнат да задават много въпроси и току-виж, рано или късно, те прибрали отново в онази проклета лаборатория.

Решителността на Травис никак не харесваше на Айнщайн, но кучето притича по стъпалата до прага и погледна назад, сякаш искаше

да каже: Е, добре, но няма да те пусна вътре сам.

И Нора искаше да влезе с тях, обаче Травис беше непреклонен и тя остана в предния двор. Стана ѝ неприятно, но трябваше да признае, че без оръжие и умение да го използва, тя не може да направи нищо, за да помогне и вероятно само ще попречи.

Травис долепи револвера до себе си, отиде до Айнщайн пред входа и вкара ключа в бравата.

[1] Може да се приема и като популярното жаргонно наименование на наркотика ЛСД. — Б.пр. ↑

Травис отключи, пхна ключа в джоба и бутна вратата навътре, като покриваше стаята с Магнума, внимателно прекрачи прага и Айнщайн влезе с него, без да го изпреварва.

Къщата беше тиха както обикновено, но във въздуха имаше някаква необичайна воня.

Айнщайн изсумтя тихо.

Слабата светлина на залязващото слънце проникваше едва през прозорците, защото завесите почти навсякъде бяха спуснати докрай. Но и в тази светлина Травис успя да види, че тапицерията на канапето е разкъсана. По пода се търкаляха късчета дунапрен. Една дървена етажерка за книги, очевидно разбита със сила в стената, бе оставила вдлъбнатини в мазилката. От екрана на телевизора още стърчеше настолната лампа, с която е бил строшен. По цялата стая се въргаляха книги, свалени от рафтовете и после разкъсани.

Въпреки полъха на свеж въздух от вратата, смрадта ставаше все по-непоносима.

Травис натисна стенния ключ на осветлението. Светна една лампа в ъгъла. Не светеше силно, но достатъчно за да разкрие още подробности от опустошението.

Сякаш някой е преминал оттук с верижен трион, а после — с моторна косачка, помисли той.

Къщата беше все тъй тиха.

Без да затваря вратата, той направи две стъпки към стаята, а под краката му ясно изшумоляха смачканите страници на съсипаните книги. Тук-там върху хартията и по белите късчета дунапрен забеляза тъмноръждиви петна и спря веднага, защото разбра, че това е кръв.

Секунда по-късно видя и трупа. Беше едър мъж, проснат настрани върху пода до канапето, полупокрит с книжни страници, корици и обложки, целите в съсиреци.

Айнщайн заръмжа по-силно и гневно.

Тялото беше само на няколко фута от входа на столовата и когато Травис се приближи, видя, че това е неговият хазяин, Тед Хокни. До него лежеше кутийка с инструменти „Крафтсман“. Тед имаше ключ за

къщата и Травис му бе позволил да идва по всяко време, за да извършва дребни ремонти. Неотдавна му беше заръчал да оправи доста неща — капеща чешма, развалена машина за миене на чинии. Очевидно, Тед бе дошъл от своята къща в същия квартал с намерението да поправи нещо. И ето, сега вече никой не можеше да помогне на самия него.

Отначало Травис помисли, че вонята е тъй непоносима, защото човекът е бил убит поне преди седмица. Но когато го видя по-отблизо, не забеляза подуване на трупа от газовете на гниенето, нито имаше следи от разложение, следователно не стоеше тук от дълго време. Може би само ден, дори по-малко. Отвратителната смрад имаше други източници: първо, хазяинът му беше с извадени вътрешности; освен това, убиецът явно бе покрил с урина и изпражнения тялото и всичко около него.

Нямаше ги и очите на Тед Хокни.

На Травис му се повдигна — не само защото изпитваше добри чувства към Тед. Щеше да му се погади от такава безумна жестокост независимо коя е жертвата. Убийство като това лишаваше смъртта от всякакво достойнство и някак унижаваше целия човешки род.

Тихото гъргорене на Айнщайн се превърна в неприятно и силно ръмжене, прекъсвано от рязък лай.

Нещо като рязка нервна конвулсия или удар на сърцето накара Травис да се извърне от трупа. Видя, че ретривърът гледа към съседната столова. Очертанията и сенките там бяха съвсем смътни, защото върху двата прозореца имаше плътни завеси и единствено от кухнята проникваше слаба, сивкава светлина!

„Тръгвай, махай се, въл!“ — му каза някакъв вътрешен глас.

Но той не се втурна навън, защото никога през живота си не беше бягал от нищо. Е, не съвсем никога: всъщност избяга и се скри от самия живот през последните години — бе позволил на отчаянието да завладее всичките му мисли. Скри се в кладенеца на самотата, а това беше истинското малодушие. Но нали всичко това остана зад гърба му, нали Айнщайн и Нора го превърнаха в друг човек, който няма право да бяга и да се скрие. Проклет да е, ако го направи.

Айнщайн застина на място. Изви гръб, сниши и издаде напред глава, и залая тъй бясно, че от устата му захвърча слюнка.

Травис пристъпи към сводестия вход на кухнята.

Ретривърът застана точно до него и продължи да лае още по-яростно.

С револвера пред гърди, търсейки успокоение в мощното оръжие, Травис направи една стъпка напред като стъпваше внимателно върху издайническите хартии по пода. Беше само на два-три фута от входа. Огледа напрегнато мрачната столова.

Лаенето на Айнщайн ехтеше в къщата, сякаш там се бе събрала цяла глутница подивели кучета.

Травис пристъпи още веднъж и тогава видя някакво движение в сумрака на стаята.

Замръзна на място.

Не. Нищо не мърдаше. Дали не му се привиждаше от самото напрежение?

Наслоените сенки покриваха всичко зад свода като сиво-чер креп.

Не беше сигурен дали наистина видя движение или това беше само плод на въображението му.

„Отдръпни се, махай се, още сега!“ — натрапчиво го съветваше вътрешният глас.

Без да му се подчинява, Травис вдигна крак с намерение да прекрачи в столовата.

Нещото в стаята помръдна отново. Вече нямаше съмнение, че то е там, защото се втурна от най-тъмния и далечен ъгъл на помещението, метна се върху масата за хранене и се обърна право към Травис, надавайки смразяващ кръвта крясък. В сумрака просветнаха блестящи очи и той видя една фигура с почти човешки ръст, в която — въпреки слабата светлина — се долавяше нещо несъразмерно. Онова вече слизаше от масата, готово всеки момент да скочи към него.

Айнщайн се втурна напред, за да отвлече вниманието му, а Травис опита да отстъпи назад и спечели секунда, в която трябваше да стреля. Но докато натискаше спусъка, се спъна върху засипалите пода разкъсани книги и падна назад. Изстрелът прокълтя, но той знаеше, че не е улучил, а е стрелял в тавана. Само за миг, докато Айнщайн летеше към нападателя, Травис успя да види чудовището със светещи очи по-ясно, забеляза зеещата крокодилска челюст, невероятно голямата уста и грапавото лице, обрамчено от зловещи, извити бивни.

— Айнщайн, недей! — изкрещя той, защото знаеше, че при сблъсък с това адско изчадие кучето ще бъде разкъсано. Без да губи време стреля отново, два пъти, както лежеше на пода.

Неговият вик и изстрелите не само спряха Айнщайн, но накараха противника да обмисли отново нападението срещу въоръжен човек. Създанието се извърна — бързо, много по-бързо от котка — и хукна през тъмната столова към вратата на кухнята. Отново за секунда Травис видя очертанията му на бледата светлина в кухнята и помисли, че не е възможно подобно нещо да стои изправено, но то стоеше някак, а деформираната му глава изглеждаше несъразмерна, двойно по-голяма от нормалното, имаше гърбица и твърде дълги ръце, завършващи с нокти като градинско гребло.

Стреля отново, този път по-близо до целта. Куршумът разкъса част от касата на вратата.

С див писък звярът изчезна в кухнята.

Какво беше това, за Бога? Откъде идеше? Наистина ли бе избягало от същата лаборатория, създава Айнщайн? Но как са успели да създадат такова чудовище? И най-вече защо? Защо?

Травис имаше добро образование; освен това последните години посвещаваше много от времето си на книгите, затова в съзнанието му проблеснаха възможни обяснения. Най-правдоподобното беше — структурни изменения на ДНК.

Айнщайн стоеше по средата на столовата и лаеше, с лице към вратата, в която изчезна онова нещо.

В хола Травис се изправи на крака, извика кучето обратно при себе си и то бързо и с желание се върна.

Накара го да мълчи и се послуша напрегнато. Чу как Нора лудешки крещи името му от предния двор, но в кухнята не чу нищо.

Извика за успокоение на Нора:

— Добре съм! Нищо ми няма! Стой отвън!

Айнщайн трепереше.

Травис чуваше ясно двутактното биене на собственото си сърце и почти долавяше със слух как капчиците пот се стичат по лицето и гръбнака му, но не можеше да чуе нищо от посоката, където се скри онзи оживял кошмар. Не вярваше да е излязъл от вратата към задния двор. Мислеше, че съществото не иска да го виждат много хора и затова излиза само нощем, движи се предимно в тъмното, когато може

успешно да се промъкне дори в немалък град като Санта Барбара без да го забележат. Денят беше все още достатъчно светъл и то сигурно не гореше от желание да го видят отвън. Освен това Травис усещаше близкото му присъствие, тъй както чувстваше чужди погледи зад гърба си, както предусещаше близката буря в горещ и влажен ден с прихлупено небе. Е, добре, то чакаше там, в кухнята, притихнало преди нападението.

Травис внимателно се върна до входа и пристъпи в полутъмната столова.

Айнщайн вървеше точно до него и нито виеше, нито ръмжеше, нито лаеше. Кучето изглежда разбираше, че Травис има нужда от пълна тишина, за да чуе и най-слабия звук, издаден от звяра.

Направи още две стъпки.

През кухненската врата пред себе си виждаше един ъгъл на масата, мивката, част от редицата кухненски шкафчета, половината машина за миене на чинии. Залязващото слънце беше зад стените на къщата и в стаята цареше сив сумрак, затова фигурата на чудовището не можеше да хвърли ясна сянка. Може би дебнеше отляво или отдясно на вратата или се бе качило върху стенен бюфет, откъдето можеше да го изненада с внезапен скок, влезеше ли в кухнята.

Травис се опита да измами създанието — надяваше се то да реагира веднага на първия признак за движение до вратата, затова прибра револвера зад колана си, грабна бързо един от столовете зад себе си, доближи на шест стъпки от кухнята и го захвърли силно през отворената врата. Още докато той летеше през кухнята, сграбчи револвера от кръста си и зае поза за стрелба. Столът се тресна в масата с пластмасово покритие, изтопурка по пода и се удари в машината за миене на чинии.

Жълтоокият противник не се хвана. Нищо не помръдваше. Когато тропотът престана, кухнята отново се изпълни с напрегната тишина.

Айнщайн издаваше непознат звук — тихо прекъслечно хъркане — и след момент Травис разбра, че той е предизвикан от неудържимото треперене на кучето.

Вече нямаше и капчица съмнение: неканеният гост в кухнята беше същото създание, което ги преследваше през гората преди повече от три месеца. През изминалите седмици то вероятно си е пробивало

път на север предимно из пустите земи източно от населената част на щата, неуморно е преследвало кучето с някакво сетиво и по причина, която Травис не можеше да разбере.

В отговор на хвърления стол една голяма метална кутия с бял емайл издрънча върху пода точно до входа на кухнята, Травис отскочи назад от изненада и даде един мощен изстрел преди да разбере, това е само примамка. При удара в пода капакът на кутията изхвърча встрани и върху плочките се разсипа брашно.

Отново тишина.

Нашественикът беше отговорил на предизвикателството на Травис със свое, а това показваше, че е опасно интелигентен. Щом идва от същата изследователска лаборатория, проблесна в ума на Травис, и е резултат на подобни опити, той сигурно е умен колкото ретривъра. Това обясняваше и страха на Айнщайн от него. Травис още не можеше да свикне с мисълта, че кучето има почти човешки разум, камо ли да припише на онзи звяр нещо повече от животински ум; но събитията от последните месеци го научиха бързо да приема — и да се съобразява — с почти всичко.

Тишина.

В пистолета оставаше само един патрон.

Дълбока тишина.

Беше толкова изненадан от падането на кутията за брашно, че не успя да забележи от коя страна на вратата долетя, а и положението ѝ на пода не му говореше нищо за скривалището на съществото, което я хвърли. Все още не знаеше дали нашественикът е отляво или отдясно на входа.

А и вече не беше сигурен дали изобщо е нужно да разбира къде се крие. Даже и с Магнума в ръка, не мислеше, че е разумно да влиза в кухнята. Възможно бе проклетото създание да е умно като човек. За Бога, все едно да влезеш гол в битка с мислещ моторен трион.

Светлината в източната кухня съвсем отслабна, стана почти тъмно. Смрачаваше се и в хола, където стояха Травис и Айнщайн. Неясни сенки изпълваха помещението, въпреки прозореца, отворената външна врата и лампата в ъгъла.

Някъде от кухнята се чу силното съскане на нападателя, звук, подобен на изтичащ газ, и веднага след това цък-цък-цък, което

сигурно бяха стъпките на ноктестите му крака или ръце по твърда повърхност.

Треперенето на Айнщайн зарази и Травис. Чувстваше се като муха, ходеща по края на паяжина, която всеки момент ще стъпи в клопката.

Спомни си смачканото, окървавено и безоко лице на Тед Хокни.

Цък-цък.

Още от обучението си за антитерористични акции, той знаеше как да дебне хора из засада; и го правеше много добре. Но сега проблемът беше друг: съществото със светещи очи може би имаше човешки умствени възможности, но не беше сигурно, че мисли точно като човек, затова Травис не знаеше какво ще предприеме то в следващия момент или как ще реагира на неговите действия. Следователно никога нямаше да го надхитри, а вечното и смъртоносно предимство на звяра бе в изненадите, които криеше неговото непознато и чуждо за човека мислене.

Цък.

Травис внимателно пристъпи заднишком от отворената кухненска врата, после направи още една стъпка, като правеше върховни усилия да не издава никакъв звук, защото разбереше ли онова, че той отстъпва и му се изплъзва, един Бог знае какво бе способно да направи. Айнщайн също влезе в хола тихо, очевидно изпитваше същото желание да се отдалечи колкото може повече от чудовището.

Когато достигна трупа на Тед Хокни, Травис хвърли поглед през столовата, за да открие най-чистия път до външната врата — и видя Нора до креслото. Изплашена от изстрелите, тя бе грабнала един сатър от кухничката в караваната и сега искаше да му помогне както може.

Впечатли го смелостта ѝ, но остана ужасен, че я вижда на входа в бледата светлина на ъгловата лампа. Изведнъж усети как кошмарът за едновременната загуба на Нора и Айнщайн почти се е сбъднал, как проклятието на Корнъл ги оставя беззащитни вътре в къщата под близката заплаха на онова нещо в кухнята.

Тя понечи да каже нещо.

Травис поклати глава и постави пръст пред устата си.

Нора замълча, прехапа устни и премести поглед от него към мъртвия мъж на пода.

Докато крачеше безшумно през боклуците, през ума му светкавично премина мисълта, че нападателят е излязъл от задната част на къщата, сега я обикаля и се насочва към предната врата, рискувайки в здрача да го видят съседите, защото иска внезапно да ги изненада в гръб. Нора стоеше точно между Травис и вратата и той не можеше да стреля точно, ако онова наистина изникнеше от там; по дяволите, то щеше да сграбчи Нора секунда след това.

Като се опитваше да запази спокойствие и да не мисли за изтръгнатите очи на Хокни, Травис премина по-бързо през хола, с риск някой смачкан лист да изшумоли под нозете му и с надеждата, че звукът не би достигнал кухнята, ако звярът изобщо още беше там. Достигна Нора, хвана я за рамото и я тласна през външната врата към площадката отвън и надолу по стълбите, огледа се вляво и вдясно, почти убеден, че оживелият кошмар ще скочи връз тях, но не го видя никъде.

Изстрелите и виковете на Нора бяха привлекли всички съседни по улицата до входните им врати. Някои дори вече стояха в дворовете или на верандите. Сигурно бяха извикали и ченгетата. А заради Айнщайн — беглец, търсен под дърво и камък — полицията ставаше не по-малко опасна от жълтоокото създание в кухнята.

И тримата бързо скочиха в пикапа. Нора и Травис заключиха вратите си. Травис запали двигателя и на заден ход, заедно с ремаркетото, излезе от вътрешната алея на улицата. Усещаше погледите на хората.

Последната дневна светлина скоро щеше да изчезне съвсем — слънцето се скриваше изведнъж зад океана. Небето вече беше почти черно на изток, мораво — над главите им и бързо тъмнеещо кървавочервено — на запад. За Травис прикритието на настъпващата нощ бе добре дошло, въпреки убеждението, че жълтоокият звяр също ще се възползува от него.

Подкара бързо покрай зяпналите съседни, с които не бе успял да се запознае през годините на самоналожено отшелничество, и зави по първата пряка. Нора държеше здраво Айнщайн, а той караше с най-голямата възможна скорост. Ремаркетото се залюля и занесе зад тях от твърде бързото каране на следващите два завоя.

— Какво стана вътре? — попита тя.

— Убило е Хокни днес или вчера...

— То?

— ... и е чакало да се приберем ние.

— То ли? — повтори тя.

Айнщайн изскимтя.

Травис каза:

— Ще ти обясня по-късно — чудеше се дали ще успее да обясни. Никакво описание на нападателя не можеше да бъде достоверно; или поне той не знаеше думите, нужни за предаване на неговата чудатост.

Не бяха минали и осем пресечки, когато чуха сирени от мястото, което току-що напуснаха. Травис прекоси още четири улици и паркира в празния двор на една гимназия.

— А сега накъде? — попита Нора.

— Изоставяме ремаркетото и камионетката — отвърна той. — Веднага ще тръгнат да ги търсят.

Той постави револвера в нейната чантичка, а тя настоя да сложи там и сатъра, вместо да го оставя в колата.

Слязоха от пикапа и в настъпващия мрак преминаха покрай училището, през спортната площадка и през една врата в телената ограда излязоха на улица с къщи и високи дървета.

Смрачаването превърна лекия бриз в брулещ вятър, топъл и сух. Той вдигна от земята няколко сухи листа и ги запрати по тях, а върху настилката затанцуваха прашни призраци.

Травис знаеше, че бият на очи твърде много даже без пикапа и ремаркетото. Съседите ще кажат на полицията да търси мъж, жена и златен ретривър — а това не беше най-често срещаната тройка по улиците. Беше нужно да ги разпитат за смъртта на Тед Хокни, затова нямаше да проведат издирването през пръсти! Трябваше да изчезват колкото може по-бързо.

Нямаше приятели, при които да се скрият. След смъртта на Пола той се отдръпна от неколцината си приятели, а и не поддържаше връзки с никой от работилите за него агенти по недвижимите имоти. Нора също нямаше близки познати — благодарение на Вайълет Девън.

Светлината в прозорците на къщите наоколо не сгриваше сърцата им, напротив — те бяха недостижими за тях убежища.

Гарисън Дилуърт живееше на самата граница между Санта Барбара и Монтесито, а разкошната му къща в английски кралски стил беше сред половин акър^[1] тучна ливада, чиято растителност никак не подходдаше на тропическата Калифорнийска флора, но съвършено изразяваше аристократичния вкус на адвоката. Когато им отвори, носеше черни мокасини, спортно сако с цвят на военноморска униформа, бяла трикотажна риза, очила с рогови рамки и полукръгли лещи за четене, а когато ги погледна над тях, в очите му, за щастие, имаше изненада, но не и досада.

— Е, добре дошли, младоженци!

— Сам ли сте? — попита Травис, след като тримата с Нора и Айнщайн пристъпиха в широкото фоайе с мраморен под.

— Сам ли? Да.

Нора спомена по пътя насам, че съпругата на адвоката е починала преди три години и сега за него се грижи икономка на име Гладис Мърфи.

— А госпожица Мърфи? — каза Травис.

— Вече се прибра в къщи — отвърна адвокатът и затвори вратата зад тях. — Изглеждате смутени. Какво, за Бога, е станало?

— Трябва ни помощ — намеси се Нора.

— Но — предупреди Травис, — всеки, който ни помогне, може да подложи себе си под ударите на закона.

Гарисън вдигна вежди.

— Но какво сте сторили? Съдейки по сериозния ви вид, всеки момент ще ми съобщите, че сте отвлекли президента срещу откуп.

— Не сме направили нищо нередно — успокои го Нора.

— Направили сме — възрази Травис. — И все още го правим — даваме подслон на кучето.

Объркан, Гарисън погледна намръщено към ретривъра.

Айнщайн изскимтя нещастно, като си придаде подходящ за случая вид на галено куче.

— И в къщата ми има мъртъв човек — допълни Травис.

Гарисън премести поглед от кучето към Травис.

— Мъртъв човек?

— Не го е убил Травис — каза Нора.

Адвокатът отново погледна Айнщайн.

— Нито пък кучето — рече Травис. — Но ще ме търсят като важен свидетел или нещо подобно, дяволски е сигурно.

— М-м-м-м-м — проточи Гарисън, — защо да не влезем в моя кабинет и там да изясним всичко?

Поведе ги през огромната полуосветена всекидневна и след един къс коридор влязоха в малка стаичка, богато украсена с резбовано тиково дърво и таван от релефна мед. Креслата и диванът от кафяво-червена кожа изглеждаха скъпи и удобни. Масивното бюро беше от полирано тиково дърво, а в ъгъла му стоеше съвършено изработен модел на петмачтова шхуна с опънати платна. Украсата се състоеше от различни корабни приспособления — рул, бронзов секстант, извит волски рог, пълен с китова мас, в която бяха забити игли, изглежда употребявани за шиене на платна, шест вида палубни фенери, кормчийска камбана и морски карти. Травис видя снимки на мъж и жена в различни платноходки, а мъжът беше Гарисън.

На малката масичка до едно от креслата имаше отворена книга и недопита чашка скоч. Очевидно адвокатът е почивал тук, когато са звъннали на вратата. Предложи им питие и двамата казаха, че ще пият това, което пие и той.

Айнщайн великодушно остави дивана за Травис и Нора, а той се настани във второто кресло. Но не легна вътре, а по-скоро седна, като че ли се готвеше да участва в предстоящия сериозен разговор.

От един бар в ъгъла Гарисън им наля „Чивъс Ригъл“ в две стъклени чаши с лед. Нора не беше свикнала да пие уиски, затова Травис остана изумен, виждайки как тя пресуши питието на две дълги глътки и поиска още. Реши, че е съвсем права и последва примера ѝ, като занесе и своята празна чаша на барчето, докато Гарисън пълнеше нейната.

— Искам да ви разкажа всичко и да разчитам на вашата помощ — каза Травис, — но наистина трябва да знаете, че е възможно законът да не е на ваша страна.

Гарисън отвърна, докато отпиваше от втората чаша Чивъс:

— В момента говорите като истински лаик. А аз съм адвокат и ви уверявам, че буквите на закона не са издълбани веднъж завинаги върху

твърда мраморна плоча, застинали и неизменни. По-скоро... законът е като струна, закрепена в двата края на инструмента, но недобре опъната — всъщност достатъчно хлабава, за да я настройвате като местите прагчето в една или друга посока — и така винаги — без случаите на явна кражба или хладнокръвно убийство — той застава на ваша страна и вие сте в безопасност. Страшно е да го разберете, но е истина. Каквото и да ми кажете, Травис, аз не се опасявам от възможността да се излежавам в затворническа килия.

За половин час Травис и Нора успяха да му разкажат всичко за Айнщайн. За човек, комуто остават само два месеца до седемдесет и първия лазарник, среброкосият адвокат не бе никак ограничен и разсъждаваше доста бързо. Задаваше съвсем уместни въпроси и не реагира с насмешка на невероятната история. След като Айнщайн за десет минути показва изумителните си възможности, той не възрази, че това са само фокуснически трикове и измами; просто прие видяното, което без явни усилия променяше възгледите му за нормално и възможно в този свят. Повечето хора, наполовина по-млади от него, нямаха толкова подвижен и гъвкав ум.

Айнщайн стоеше в скута му и се наслаждаваше на лекото почесване зад ушите, когато Гарисън каза:

— Ако се свържете с журналистите и направите пресконференция, за да обясните всичко на обществеността, ще е възможно да спечелим дело в съда и да запазите опеката над кучето.

— Наистина ли мислите, че това е възможно? — попита Нора.

— В най-добрия случай — призна Гарисън, — шансът ви е петдесет на сто.

Травис поклати глава.

— Не. Няма да рискуваме.

— А какво смятате да правите? — попита Гарисън.

— Да бягаме — каза Травис. — И да не спираме.

— Какво ще постигнете по този начин?

— Айнщайн ще остане на свобода.

Кучето се съгласи със сумтене.

— На свобода — но докога? — Усъмни се Гарисън.

Травис се изправи и закрачи напред-назад, твърде развълнуван, за да седи неподвижен на стола.

— Няма да прекратят издирването — призна той. — Поне още няколко години.

— Никога — адвокатът беше категоричен.

— Е, няма да е лесно, но това е единственото, което можем да сторим. Проклети да сме, ако им позволим да го вземат. Той изпитва ужас от лабораторията. Освен това той, в известна степен, ме върна към живота...

— А мене спаси от Стрек — добави Нора.

— Събра ни — каза Травис.

— Промени живота ни.

— И нас самите промени съвсем. Той вече е част от нас, както може да е истинско дете — не спираше Травис.

Срещна благодарния поглед на кучето и от вълнение почувства буца в гърлото си. — Ние ще се борим за него, тъй както той се бори за нас. Едно семейство сме. Ще живеем заедно... или заедно ще умрем.

Гарисън каза на ретривъра, докато го галеше:

— Няма да те търсят само хората от лабораторията. И не само полицията.

— Онова другото — кимна Травис.

Айнщайн потрепери.

— Хайде, недей, успокой се сега — каза Гарисън, потупвайки нежно кучето по гърба. После се обърна към Травис:

— Какво, мислите, представлява това създание? Чух вашето описание, но е трудно да разбере нещо от него.

— Каквото и да е — рече Травис, — не е Божие творение. Човек го е направил. А това значи, че е резултат от някакви опити за реструктуриране на ДНК. Бог знае защо са ги правили. И само Бог знае какви намерения са имали, защо са искали да сътворят подобно нещо. Но вече са го сторили.

— Изглежда има невероятна способност да ви проследява.

— Да следи Айнщайн — уточни Нора.

— Затова ще се движим непрестанно — каза Травис. — Ще изминем дълъг път.

— За това трябва пари, а банките работят най-много по дванайсет часа — рече Гарисън. — Ако ще бягате, нещо ми подсказва, че трябва да тръгнете още тази вечер.

— Ето за това може да ни трябва вашата помощ — каза му Травис.

Нора отвори портфейла си и измъкна оттам две чекови книжки — своята и на Травис.

— Господин Гарисън, това, което искаме да направим е следното: ще ви упълномощим да получите чекове от сметката на Травис и моята. Той има само три хиляди в книжката, но в същата банка са големите му спестявания, а те имат право да прехвърлят суми, когато разходите надхвърлят вложеното в книжката. Същото е положението и с моите спестявания. Ако ви напишем един от чековете на Травис за двайсет хиляди, но със задна дата — сякаш е даден преди всички тези неприятности — и един от моите, за същата сума, вие можете да ги депозирате по вашата сметка. Веднага след прехвърлянето ще купите осем разплащателни чека по пет хиляди всеки и ще ни ги изпратите.

Травис каза:

— Полицията ще ме търси за разпит, но ще знае, че не аз съм убил Тед Хокни, защото човек не може да го разкъса така. Затова няма да наложат запор върху моите спестявания.

— Ако зад изследванията, довели до създаването на Айнщайн и онова създание, стоят федералните служби — усъмни се Гарисън, — те няма да се успокоят до твоето задържане и от тях може да се очаква, че ще замразят банковите сметки.

— Може би. Но не е вероятно да го сторят веднага. Вие живеете в същия град и вашата банка трябва да прехвърли чека ми до понеделник.

— А как ще се справяте с парите междувременно, докато ви изпратя четиридесетте хиляди?

— От сватбеното пътешествие ни останаха малко в брой, имаме и пътнически чекове — отговори Нора.

— И моите кредитни карти — добави Травис.

— Могат да ви открият по кредитните карти и пътническите чекове.

— Знам — каза Травис. — Ще ги използваме в градове, където няма да оставаме и ще се измъкваме оттам колкото може по-бързо.

— А когато купя разплащателните чекове за четиридесет хиляди, къде да ги изпратя?

— Ще поддържаме връзка по телефона — отговори Травис, върна се до дивана и седна при Нора. — Все ще измислим начин.

— А останалата част от твоите спестявания — и на Нора?

— Това ще оставим за по-късно — каза Нора.

Гарисън се намръщи леко.

— Преди да тръгнете, Травис, трябва да подпишеш документ, който ми дава право да те представям при всички възможни случаи. Ако някой се опита да замрази твоите или на Нора авоари, ще опитам всякак да го предотвратя — ако изобщо е възможно. Но докато разберат, че между нас има връзка, няма да се обаждам.

— Вероятно никой няма да посегне на Норините спестявания известно време. За женитбата споменахме само пред вас. Съседите ще кажат на полицията, че съм тръгнал заедно с някаква жена, но няма да знаят коя е тя. А вие казахте ли на някого за нас?

— Само на секретарката си, госпожица Ашкрофт. Но тя не е клюкарка.

— Добре тогава — каза Травис. — Не мисля, че властите ще разберат за сключения брак, значи, ще им трябва доста време да се доберат до името на Нора. Но когато го направят, ще открият, че вие сте неин адвокат. Възможно е и да проследят последните чекове, свързани с моите спестявания, с надеждата да разберат къде съм отишъл, а тогава ще видят двайсетте хиляди, които съм платил на вас и ще започнат да ви търсят...

— Тази ситуация не ми оставя миг покой — рече Гарисън.

— Може би — продължи Травис. — Но щом веднъж свържат мене с Нора и нас двамата — с вас, ще ви поставят под непосредствено наблюдение. Като стане това... при нашето следващо обаждане трябва да ни съобщите веднага, за да затворим телефона и прекъснем всяка връзка с вас.

— Разбирам чудесно — каза адвокатът.

— Господин Гарисън — обърна се Нора към него, — наистина, не сте длъжен да се залавяте с това. Искаме твърде много от вас.

— Слушай, дете мое, аз съм почти на седемдесет и една. Работата все още ми носи радост и дори продължавам заниманията си с ветроходство... но всъщност животът ми стана доста досаден напоследък. Точно това ми трябва — да раздвижи кръвта в старите ми жили. Освен това наистина вярвам, че сте длъжни да направите всичко

за свободата на Айнщайн, не само по причините, които споменахте, но защото... човечеството няма право да употребява своята гениалност за създаване на други разумни същества и после да се отнася с тях като със собственост. Ако сме постигнали Божествената сила да творим като всевишния, трябва да имаме и Неговата справедливост и милост. А в нашия случай справедливост и милост значи Айнщайн да остане свободен.

Айнщайн вдигна глава от скута на адвоката, погледна го с възхищение и зарови хладния си нос под брадичката на Гарисън.

* * *

В своя гараж с три места Гарисън държеше нов черен „Мерцедес 560 SEL“, по-стар бял „Мерцедес 500 SEL“ с бледосиня вътрешна тапицерия и един зелен „Джип“, който обикновено караше до пристана на своята яхта.

— Белият принадлежеше на Франсин, жена ми — каза адвокатът, като ги поведе към колата. — Вече почти не го използвам, но все пак го поддържам и карам достатъчно често, за да запазя гумите. Трябваше да го продам, когато Франи почина. В края на краищата това си беше нейната кола. Обаче... тя толкова обичаше своя бял, лъскав Мерцедес — спомням си изражението ѝ, когато беше зад кормилото... искам вие да го вземете.

— Шейсет хиляди доларова кола, за да се измъкнем? — учуди се Травис и докосна с ръка лака на покрива. — Стилно бягство.

— Никой няма да я търси — каза Гарисън. — Даже и да открият някак връзката между мене и вас двамата, няма как да разберат, че съм ви дал една от колите си.

— Не можем да приемем толкова скъпо нещо — възпротиви се Нора.

— Все едно, че я давам на заем — обясни адвокатът. Когато си намерите друга и тази вече не ви трябва, просто я паркирайте някъде — в автобусен гараж или на летище — и ми кажете по телефона къде е. Ще изпратя някого да я върне обратно.

Айнщайн постави предни лапи върху шофьорската врата на Мерцедеса и погледна вътре през страничното стъкло. После погледна

Травис и Нора и бафна веднъж, сякаш искаше да каже, че ще бъде доста глупаво да отхвърлят това предложение.

[1] Един акър е равен на 4047 кв.м. — Б.пр. ↑

Травис седна зад кормилото и в десет и четвърт сряда вечерта поеха по път 101 на север. Половин час след полунощ подминаха Сан Луис Обиспо, а в един сутринта — Пасо Роблес. В два напълниха бензин от колонка на самообслужване на час път южно от Салинас.

Нора се чувстваше безполезна. Дори не можеше да смени Травис на волана, защото не умееше да управлява кола. Донякъде това бе резултат на отшелническия и потиснат живот и вината беше у Вайълет Девън, не у Нора; но въпреки това тя усещаше, че не може да помогне с нищо и беше разочарована от себе си. Но отсега наметне нямаше намерение да остава тъй безпомощна. В никакъв случай. Ще се научи да кара и да се справя с огнестрелно оръжие. Травис може да я научи и на двете неща. Той има опит и в бойните изкуства, ще ѝ покаже джудо или карате. Освен това е добър учител. Справи се чудесно с обучението в любовното изкуство. От тези мисли върху лицето ѝ се появи усмивка и лека-полека тя забрави своите тежки самообвинения.

Следващите два часа и половина, докато пътуваха на север към Салинас и после към Сан Хосе, Нора си поспа добре. Когато беше будна, се успокояваше от милите пустош, оставащи зад гърба им. Тичащите назад ниви от двете стани на магистралата изглеждаха безкрайни под ледено-бледата светлина на луната. А след като и тя залезе, караха дълго в свършена тъмнина преди да забележат някоя мъждукаща лампа на фермерска къща или няколко скупчени крайпътни заведения.

Жълтоокото чудовище беше проследило Айнщайн от подножията на Санта Ана в окръг Ориндж до Санта Барбара — по права линия това са повече от сто двайсет и пет мили, бе казал Травис, и сигурно триста мили без път пеша — за три месеца. Бавничка походка. Ако стигнеха триста мили по права линия на север от Санта Барбара и намереха жилище в района на залива Сан Франциско, звярът може би нямаше да ги догони цели седем или осем месеца. Или изобщо не би стигнал дотам. Всъщност от какво разстояние е способен той да надуши Айнщайн? Сигурно и неговата свръхестествена способност да следи кучето си има граници. Сигурно.

В единайсет часа четвъртък сутринта Лемюъл Джонсън стоеше прав в голямата спалня на къщичката в Санта Барбара, наета от Травис Корнъл. Голямото огледало беше строшено, а всичко в стаята — изпочупено, сякаш Чуждият бе изпаднал в ревнива ярост, като е видял, че кучето живее в домашен уют, а той е принуден да броди из дивите земи и да живее в доста примитивни условия.

Сред останките по пода Лем откри четири снимки в сребърни рамки, вероятно съборени от тоалетката или нощните масички. На първата беше Корнъл с привлекателна блондинка. Лем вече бе научил достатъчно за Корнъл и знаеше, че тя трябва да е неговата починала жена, Пола. На една друга, черно-бяла снимка, имаше мъж и жена, но тя беше твърде стара и Лем отгатна, че хората, усмихващи се срещу обектива, са родителите на Травис. На третата, също черно-бяла, имаше младо момче на единайсет-дванайсет години, но и тя бе доста стара и момчето изглежда беше самият Травис Корнъл или, вероятно, неговият починал рано брат.

На последната, четвъртата, имаше десет широко усмихнати войници, очевидно позиращи върху дървените стъпала на казармена сграда. Единият от десетте беше Травис Корнъл. А върху две от униформите Лем ясно видя емблемата на Делта Форс, елитните части за борба с тероризма.

Тази снимка обезпокои Лем, затова той я остави върху тоалетката и се върна в хола, където Клиф продължаваше да рови из покритите със съсирена кръв боклуци по пода. Търсеха нещо, което не значи нищо за полицията, но може да се окаже изключително важно за тях.

НУС се забавиха и не поеа убийствата в Санта Барбара навреме, защото Лем бе известен твърде късно — почти в шест сутринта. Но, разбира се, пресата не закъсна и съобщи кървавите подробности за смъртта на Тед Хокни. С настървение предъвкваха какви ли не безумни измишльотини относно възможния убиец на Хокни, но най-често се срещаше версията, че Корнъл е отглеждал опасно екзотично животно в дома си, някакъв леопард, пантера, и това животно е нападнало нищо неподозиращия хазяин, докато той е влизал в къщата.

Телевизионните камери със садистично удоволствие преминаваха бавно над разкъсаните и опръскани с кръв книги. Обикновено така постъпваха жълти вестници като „Нашънъл Инкуайрър“, но това никак не учуди Лем, защото разликата между тях и тъй наречената „законна“ журналистика — особено електронните медии — беше много по-малка, отколкото новинарите смееха да признаят.

Той вече успя да изработи и пусне в ход плана за дезинформационна кампания, потвърждаваща заблудите и истерията на пресата относно котки от джунглите, пуснати на свобода. Платени от НУС информатори ще залееят редакциите с твърдения, че познават Корнъл и ще се кълнат, че той наистина, освен кучето, отглежда в къщи и една пантера. А други, които никога през живота си не са виждали Корнъл, ще се представят за негови приятели и с мъка ще разказват как са го предупреждавали да подреже ноктите и изтъпи зъбите на звяра след като порасне. А полицията ще търси Корнъл — и непознатата жена — за разпит относно пантерата и сегашното ѝ местонахождение.

Лем беше убеден, че сполучливо ще отклони пресата от всякакви въпроси, които могат да я приближат до истината.

Естествено Уолт Гейнз ще дочуе за убийството от своя окръг Ориндж и няма да си спести няколко приятелски разговора с местните власти, от които бързо ще заключи, че Чуждият е проследил кучето на север чак дотук. Заради уговорката за дискретност вече не му тежеше желанието на Уолт за сътрудничество.

Лем влезе в стаята, където работеше Клиф, с въпроса:

— Намери ли нещо?

Младият сътрудник се надигна от мръсотията по пода и изтупа ръцете си една в друга.

— Да. Оставих го върху масата в столовата.

Лем го последва дотам и забеляза върху масата само един дебел бележник със страници, закрепени върху телена спирала. Когато я отвори и поразгледа съдържанието, видя лъскави снимки, изрязани от някое списание и залепени върху лявата страна. Отдясно срещу всяка фотография с големи печатни букви беше написана съответната на картинката дума: ДЪРВО, КЪЩА, КОЛА...

— Какво е това според тебе? — попита Клиф.

Лем се намръщи, не каза нищо и продължи да разлиства бележника — досещаше се, че е нещо важно, но все още не можеше да определи защо. После изведнъж му хрумна:

— Това е читанка. Първи уроци по четене.

— Да — каза Клиф.

Лем видя усмивката върху лицето на помощника си.

— Мислиш ли, че сигурно са разбрали за интелигентността на кучето, че то е разкрило пред тях способностите си? И затова... са решили да го научат да чете?

— Така изглежда — призна Клиф, още усмихнат. — Мили Боже, смяташ ли, че е възможно? Възможно ли е да го научат да чете?

— Без съмнение — отвърна Лем. — Всъщност обучението по четене беше предвидено в опитната програма на доктор Уедърби за тази есен.

Учуден, Клиф се засмя тихо.

— Невероятно.

— Преди да се задълбочаваш много в това — посъветва го Лем, — прецени по-добре ситуацията. Този човек знае, че кучето е изключително умно. Може би вече е успял да го научи да чете. Заключение е, че той е измислил и начин да общува с него. Разбрал е, че то е опитно животно. И сигурно знае колко хора го издирват.

Клиф каза:

— Трябва да е разбрал и за Чуждия — вероятно кучето е успяло някак да му разкаже.

— Да. И въпреки че знае всичко това, той не е предпочел да го разкаже на всеослушание. А би могъл да измъкне страшно много пари от тази история. Или ако беше някой напорист тип щеше да извика пресата и да обвини Пентагона за финансирането на подобни изследвания.

— Но не го е сторил — намръщи се Клиф.

— А това ще рече, че той обича кучето и е твърдо решен на всяка цена да го запази за себе си и да не допусне неговото залавяне.

Клиф кимна:

— Звучи съвсем логично, ако всичко, което чухме за него, е истина. Искам да кажа, нали този човек е загубил цялото си семейство още съвсем млад. После, само за една година — и жена си. Загинали и всичките му приятели от Делта Форс. След това се затворил, отдалечил

се от своите познати. Трябва да е бил адски самотен. И изведнъж среща кучето...

— Точно така — потвърди Лем. — А за човек с обучението на Делта Форс е съвсем лесно да се укрие от властите. Даже и да го намерим, той знае как да се бори за запазването на кучето. Господи, наистина трябва да знае!

— Но нали още не сме потвърдили слуховете за Делта? — каза Клиф с надежда.

— Аз ги потвърдих — отвърна Лем и описа снимката, видяна в разрушената спалня.

Клиф въздъхна:

— Нагазваме дълбоко в лайната.

— До шия — съгласи се Лем.

Пристигнаха в Сан Франциско в шест, четвъртък сутринта и до шест и половина намериха подходящ мотел — ниска, широка сграда, която изглеждаше нова и чиста. Не приемаха домашни животни, но не беше трудно да вкарат незабелязано Айнщайн в стаята.

Въпреки че имаше известна вероятност да е издадена заповед за задържането на Травис, той се регистрира в мотела със своята лична карта. Нямаше друг избор, защото Нора не притежаваше нито кредитни карти, нито шофьорска книжка. В последно време служителите по рецепциите приемаха пари в брой на драго сърце, но само срещу карта — компютрите на съответната хотелска верига изискваха данни за гостите. Но все пак не им каза точния номер и марка на колата — паркира я далеч от рецепцията с цел да не разкрие тези подробности пред служителите на мотела.

Платиха само една стая и взеха Айнщайн при себе си; този път не бе нужно да остават сами, за да се любят. Травис беше изтощен и само целуна бързо Нора преди да заспи дълбоко. В съня си виждаше чудовища с жълти очи, разкривени глави и крокодилски уста, пълни със зъби на акула.

Събуди се след пет часа, в дванайсет и десет по обед.

Нора беше станала преди него, взела душ и отново бе облечена с единствените си дрехи. Влажната ѝ коса се спускаше съблазнително върху раменете.

— Водата е много гореща и силна — каза тя.

— Същият съм и аз — отвърна той, прегърна я и я целуна.

— Тогава охлади се малко — рече тя и се отдръпна. — Малките уши ни слушат.

— Айнщайн ли? Че неговите уши са големи.

Намери кучето в банята, стъпило върху тоалетното шкафче и пиешо студена вода от мивката, която Нора бе напълнила за него.

— Знаеш ли, рошава муцуно, че за повечето домашни кучета тоалетната чиния е съвсем подходящо място за пиене на вода.

Айнщайн изсумтя към него, скочи на пода и изтича навън от банята.

Травис нямаше никакви уреди за бръснене, но реши, че едnodневната брада ще му придаде вида, нужен за това, което трябваше да направи тази вечер в квартала Тендърлоин^[1].

Напуснаха мотела и хапнаха в първия срещнат по пътя „Макдоналдс“. След обяда посетиха един местен клон на банката от Санта Барбара, която обслужваше чековата сметка на Травис. Използуваха неговата компютърна банкова карта, „Мастъркард“, две от картите му „Виза“ и чрез тях изтеглиха хиляда и четиристотин долара в брой. После отидоха в представителство на „Америкън Експрес“ и използваха един от чековете на Травис и неговата карта „Голд“, за да получат максимално допустимите петстотин в брой и още четири хиляди и петстотин в пътнически чекове. Заедно с две хиляди и стоте в брой и чекове, останали от сватбеното им пътешествие, сега имаха в себе си осем хиляди и петстотин долара.

През останалата част на следобед и рано вечерта пазаруваха. С кредитни карти купиха цял комплект куфари и пътнически чанти и ги запълниха с достатъчно дрехи. Сдобиха се и с всички необходими тоалетни принадлежности и една електрическа самобръсначка за Травис.

Травис купи и игра „Скрабъл“, а Нора го попита:

— Ама ти наистина ли имаш настроение за такива игри?

— Не — отговори загадъчно той, като се наслаждаваше на нейното недоумение. — Ще ти обясня по-късно.

Половин час след залез, след като напълниха до горе огромния багажник на Мерцедеса, Травис подкара колата към самия Тендърлоин, частта на Сан Франциско под улица „О’Фаръл“, в триъгълника между „Маркет Стрийт“ и „Ван Нес Авеню“. Кварталът беше пълен със стриптийз барове, заведения с танцьорки без сутиени, вертепи със светещи реклами и съвсем голи момичета, приемни, в които мъжете плащаха за всяка минута с разсъблечена млада жена на своята маса и говореха за секс, но често не оставаха само с разговора.

Това откровено разложение потресе Нора, която вече се мислеше за доста опитна и познаваща живота. Тя не бе подготвена за помията на Тендърлоин. Гледаше с отворена уста неоновите светлини с крещящи цветове и форми, рекламиращи пийпшоу, женска борба, балет за травестити, турска баня за хомосексуални, къщи за масаж.

Думите върху някои афиши пред най-долнопробните барове дори съвсем я объркаха и тя попита:

— Какво искат да кажат с тоя надпис: „Хвърли оченце в розово местенце“?

Докато се оглеждаше къде да паркира, Травис отговори:

— Това значи, че там момичетата танцуват съвсем голи и по време на танца разтварят устните си, за да се покажат съвсем докрай.

— Не!

— Да.

— Боже мой. Не вярвам. Искам да кажа — вярвам ти, но не мога да си го представя. А какво значи „Крайно доближаване“?

— Момичетата танцуват долепени до масите на клиентите. Законът не позволява да ги докосват, но ще танцуват досами посетителите, люлеят гърдите си точно пред лицата им. Между устните и зърната можеш да пъхнеш лист хартия, може би два, но не и три.

На задната седалка Айнщайн изрази отвращението си със сумтене.

— Съгласен съм, приятел — каза му Травис.

Минаха покрай някакъв вонящ вертеп с гирлянди от мигащи жълти и червени крушки и лъкатушни неонов светлини в синьо и мораво, чийто надпис обещаваше: СЕКС-ШОУ НА ЖИВО.

Нора беше ужасена:

— За Бога, нима има и представления, където се сношават с мъртви?

Травис така се заля от смях, че почти блъсна една неумело маневрираща кола, пълна с гимназисти.

— Не, не, не. Даже и в Тендърлоин има някакви ограничения. „На живо“ означава „не на филм“. Защото има много филми, посветени изцяло на секса, театри, които показват само порнография, но това място обещава, че на сцената можеш да видиш истински секс, не имитация. Не знам дали винаги изпълняват обещанието си.

— Не ми и трябва да знам! — каза Нора, като че ли беше Дороти от Канзас и току-що бе навлязла във вълшебната страна Оз. — Защо изобщо сме тук?

— Човек идва на това място, ако му трябва нещо, което не се продава в Ноб Хил — например малки момченца или наистина големи

количества опиати. Или пък фалшива шофьорска книжка, подправени документи за самоличност.

— О — каза тя. — Да, виждам. Този квартал се командва от подземния свят, от хора като Корлеоне в „Кръстникът“.

— Сигурен съм, че Синдикатът притежава повечето от тези места — продължи той, докато правеше маневра за да паркира Мерцедеса на тясно място до бордюра. — Но не прави грешката да си мислиш, че истинската мафия се представя от подобни достолепни господа като семейство Корлеоне.

Айнщайн се съгласи да остане в Мерцедеса.

— Виж какво ще ти кажа, рошава муцуно. Ако сме наистина късметлии — пошегува се Травис, — и ти ще се сдобиеш с нова самоличност. Ще те превърнем в пудел.

* * *

Нора беше учудена от откритието, че с вечерния здрач от залива е появил доста хладен вятър, който ги принуди да облекат купените порано през деня найлонови якета-грейки.

— Тук нощите са хладни даже и през лятото — каза той. — А скоро ще плъзне и мъглата. От събраната дневна топлина морската вода се изпарява.

Той щеше да облече якето, даже и ако вечерта бе сравнително топла, защото зареденият револвер стоеше под колана му и трябваше да го прикрие с някаква горна дреха.

— Наистина ли е възможно да ти потрябва оръжие? — попита Нора, докато се отдалечаваха от колата.

— Не е много вероятно. По-скоро го нося като документ за самоличност.

— А?

— Ще видиш.

Тя погледна назад към колата и видя как Айнщайн, нещастен и изоставен, гледа през прозореца. Стана й неприятно, че го оставят. Но иначе бе убедена, че даже и да допускаха кучета, подобни заведения биха разклатили моралните устои на Айнщайн.

Травис изглежда се интересуваше само от барове, чиито рекламни надписи бяха на английски и испански или единствено на испански. Някои от тях изглеждаха ужасно и явно никой не си правеше труда да прикрие олющената боя и мухлясалите подови покрития, а стените на други бяха покрити с огледала и блестящи светлини, но и зад тях се долавяше мръсотията и присъствието на многобройни хлебарки. Имаше и няколко наистина чисти и със скъпа украса. Навсякъде Травис говореше с бармана или с музикантите, ако изобщо ги имаше и бяха в почивка, само на испански; а на два-три пъти им подаде сгънати на руло двайсетдоларови банкноти. От тези разговори на испански, Нора не разбра какво пита той и защо плаща на тези хора.

Когато излязоха на улицата на път към следващата нечиста бърлога, той ѝ обясни, че най-много незаконни имигранти пристигат от Мексико, Салвадор, Никарагуа — отчаяни хора, бягащи от икономическия хаос и политическото потисничество. Следователно по-голямата част от пазара на подправени документи беше в ръцете на испаноговорещи, а не на вьетнамци, китайци или всички други имигрантски групи заедно.

— Затова най-лесният начин да хванеш дирята на някой фалшификатор на документи, е да се свържеш с латиноамериканския подземен свят.

— А успя ли да хванеш някоя диря?

— Още не. Някои казват едно, други — друго и сигурно деветдесет процента от информацията, за която платих, е глупости, лъжи. Но не се тревожи — ще намерим каквото търсим. Бизнесът в Тендърлоин никога не пропада точно по тази причина: хората, дошли дотук, винаги успяват и намират търсеното.

Нора беше изненадана от тези хора. По улиците и в баровете без сутиени можеха да се видят всякакви лица. Азиатци, латиноамериканци, бели, черни, дори и индианци се лутаха из алкохолната мъгла, сякаш грехопадението имаше и добра страна — расовата хармония. Млади мъже, приличащи на мошеници (сигурна беше, че са такива), ходеха наперено с кожените си якета и панталони. Но имаше и мъже от деловия свят с безупречни костюми, издокарани гимназисти, хора с каубойски дрехи и червендалести плажни герои, може би сърфисти, като че ли оживели герои от филм на Анет Фуничело. По ъглите или направо върху тротоара седяха скитници,

старци с прошарени коси и смрадливи дрехи, и дори в очите на типовете с делови костюми гореше странен блясък, от който човек искаше да се скрие по-далеч, но все пак повечето от хората тук бяха тези, които човек би взел за обикновени граждани, и то с някакво положение в обществото, ако ги срещне в приличен квартал.

По улиците или в компанията на мъжете, из баровете нямаше много жени. Всъщност, не: жени имаше, но те изглеждаха по-похотливи даже от голите танцьорки и като че ли само няколко от тях не се продаваха.

В един бар без сутиени, с надписи на испански и английски „Гореща гръд“, рокмузиката гърмеше тъй силно, че Нора я заболя главата. До масите танцуваха шест красиви момичета с изключителни тела, само по обувки с високи остри токчета и бикини с блестящи кръгчета, извиваха кръстове, гърчеха се и люлееха гърди в потните лица на мъжете пред тях, които или ги гледаха като хипнотизирани, или викаха и ръкопляскаха. Други момичета, също без сутиени, работеха като сервитьорки.

Докато Травис говореше на испански с бармана, Нора усети одобрителните погледи на някои от клиентите върху себе си. Полазиха я познатите тръпки. Беше стиснала Травис за ръката. И с клещи не можеха да я откъснат от него.

От вонята на вкиснала бира, уиски, потни тела, различни омешани аромати на евтини парфюми и цигарен дим въздухът тежеше като в сауна, макар и не толкова здравословен.

Нора стискаше зъби и си повтаряше: „Няма да повърна и да се изложя като глупачка. Просто няма.“

След двеминутен оживен разговор, Травис бутна в ръката на бармана две двайсетачки и той му посочи задната част на салона, където някакъв тип, едър като Арнолд Шварценегер, седеше на стол пред една врата, покрита с плътна, силно нагъната завеса. Носеше черни кожени панталони и бяла фланелка. Ръцете му бяха дебели като дървесен ствол. Лицето му сякаш бе излято от бетон, а сивите му очи бяха прозрачни като течно стъкло.

Музиката утихна малко — от гръмотевичен трясък до обикновено ръмжене. Някаква жена каза в микрофона!

— Е, хайде, момчета, ако ви харесва това, което виждате, покажете го — почнете да тъпчете тези мацки.

Нора потръпна от ужас, но когато музиката загърмя отново, разбра какво искаха да кажат с това доста грубичко съобщение: от клиентите се очакваше да пъхат сгънати пет и десетдоларови банкноти в бикините на танцорките.

Бичето с черните кожени панталони стана от стола си и ги преведе зад нагънатата завеса, в стая широка десет и дълга осемнайсет-двайсет фута, където още шест млади жени на токчета и по бикини се подготвяха да сменят танцуващите в салона. Правеха грима си пред огледалата, мажеха се с червило или просто бърбеха една с друга. Всички те изглеждаха толкова добре (Нора се убеди в това), колкото и момичетата отвън. Наистина, лицата на някои имаха доста сурово изражение, макар и красиви, но имаше и с невинни личица, като детски учителки. Сигурно мъжете имаха предвид точно това, когато говореха за „готини мацки“.

Горилата поведе Травис, а той — Нора, като я държеше здраво за ръката, през гримьорната към вратата в другия ѝ край. Когато тръгнаха, една от голите танцорки — зашеметяваща блондинка — постави ръка върху Нориното рамо и закричи до нея.

— Нова ли си, сладурче?

— Аз ли? О, не, не, аз не работя тук.

Блондинката, тъй надарена, че Нора се почувства като момиченце пред нея, продължи:

— Имаш добри габарити, сладурче.

— А, не — беше всичко, което Нора успя да каже.

— А моите харесват ли ти? — попита блондинката.

— Да, разбира се, много сте красива. — Промълви Нора.

Тогава Травис се обърна към русокосата:

— Откажи се, сестричке. Тази дама още не е кривнала нататък.

Блондинката се усмихваше прелъстително:

— Ако опита, може и да ѝ хареса.

Излязоха от гримьорната през другата врата и тръгнаха по тесен, порутен и зле осветен коридор преди Нора да осъзнае, че е получила предложение за любов. От жена!

Не знаеше — да се смее ли или да плаче. Сигурно и двете.

Горилата ги отведе до един кабинет в задната част на сградата и ги остави с думите:

— Господин Ван Дайн ще пристигне след минута.

Стаята имаше сиви стени, сиви метални столове, картотечни шкафове и едно мръсно и издраскано сиво метално бюро. По голите стени нямаше нито картини, нито календари. Върху бюрото също не се виждаха бележници или писалки. Като че ли доста рядко някой влизаше тук.

Нора и Травис седнаха на двата метални стола пред бюрото.

Дотук също се чуваше, макар и не оглушително, музиката от заведението. Когато дишането ѝ малко се успокои, Нора попита:

— Откъде се вземат всичките?

— Кой?

— Всичките онези хубави момичета с безупречни цици, стегнати малки задничета и дълги крака — и всичките готови да... да правят това. Откъде се вземат толкова много?

— До Модесто има една ферма за развъждането им — отговори Травис.

Тя го зяпна.

Той се засмя и каза:

— Съжалявам. Все забравям колко сте невинна, госпожо Корнъл.

Целуна я по бузата. Еднодневната му брада дращеше леко, но беше даже приятно. Въпреки че носеше дрехите от вчера и не бе бръснат, пред бардака, през който преминаха, за да стигнат дотук, изглеждаше чистичък като току-що повито бебе. Каза ѝ:

— Трябва да ти отговарям без заобикалки, защото не знаеш кога се шегувам.

Тя премигваше от недоумение.

— Значи всъщност няма ферма за развъждането им до Модесто?

— Не. Правят го различни момичета. Някои от тях се надяват да пробият в шоубизнеса, да отидат в Ел Ей, където ще станат филмови звезди, но нямат късмет и в Ел Ей попадат на същите места, други отиват на север към Сан Франциско или Вегас. Повечето са съвсем прилични деца. Смятат, че това е само временно. Тук бързо могат да се изкарат доста добри пари. Начин да понатрупат нещо преди да опитат щастието си и в Холивуд. Има и такива, дето мразят себе си и го правят, за да се унижават. Други пък се бунтуват срещу родителите си, срещу първия съпруг, срещу целия проклет свят. А някои са мошенички и проститутки.

— И тук проститутките срещат... своите клиенти? — попита тя.

— Може би да, а може би — не. Вероятно някои танцуват просто за да могат да обяснят откъде имат доходите си, когато властите почукат на вратата. Обявяват само спечеленото от танците и така могат да прикрият какво получават от другите си номера.

— Тъжно е — каза тя.

— Да. В някои случаи... В много случаи е адски тъжно.

Нора беше съвсем замаяна.

— Този Ван Дайн ще ни даде ли фалшиви документи за самоличност?

— Надявам се.

Тя го изгледа сериозно:

— Ама ти наистина добре се оправяш тука, нали?

— Неприятно ли ти е, че знаая подобни места?

Тя се замисли за момент.

— Не. Даже си мисля... ако една жена трябва да вземе някого за мъж, предполагам, че е нужно той да знае какво се прави във всяка ситуация. Аз поне така се чувствам съвсем уверена.

— В мене?

— В тебе, да, и вярвам, че ще се преборим успешно с всичко, ще спасим Айнщайн и себе си.

— Доверието е добро нещо. Но първото, което научих в Делта Форс е, че прекаленото доверие може да те убие.

Вратата се отвори и горилата се върна, придружен от мъж с кръгло лице, сив костюм, синя риза и черна вратовръзка.

— Ван Дайн — представи се той, но не понечи да подаде ръка. Заобиколи бюрото и седна на един пружинен стол. Косата му бе руса и оредяла, а бузите — гладки като на бебе. Приличаше на борсов брокер от някоя телевизионна реклама: делови, умен, колкото добре облечен, толкова и добронамерен.

— Пожелах да разговарям с вас, защото трябва да знам кой разпространява тези лъжи за мене.

Травис каза:

— Нуждаем се от нови документи — шофьорски книжки, карти за социална осигуровка и всичко останало. Първокласни, напълно защитени, истински.

— Точно за това говоря — отвърна Ван Дайн веждите му се повдигнаха насмешливо. — Как, за Бога, ви хрумна, че аз се занимавам

с подобен бизнес? Опасявам се, че не са ви информирали правилно.

— Нуждаем се от първокласни документи с пълна защита — повтори Травис.

Ван Дайн втренчи изпитателен поглед в него и Нора.

— Искам да разгледам портмонето ви. И вашата чантичка, госпожице.

Докато оставяше портфейла на масата, Травис каза на Нора:

— Няма страшно.

С нежелание, тя също остави своята чантичка.

— Моля, станете прави и позволете на Цезар да ви претърси — нареди Ван Дайн.

Травис стана и дръпна леко Нора да го последва.

Цезар, горилата с бетонно лице, претърси Травис смущаващо педантично, откри Магнума 357 и го остави на масата. С Нора беше още по-последователен, като разкопча блузата и невъзмутимо опипа двете чашки на нейния сутиен, търсейки миниатюрни батерии, микрофон и записващо устройство. Тя се изчерви и нямаше да позволи тези интимности, ако Травис не бе ѝ обяснил предварително какво дири Цезар. Освен това, телохранителят остана все тъй безизразен, сякаш беше машина без възможности за еротични усещания.

Когато Цезар приключи с тях, седнаха отново, а Ван Дайн прерови портмонето на Травис, после и Норината чантичка. Тя се страхуваше, че ще им вземе парите и няма да им остави нищо, но той явно се интересуваше само от документите им и сатъра, който Нора още носеше.

Ван Дайн се обърна към Травис:

— Добре. Ако беше ченге, нямаше да ти позволят да носиш Магнум — той издърпа пълнителя и погледна вътре, — зареден с патрони за Магнум. Щяха да ти смачкат задника заради ония организации, дето се борят за правата на населението.

После се усмихна на Нора:

— Някоя полицайка не носи сатър.

Тя изведнъж разбра какво искаше да каже Травис с думите, че носи револвера не за защита, а като документ за самоличност.

Ван Дайн и Травис се пазариха известно време и накрая се спряха на шест хиляди и петстотин за двата комплекта документи с „пълна защита“.

Върнаха им всичките вещи, включително револвера и сатъра.

От сивия кабинет последваха Ван Дайн по тесен коридор, където той освободи Цезар, после по едва осветени бетонни стълби слязоха в мазе точно под заведението „Гореща гръд“, където гърменето на рок музиката отгоре беше съвсем приглушено от пода между нея и тях.

Нора не знаеше какво очаква да открие долу: може би мъже, всичките приличащи на Едуард Робинсън, със зелени сенки на очите, закрепени с ластични ленти, наведени над антични печатни машини, които печатат не само фалшиви документи, а и пачки подправени банкноти. Но това, което видя, наистина я изненада.

Стъпалата свършваха в складово помещение със стени от зидан камък. Кашоните със стоки за бара бяха подредени на височина до раменете. Минаха по тесен проход между опаковки уиски, бира, салфетки и стигнаха до стоманена огнеупорна врата в задната стена. Ван Дайн натисна някакво копче в касата и включи във веригата една камера, която заработи с тихо жужене.

Вратата се отвори отвътре и през нея те влязоха в по-малка стая със слабо осветление, където двама брадати младежи работеха на два от седемте компютъра, подредени на маси покрай стената. Първият носеше платнени обувки „Рокпорт“, панталони в защитен цвят с плетен колан и памучна риза, отиваща на панталона. Другият беше с маратонки „Рийбок“, дънки и фланелка без ръкави, а върху нея се виждаха Тримата разбойници. Приличаха досущ на близнаци и напомняха Стивън Спилбърг на млади години. Бяха тъй задълбочени в компютърните си занимания, че изобщо не удостоиха с внимание Нора, Травис и Ван Дайн, но иначе се забавляваха добре и непрестанно говореха нещо на себе си, на машините и един на друг с някакви неразбираеми технически думи, от които Нора не разбираше нищо.

В стаята работеше и една млада жена на не повече от двадесет и пет години. Беше с къса руса коса и странни, но красиви очи с цвят на едноцентова монета. Докато Ван Дайн говореше с двамата на компютрите, тя отведе Травис и Нора в другия край на стаята, сложи ги да седнат пред един бял екран и ги фотографира за фалшивите шофьорски книжки.

Когато блондинката се скри във фотолабораторията за да прояви снимките, Травис и Нора се върнаха при Ван Дайн и компютрите,

където младите мъже работеха с щастлив вид. Нора наблюдаваше как проникват в уж защитените компютри на Калифорнийската служба за автотранспорта, Агенцията за социално осигуряване и доста други федерални, щатски и местни управления.

— Когато казах на господин Ван Дайн, че искам напълно защитени документи — обясни Травис, — имах предвид, че шофьорските книжки трябва да не будят съмнение при проверка от някой пътен полицаи например. Новите ни документи ще са съвсем неразличими от истинските. Тези момчета вкарват нашите нови имена във файловете на Службата за автотранспорта и фактически създават нови компютърни досиета за разрешителните в държавните информационни банки.

Ван Дайн каза:

— Разбира се, адресите са фалшиви. Но когато се установите някъде, просто ще отидете в Автотранспорта и ще смените адреса, както изисква законът, и всичко ще бъде безупречно. Съставяме ги така, че срокът им изтича след около година, а междувременно вие трябва да се свържете със Службата, да минете през обичайния тест и тогава ще се сдобите с чисто нови документи, защото имената ви ще фигурират в техните файлове.

— А какви са новите ни имена? — Полюбопитства Нора.

— Видите ли — започна Ван Дайн със спокойната убедителност и увереност на брокер, който обяснява пазарната ситуация на някой нов инвеститор, — налага се да започнем от свидетелствата за раждане. В компютрите ни са вложени имената на всички рано починали деца от цялата западна част на Щатите поне от петдесет години насам. Вече прегледахме тези списъци за рождените години на всеки от вас и се опитахме да намерим починали бебета с цвета на вашата коса и очи — и с вашите първи имена, просто защото ще ви е по-лесно да не сменяте и първото, и последното. Намерихме едно малко момиче, Нора Джийн Еймз, родено на дванайсети октомври същата година, когато сте родена и вие, и починало след месец точно тука, в Сан Франциско. Имаме и лазерен принтер с буквално всички възможни шрифтове и размери букви, с който вече направихме факсимиле на свидетелство за раждане от вида, използван в Сан Франциско по това време, и с името Нора Джийн и всички останали данни. Ще му направим две ксерокопия и вие ще ги получите. След

това проникнахме във файловете на Социалното осигуряване и снабдихме Нора Джийн Еймз с номер, защото тя изобщо не е получавала, създадохме също и история на данъчните плащания за осигуровки — той се усмихна. — Вече сте ги изплатили за достатъчно тримесечия, тъй че спокойно можете да получите пенсия, когато престанете да работите. И в компютрите на службата по заетостта вече има данни, от които всеки може да разбере, че сте работили като сервитьорка в шест града и редовно сте си плащали данъците всяка година.

Травис допълни:

— С това свидетелство за раждане и редовния номер за социално осигуряване те са успели да направят шофьорска книжка, зад която стои истинска самоличност.

— Значи аз вече съм Нора Джийн Еймз? Но щом се пази свидетелството за раждане, значи и смъртният акт е някъде там. И ако някой поиска да провери...

Ван Дайн поклати глава.

— По онова време и двата вида документи са били просто хартийки, нямало е компютърни файлове. А тъй като правителството повече прахосва пари, отколкото да ги харчи разумно, то никога не е имало средства да прехвърли информацията от предкомпютърната епоха в електронни банки. И ако някой се усъмни във вас, той не може просто да издири данните за починали от компютъра и да научи истината само за две минути. Нужно е да ходи в съда, да се рови из папките на следствието за съответната година и чак тогава може да открие смъртния акт на Нора Джийн. Но това няма да се случи, защото в нашата услуга е включено пълното изличаване на свидетелството и акта на Нора Джийн от архивите и тяхното унищожаване, след като вие сте купили нейната самоличност.

— Сега сме в агенцията за кредитна информация — каза единият от двамата Спилбърговци с видимо удоволствие.

Нора видя как по зелените екрани пробягват букви, но те не й говореха нищо.

— Създават солидни и достоверни кредитни истории за новите ни личности — каза ѝ Травис. — Когато заживеем някъде постоянно и регистрираме новия адрес в Службата по автотранспорта и агенцията за кредитна информация, в пощенската ни кутия ще завалят

предложения за откриване на кредитни карти — Виза, Мастъркард, може би дори Америкън Експрес и Карт Бланш.

— Нора Джийн Еймз — повтори тя във вцепенение, докато се опитваше да схване колко бързо и цялостно се създава новият ѝ живот.

Тъй като не можаха да открият малко момче, починало в рождената година на Травис и с неговото първо име, той трябваше да се примири с новото — Самюъл Спенсър Хиат, роден през януари и починал през март същата година в Портланд, Орегон. Данните за смъртта щяха да бъдат заличени от архивите и новите документи на Травис можеха да издържат и най-щателна проверка.

Просто на шега (поне така казаха) младите брадати оператори създадоха и военно досие на Травис, като му приписаха шест години служба във военноморските сили и го удостоиха с орден „Пурпурно Сърце“ плюс две почетни грамоти за храброст, проявена при отначало умиротворителна, после — кървава операция в Средния Изток. За тяхна радост, той ги попита дали могат да създадат и едно брокерско свидетелство за сделки с недвижими имоти на новото му име и само след двацет и пет минути те проникнаха в нужните файлове и изпълниха тази задача.

— Омлет и кекс — каза единият от младите мъже.

— Омлет и кекс — повтори другият.

Нора се начумери — не разбираше думите им.

— Лесно като омлет — обясни първият.

— Просто като парченце кекс — допълни вторият.

— Омлет и кекс — кимна Нора.

Блондинката с очи като медна монета се върна и носеше две шофьорски книжки с образите на Травис и Нора.

— И двамата сте доста фотогенични — каза тя.

Два часа и двацет минути след срещата с Ван Дайн напуснаха „Гореща гръд“ с два пакета от амбалажна хартия, пълни с какви ли не документи, потвърждаващи новата им самоличност. Когато излязоха на улицата, Нора почувства леко виене на свят и не пусна ръката на Травис по целия път до колата.

Мъглата беше обвила града, докато те стояха в подземията на „Гореща гръд“. Тя омекотяваше светлината на мигащите крушки и лъкатушните проблясвания на неоновите тръби в Тендърлоин, но заедно с това някак странно усилваше техните лъчи и като че ли всяка педя

нощен въздух бе залята от необикновено северно сияние, слязло от небето на земята. Тези тесни улички криеха своята тайна и излъчваха някакъв, макар и евтин, чар след падането на мрака, в мъглата, но не и ако човек ги бе видял първо през деня и си спомняше видяното.

Айнщайн ги чакаше търпеливо в Мерцедеса.

— Е, все пак не можахме да уредим твоето превръщане в пудел — му каза Нора докато закопчаваше колана. — Но за сметка на това ние добре се маскирахме. Айнщайн, запознай се със Сам Хиат и Нора Еймз.

Ретривърът постави глава върху предната седалка, погледна я, погледна Травис и изсумтя веднъж, сякаш искаше да им каже, че не могат тъй лесно да го излъжат, че той знае кои са те.

Нора се обърна към Травис:

— Твоето антитерористично обучение... там ли си научил за места като „Гореща гръд“ и хора като Ван Дайн? От там ли терористите вземат нови документи след като се промъкнат в страната?

— Да, някои се свързват с подобни на Ван Дайн, макар и не доста често. Съветите осигуряват документи на повечето терористи. Ван Дайн обслужва предимно обикновени нелегални имигранти, но не бедните, и престъпни типове, които се мъчат да избягат от заповеди за задържане.

Докато Травис палеше двигателя, тя попита:

— Но щом ти успя да откриеш Ван Дайн, може би и тези, които търсят нас, ще го намерят.

— Може би. Ще им отнеме малко време, но може би ще успеят да го открият.

— И тогава ще разберат всичко за новата ни самоличност.

— Не — отговори Травис. После включи вентилатора с топъл въздух и чистачките на предното стъкло, за да изчисти кондензираната върху него пара. — Ван Дайн няма интерес да пази информацията за нас. Той не желае да го заловят с доказателства за неговата дейност. Ако властите изобщо успеят да се вмъкнат в бърлогата му със заповеди за обиск, в компютрите на Ван Дайн ще намерят само счетоводство на приходите и разходите в „Гореща гръд“ и нищо друго.

Докато караха през града в посока към моста „Голдън Гейт“, Нора съзерцаваше с интерес хората по улиците и в другите коли, не

само в Тендърлоин, а и във всички квартали, през които минаха. Чудеше се колко ли от тях живеят с имената, дадени им при раждането и колко са променили изцяло живота заедно с имената си като нея и Травис.

— За по-малко от три часа станахме съвсем други личности — каза тя.

— В какъв свят живеем само, а? Повече от всичко друго, високите технологии означават голяма свобода за промяна. Целият свят става все по-лесно изменчив, подвижен. Вече всички финансови операции се извършват с електронни пари, които светкавично отиват от Ню Йорк в Ел Ей — или обикалят света за секунди. За миг парите пресичат граници; вече няма нужда някой да ги пази от контрабандисти. Повечето информация се пази във вид на електрически заряди, които само компютрите четат. И всичко може лесно да се променя. Самоличността. И миналото става изменчиво.

Нора допълни:

— Дори и генетичната структура на видовете вече се поддава на изкуствена промяна.

Айнщайн бафна в знак на съгласие.

Тя продължи:

— Страшничко, нали?

— Малко — обади се Травис, докато приближаваха покрития със светлинни гирлянди южен вход на забуления в мъгла мост „Голдън Гейт“, който оставаше невидим в нейната мантия. — Но в основата си голямата изменчивост е нещо добро. Обществената и финансова подвижност гарантират свободата. Аз вярвам — и се надявам, че вървим към епоха, в която ролята, отредена на правителствата неизбежно ще намалява и няма да е възможно, както в миналото, цялостно регулиране и контролиране на човешките отношения. Тоталитарните режими не могат да просъществуват.

— Как така?

— Е, как е възможно една диктатура да контролира своите граждани в общество със свършени технологии и максимални възможности за лесна промяна? Единственият начин е забрана на технологичното развитие, запечатване на границите и окончателно връщане в предишната епоха. А това означава национално самоубийство за всяка страна, която се осмели да опита. Ще загубят

съревнованието. След няколко десетилетия ще се превърнат в съвременни аборигени, съвсем примитивни според стандартите на модерния свят с високи технологии. Например точно сега Съветите се опитват да ограничат употребата на компютри само в отбранителната си промишленост, което няма да продължи дълго. Ще им се наложи да ги въведат в цялата си икономика и да обучат хората да ги използват — но как след това ще успеят да удържат хомота стегнат, щом техните граждани вече ще имат средство за проникване и промяна на системата, как ще ги задържат под контрол?

При входа на моста не събираха такса за пътуващите на север. Вече пълзяха по неговата гърбица, където скоростта бе силно ограничена заради лошото време.

Нора гледаше как призрачният скелет на моста, блестящ от кондензираната влага, се губи бавно в мъглата.

— Ти изглежда мислиш, че след десет-двайсет години светът ще се превърне в рай.

— Не в рай — отговори той. — По-удобен, по-богат, по-сигурен и по-щастлив. Но не рай. Винаги ще съществуват болката на човешкото сърце и всичките възможни болезнени прищевки на човешкия ум. Освен благодат, новият свят неизбежно ще роди и нови опасности.

— Като онова нещо, което уби твоя хазяин — каза тя.

— Да.

Айнщайн изръмжа от задната седалка.

[1] „Тендърлоин“ букв. „нежни слабини“ — квартал с публични домове и развлекателни заведения в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

Същия четвъртък, дваисет и шести август, следобед, Винс Наско пътуваше към дома на Джони Сантини Телчето в Сан Клементе, за да вземе данните от последната седмица. От него научи и за снощното убийство на Тед Хокни в Санта Барбара. Състоянието на трупа, особено извадените очи, подсказваха, че то е дело на Чуждия. Освен това Джони потвърди тихата намеса и поемане на случая от НУС, а това убеди Винс, че събитието е свързано с бегълците от Банодайн.

Същата вечер купи вестник и докато хапваше морски специалитети и „Дос Екуис“ в мексикански ресторант, изчете всичко за Хокни и мъжа, наел къщата, в която бе станало убийството — Травис Корнъл. Пресата съобщаваше, че Корнъл — бивш брокер по недвижимите имоти и някогашен боец от Делта Форс — е гледал в къщи пантера и тя е убила Хокни, но Винс знаеше, че това за дивия котешки нрав на животното са чисти глупости, версия за прикриване на истината. Ченгетата казваха, че искат да говорят с Корнъл и неизвестната жена, видяна с него, въпреки че нямат обвинения срещу тях.

В статията имаше и един ред за кучето на Корнъл: „възможно е Корнъл и жената да пътуват със златен ретривър“.

„Открива ли него — помисли Винс, — ще открия и кучето.“

Това беше първият успех и той потвърждаваше предчувствието му, че притежаването на ретривъра, е част от неговата велика мисия.

За да го отпразнува, той поръча още едно блюдо с морски специалитети и бира.

Травис, Нора и Айнщайн прекараха нощта срещу петък в един мотел северно от Сан Франциско, в окръг Марин. От крайпътен магазин купиха шест кутийки бира „Сан Мигел“, а от ресторант за бързо хранене — печено пиле за излет, бисквити, салата от зеле и вечеряха с тях в стаята си.

Айнщайн одобри билето и показва значителен интерес към бирата.

Травис реши да налее половината от кутията в новата чиния от жълта пластмаса, купена специално за Айнщайн при лудото пазаруване през деня.

— Но не повече от половината, не ме интересува колко я харесваш. Трябваш ми трезвен за няколко въпроса и отговора.

След вечерята тримата седнаха на огромното легло, а Травис разопакова играта „Скрабъл“. Постави върху дюшека дъската за игра с разграфената повърхност надолу, а Нора му помогна да подредят пуловете-букви в двайсет и шест купчинки.

Айнщайн ги наблюдаваше съсредоточено и не показва дори леко опиянение от половинката Сан Мигел.

— Добре — започна Травис. — Имам нужда от по-подробни отговори от онези, които успя да ни дадеш с „да“ и „не“. Хрумна ми да пробваме с буквите.

— Гениално — съгласи се Нора.

Травис се обърна към кучето:

— Аз ти задавам въпроса, а ти показваш буквите, с които мога да напиша отговора, една по една, дума по дума. Разбра ли?

Айнщайн премигна към Травис, погледна струпаните пулове, отново вдигна поглед към Травис и на устата му се появи подобие на усмивка.

Травис продължи:

— Хайде, да почваме. Знаеш ли името на лабораторията, от която си избягал?

Айнщайн побутна с нос купчинката „Б“.

Нора извади един пул и го постави върху тази част от дъската, която Травис бе оставил свободна.

След по-малко от минута кучето написа с тяхна помощ „БАНОДАЙН“.

— Банодайн — рече Травис замислено. — Изобщо не съм чувал. Това ли е цялото име?

Айнщайн се поколеба, после започна да избира още букви, докато изписа „КОРПОРАЦИЯ ЛАБОРАТОРИИ БАНОДАЙН“.

Върху един лист от малкото бележниче, оставено в стаята, Травис записа отговора и след това върна пуловете по местата им.

— Къде се намира Банодайн? ЪРВИН.

— Логично е — каза Травис. — Аз те намерих в горите северно от Ървин. Е, добре, открих те във вторник, осемнадесети май. Кога си избягал от Банодайн?

Айнщайн не отместваше поглед от пуловете, започна да вие и не избираше нищо.

— От всичко, което прочете — продължи Травис, — ти научи какво означава месец, седмица, ден и час. Вече имаш понятие за време.

Кучето се обърна към Нора и продължи да вие.

Тя обясни:

— Сега има понятие за време, но не е имал по време на бягството, затова му е трудно да си спомни колко дълго е скитал из гората.

Айнщайн незабавно започна да показва букви: ТОЧНО ТАКА.

— Знаеш ли имената на някои от изследователите в Банодайн? ДЕЙВИС УЕДЪРБИ.

Травис записа името.

— А други?

С непрекъснати колебания за правилния правопис, Айнщайн успя да изпише ЛАУТОН ХЙИНЗ, АЛ ХАДСТАН и още няколко.

След като ги записа в мотелското бележниче, Травис попита:

— Значи това са някои от хората, които ще те търсят.

ДА. И ДЖОНСЪН.

— Джонсън? — каза Нора. — И той ли е един от учените?

НЕ. Ретривърът помисли минутка, разгледа купчинките букви и накрая ги избра: СИГУРНОСТ.

— Той ли е шеф на службата за сигурност в Банодайн? — попита Травис.

НЕ. ПОВЕЧЕ.

— Сигурно е от някое федерално управление — каза Травис на Нора, докато тя връщаше буквите по техните места.

Нора се обърна към Айнщайн:

— Знаеш ли първото име на този Джонсън?

Айнщайн заразглежда буквите, издавайки тих звук. Травис точно щеше да му каже, че няма смисъл да се мъчи, ако не знае първото име на Джонсън, но точно тогава кучето опита да го напише: ЛЕМУУУЛ.

— Няма такова име — каза Нора, прибирайки буквите.

Айнщайн опита пак: ЛАМИУУЛЛ. После: ЛИМУУЛ.

— Това също не е име — рече Травис.

Трети опит: ЛИМУЕЛ.

Травис разбра, че кучето прави опит да изпише името звук по звук с познати думи. Той сам избра шест буквени пула: ЛЕМЮЪЛ.

— Лемюъл Джонсън — изговори го Нора.

Айнщайн се наведе напред и подуши врата ѝ. Започна тъй да се гърчи от удоволствие, че е успял да предаде името, та чак пружините на мотелското легло заскърцаха.

После престана да души Нора и написа ТЪМЕН ЛЕМЮЪЛ.

— Тъмен? — учуди се Травис. Да не би под „тъмен“ да разбираш... зъл?

НЕ. ТЪМЕН.

Нора върна буквите и попита:

— Опасен?

Айнщайн изсумтя към нея, после към Травис — явно искаше да им каже, че понякога са непоносимо тъпи. НЕ. ТЪМЕН.

За момент постояха мълчаливи и умислени и накрая Травис възкликна:

— Черен! Искаш да кажеш, че Лемюъл Джонсън е чернокож.

Айнщайн бафна съвсем тихо, поклати глава нагоре-надолу и помете с опашка покривката на леглото. После посочи двадесет и осем букви, най-дългия отговор досега: ВСЕ ОЩЕ ИМА НАДЕЖДА ДА СЕ ОПРАВИТЕ.

Нора се засмя.

Травис отбеляза:

— Много си отворен.

А всъщност беше много радостен, изпълнен с възторг, който не би могъл да опише с думи, ако трябваше да го стори. С ретривъра разговаряха вече много седмици, но пуловете на Скрабъл разкриха неподозирани преди възможности за общуване. Повече от всякога Айнщайн приличаше сега на тяхно собствено дете. Усещаха и едно необикновено опиянение от прекрачването отвъд границите на нормалния човешки опит, усещаха, че се различават и превъзхождат другите. Разбира се, Айнщайн не беше обикновено куче, и умът му бе повече на човек, отколкото на животно — но той си оставаше преди всичко куче — и разумът му се отличаваше по вид от човешкия, затова в техния междувидов диалог винаги щеше да има нещо тайнствено и съвсем необяснимо. Травис се взираше в буквите ВСЕ ОЩЕ ИМА НАДЕЖДА ДА СЕ ОПРАВИТЕ и мислеше дали в тях не може да се прочете едно по-многозначно послание, насочено към цялото човечество.

Следващия половин час продължиха да разпитват Айнщайн, а Травис записваше неговите отговори. Не след дълго стигнаха и до жълтооокото чудовище, убило Тед Хокни.

— Що за проклет звяр е това? — каза Нора.

ЧУЖДИЯ.

Травис се обади:

— Чуждия ли? Какво искаш да кажеш?

ТАКА ГО НАРИЧАХА.

— Хората от лабораторията ли? — попита Травис. — Защо са го наричали Чуждия?

ЗАЩОТО НЕ МУ Е ТУК МЯСТОТО.

— Не разбирам — каза Нора.

ДВА УСПЕХА. АЗ И ТОЙ. АЗ СЪМ КУЧЕ. ТОЙ Е НЕЩО КОЕТО НЯМА ИМЕ. ЧУЖДО.

Травис попита:

— Той също ли е интелигентен?

ДА.

— Колкото тебе?

МОЖЕ БИ.

— Господи Исусе — Травис беше потресен.

Айнщайн издаде нещастен звук и постави глава върху коляното на Нора — искаше да получи утехата, която само галенето можеше да му осигури.

Травис продължи:

— Защо са искали да създадат подобно нещо?

Айнщайн се върна към подредените букви: ДА УБИВА ЗА ТЯХ.

По гръбнака на Травис премина ледена тръпка и замря някъде дълбоко в него.

— А кого са искали да убива?

ВРАГА...

— Кой враг? — попита Нора.

ПРИ ВОЙНА.

Разбирането на истината породило отвращение, от което им се повдигна. Травис се облегна върху дъската на леглото. Спомни си думите, които каза на Нора — че даже и свят без бедност и с всеобща свобода няма да е рай — в него ще останат проблемите на човешкото сърце и всичките болезнени прищевки на човешкия ум.

Обърна се към Айнщайн:

— Значи искаш да ни кажеш, че Чуждият е прототип на генетично проектиран воин. Нещо като... много интелигентно, смъртоносно полицейско куче, създадено за бойното поле.

ТОЙ Е НАПРАВЕН ДА УБИВА. ТОЙ ИСКА ДА УБИВА.

Подреждайки пуловете с букви за последните думи, Нора остана ужасена.

— Но това е лудост. Как изобщо е възможно да се контролира такова нещо? Как могат неговите господари да са сигурни, че няма да се обърне срещу тях?

Травис се надигна от облегалката. Обърна се към Айнщайн:

— Защо Чуждият търси тебе?

МРАЗИ МЕ.

— Защо те мрази?

НЕ ЗНАМ.

Докато Нора връщаше буквите, Травис попита:

— Ще продължи ли да те преследва?

ДА. ВИНАГИ.

— Как успява подобно създание да се движи незабелязано?

ПРЕЗ НОЩТА.

— И все пак...

КАКТО ПЛЪХОВЕТЕ ОСТАВАТ НЕЗАБЕЛЯЗАНИ.

Нора беше объркана.

— Но как открива следите ти?

ЧУВСТВА МЕ.

— Чувства те? Какво искаш да кажеш?

Ретривърът обмисля доста дълго отговора на тоя въпрос, понечва и се отказва от буквите няколко пъти, но най-накрая написа: НЕ МОГА ДА ОБЯСНЯ.

— Ти също ли го чувстваш? — попита Травис.

ПОНЯКОГА.

— Сега чувстваш ли го?

ДА. МНОГО ОТДАЛЕЧ.

— Много, много далеч — съгласи се Травис. — Стотици мили. Наистина ли може да те почувства и проследи от такова разстояние?

И ОТ ПО-ГОЛЯМО.

— И сега ли върви по петите ти?

ИДВА.

Травис почувства още по-вледеняваща тръпка.

— Кога ще те открие?

НЕ ЗНАМ.

Кучето изглеждаше унило и отново трепереше.

— Скоро ли? Дали ще усети скоро къде си?

МОЖЕ БИ НЕ СКОРО.

Травис видя бледото лице на Нора. Постави ръка на коляното ѝ и каза:

— Няма през целия си живот да бягаме от него. Проклети да сме, ако го направим. Ще си намерим някъде място за живеене и ще го чакаме там — място, в което ще успеем да се подготвим за отбрана и никой няма да ни попречи да се справим с Чуждия, когато пристигне.

Треперейки, Айнщайн докосна още няколко букви с нос, а Травис ги подреди:

ТРЯБВА ДА СИ ОТИДА.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, докато връщаше пуловете.

АЗ ЗАПЛАХА ЗА ВАС.

Нора обгърна с ръце ретривъра и го притисна до себе си.

— Не смей дори да си помислиш подобно нещо. Ти си част от нас. Ти си от семейството, дявол те взел, ние сме едно семейство, правим всичко заедно и ще си помагаме един на друг до края, защото така правят семействата — тя престана да притиска кучето, взе главата му в ръце, опря носа си до неговия и се вгледа дълбоко в очите му. — Ако някоя сутрин се събудя и открия, че си тръгнал, ще ми се пръсне сърцето — в очите ѝ проблясваха сълзи, а гласът ѝ трепереше. — Разбираш ли ме, рошава муцуно? Ако решиш да ни напуснеш, сърцето ми ще се пръсне.

Кучето се отдръпна от нея и отново започна да избира букви:

АЗ ЩЕ УМРА.

— Ще умреш, ако ни напуснеш ли? — попита Травис.

Кучето избра още пулове, изчака, докато те разгледаха думите, после погледна сериозно към всеки от тях, за да се увери, че разбират добре какво иска да им каже: УМРА ЗАЩОТО САМОТЕН.

ВТОРА ЧАСТ

СТРАЖА

*Единствено любовта е способна да обедини
живите същества тъй, че те да станат
цялостни и свършени, защото само тя ги
избира и свързва в едно чрез това, което е най-
дълбоко и съкровено у тях.*

Пиер Тейяр дьо
Шарден

*Никой няма по-голяма любов от това щото
да даде живота си за приятелите си.*

Светото Евангелие
от Йоана

ОСМА ГЛАВА

1

В четвъртък, когато Нора отиде с колата до кабинета на доктор Уейнголд, Травис и Айнщайн се разхождаха из тревистите хълмове и в гората зад купената неотдавна къща в Биг Сар, красива местност на калифорнийския бряг.

Есенното слънце огряваше камъните и очертаваше сенките на редките облаци върху голите хълмове. Сухата позлатена трева шептеше тихо от океанския бриз. На слънце въздухът беше мек, ни горещ, ни хладен. Травис се чувстваше удобно в своите дънки и риза с дълги ръкави.

Беше въоръжен с автоматичен дванайсеткалибров пистолет „Мозбърг“ с къса цев. Носеше го винаги при разходките. Даже и да срещнеше някой любопитен, щеше да му каже, че е тръгнал на лов за гърмящи змии.

В най-гъстата част на гората яркото утро приличаше на късен следобед, а въздухът беше толкова хладен, че Травис остана доволен от дебелия памучен плат на своята риза. Огромни борове, няколко малки горички гигантска секвоя и множество широколистни видове от планинските подножия спираха слънчевите лъчи и оставяха земята под дърветата във вечен сумрак. Тук-там имаше и гъсти храсталаци: растяха онези драки от вечнозелен дъб, наричан понякога „чапарал“, през които човек не може да се промъкне, но и много папрат, избуял от честите мъгли и постоянната влага на крайморския въздух.

Айнщайн няколко пъти надуши дири на пума и настояваше да покаже на Травис следите на големите котки по влажната горска почва. За щастие той добре разбираше колко опасна може да е срещата с тези планински лъвове и съумяваше да потисне естественото си влечение към преследване.

Кучето беше доволно просто да наблюдава местните животни. Често виждаха плашливи сърни, тичащи нагоре или надолу по своите

пътеки. Многобройни и приятни за наблюдение бяха и миешките мечки, и въпреки че някои изглеждаха съвсем дружелюбни, Айнщайн знаеше, че могат да станат и лоши, ако случайно ги изплаши; затова предпочете да стои на почтително разстояние.

При други разходки ретривърът остана слисан от откритието, че катериците, от които той нямаше основание да се страхува, се ужасяват от него. Замръзваха от страх, гледаха с изцъклени очи и се виждаше как малките им сърчица бият силно.

ЗАЩО КАТЕРИЦИ СТРАХУВАТ? — попита той Травис една вечер.

— Инстинкт — обясни той. — Ти си куче, а те инстинктивно разбират, че кучето ще ги нападне и убие.

АЗ НЕ.

— Не, не ти — съгласи се Травис и разроши козината му. — Ти няма да ги нараниш. Но катериците не знаят, че си различен, нали? За тях ти приличаш на куче, миришеш като куче, и затова за тях трябва да си страшен.

АЗ ХАРЕСВАМ КАТЕРИЦИ.

— Знам. За съжаление те не са достатъчно умни да го разберат.

След този разговор Айнщайн се държеше на разстояние от катериците и се опитваше да не ги плаши, като често минаваше покрай тях с глава, извърната встрани, сякаш изобщо не ги е забелязал.

Но точно в този ден не ги интересуваха особено катерици, сърни, миешки мечки и необикновени горски животни. Не обръщаха внимание дори на гледката към Тихия Океан. Днес, не като в друг ден, разходката просто трябваше да ускори хода на времето и да отклони мислите им за Нора.

Травис непрекъснато поглеждаше часовника си, защото бе избрал кръгов маршрут, по който да се върнат в къщи около един часа. По това време очакваха да се прибере и Нора.

Беше двацет и първи октомври, осем седмици след като получиха новите си имена и документи в Сан Франциско. Помислиха добре и решиха да се върнат на юг — така значително намалиха разстоянието, което трябваше да измине Чуждия, за да се докопа до Айнщайн. Не можеха да живеят нормално новия си живот, докато звярът не ги откриеше, докато не го убиеха; затова не трябваше да забавят, а да ускорят този сблъсък.

Но, от друга страна, не биваше да рискуват твърде голямо приближаване на юг към Санта Барбара, защото Чуждият би извървял това разстояние по-бързо, отколкото между окръг Ориндж и Санта Барбара през лятото. Не бяха сигурни, че ще продължи да изминава само три-четири мили на ден. Ако сега се движеше по-бързо, можеше да връхлети върху тях преди да са готови за това. Областта Биг Сар, рядко населена и отдалечена на сто и деветдесет мили по права линия от Санта Барбара, изглеждаше идеалното място. Ако Чуждият доловеше присъствието на Айнщайн и тръгнеше по дирите му бавно като преди, трябваше да пристигне едва след около пет месеца. А удвоеше ли някак скоростта си, прекосявайки бързо откритите полета и голи хълмове по пътя, заобикаляйки незабелязано населените райони, също не би стигнал дотук преди втората седмица на ноември.

Денят на срещата наближаваше, но Травис бе доволен от това, че вече е подготвил за нея всичко мислимо, и очакваше почти с нетърпение пристигането на Чуждия. Но Айнщайн продължаваше да твърди, че не усеща врага си в опасна близост. Очевидно имаха доста време да изпитат своето търпение преди началото на представлението.

В един без десет кръговият маршрут през хълмове и каньони завърши в двора зад новата им къща. Тя беше двуетажна постройка с дървени стени, боядисани в бяло, покрив от кедрови керемиди и масивни зидани комини на северната и южна стена. Имаше приятни веранди на предната и задна страна източно и западно, предлагащи красива панорама от гористи склонове.

Тъй като в района никога не валише сняг, покривът имаше съвсем лек наклон и върху него спокойно можеше да се ходи, затова Травис направи там една от първите отбранителни конструкции в къщата. Излизайки от гората, той погледна нагоре и видя дървените летви с размер два на четири инча, закрепени върху покрива във формата на рибя кост. Чрез тях можеше по-бързо, лесно и безопасно да се движи по наклонената повърхност. Ако Чуждият допълзеше до къщата през нощта, той не можеше да влезе през прозорците на долния етаж, защото още преди залез ги барикадираха с вътрешни заключващи се кепенци, които Травис постави сам, за да спрат всеки възможен натрапник, освен, може би, някой престъпник-маниак, въоръжен с брадва. Най-вероятно Чуждият щеше да се покатери по колоните на някоя от верандите до техните покриви за да огледа прозорците на

втория етаж, но те също бяха защитени от вътрешни кепенци. Междувременно, предупреден за доближаването на врага от алармена система с инфрачервени лъчи, която беше инсталирал около къщата преди три седмици, Травис щеше да се качи на покрива през таен тавански отвор. А отгоре, използвайки поставените летви, можеше да припълзи до ръба на главния покрив над малките покриви на верандите или в която и да е посока към двора и да открие огън по Чуждия от място, където не може да бъде достигнат.

На двайсет ярда източно от къщата имаше малък ръждивочервен обор, долепен до първите дървета на гората. В имота нямаше обработваема земя и предишният собственик очевидно бе построил обора за два коня и няколко домашни птици. Травис и Нора го използваха като гараж, защото двестаярдовият черен път от магистралата минаваше покрай къщата и свършваше точно пред двойната порта на обора.

Травис подозираше, че когато пристигне, Чуждият първо ще разузнае къщата от гората и след това — от покрива на обора. Можеше дори да се спотаи вътре с надеждата за изненадващо нападение, ако отвореха портите, за да вземат пикапа „Додж“ или „Тойота“-та. Затова заложи няколко капана и там.

Най-близките съседи — с които се срещнаха само веднъж — живееха на повече от четвърт миля северно и къщата им не се виждаше от високите дървета и дъбовия гъсталак. Магистралата беше по-близо, но по нея се движеха малко коли през нощта, когато най-вероятно би ги нападнал Чуждия. Ако в сблъсъка трябваше да се използва доста огнестрелно оръжие, ехото на изстрелите би се отразило многократно в околните гори и по голите хълмове, тъй че малобройните хора в местността — съседи или пътуващи шофьори — трудно биха определили посоката на шума. Длъжен бе да приключи с убиването и погребването на създаването преди появата на някой любопитен.

Но сега, докато изкачваше стъпалата на задната веранда, Травис се притесняваше повече за Нора, отколкото от Чуждия. Отключи двата глухи болта на задната врата, влезе в къщата, а Айнщайн притичваше по петите му. Кухнята, достатъчно голяма, за да служи и като столова, беше и доста уютна: стени от дъб, мексикански теракот по пода, рафтове, облицовани с бежови плочки, дъбови шкафчета, таван,

покрит с ръчно изплетена материя, най-добри електроуреди. Масата с голям дървен плот, четирите удобни подплатени стола и зиданата камина правеха от тази стая център на дома.

Имаше още пет стаи — огромна всекидневна и кабинет в предната част на първия етаж; три спални на втория — и по една баня горе и долу. Използваха едната спалня, втората служеше за ателие на Нора, където вече бе успяла да порисува малко след нанасянето, а третата беше още празна, очакваща преустройство.

Травис включи осветлението в кухнята. Въпреки че къщата изглеждаше самотна и отдалечена, до магистралата имаше само двеста ярда и електрическите стълбове бяха поставени успоредно до черния път.

— Ще пийна една бира — каза Травис. — Та искаш ли нещо?

Айнщайн изтича до своята празна съдинка за вода, поставена до чинийката за храна, и я плъзна по пода към мивката.

Не очакваха, че ще могат да купят подобна къща толкова скоро след бягството от Санта Барбара — особено след като се обадиха за първи път на Гарисън Дилуърт и адвокатът им съобщи, че банковите сметки на Травис наистина са блокирани. Но имаха късмет и успяха да получат чека за двацет хиляди долара. Гарисън бе превърнал някои от спестяванията на Нора и Травис, както планираха, в осем разплащателни чека и ги изпрати на Травис, адресирани до господин Самюъл Спенсър Хиат (неговото ново име), отседнал в мотела в окръг Марин, където останаха почти седмица. Но освен това, твърдейки, че е продал къщата на Нора за прилична шестцифрена сума, той им изпрати след два дни още една пачка разплащателни чекове в същия мотел.

Говорейки от телефонен автомат, Нора му бе казала:

— Но даже ако наистина сте я продали, не е възможно да ви платят парите и да приключите сделката толкова бързо.

— Не е — бе признал Гарисън. — Няма да приключи и след месец. Но вие се нуждаете от пари сега, затова ги получавате предварително.

Откриха две банкови сметки в Кармъл, около трийсет мили северно от сегашния им дом. Купиха новия пикап, после откараха Мерцедеса на Гарисън на север до летището на Сан Франциско и му го оставиха там. След това тръгнаха отново на юг, минаха пак през

Кармъл и продължиха по брега, търсейки къща в областта Биг Сар. Когато намериха тази, можеха да платят веднага. По-разумно бе да купуват, а не да наемат, и да платят веднага в брой, а не на изплащане, защото трябваше да отговорят на по-малко въпроси.

Травис беше сигурен, че документите им няма да създадат проблеми, но и не виждаше причина да подлага на проверка направеното от Ван Дайн преди да бъде наложително. Освен това, след купуването на къщата, се издигнаха повече в собствените си очи; покупката добави към новите им личности и ново самочувствие.

Травис извади кутия бира от хладилника, счупи капачето, отпи дълга глътка, напълни чинийката на Айнщайн с вода, а в това време ретривърът влезе в широкия килер. Вратата, както винаги, беше леко отворена, а кучето я разтвори до края. После постави лапа върху педала, който Травис беше поставил специално за него точно зад вратата, и в стаичката светна лампа.

Освен етажерките с консерви и бутилки, в стаичката, доста обширна за килер, имаше и едно сложно приспособление, построено от Травис и Нора за да улеснява тяхното общуване с кучето. Уредът беше поставен до задната стена: двацет и осем тръбички с квадратно сечение един инч, направени от пластмаса „лусайт“, изправени една до друга и закрепени с дървена рамка; всяка тръбичка бе висока осемнайсет инча, отворена отгоре и снабдена с педал, освобождаващ клапан в дъното. В първите двацет и шест бяха поставени буквите от шест игри „Скрабъл“ с достатъчно букви, които Айнщайн можеше да използва за написване на дълги изречения. Върху предната страна на всяка тръбичка с ръка бе написана буквата, отговаряща на съдържанието ѝ; А, В, С, D... Последните две тръбички бяха пълни с пулове без означение, върху които Травис бе издълбал запетайки — съответно апострофи — и въпросителни знаци. (Решиха, че сами могат да разберат къде трябва да са точките.) За Айнщайн не беше трудно да извади буквите с натискане на педалите и като ги побутва с нос, да подреди думите върху пода на килера. Бяха избрали точно това място за уреда, встрани от нежелателни погледи, за да не са нужни измислени обяснения, ако някой съсед ги посети неочаквано.

Айнщайн усърдно натискаше педалите и потракваше с пуловете, бутайки ги с нос, докато Травис изнасяше своята бира и паничката с

вода на предната веранда, където щяха да седнат в очакване на Нора. Когато се върна в стаята, Айнщайн бе привършил писането.

МОЖЕ ЛИ ДА ПОЛУЧА ГОЛЯМ ХАМБУРГЕР? ИЛИ ТРИ ОТ МАЛКИТЕ?

Травис отвърна:

— Аз ще обядвам с Нора когато се прибере у дома. Не искаш ли да ни почакаш и да обядваш с нас?

— Ретривърът облиза хълбоците си и помисли малко. После огледа внимателно буквите, които вече бе използвал, побутна някои настрана и отново използва другите, като добави няколко нови, извадени от лусайтовите тръбички.

ДОБРЕ. НО СЪМ ПРЕГЛАДНЯЛ.

— Ще оцелееш — увери го Травис. После събра пуловете-букви и ги пусна в горния отвор на съответната тръбичка.

Той взе отново големия автоматичен пистолет, подпрян до задната врата, занесе го на предната веранда и го постави близо до своя люлеещ се стол. Чу как Айнщайн изключи лампата в килера и тръгна след него.

Седяха в напрегнато мълчание, Травис на стола, а Айнщайн — върху пода от червена секвоя.

В мекия октомврийски въздух чуруликаха пойни птици.

Травис отпиваше от бирата, а Айнщайн от време на време лочеше от своята вода и двамата гледаха към черния път между дърветата, в посока на магистралата, която не се виждаше.

В жабката на Тойотата Нора държеше 38-калибров пистолет, който имаше пълнители с халосни патрони. През седмиците след напускането на окръг Марин тя се научи да шофира и с помощта на Травис придоби опит в използването на 38-калибровия, а също на автомат Узи и голям автоматичен пистолет. Днес носеше само едно от тия оръжия, но и то беше достатъчно за нейната сигурност при отиването и връщането от Кармъл. Освен това, дори ако Чуждият се бе промъкнал наблизо, без да разбере Айнщайн, неговата цел не беше Нора; той искаше кучето. Тя бе във всякаква опасност.

Но защо се бавеше?

Сега му се прииска да бе тръгнал с нея. Но след трийсет години зависимост и страх, нейните пътувания без придружител до Кармъл бяха едно от средствата за утвърждаване — и самопроверка — на

нейната нова сила, независимост и самочувствие. Тя нямаше да приеме с радост компанията на Травис.

В един и половина, когато Нора закъсняваше вече половин час, Травис почувства неприятно свиване в стомаха.

Айнщайн закрачи напред-назад.

След пет минути ретривърът пръв чу шума на колата, която завиваше от магистралата по малкия път. Втурна се надолу по стъпалата на верандата, които слизаха встрани от къщата и застана на края на пътя.

Травис не искаше Нора да забележи неговата прекомерна тревога, защото тя донякъде би означавала за нея недостатъчно доверие в способността ѝ да се грижи сама за себе си, способност, която тя наистина притежаваше и ценеше. Затова той остана в люлеещия се стол, с бутилката „Корона“ в ръка.

Когато зад завоя се появи синята Тойота, той въздъхна от облекчение. Докато минаваше край къщата, тя натисна клаксона. Травис ѝ помахаше небрежно, сякаш не седеше от доста време тук под оловното наметало на страха.

Айнщайн отиде до гаража да я посрещне и след минута двамата се появиха. Беше облечена със сини дънки и риза на жълти и бели карета, но Травис помисли, че тя изглежда достатъчно красива за класически танц на някой дансинг сред принцеси в разкошни рокли и бижута.

Доближи го, наведе се и го целуна. Устните ѝ бяха топли. После каза:

— Ужасно ли ти липсвах?

— Когато те няма тебе, няма го и слънцето, няма ги песните на птиците и радостта — опита се да го каже шеговито, но в думите скрито прозвуча сериозна нотка.

Айнщайн се отърка в нея и започна да вие тихо, за да привлече вниманието ѝ, погледна я и леко изсумтя, като че ли искаше да каже: Е, какво стана?

— Прав е — рече Травис. — Не постъпваш честно. Не ни дръж в напрежение.

— Съм — каза тя.

— Си — какво? Тя се усмихна.

— Хванала нещо.

— О, Бо...

— Бременна. С дете. По семейно му. Бъдеща майка. Той се изправи, прегърна я, притисна я към себе си, целуна я и каза:

— Доктор Уейнголд не може да греши — а тя му отговори:

— Можем да очакваме бебето в третата седмица на юни — а Травис попита глупаво: — Юни следващата година ли? — на което тя се засмя и отвърна: — Нямам намерение да нося това бебе цяла година повече — но накрая Айнщайн сложи край на надприказването, като настоя за възможност да я обlige и изрази радостта си.

— Донесох една изстудена бутилка пенливо вино, за да отпразнуваме — каза тя, като му връчи хартиен пакет.

Когато извади бутилката от опаковката ѝ в кухнята, той видя, че е газирано ябълково вино — безалкохолно.

— Това празнуване не заслужава ли най-добро шампанско? Докато вземаше подходящи чаши от шкафчето, тя отговори:

— Може и да постъпвам глупаво, може да съм световна шампионка по безпокоене... но не искам да рискувам, Травис.

Никога не съм мислила, че ще имам бебе, не смеех и да мечтая за това, а сега ме преследва странното чувство, че съдбата не е искала да го имам и то може лесно да ми бъде отнето, ако не взема всички възможни мерки, ако не правя всичко точно както трябва. Затова няма да пия друго, докато то не се роди. Няма да ям много червено месо, а ще употребявам повече зеленчуци. Никога не съм пушила и поне за това не се тревожа. Ще наддам точно толкова, колкото доктор Уейнголд казва, че е нужно, редовно ще правя гимнастика и ще родя най-съвършеното бебе, което светът е виждал.

— Тъй ще е, разбира се — съгласи се Травис и напълни чашите с искрящо ябълково вино, като не забрави да отлее малко и в чинийка за Айнщайн.

— Нищо лошо няма да се случи — каза тя.

— Нищо — убеди я той.

Вдигнаха тост за бебето — и за Айнщайн, от който щеше да се получи страхотен кръстник, чичо, дядо и рошав ангел-пазител.

Никой не спомена Чуждия.

* * *

По-късно през нощта, легнали в тъмното, след като се бяха любили и сега просто стояха в прегръдките си, слушайки хармоничното биене на своите сърца, той се осмели да каже:

— Може би, като знаем какво ни преследва, не бива да имаме бебе точно сега.

— Ш-ш-ш-т — каза тя.

— Но...

— Ние не планирахме това бебе — обясни тя. — Всъщност дори опитвахме да се предпазим от него. Но, така или иначе, то се случи. Има нещо необикновено, че въпреки всичкото ни внимание, то е заченато. Не мислиш ли? Независимо от всичко, което казах преди за съдбата, дето не желае да го имам... е, това са думи на предишната Нора. Новата Нора мисли, че съдбата е пожелала да направим дете — и то ще бъде щедър дар за нас, както Айнщайн.

— Но като помислим какво може би върви по петите ни...

— То няма значение — каза тя. — Ще се справим с него. Ще се измъкнем от тази неприятност. Готови сме. И тогава, като се роди бебето, ще започнем истинския си живот заедно. Обичам те, Травис.

— И аз те обичам — каза той. — Господи, колко те обичам.

Сега усещаше огромната промяна у нея — нищо не бе останало от плахата женица, която срещна в Санта Барбара през пролетта. Вече беше силната, решителната, и вече тя се опитваше да пропъди неговите страхове.

И добре го правеше. Олекна му. Помисли за бебето и се усмихна както лежеше в тъмното, с глава, заровена в топлите ѝ рамене. Въпреки че вече приютяваше под покрива на своето семейство трима души — Нора, нероденото бебе и Айнщайн — беше в настроение, подобро от когато и да е в годините, които помнеше. Нора успя да пропъди неговите страхове.

Винс Наско седеше в италиански стол от изящно гравирано дърво със съвършена блестяща и прозрачна политура, придобита след цели два века редовно и усърдно поддържане.

Вдясно от него имаше канапе, още два стола и също толкова красива ниска масичка, наредени пред няколко големи книжни лавици, натъпкани с томове в кожени подвързии, които никога не са били четени. Знаеше, че стоят непрочетени, защото се намираше в собствения кабинет на Марио Тетраня, който веднъж ги беше посочил и бе казал:

— Скъпи книги. Освен това са толкова добри, колкото в деня, когато са ги направили, защото никой никога не ги е чел. Никога. Никой.

Намираше се пред огромното бюро, където Марио Тетраня преглеждаше докладите за приходи на своите управители, съставяше указанията за нови дейности и определяше кой да умре. Сега донът седеше зад това бюро със затворени очи, а плътта му преливаше извън коженото кресло. Сякаш току-що беше починал от стеснени артерии или затлъстял сърдечен мускул, но всъщност просто обмисляше молбата на Винс.

Марио Тетраня „Отвертката“ — уважаван патриарх за своите непосредствени кръвни роднини, страховит дон за по-далечните от фамилията Тетраня, контролиращ контрабандата на наркотици, комара, проституцията, изнудвачите за даване и прибиране на заеми, порнографията и други клонове на организираната престъпност в Сан Франциско — представляваше висок пет фута и седем инча и тежък триста фунта тулуп с лице топчесто, мазно и гладко като добре натъпкан суджук. Човек трудно би повярвал, че този закръглен екземпляр може да управлява противозаконни престъпни операции. Вярно, и Тетраня някога е бил млад, но не и по-висок на ръст, а освен това приличаше на човек, който през целия си живот е бил дебел. Момчешките му ръце с тантурести пръсти напомняха на Винс бебешки китки. Но точно тези ръце управляваха империята на Семейството.

Още като погледна в очите на Марио Тетраня, Винс веднага разбра, че телосложението на дон и съвсем очевидното му разложение не значат нищо. Това бяха очите на влечуго: безизразни, студени, изпитващи и наблюдателни. Ако човек не внимаваше или събудеше недоволството му, с тези очи той би го хипнотизирал и после — погълнал, тъй както змия поглъща застинала от страх мишка; в пастта си той можеше да задуши всекиго и да го смели цял.

Винс се възхищаваше от Тетраня. Знаеше, че е велик човек и искаше да намери сили и му каже, че той също е човек с мисия. Но бе разбрал, че никога не трябва да споменава за своето безсмъртие, защото подобен разговор в миналото му струваше подигравките на един мъж, който, Винс бе помислил тогава, можеше да го разбере.

Дон Тетраня отвори змийските си очи и каза:

— Нека се уверя, че те разбирам правилно. Търсиш някакъв човек. Това няма нищо общо със Семейството. Става дума за твоя лична работа.

— Да, сър — отвърна Винс.

— И смяташ, че този човек може би е платил за фалшиви документи и живее под ново име. Възможно ли е той да знае как се получават такива хартийки без да бъде член на нито едно Семейство, без да е от братството?

— Да, сър. Съдейки по биографията му... Възможно е да знае.

— И мислиш, че той е получил тези документи или в Лос Анджелиз, или тук — каза дон Тетраня, протягайки своята топчеста розова ръка към прозореца, откъдето се виждаше град Сан Франциско.

Винс отговори:

— На двацет и пети август той е побягнал от Санта Барбара с кола, защото по много причини не е могъл да вземе никакъв самолет. Смятам, че той би потърсил документи за нова самоличност още при първата възможност. Отначало реших, че е тръгнал на юг, за да търси фалшивите хартийки в Лос Анджелиз, защото е най-близо. Но аз прекарах там почти цели два месеца и говорих с всички от бизнеса в Ел Ей, окръг Ориндж, дори в Сан Диего, всички, към които този мъж е могъл да се обърне за висококачествени фалшификати, хванах няколко дири, но те се оказаха лъжливи. Следва, че щом не е тръгнал на юг от Санта Барбара, тръгнал е на север, а единственото място на север,

където е възможно да се сдобие с нужните му качествени документи, е...

— Е нашият красив град — прекъсна го дон Тетраня, като замахна отново с ръка към прозореца и се усмихна към гъсто населените склонове под него.

Винс предположи, че усмивката на донна показва неговата обич към любимия му Сан Франциско. Но в тази усмивка нямаше обич. Имаше алчност.

— И — продължи Дон Тетраня — ти искаш от мене да ти дам имената на хората, които съм упълномощил да работят с документи като търсените от този мъж.

— Ако сърцето ви говори, че може да ме дарите с подобно благоволение, ще ви бъда много благодарен.

— Те не биха пазили никакви данни.

— Да, сър, но е възможно да си спомнят нещо.

— Да не си спомнят е част от техния бизнес.

— Но човешкият ум никога не забравя, дон Тетраня. Колкото и упорито да опитва, никога не забравя съвсем.

— Колко вярно. Кълнеш ли се, че мъжът, когото търсиш, не е член на нито едно Семейство?

— Кълна се.

— Никой не трябва да свързва тази екзекуция с моето семейство по какъвто и да е начин.

— Кълна се в това.

Дон Тетраня отново затвори очи, но не тъй дълго както преди. Когато ги отвори, отново се усмихна широко, но и в тази усмивка нямаше нищо весело. Той беше най-малко жизнерадостният дебел човек, който Винс бе виждал някога.

— Когато баща ти предпочете шведка и се ожени за нея, а не за някое момиче от собствения си народ, семейството му се отчая и очакваше най-лошото. Но майка ти беше добра жена — покорна и не задаваше много въпроси. А от тях се роди ти — един наистина хубав син. Но ти си повече от хубав. Ти си добър войн, Винсент. Винаги си изпипвал тънко и чисто работата по поръчки на семействата в Ню Йорк и Ню Джързи, също и в Чикаго, а и за нас на този бряг. Не много отдавна ти ми направи голямата услуга да смачкаш хлебарката Пантанела.

— За което ми платихте най-щедро, Дон Тетраня.

Отвертката махна пренебрежително с ръка.

— На всички ни се плащат делата. Но сега не говорим за пари. За годините вяроност и добра служба ти заслужаваш нещо повече от пари. Следователно ние ти дължим поне тази услуга.

— Благодаря, Дон Тетраня.

— Ще ти бъдат дадени имената на онези, които правят такива документи в тоя град и лично ще се уверя, че са предупредени за твоето посещение. Ще ти сътрудничат изцяло.

— Щом вие казвате така — каза Винс, като стана и се поклони само с леко привеждане на главата и раменете си, — аз знам, че е истина.

Донът го прикани да седне.

— Но преди да се заемеш с своята лична работа, желая да склучиш още един договор. В Оуклънд има един мъж, който ми причинява голяма скръб. Той си мисли, че не мога да го докосна, защото има добра охрана и много връзки в политическите кръгове. Името му е Рамон Веласкес. Тази работа ще бъде трудна, Винсент.

Винс внимателно прикри своята напрегнатост и неудоволствие. Точно сега не искаше да се заема с удари, които могат да донесат неприятности. Трябваше да употреби всичките си сили за проследяването на Травис Корнъл и кучето. Но знаеше, че Тетраня не предлага, а налага този договор. За да получи имената на хората, продаващи подправени документи, трябваше първо да очисти Веласкес.

Затова отговори:

— За мене ще бъде чест да смажа всяко насекомо, което се е осмелило да ви ужили. И този път без заплащане.

— О, аз настоявам да ти платя, Винсент.

С добре усвоена угодническа усмивка Винс каза:

— Моля ви, Дон Тетраня, нека направя тази услуга за вас. Ще ми достави голямо удоволствие.

Тетраня се престори, че обмисля последните му думи, въпреки че очакваше точно това — безплатен удар в замяна на помощта за Винс. Постави две ръце върху огромния си корем и го потупа.

— Аз съм един много щастлив човек. Към когото и да се обърна, хората винаги искат да ми правят услуги, любезни са към мене.

— Не просто щастлив, Дон Тетраня — каза Винс, но му се повдигаше от тези измъчени любезности. — Вие събирате плодовете на собствените си усилия и щом жънете любезност, значи щедро сте пръскали семената на още по-голяма любезност.

Сияещ, Тетраня прие неговото предложение да очисти Веласкес безплатно. Ноздрите на свинската му зурла се раздвижиха бързо, като че ли беше надушил нещо вкусно, когато попита:

— А сега, кажи ми... да удовлетвориш моето любопитство, какво ще му направиш на онзи, твоя, когато го хванеш, на онзи, към когото имаш лична вендета?

„Ще му пръсна черепа и ще сграбча кучето“ — помисли Винс.

Но добре знаеше, че Отвертката иска да чуе същите гадости, същите приказки на закоравял главорез, които повечето като него обичаха да слушат от Винс, техния любим наемен убиец, затова отговори:

— Дон Тетраня, възнамерявам да му отрежа топките, да му изрежа ушите, да му изтръгна езика — и чак тогава да забия ледения ханджар в неговото сърце и да спра това цъкало.

Очите на дебелия мъж блеснаха от одобрение. Ноздрите му почервенияха.

До Деня на Благодарността^[1] Чуждият още не беше намерил белосаната къща в Биг Сар.

Всяка вечер Травис и Нора заключваха кепенците от вътрешната страна на прозорците. Осигуряваха вратите с глухи болтове. Когато се оттегляха на втория етаж, спяха с пистолети до леглото и револвери върху нощните шкафчета.

Понякога, в мъртво-тихите часове след полунощ ги будеха странни шумове в двора или по покрива на верандата. Айнщайн тичаше от прозорец до прозорец, душеше настойчиво, но винаги показваше, че нищо не ги заплашва. А когато Травис излизаше да провери, обикновено намираше скитаща миеша мечка или някое друго горско същество.

В Деня на Благодарността Травис се радва повече, отколкото мислеше за възможно в тяхното положение. Двамата с Нора приготвиха с усърдие традиционните блюда, макар и само за трима: печена пуйка с кестени, миди на фурна, моркови с глазура, варена царевица, салата от кисело зеле, кифлички с полукръгла форма и тиквеник.

Айнщайн опита всичко, тъй като небцето му вече беше по-развито отколкото на обикновено куче. Но все пак си оставаше куче и единственото нещо, което изобщо не му хареса, беше вкусът на киселото зеле, а пред всичко останало предпочете пуйката. Голяма част от следобеда той прекара в доволно дъвчене на кълките.

През изминалите седмици Травис забеляза, че като повечето кучета, Айнщайн понякога излиза в двора за да хапне малко трева, въпреки че от време на време тя изглежда го задавяше. Повтори същото и в Деня на Благодарността, а когато Травис го попита дали харесва вкуса на тревата, Айнщайн отговори „не“.

— Тогава защо понякога се опитваш да пасеш?

НУЖДАЯ СЕ.

— Защо?

НЕ ЗНАМ.

— Ако не знаеш за какво ти трябва, как изобщо разбираш, че се нуждаеш? Инстинкт?

ДА.

— Просто инстинкт?

НЕ ЗАСЯГАЙ ТОВА.

Тази вечер тримата се излежаваха върху купчини от възглавници на пода във всекидневната пред голямата зидана камина и слушаха музика. Златистата козина на Айнщайн изглеждаше лъскава и пухкава в светлината на огъня. Както седеше, прегърнал с една ръка Нора, а с другата галеше кучето, Травис помисли, че яденето на трева сигурно е добро нещо, защото Айнщайн изглеждаше здрав и пълен с енергия. Айнщайн подсмръкна няколко пъти и от време на време кашляше, но изглежда това бяха естествени реакции на празничното преяждане и на топлия, сух въздух пред камината. Нито веднъж Травис не усети безпокойство за здравето на кучето.

[1] Последният четвъртък на ноември, официален празник в САЩ. — Б.пр. ↑

В мекия петъчен следобед на 26 ноември, точно след Деня на Благодарността, Гарисън Дилуърт беше на борда на любимата си четирийсет и два футова яхта „Хинкли Саутуестър“, кръстена „Дивна Красота“, на своя кей в пристанището на Санта Барбара. Лъскаше хромираните части и отдаден на това занимание, почти не забеляза двамата мъже в тъмни делови костюми, които приближаваха по кея. Вдигна поглед, точно когато щяха да се представят и веднага разбра кои са — не имената им, но за кого трябва да работят — още преди да покажат своите документи.

Името на единия беше Джонсън.

Другият се казваше Соумз.

Като се преструваше, че е смутен, но заинтересуван от вниманието им, той ги покани на борда.

Когато прекрачи от пристана върху палубата, този, чието име беше Джонсън, каза:

— Желая да ви зададем няколко въпроса, господин Дилуърт.

— Относно какво? — попита Гарисън, докато бършеше ръцете си в чист бял парцал.

Джонсън беше чернокож мъж с нормален ръст, дори леко мършав, с измъчен вид, но все пак внушаващ уважение.

Гарисън продължи:

— Национално управление за сигурност, казвате? Разбира се, не мислите, че съм наемник на КГБ?

Джонсън се усмихна едва.

— Работили сте за Нора Девън?

Той повдигна учудено вежди.

— Нора? Сериозно ли говорите? Е, аз мога да ви уверя, че Нора не е човек, който може да бъде въвлечен...

— Значи сте неин адвокат? — попита Джонсън.

Гарисън хвърли поглед към по-младия мъж с луничаво лице, агент Соумз, и отново повдигна вежди, сякаш искаше да го попита дали Джонсън винаги е толкова суров. Очите на Соумз останаха безизразни — той взимаше пример от своя шеф.

„Бога ми, с тези двамата ще си имаме неприятности“ — помисли Гарисън.

* * *

След като се оказаха безсилни да изкопчат нещо от отговорите на Дилуърт, Лем прати Клиф Соумз да изпълни доста неотложни задачи: за начало — започване на процедура за издаване на съдебно решение, разрешаващо поставянето на подслушвателни апарати на телефоните в дома и кантората на адвоката; откриване на трите телефонни автомата, най-близки до кантората и трите — най-близки до къщата му, уреждане и на тяхното подслушване; получаване на информация от телефонната компания за номерата на извънградски постове, набирани от дома и кантората на Дилуърт; осигуряване на допълнителни подкрепления от поделенията в Лос Анджелис, които да осъществят денонощно следене на Дилуърт, като започнат само след три часа.

Докато Клиф се занимаваше с тези неща, Лем се разходи по яхтения кей на пристанището, като се надяваше, че шумът на морето и успокояващата гледка на морските вълни ще помогнат на съзнанието му да се прочисти от ненужното и да останат само мислите за сегашните проблеми. Бог му е свидетел, той наистина искаше да се съсредоточи. Повече от шест месеца бяха минали от бягството на кучето и Чуждия от Банодайн, а Лем бе загубил почти петнайсет фута тегло в преследването. Не спеше добре от месеци, не го интересуваше храната, дори половият му живот пострада.

„И това го има — да си прекалено упорит“ — каза си той. — „То причинява запек на ума.“

Но подобни предупреждения не помагаша. Той оставаше задръстен като маркуч, пълен с цимент.

Вече три месеца, откакто намериха Корнъловия „Еърстрийм“ в училищния паркинг в деня след убийството на Хокни, Лем знаеше само, че в онази августовска нощ Корнъл и жената са се прибирали от пътешествие до Вегас, Тахоу и Монтрьей. В караваната и пикапа бяха намерени карти за резервация на нощен клуб във Вегас, рекламни брошури и фактури от бензиностанции за плащане с кредитни карти, които показваха всички спирки по техния маршрут. Той не разбра коя е

жената, само предполагаше, че не е нищо повече от приятелка, но, разбира се, не трябваше да прибързва с подобно предположение. Едва преди няколко дни, когато един от неговите собствени агенти посети Вегас, за да се ожени, Лем разбра, че е възможно Корнъл и жената да са отишли там със същата цел. Тогава цялото пътуване изведнъж му заприлича на сватбено пътешествие. Само след часове успя да потвърди, че при отсядането на 11 август в окръг Кларк, щата Невада, Корнъл наистина вече е бил женен за Нора Девън от Санта Барбара.

Докато търсеше жената, откри, че къщата и е продадена преди шест седмици, след като е изчезнала заедно с Корнъл. А след като се порови из документите за продажбата, разбра, че тя е била представяна от своя адвокат, Гарисън Дилуърт.

Като замрази влоговете на Корнъл, Лем мислеше да затрудни живота му като беглец, но после откри, че Дилуърт е спомогнал двайсет хиляди да се изплъзнат от банката на Корнъл, а всичките суми от продажбата на къщата бяха някак прехвърлени на жената. Освен това с посредничеството на Дилуърт тя бе закрила местните си банкови сметки още преди четири седмици и сега тези пари също бяха в нейните ръце. Тя, съпругът ѝ и кучето може би вече имаха достатъчно средства да останат скрити от властите за години.

Застанал на кея, Лем съзерцаваше блестящите слънчеви зайчета по повърхността на морето, което ритмично пляскаше в подпорите под краката му. Непрестанното движение на водата предизвикваше у него хрема.

Погледна нагоре към реещите се кресливи чайки. Вместо да го успокои, изящият им полет го изнервяше.

Гарисън Дилуърт беше интелигентен, умен мъж, роден да печели битки. И сега, след като успяха да направят връзката между него и семейство Корнъл, адвокатът обеща да даде НУС под съд и по този начин да освободи влоговете на Корнъл. „Не сте предявили никакво обвинение срещу този мъж“ — бе обявил Дилуърт. „Кой заблуден съдия би дал някому правото за блокиране на неговите сметки? Вашето насилие върху правната система с цел да пречите на един невинен гражданин е направо безсъвестно.“

Лем можеше да предяви обвинения срещу Травис и Нора Корнъл за нарушаването на всевъзможни закони, предназначени да опазват националната сигурност и чрез това би направил невъзможно за

Дилуърт да продължи помощта за бегълците. Но предявяването на обвинения означаваше да се привлече вниманието на пресата. Тогава малоумната история за Корнъловата домашна любимка-пантера — и може би всички истории, измислени от НУС за прикриване на истината — щяха да се срутят като книжни замъци под напора на мощна буря.

Единствената му надежда оставаше, че Дилуърт ще се опита да се свърже с Корнълови, за да им съобщи, че неговата връзка с тях най-после е била разкрита и техните контакти в бъдеще трябва да бъдат много по-предпазливи. Ако имаше подобен късмет, Лем веднага би определил къде се намира семейството по техния телефонен номер. Но и надеждата всичко да стане тъй леко не бе особено голяма. Дилуърт не беше глупак.

Разглеждайки яхтеното пристанище на Санта Барбара, Лем се опитваше да се отпусне, защото знаеше, че ще му е нужна свежа и спокойна мисъл за надхитряването на стария адвокат. Стотиците лодки за отмора по кейовете — някои със свити, други със завързани платна — се поклащаха леко от слабото вълнение, а други, с разпънати платна, се плъзгаха спокойно към откритото море и хора по бански костюми лежаха на слънце върху кейовете или вече отпиваха от ранния следобеден коктейл, и чайките пикираха нагоре-надолу като шиешци игли през синьо-белия юрган на небето, и рибарските прътове стърчаха от каменния вълнолом, и всичко бе живописно и красиво до болка, но това беше красивия образ на почивката, великолепно и добре планирана почивка, която за Лем Джонсън бе съвсем непозната. За Лем твърде дългата отмора представляваше опасно отвличане на мислите от неприятните и тежки факти на живота, от света на вечното съревнование, затова всяка почивка, продължила повече от няколко часа, го изнервяше и изпълваше с неспокойствие и желание да се залови отново за работа. А тук времето, прекарано без задължения, се измерваше с дни и със седмици; тук, в тези скъпи и поддържани с любов яхти екскурзиите под платна покрай брега продължаваха месеци — почивка толкова дълга, че само от мисълта за нея Лем искаше да крещи и целия плувна в пот.

Освен другите задължения го тревожеше и Чуждият. От създаването нямаше и следа от деня, в който Травис Корнъл стреля по него в своята къща под наем, още в края на август.

Преди три месеца. Какво е правило то през тези три месеца? Къде се е крило? Дали все така преследва кучето? Да не би да е мъртво?

А може би някъде там, в дивите земи, го е ухапала гърмяща змия или може би е паднало от някоя скала.

„Боже, мислеше Лем, нека е мъртво, моля те, дай ми поне това облекчение. Нека е мъртво.“

Но знаеше, че Чуждият не е умрял, защото така всичко ставаше много лесно. А в живота нищо не можеше да е тъй лесно. Проклетото същество беше някъде там и дебнеше кучето. Вероятно съдържаше стремежа си да убива всеки срещнат човек, тъй като знаеше, че с всяко ново убийство приближава Лем и неговите хора към себе си, а не искаше да го открият преди да унищожи кучето. А след като веднъж разкъса кучето и Корнълови на кървави парченца, отново ще започне да освобождава яростта си върху цялото население и всяка смърт ще бъде тежък камък за съвестта на Лем Джонсън.

Междувременно разследването по убийствата на учените от Банодайн беше в мъртва точка. Всъщност тази втора оперативна група на НУС вече беше разтурена. Очевидно Съветите бяха наели външни хора за тези удари и просто нямаше начин да открият кого са привлекли да ги извърши.

Някакъв човек с тъмен тен, по бели шорти и фланелка без ръкави мина покрай Лем и се усмихна:

— Хубав ден, нали?

— Адски — отвърна Лем.

В деня след празника Травис влезе в кухнята да си налее чаша мляко и видя, че Айнщайн киха силно, но не обърна особено внимание. Нора, която винаги проявяваше загриженост за здравето на ретривъра много преди Травис да се разтревожи, също не се замисли за това. В Калифорния през пролетта и есента във въздуха има най-много цветен пращец, въпреки че климатът позволява целогодишен цикъл на цъфтеж и затова пращец има през всички сезони. А при живот сред гората положението става още по-тежко.

През онази нощ Травис се събуди от някакъв шум, чийто произход не можа да определи. Веднага застана нащрек, изгони и последните остатъци на сънливостта, изправи се върху леглото в тъмното и протегна ръка към автоматичния пистолет на пода. С Мозбърга в ръка се послуша внимателно и след около минута шумът се чу отново: в коридора на втория етаж.

Измъкна се от леглото без да събуди Нора и тръгна тихо към вратата. Коридорът, както и повечето помещения в къщата, се осветяваше през нощта от слаба лампичка и в бледата светлина Травис видя, че звуците идат от кучето. Айнщайн стоеше близо до края на стълбите, кашляше и разтърсваше глава.

Травис го доближи и ретривърът погледна нагоре.

— Добре ли си?

Бързо махване с опашка: Да.

Той приклепна и разроши с ръка козината на кучето.

— Сигурен ли си?

Да.

Около минута кучето се притискаше към него и се наслаждаваше на галенето. После се извърна встрани от Травис, закашля се два пъти и тръгна надолу по стълбите.

Травис го последва. В кухнята видя как Айнщайн сърба вода от чинийката.

След като изпи всичката вода, ретривърът тръгна към килера, включи лампата и с лапа започна да вади букви от пластмасовите тръбички. ЖАДЕН.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре?

СЪВСЕМ. ПРОСТО ЖАДЕН. СЪБУДИ МЕ ЛОШ СЪН.

Травис каза изненадан:

— Ти сънуваш?

А ТИ НЕ СЪНУВАШ ЛИ?

— Да. И то доста.

Напълни отново чинийката на ретривъра с вода, Айнщайн пак я изпразни и той я напълни втори път. Кучето вече беше изпило повече от достатъчно. Травис очакваше да пожелае разходка навън за да пишка, но вместо това то тръгна по стълбите към втория етаж и се намести от външната страна до вратата на спалнята, където Нора още спеше.

Травис каза шепнешком:

— Слушай, ако искаш влез вътре и легни да спиш до нашето легло, няма проблеми.

Айнщайн искаше точно това. Сви се на кълбо до леглото откъм Травис.

В тъмното Травис можеше лесно да достигне с ръка и автоматичния пистолет, и Айнщайн. Но присъствието на кучето го успокояваше повече от оръжието.

В неделя следобед, само два дни след празника на Благодарността, Гарисън Дилуърт влезе в своя Мерцедес и потегли бавно от къщи. След две пресечки се убеди, че зад него все още има опашка на НУС. Беше един зелен Форд, може би същият, който го следваше снощи. Поддържаха почтително разстояние и се държаха доста дискретно, но той не бе спял.

Все още не се беше обадил на Нора и Травис. Тъй като го следяха, подозираше, че и телефоните му са подслушвани. Би използвал автомат, ако не се опасяваше от насочващите микрофони или някой друг свършен уред на НУС. Ако успееш да запишат тоновете от натискането на копчетата при избирането на номера у семейство Корнъл, съвсем лесно биха ги превърнали в съответните цифри, които да ги насочат към къщата в Биг Сар. Налагаше се да използва някаква измама за да се свърже с Травис и Нора по безопасен начин.

Знаеше, че е нужно да действа бързо, преди Травис или Нора да са позвънели у тях. С техниката, която имаха днес в своите ръце, НУС можеха да проследят откъде идва обаждането още преди Гарисън да успее да предупреди Травис, че линията е подслушвана.

Затова в два часа неделя следобед, ескортиран от зеления Форд, той подкара колата към къщата на Дела Колби в Монтесито, за да я качи в своята яхта „Дивна Красота“, където щяха да прекарат един мързелив следобед на слънце. Поне това ѝ каза по телефона.

Дела беше вдовицата на съдия Джак Колби. Цели дваайсет и пет години тя и Джак бяха най-добрите приятели на Гарисън и Франсин, преди смъртта да раздели чудесната четворка. Джак почина година след Франсин. Дела и Гарисън останаха много близки; често излизаха заедно на вечеря, ходеха на танци, на разходка или на плаване с яхтата. Отначало връзката им беше чисто платонична; стари приятели, на които, за добро или за зло, съдбата бе отредила да надживеят най-близките си хора и които се нуждаеха един от друг, защото можеха да споделят толкова много приятни общи спомени, отдавна забравени, ако нямаше вече с кого да се връщат към тях. Преди година, когато

изведнъж откриха, че са заедно в едно легло, останаха страшно изненадани и почувстваха тежка вина. Като че ли мамеха най-близките си спътници в живота, въпреки че Джак и Франсин бяха починали преди години. Но, разбира се, с времето чувството за вина намаля и сега те бяха благодарни за дружбата и тази нежно изгаряща страст, която тъй неочаквано дари светлина на техните есенни дни.

Когато спря в алеята към дома на Дела, тя излезе от къщата, заключи външната врата и тръгна бързо към неговата кола. Носеше специални обувки за ветроходство, широки бели панталони, пуловер на сини и бели райета и синьо ветроупорно яке. Беше на шейсет и девет и късата ѝ коса имаше цвета на сняг, но изглеждаше петнайсет години по-млада.

Той излезе от Мерцедеса, и след като я прегърна и целуна, попита:

— Може ли да отидем с твоята кола?

Тя премигна.

— Твоята нещо не е наред ли?

— Не — отговори той. — Просто предпочитам да вземем твоята.

— Разбира се.

Тя излезе с Кадилака на заден ход от гаража, а той влезе и седна до нея. Докато излизаха на улицата, ѝ каза:

— Страхувам се, че в моята кола може би има монтиран микрофон, а не искам да чуят това, което трябва да ти кажа.

Изражението върху нейното лице беше неоценимо.

Той продължи през смях:

— Не, не съм се разболял от старческо слабоумие за една вечер. Ако хвърляш едно око в огледалото за обратно виждане докато караш, ще видиш, че ни следят. Може да действат много тънко, може да са много добри, но не и невидими.

Остави я да гледа известно време и след няколко пресечки Дела се обади:

— Зеленият Форд, нали?

— Те са.

— В какво си се забъркал, скъпи?

— Не карай направо към пристанището. Мини първо през селскостопанския пазар, там ще купим малко пресни плодове. После

спри до някой магазин за спиртни питиета за да купим малко вино. А дотогава ще успея да ти разкажа всичко.

— Да не би да водиш някакъв таен живот, за който никога не съм подозирала? — попита тя и му се усмихна. — Да не си нещо като престарял Джеймз Бонд?

* * *

Вчера Лем Джонсън откри наново временния си щаб в потискащото и тясно помещение в сградата на съда в Санта Барбара. Стаята имаше само един малък прозорец. Стените бяха боядисани в тъмен цвят, а осветлението на табана бе толкова слабо, че ъглите се изпълваха с разкривени сенки, сякаш някой бе скрил там ненужни полски плашила. Вземите на заем мебели бяха все вехтории, изхвърлени от другите канцеларии. Бе работил тук в дните след убийството на Хокни, но след седмица го закри, защото нямаше повече работа. А сега, с надеждата, че Дилуърт ще ги отведе при Корнълови, Лем го отвори отново, включи телефоните и зачака новини.

Делеше офиса с един агент-помощник — Джим Ван — един прекалено старателен и всеотдаен дваисет и пет годишен младеж.

В момента Клиф Соумз ръководеше групата от шестима мъже на пристанището, нагледжайки не само агентите на НУС, разпределени в различни точки на пристана, но координираше и следенето на Гарисън Дилуърт с помощта на патрулните кораби на пристанището и Бреговата Охрана. Проницателният старец очевидно разбираше, че го следят, и Лем очакваше той да се опита да заблуди следящите и печелейки поне малко време, необезпокояван да проведе телефонен разговор със семейство Корнъл. Най-логичният начин, по който Гарисън можеше да се отърве от опашката си, бе да се насочи към открито море, после на север или на юг по брега и от някой уединен пристан да телефонира на Корнълови преди преследвачите да разберат къде е. Но още от вълнолома щеше да го изненада компанията на местния патрулен катер; а след това, в морето, щеше да го следва кораб на Бреговата охрана, който вече беше приготвен за тази цел.

В четири без дваисет се обади Клиф и докладва, че Дилуърт и дамата, негова приятелка, седят върху палубата на „Дивна Красота“,

ядат плодове, пийват вино, разказват си много общи спомени и от време на време се смеят по малко.

— От това, което хващаме с насочващите микрофони и което виждаме, мисля, че нямат никакво намерение да отплават където и да е. Освен може би към леглото. Тия наистина приличат на доста буйна стара двойка.

— Стой наблизо — каза Лем. — Не му вярвам.

Обадиха се и от оперативната група, влязла тайно да претърси къщата на Дилуърт минути след като той е тръгнал. Не намерили нищо, свързано с Корнълови или кучето.

Внимателно преровиха кантората на Дилуърт още снощи, но и там не откриха нищо. От преравянето на записаните телефонни номера също не изскочи номер на Корнъл; ако се е обаждал преди, правил го е винаги от телефонен автомат.

В записите на кредитната карта за обаждания от фирмата AT&T също нямаше подозрителни данни, следователно дори при обаждане от автомат той никога не е плащал, а е говорил за сметка на Корнълови, без да оставя никакви следи. Това не беше добър знак. Очевидно Дилуърт е бил изключително предпазлив още преди да разбере, че е следен.

* * *

В събота Травис поглеждаше непрекъснато към Айнщайн, опасявайки се, че може би страда от простуда. Но ретривърът кихна само два пъти и не кашля изобщо — изглеждаше, сякаш е здрав.

Една транспортна компания им донесе десет огромни кашона с всичките завършени платна на Нора, останали в Санта Барбара. Преди две седмици, използвайки адреса на един свой приятел за да е сигурен, че между него и Нора „Еймз“ няма да има никаква пряка връзка, Гарисън Дилуърт изпрати картините в тяхната нова къща.

Сега, докато разопаковаше и изваждаше платната, трупайки огромни хартиени купчини във всекидневната, Нора беше на седмото небе. Травис знаеше — от много години рисуването бе смисълът на нейния живот и не само виждаше голямата ѝ радост, че картините са отново при нея, но усещаше как това ще я подтикне да се върне с още

по-голям ентусиазъм към работата върху новите произведения в празната спалня-ателие.

— Искаш ли да се обадим на Гарисън и да му благодарим? — попита той.

— Ами да, непременно! — отвърна тя. — Но нека първо ги разопаковам всичките и да се убедя, че няма повредени.

* * *

Разположени по цялото пристанище, представящи се за собственици на яхти и рибари, Клиф Соумз и останалите агенти на НУС наблюдаваха Дилуърт и Дела Колби, докато дневната светлина малко по малко отслабваше, и продължаваха да ги подслушват с електронните си уреди. Вече се спускаше сумрак, а очевидно Дилуърт нямаше никакво намерение да отплава към морето. Не след дълго настъпи и нощта, но адвокатът и неговата дама все така стояха в яхтата.

Половин час след смрачаване, Клиф Соумз се умори да се преструва, че лови риба от кърмата на шейсет и шестфутовата спортна яхта „Чиой Ди“, само през няколко лодки от яхтата на Дилуърт. Качи се по стъпалата, влезе в навигаторската кабина и свали слушалките от главата на Ханк Горнър, агентът, прослушващ разговора на възрастната двойка с насочващ микрофон. Клиф долепи слушалките до своето ухо.

— ... В Акапулко, по времето, когато Джак нае онази рибарска лодка...

— ... да, целият екипаж приличаха на пирати!...

— ... и помислихме, че ще ни прережат гърлата и ще ни бутнат в морето...

— ... но тогава се оказа, че всичките са студенти по теология...

— ... учели за мисионери... и Джак каза...

Връщайки слушалките, Клиф каза:

— Още продължават със спомените!

Другият агент кимна. Осветлението в каютата беше изключено и лицето на Ханк се осветяваше само от една малка лампичка със сенник, вградена над масата за навигационни карти, затова чертите му изглеждаха издължени и странни.

— И все така, цял ден. Поне имат няколко страхотни истории.

— Отивам до онова място — каза Клиф уморено. — Ще се върна веднага.

— Стой десет часа ако искаш. Тия никъде няма да тръгват.

След няколко минути, когато Клиф се върна, Ханк Горнър изключи слушалките и се обърна към него:

— Ония влязоха в каютата.

— Нещо ново?

— Не и на което се надяваме. Сега ще започнат да си трошат кокалите един друг.

— О-о.

— Клиф, Бога ми, не искам да слушам това.

— Ще слушаш — настоя Клиф.

Ханк долепи едната слушалка до ухото си.

— Господи, събличат се взаимно, а са стари колкото баба ми и дядо ми. Не мога да повярвам.

Клиф въздъхна.

— Утихнаха — продължи Ханк, а върху лицето му се изписа гримаса на отвращение. — Всяка секунда ще започнат да пъшкат, Клиф.

— Ще слушаш — настоя пак Клиф. После грабна едно леко яке от масата и излезе навън, поне той да не слуша.

Зае отреденото си място върху един стол на задната палуба и за пореден път повдигна рибарския прът.

Нощта беше доста хладна за неговото яке, но иначе беше една превъзходна нощ. Въздухът беше кристалночист и приятен, с едва доловим дъх на морски водорасли. Звезди изпълваха безлунното небе. Леките вълнички пляскаха приспивно по подпорите на кея и по обшивките на завързаните лодки. Някъде в друга част на пристанището, на друга яхта, някой свиреше любовни песни от четиридесетте. Чувахе се тихо боботене на двигател — уам-уам-уам — и дори в този звук имаше нещо романтично. Клиф си мислеше колко ще е хубаво да притежава своя лодка и да потегли с нея на пътешествие из южния Пасифик, към палмовите сенки на далечни острови...

Но изведнъж тихо работещият двигател изръмжа силно и Клиф разбра, че това е „Дивна Красота“. Докато скачаше от стола, изтърва

рибарския прът и видя как яхтата на Дилуърт се изплъзва безразсъдно бързо на заден ход от мястото си на пристана. Това беше платноходка и някак подсъзнателно Клиф не очакваше тя да потегли с прибрани платна, въпреки че вътре имаше спомагателни двигатели; те го знаеха добре, бяха подготвени, и все пак той остана изненадан. Втурна се към каютата.

— Ханк, свържи се с пристанищния патрул. Дилуърт потегля.

— Но те вече са в леглата.

— Майната им, където и да са! — Клиф изтича до носовата палуба и видя, че Дилуърт вече е направил маневрата с „Дивна Красота“ и се насочва към входа на пристанището. Без сигнална светлина на кърмата, около пространството на руля, само една малка лампичка на носа. Господи, той наистина щеше да ги надхитри.

* * *

След като разопаковаха всичките сто платна, окачиха няколко и занесоха останалите в неизползваната спалня, усетиха, че са прегладнели.

— Сигурно и Гарисън вечеря сега — каза Нора. — Не искам да го прекъсвам. Нека да му се обадим след като хапнем.

В килера Айнщайн пусна с педала няколко букви от пластмасовите тръбички и изписа един съвет: ТЪМНО Е. ПЪРВО ЗАТВОРЕТЕ КЕПЕНЦИТЕ.

Изненадан и недоволен от собственото си необичайно пренебрегване на сигурността, Травис забърза от стая в стая, като пускаше вътрешните капаци и после ги заключваше със стенните ключалки. Очарован от Норините картини и радостен, че тя прие с такъв възторг тяхното пристигане, той дори не беше забелязал, че навън вече е нощ.

* * *

На половината път до входа на пристанището, уверен, че разстоянието и ревът на двигателя ги предпазва от електронните

подслушватели, Гарисън каза:

— Закарай ме близо до външния край на северния вълнолом, все по края на пролива.

— Сигурен ли си, че ще го направиш? — попита Дела тревожно.
— Отдавна не си гимназист.

Той я потупа по хълбока и каза:

— Но съм по-добър от тях.

— Мечтател.

Целуна я по бузата и тръгна напред по десния борд, държейки се за страничните перила, към мястото, откъдето щеше да скочи. Беше по тъмносини плувки. Трябваше да облече неопренов костюм, защото водата беше доста студена. Но реши, че непременно ще успее да преплува до вълнолома, да заобиколи края му и да се покачи от северната страна, без да го виждат от пристанището, и то само за няколко минути, много преди ледената вода да изсмуче от него твърде много телесна топлина.

— Имаме компания! — извика Дела откъм руля.

Погледна назад и видя корабчето на пристанищния патрул, което ги приближаваше откъм кейовете.

„Няма да ни спрат“, помисли той. „По закон нямат право.“

Но трябваше да скочи от борда преди патрулният катер да завие и заеме позиция зад тях. Зад кърмата можеха да видят как прескача перилата. А докато бяха обърнати с нос към борда на яхтата, „Дивна Красота“ щеше да прикрие неговото изплъзване и фосфоресциращата пяна около лодката щеше да го направи незабележим за няколко секунди, докато заобиколи с плуване края на вълнолома, достатъчно дълго за да не се отклони вниманието на патрула от Дела.

Насочваха се към входа с най-високата възможна скорост, при която Дела можеше да управлява спокойно. Техният „Хинкли Саутуестър“ пореше леките вълни със сила, достатъчна за да принуди Гарисън да стисне здраво перилата. И все пак му се струваше, че каменната стена на вълнолома се движи назад отчайващо бавно, докато патрулният катер непрекъснато ги приближаваше, но Гарисън чакаше, чакаше — не искаше още да скача във водите на пристанището, сто ярда преди входа му. Ако избързаше, не би смогнал да преплува цялото разстояние и да заобиколи стената; вместо това би трябвало да се насочи право към вълнолома и да се изкачи от вътрешната му страна,

така че от кейовете да го видят всички. Патрулният кораб ги беше доближил на не повече от сто ярда — видя го, като се изправи леко от клекналото положение и надникна иззад покрива на каютата — вече започваше да извива с нос към тях, а Гарисън не можеше да чака още дълго, не можеше...

— Краят! — извика Дела от руля.

Хвърли се над перилата в тъмната вода, колкото можеше подалеч от лодката.

Морето беше студено. Дъхът му секна. Потъна, не можа да намери пътя към повърхността, обхвана го паника, замаха с ръце, зарита с крака, но накрая се добра до въздуха с пухтене.

„Дивна Красота“ беше учудващо близо. Чувстваше се сякаш цяла минута, даже повече, се е борил объркан под водата, а трябваше да е било само секунда-две, защото лодката му още не се бе отдалечила. Но патрулният катер също беше близо и той реши, че дори пяната от винта на „Дивна Красота“ не е достатъчно прикритие, затова пое дълбоко въздух и отново се гмурна, оставайки под водата колкото можа. Когато отново се показа отгоре, Дела и нейните неотлъчни сенки бяха отплавали далеч зад входа на пристанището, завиваха на юг, и никой не го наблюдаваше.

Отливът бързо го отвличаше зад края на северния вълнолом, който представляваше стена от струпани в безпорядък огромни камъни, издигащи се на повече от двайсет фута над водата като сиво-черни укрепления с размити от мрака очертания. Не само трябваше да заобиколи с плуване това препятствие, но и да стигне до бряг, на който може да излезе, и то все срещу упоритото течение. Без да чака повече, той започна да плува и се чудеше защо, за Бога, бе решил, че това ще е лесна работа.

„Вече си почти на седемдесет и една“, каза си той, докато правеше ритмични движения с ръце покрай камъните в края на вълнолома, осветени от предупредителна навигационна светлина. „Защо изобщо те обхвана тази лудост — да се правиш на герой?“

Но той знаеше природата на своята лудост: една вяра някъде дълбоко в душата му, че кучето трябва да остане свободно и никой не бива да се отнася към него като към правителствена собственост. Ако сме постигнали Божествената сила да творим като всевишния, трябва да имаме и Неговата справедливост и милост. Това бяха думите, които

каза на Нора и Травис — и Айнщайн — в нощта, когато беше убит Тед Хокни и вярваше във всяка от тях.

От солената вода очите му смъдяха, не виждаше добре. Малко проникна и в устата му, и там го заболя една малка язвичка на горната устна.

Бореше се с течението, отмина края на вълнолома, пристанището се скри от очите му и тогава заплува към скалите. Когато най-накрая стигна до тях, увисна на първия докопан камък, пухтейки, и силите още не му стигаха да се измъкне от водата.

В седмиците след бягството на Нора и Травис, Гарисън имаше достатъчно време да мисли за Айнщайн и чувстваше все по-силно убеждение, че да затвориш интелигентно същество без никакво провинение, е акт на огромна несправедливост, независимо дали затворникът е човек или куче. Гарисън бе посветил живота си на справедливостта, която трябваше да направи действителна по законите на демокрацията, и на поддържането на свободата, родена от тази справедливост. Когато човек с идеали реши, че е твърде стар за да рискува всичко за това, в което вярва, той вече не е човек с идеали. Той вече изобщо не може да бъде човек. Тази тежка истина го поведе, напук на възрастта, към ледените океански води тази нощ. Смешно — идеализмът на един човек да бъде поставен на най-тежкото изпитание след като той е навършил седемдесетте, и то заради съдбата на едно куче.

Но какво куче.

И в какъв чуден нов свят живеем, помисли си той.

Може би трябваше генетичните технологии да се прекръстят на „генетично изкуство“, защото произведението на всяко изкуство е плод на творчество, а няма по-съвършен и по-красив плод на творчеството от сътворението на мислещия ум.

Като пое дъх отново с всички сили, той се измъкна съвсем от водата върху наклонената външна повърхност на северния вълнолом. Тази бариера го скриваше от нежелани погледи откъм пристанището и той запълзя по скалите към брега, а морето бушуваше от лявата му страна. Беше закачил на плувките си водоустойчиво фенерче-писалка, с чиято помощ успяваше да се придвижи бос, като внимаваше с изострени докрай сетива да не се подхлъзне върху мокрите камъни и да счупи крак или глезен.

На неколкостотин ярда пред себе си виждаше светлините на града и едва различимата сребърна ивица на плажа.

Беше му студено, но не студено колкото във водата. И сърцето му още биеше учестено, но не бързо като преди.

Щеше да успее.

* * *

Лем Джонсън веднага тръгна с кола от временния щаб в сградата на съда и Клиф го посрещна до празния пристан, където допреди малко беше завързана „Дивна Красота“. Появи се вятър. Стотици лодки по кейовете се поклащаха леко в своите нощни убежища; те поскърцваха, а отпуснатите въжета на платната потракваха и звънтяха по мачтите. Кейовите лампи и фенерите на съседните яхти хвърляха трепкаща, накъсана светлина върху тъмната, сякаш омазнена вода, където преди бе пристанала четиридесет и два футовата „Дивна Красота“ на Дилуърт.

— Пристанищния патрул? — попита Лем тревожно.

— Последваха го в открито море. Като че ли искаше да тръгне на север, зави покрай края на вълнолома, но вместо на север обърна на юг.

— Дилуърт забеляза ли ги?

— Не може да не ги е забелязал. Сам виждате — няма мъгла, звездно небе, въздухът е прозрачен като кристал.

— Добре. Предпочитам той да е нащрек. Бреговата Охрана?

— Говорих с катера — увери го Клиф. — И те са на поста си, ще следват „Дивна Красота“ от разстояние сто ярда на юг по брега.

Потрепервайки в бързо изстиващия въздух, Лем зададе още един въпрос:

— Знаят ли, че вероятно ще опита да стигне до брега с гумена лодка или нещо подобно?

— Знаят — отговори Клиф. — Не може да го направи под носа им.

— Убедени ли са от охраната, че той ги вижда?

— Светят като коледна елха.

— Добре. Искам да разбере, че е безнадеждно. Ако просто не допуснем той да предупреди Корнълови, рано или късно ще му се обадят те — и ще влязат в капана. Дори да позвънят от автомат, пак ще разберем в кой район са.

Освен подслушвателните устройства в дома и кантората на Дилуърт, НУС монтираха и уреди, проследяващи обажданията, които моментално се включваха при всяко позвъняване и държаха линията открита, дори и ако двете страни затвореха телефоните, докато номерът и точният адрес на звънящия не бяха уточнени и потвърдени. Дори ако Дилуърт за секунда изкрещеше своето предупреждение и затвореше телефона веднага щом разпознае гласа на някой от семейството, вече щеше да е късно. Единственият начин да заблуди НУС оставаше просто да не вдига своя телефон изобщо. Но даже и това не би му помогнало особено, защото след шестия сигнал уредът на НУС автоматично „отговаряше“, а така се откриваше линията и проследяването започваше.

— Единственото, което може да ни оплете конците сега — каза Лем, — е Дилуърт да се добере до телефон, който не следим, и да предупреди Корнълови за обажданията.

— Това няма да стане — отвърна Клиф. — Залепени сме за него.

— Предпочитам да не го казваш на глас — думите на Лем бяха тревожни. Вятърът залюля някакво мачтово въже, чийто метален накрайник иззвъня силно в рейката и Лем подскочи от напрежение. — Татко винаги казваше, че най-лошото се случва, когато най-малко го очакваш.

Клиф поклати глава.

— Въпреки всичкото ми уважение, сър, трябва да ви кажа, че колкото повече цитирате баща си, толкова повече се убеждавам, че той е бил най-мрачният човек, живял някога на земята.

Лем се вгледа в полюшващите се лодки и набраздената от вятъра вода, усещайки, че той се движи, а не стои на едно място вменящия се свят и, леко замаян, каза:

— Да-а... татко беше велик човек по свой, неповторим начин, но също беше... невъзможен.

Чу се викът на Ханк Горнър:

— Хей! — той тичаше по кея от яхтата „Чиой Ли“, където бяха прекарали с Клиф цял ден. — Току-що говорих с катера на Охраната.

Те осветяват с прожекторите си „Дивна Красота“, да ги сплашат малко, и ми казаха, че не виждат Дилуърт. Само жената.

Лем отговори:

— Но, за Бога, нали той управлява лодката!

— Не — продължи Горнър. — В „Дивна Красота“ няма никакво осветление, но в прожекторната светлина на катера всичко се вижда като на длан, а казват, че на руля е жената.

— Няма страшно. Просто той е в каютата.

— Не е — рече Лем, а сърцето му започна да бие силно.

— Той не би стоял в каютата в този момент. Щеше да оглежда катера и да решава дали ще продължи или ще тръгне обратно. Той не е на борда на „Дивна Красота“.

— Но трябва да е там! Не е слизал преди да се отделият от пристана.

Лем впери поглед в кристално ясения въздух над пристанището и към светлинката близо до края на северния вълнолом.

— Ти каза, че проклетата яхта е свила точно до северния край и сякаш е щяла да се запъти на север, но след това изведнъж завила на юг.

— Мамка му — обади се Клиф.

— Точно там сме го изтървали — обясни Лем. — Досами края на северния вълнолом. И то без гумена лодка. Плувал е, за Бога.

— Твърде е стар за такива изпълнения — не се съгласяваше Клиф.

— Очевидно не е. Заобиколил е от външната страна и е тръгнал да търси телефон по някой от северните плажове. Налага се да го спрем, и то — бързо.

Клиф сви ръце като фуния пред устата си и извика първите имена на агентите, разположени по други лодки из пристана. Гласът му се понесе силно с късото ехо от водната повърхност въпреки вятъра. Мъжете се затичаха, а гласът на Клиф още кънтеше из пристанището, когато и Лем се втурна към своята кола на паркинга.

Най-лошото се случва, когато най-малко го очакваш.

* * *

Травис изплакваше чиниите от вечерята, когато Нора каза:

— Виж това.

Той се обърна и видя, че тя стои до съдовете на Айнщайн за храна и вода. Водата я нямаше, но половината му вечеря стоеше недокосната.

Нора продължи:

— Виждал ли си някога той да остави и половин троха?

— Никога. — Намръщен, Травис избърса ръцете си в кухненската хавлия. — Последните няколко дни... помислих, че не му е добре от настинка или нещо подобно, но той казва, че му няма нищо. А и днес нито е кихал, нито е кашлял като преди.

Влязоха във всекидневната, където ретривърът четеше „Черната красавица“ с помощта на своята машина за обръщане на страници.

Коленичиха до него, той вдигна поглед, и Нора го попита:

— Болен ли си, Айнщайн?

Ретривърът тихо бафна веднъж: Не.

— Сигурен ли си?

Бързо махване с опашка: Да.

— Не си доял вечерята си — каза Травис.

Кучето се прозя изразително.

Нора продължи:

— Искаш да ни кажеш, че си малко уморен?

Да.

— Ако се чувстваше болен — каза Травис, — щеше да ни кажеш веднага, нали, рошава муцуно?

Да.

Нора настоя да огледат очите, устата и ушите на Айнщайн за явни признаци на инфекция, но накрая каза:

— Нищо. Изглежда добре. Мисля, че дори и Суперкучетата имат право да се чувстват уморени от време на време.

* * *

Вятърът се появи изведнъж. Беше студен и под напора му вълните станаха по-високи отколкото през деня.

Вкочанен, Гарисън достигна външния край на северния вълнолом откъм плажа. Олекна му, когато започна да стъпва по пясъка вместо по твърдите и понякога режещи камъни на това укрепление. Беше сигурен, че е одраскал и порязал и двете си стъпала; сякаш пареха, а от дясното го пронизваше остра болка при всяка стъпка и го принуждаваше да накуцва.

Придържаше се близо до вълните, встрани от залесения парк зад плажа. Там, където алеите се осветяваха от лампи, а палмите блестяха под изкуствените лъчи на специални прожектори, щяха по-лесно да го забележат от улицата. Не вярваше, че някой ще търси точно него, беше убеден, че номерът му е минал успешно. И все пак, ако някой наистина го търсеше, той не желаше да привлича погледа му върху себе си.

Поривистият вятър вдигаше пяната от прииждащите вълни, хвърляше я в лицето на Гарисън и той усещаше, че непрестанно тича през заплетени паяжини. Влагата смъдеше в очите му, които най-накрая бяха спрели да сълзят от неговото нощно потапяне в морето, и го принуди да се отдалечи от линията на прибоя към горния край на плажа, където се срещаха мекият пясък и парковите лехи, но все пак извън светлината на лампите.

Тук-там по тъмния плаж се виждаха младежи, облечени подходящо за студената нощ: млади двойки, сгушени върху одеяла, малки групички, пушеци хашиш, докато слушаха музика. Осем или десет момчета на гимназиална възраст бяха скупчени около два всъдехода с балонни гуми, каквито през деня, а най-вероятно и през нощта, не се допускаха на плажа. Пиеха бира около дупка, издълбана в пясъка за прибиране на бутилките, ако видеха, че се доближава някое ченге; говореха на висок глас за момичета и се наслаждаваха на вулгарните си шегички. Никой от момчетата не удостои Гарисън с нещо повече от бърз поглед, докато той притича покрай тях. В Калифорния фанатиците на тема здравословна храна и физически упражнения се срещаха толкова често, колкото уличните скитници в Ню Йорк, и ако някой старец искаше да се къпе в студената вода и после да тича по плажа в тъмното, никой не би се учудил при вида му повече, отколкото ако видеше свещеник в църква.

Вървейки на север, Гарисън оглеждаше парка отдясно за телефонни автомати. Вероятно бяха по два на едно място, облени в

светлина, на бетонни островчета край пешеходна алея или може би близо до някоя обществена тоалетна.

Започваше да се отчайва, сигурен, че е подминал поне една група телефони, защото старите очи му изневеряват, но тогава видя каквото търсеше. Два телефонни автомата със звукови изолатори във формата на криле. Ярκο осветени. Бяха на около сто фута от плажа, по средата между пясъка и улицата, минаваща от другата страна на парка.

Обърна се с гръб към бучащото море, забави крачка, за да поеме дъх, тръгна през тревата под люлеещите се клони на три огромни кралски палми. Беше на четиридесет фута от автоматите, когато видя как една кола, летяща с висока скорост, внезапно спира до бордюра със свистене на спирачки и паркира точно срещу телефоните. Гарисън не знаеше кои са, но реши да не рискува. Намери скривалище зад двойното стебло на голяма стара финикова палма, която, за щастие, не беше осветена от прожектор. През цепнатината между стволите виждаше добре телефоните и алеята към мястото, където паркира колата.

От автомобила слязоха двама. Единият се втурна на север по края на парка, като гледаше към него и явно търсеше нещо.

Другият се втурна по алеята право в парка. Когато достигна осветената площ около автоматите, отличителните знаци по дрехите му се виждаха добре — и адвокатът остана стъписан.

Лемюъл Джонсън.

Зад стволите на сиамските финикови палми Гарисън сви ръцете и краката си плътно към тялото — опитваше да се смали някак, въпреки че беше сигурен в щедрото прикритие на клонестите дървета.

Джонсън доближи първия телефон, свали слушалката и се опита да я изтръгне от монетната кутия. Беше с често срещаните гъвкави метални кабели и той много пъти го опъна здраво, но без особен резултат. Накрая, проклинайки якостта на апарата, той успя да откъсне слушалката и я захвърли сред парка. После разби и втория телефон.

В момента, когато Джонсън се извърна от телефоните и тръгна право към Гарисън, адвокатът помисли, че е бил видян. Но Джонсън спря само на няколко стъпки и огледа внимателно края на парка откъм морето и самия плаж. Изглежда погледът му не спря нито за секунда върху финиковите палми, зад които се криеше Гарисън.

— Проклето, откачено, старо копеле — измърмори Джонсън и тръгна бързо към колата си.

Приклекнал в сянката зад палмите, Гарисън се усмихна, защото знаеше за кого говори служителят на НУС. Изведнъж адвокатът забрави ледения вятър, свирещ над нощното море зад него.

Проклето откачено старо копеле или застаряващ Джеймз Бонд — както предпочитате. Така или иначе, той беше човек, с когото все още трябваше да се съобразяват.

* * *

В подземната апаратна на телефонната компания агентите Рик Олбие и Дени Джоунз наглеждаха проследяващите и подслушващи устройства на НУС и следяха телефонните линии в дома и кантората на Дилуърт. Работата беше скучна, затова играеха карти, за да минава времето по-бързо: пинкъл на две ръце и петстотин — и двете игри не струаха, но самата идея за покер ги ужасяваше.

Когато в осем и четиринайсет някой се обади на домашния телефон на Дилуърт, Олбие и Джоунз подскочиха от радост, съвсем неподходяща в случая, защото отчайващото бездействие ги влудяваше. Олбие изтърва картите си на пода, Джоунз хвърли своите на масата и двамата едновременно посегнаха към слушалките, като че ли това беше втората световна и очакваха да чуят свръхсекретен разговор между Хитлер и Гьоринг.

Уредът им трябваше да открие линията и да включи проследяващ импулс, ако Дилуърт не отговореше до шестото позвъняване. Тъй като знаеше, че адвокатът не е в къщи и никой няма да отговори, Олбие ускори програмата и откри линията след второто позвъняване.

Върху компютърния екран се появили зелени букви: СЕГА ПРОСЛЕДЯВАМ.

А по откритата линия се чу мъжки глас:

— Ало?

— Ало — каза Джоунз в микрофона на своите слушалки.

Номерът на звънящия и адресът му в Санта Барбара се появили на екрана. Тази система работеше почти като полицейския компютър за извънредни случаи „911“, осигуряващ незабавно откриване на този,

който се обаждат. Но сега, над адреса, върху екрана се изписа име, подходящо повече на компания, а не на човек: ТЕЛЕФОННИ РЕКЛАМИ, ИНК.

Отговаряйки на Джоунз, мъжът от другата страна каза:

— Сър, щастлив съм да ви съобща, че на вас се пада честта да получите безплатно една снимка с размери десет на осем инча картички джобен формат с всички...

Джоунз попита:

— Кой се обаждат?

В този момент компютърът търсеше из данните с адреси в Санта Барбара, за да потвърди засичането на звънящия.

Гласът от телефона отговори:

— Ами, обаждам се от името на „Оулин Милз“, сър, фотографското студио, където ще направите най-качествените...

— Почакайте една секунда — прекъсна го Джоунз.

Компютърът потвърди идентичността на телефонния абонат, който звънеше: просто Дилуърт получаваше рекламни предложения, нищо друго.

— Не ми трябва никакви! — каза рязко Джоунз и прекъсна връзката.

— Майната му — рече Олбие.

— Един пинкъл? — предложи Джоунз.

* * *

Освен шестимата, които бяха на пристанището, Лем извика още четирима от временния щаб в местния съд.

Разположи пет от тях по периметъра на крайморския парк, на неколкостотин ярда един от друг. Задачата им беше да наблюдават широкия булевард, разделящ парка от деловия квартал, където имаше много мотели, но също и ресторанти, млечни барове, магазини за подаръци и други предприятия за търговия на дребно. Разбира се, всичките магазинчета имаха телефони, дори и някои от мотелите имаха в салоните на рецепцията; използвайки който и да е от тях, адвокатът можеше да предупреди Травис и Нора Корнъл. В този час на съботната вечер някои бяха затворени, но други — и всичките

ресторанти — работеха. Не биваше да позволят на Дилуърт да пресече улицата.

Морският вятър беше неприятен, а ставаше и все по-студен. Мъжете стояха с ръце в саката и приведени глави, трепереха.

Палмовите клони шумяха от резките пристъпи на вятъра.

Птиците, гнездящи в тях, изпискваха от страх, после пак замлъкваха.

Лем прати друг агент в югозападния ъгъл на парка, пред края на вълнолома, разделящ плажа от пристанището отвъд него. Той трябваше да не допусне завръщането на Дилуърт към вълнолома и проникването му в района на пристанището, откъдето можеше да се добере до телефонни автомати в друга част на града.

Седми човек бе разпределен в северозападния ъгъл на парка, досами линията на прибой, за да препречи пътя на Дилуърт на север, към частните плажове и скъпи жилищни райони, където бе възможно да убеди някого и да получи позволение за използване на неподслушван телефон.

Само Лем, Клиф и Ханк останаха да претърсват парка и съседния плаж в търсене на адвоката. Той знаеше, че тези мъже няма да му стигнат, но десетимата — плюс Олбие и Джоунз в телефонната компания — бяха всички, с които разполагаше в този град. А не виждаше смисъл да вика подкрепления от поделението в Лос Анджелис; докато те пристигнат, Дилуърт или ще бъде намерен и спрял, или вече ще е успял да се обади на Корнълови.

* * *

Откритото купе на всъдеходния джип беше разделено на две от подвижна преграда. Отпред имаше две удобни седалки, а отзад — четирифутово пространство за багаж, в което можеха да се поместят още пътници или значително количество багаж.

Гарисън беше притиснат по корем върху пода на задната част, скрит под едно одеяло. На предните седалки седяха две момчета, а още двама се разположиха в багажното пространство върху Гарисън полулегнали, като че ли просто стояха върху купчина одеяла. Опитваха

се да не му тежат много, но въпреки това Гарисън се чувстваше почти смачкан.

Двигателят бръмчеше като гнездо разярени оси: силно и пронизително жужене. Гарисън съвсем оглуша с дясното ухо, защото то беше долепено върху пода на багажника, който предаваше и усилваше всички вибрации.

За щастие, по мекия пясък на плажа се пътуваше сравнително гладко.

Машината престана да се ускорява, забави, а шумът на двигателя намаля съвсем.

— Гадост — прошепна едното момче на Гарисън, — пред нас има някакъв с прожектор и ни маха да спрем.

Спряха с лек тласък и през тихото боботене на двигателя Гарисън чу мъжки глас:

— Накъде така, момчета?

— Нагоре по плажа.

— Нагоре е частна собственост. Имате ли нещо точно там?

— Точно там живеем — отговори шофьорът, Томи.

— Наистина ли?

— Не ви ли приличае на хайка разглезени богаташки деца? — обади се единият, правейки се на остроумен.

— А какво сте правили досега? — попита мъжът подозрително.

— Рали по плажа, повисяхме малко. Но стана много студено.

— Момчета, вие да не сте пили нещо?

„Ама че тъпак“, помисли Гарисън, слушайки разпитващия. „Ти разговаряш с тийнейджъри, бедни същества, чиито хормонални разстройства са ги опълчили срещу всяка възможна власт и авторитет поне за още две години. А аз съм им симпатичен, защото се крия от ченгетата и те ще бъдат на моя страна без изобщо да знаят какво съм направил. Ако желаеш тяхното съдействие, никога няма да го получиш с рогата напред.“

— Да прием? По дяволите, не — обади се друго момче. — Ако искате, проверете в хладилната чанта отзад. Няма друго освен лимонада.

Гарисън, който беше прилепен до сандъчето с лед, се молеше на Бога мъжът да не приближава задната част на джипа и да не я оглежда. Погледнеше ли от толкова близо, почти сигурно щеше да забележи, че

в одеялото, върху което седяха момчетата, има нещо с неясна, но почти човешка форма.

— Лимонада, а? А каква бира имаше там преди да я изпиете всичката?

— Ей, приятел — каза Томи, — защо се заяждаш с нас? Ченге ли си, или що?

— Да, всъщност съм.

— А къде ти е униформата? — попита едно от момчетата.

— Скрита е. Слушайте, деца, имам доброто желание да ви пусна, без да ви проверявам дъха за алкохол или нещо друго. Но трябва да знам — видяхте ли по плажа тази вечер възрастен белокоос човек?

— Кой ти гледа стари хора? — каза едно момче. — Жени търсим ние.

— Непременно щяхте да запомните тоя старец, ако го бяхте видели. По всяка вероятност е бил по плувки.

— Тази вечер? — учуди се престорено Томи. — Вече е почти декември, господине. Усещате ли този вятър?

— Може да е облякъл и още нещо.

— Не сме го виждали — отвърна Томи. — Нямаше стар човек с бяла коса. Момчета, вие да сте видели нещо такова?

Другите трима потвърдиха, че не са виждали никакъв стар пръдльо, отговарящ на описанието, след което им разрешиха да продължат с джипа на север от обществения плаж, към скъпия квартал с къщи до морето и частни плажчета.

След като заобиколиха един нисък хълм и излязоха извън полезрението на мъжа, който ги спря, те свалиха одеялото от Гарисън и той се поизправи, доста облекчен.

Томи остави другите трима пред къщите им и взе Гарисън със себе си, защото родителите му бяха излезли тази вечер. Живееше в къща, наподобяваща кораб с многобройни палуби, захвърлен от вълните върху отвесна скала, с подчертано ъглести форми и целия от стъкло.

Когато влезе във фойето след Томи, Гарисън зърна себе си в огледалото. Нищо не беше останало от достолепния среброкоос юрист, добре познат на всички в градските съдилища. Косата му беше мръсна, мокра и сплъстена. По лицето си имаше кални петна, по кожата му

бяха полепнали пясък, късчета трева и нишки от водорасли, заплетени в сивите косми на гърдите. Ухили се доволно на образа си.

— Телефон има ей тук — обади се Томи от кабинета.

* * *

След като приготвиха вечерята, ядоха, почистиха и се потревожиха за това, че Айнщайн е загубил апетит, Нора и Травис съвсем забравиха да се обадят на Гарисън Дилуърт и да му благодарят за старанието, с което бе опаковал и изпратил нейните картини. Седяха пред камината, когато тя си спомни.

При досегашните си обаждания на Гарисън винаги използваша телефонни автомати в Кармъл. Но се оказа, че това е само ненужна предпазливост. А точно тази вечер никой от двамата не беше в настроение да се качи в колата и да потегли към града.

— Можем да почакаме до утре и да му позвъним от Кармъл — каза Травис.

— И от тук е безопасно — отвърна Нора. — Ако са разбрали връзката между тебе и Гарисън, той би се обадил да ни предупреди.

— Може и да не знае, че са открили връзката — настояваше Травис. — Възможно е да не знае и че го наблюдават.

— Гарисън би разбрал — не отстъпваше Нора.

Травис кимна.

— Да, сигурен съм в това.

— Значи няма нищо страшно, ако му се обадим.

Оставаше й още малко да вдигне слушалката, когато телефонът звънна.

Чу се гласът на телефонистката:

— Обаждане за ваша сметка от господин Гарисън Дилуърт, Санта Барбара. Ще поемете ли разходите?

* * *

Няколко минути преди десет, след старателно, но неуспешно претърсване на плажа и парка, Лем трябваше с нежелание да признае,

че Гарисън Дилуърт е успял някак да му се изплъзне. Върна своите хора обратно в съда и пристанището.

Двамата с Клиф също тръгнаха с колата към спортната яхта в пристанището, от която водеха следенето на Ди луърт. Свързаха се с катера на Бреговата охрана, следващ „Дивна Красота“ и разбраха, че дамата на адвоката е завила обратно малко преди Вентура и сега се движи на север покрай брега, в посока към Санта Барбара.

Тя влезе в пристанището в десет и трийсет и шест.

Лем и Клиф зъзнеха от влажния вятър до празното място на кея, принадлежащо на Гарисън, и гледаха как неговата приятелка гладко и точно насочва яхтата към кея. Беше красива, добре поддържана лодка.

Дамата имаше достатъчно нахалство, за да им извика:

— Не стойте така със скръстени ръце! Хванете въжетата и ми помогнете да я вържа!

Подчиниха се, най-вече защото нямаха търпение да поговорят с нея, а не можеха да го направят преди да вържат добре „Дивна Красота“.

След като приключиха с помощта, веднага прекрачиха малката вратичка на кърмата. Клиф беше обут във високи спортни обувки — част от лъжливия яхтсменски вид, но Лем носеше обикновени обувки, с които не се чувстваше никак сигурен върху мократа палуба, особено при лекото люлеене на лодката.

Още преди да успеят да кажат каквото и да е на жената, чуха зад себе си глас:

— Извинете ме, господа...

Лем се обърна и видя Гарисън Дилуърт в бледата светлина на кейовата лампа, точно когато се качваше на борда зад тях. Беше облечен с чужди дрехи. Панталоните му, пристегнати с колан, бяха твърде широки в кръста. Бяха и доста къси, защото се виждаха голите му глезени. Носеше огромна риза.

— ... моля да ме извините, но трябва да облека собствени топли дрехи и да глътна чаша кафе...

Лем каза:

— Маmicата му.

— ... и да разледа малко старите кокали.

След като ахна от учудване, Клиф Соумз се изсмя силно и насечено, после погледна Лем и каза:

— Съжалявам.

Стомахът на Лем се сви и вътре се обади парещата болка на нова язва. Той не трепна, нито се преви надве, дори не постави ръка върху корема си, по никакъв начин не показва, че му призлява, защото всеки подобен жест, направен от него, можеше да увеличи задоволството на Дилуърт. Лем просто погледна втренчено адвоката, после жената, и тръгна без да каже дума.

— Това проклето куче — каза Клиф, след като догони по кея крачещия бързо Лем, — наистина събужда у хората адска преданост.

По-късно, докато си лягаше в мотелското легло, защото беше твърде уморен да затваря щаб и да пътува до дома си в окръг Ориндж, Лем Джонсън се замисли върху думите на Клиф. Преданост. Адски голяма преданост.

Лем се чудеше дали някога е чувствал към някого подобна обвързаност и преданост, каквато Корнълови и Гарисън Дилуърт очевидно чувстваха към ретривъра. Въртеше се и се гърчеше в леглото, не можеше да спи и най-накрая реши, че няма смисъл да изключва нощната лампичка вътре в себе си, преди да почувства удовлетворението, че и той е способен на верността и предаността, които видя у Корнълови и техния адвокат.

Изправи се в тъмното и опря гръб в дъската на леглото.

Е, разбира се, той беше страшно предан на страната си, за която милееше и я обичаше. Предан беше и на Управлението. Но към друг човек? Добре. Карън. Неговата жена. Беше верен на Карън всякак — в сърцето, мислите и половите си жлези. Обичаше Карън. Дълбока обич почти от двайсет години.

— Да-а — прокънтя гласът му в празната мотелска стая в два часа сутринта, — да-а, щом си толкова предан на Карън, защо не си с нея сега?

Но не беше честен към себе си. Все пак сега имаше работа, много важна работа.

— Това е неприятното — промърмори той, — ти винаги — винаги — имаш някаква важна работа.

Не спеше в къщи повече от сто нощи в година — една на всеки три. А когато беше в къщи, повечето време бе разсеян — мислеше за последния случай. Преди време Карън искаше деца, но Лем забави

създаването им — твърдеше, че не може да поеме отговорността за деца преди да е убеден, че кариерата му е сигурна.

— Сигурна? — каза си. — Човече, ти наследи парите на баща си. Започна живота си с повече от една стъпка пред повечето хора.

Ако беше предан на Карън както тези хора — на онзи помияр, то тази преданост би означавала, че нейните желания трябва да стоят пред всичко останало. Щом Карън иска семейство, значи трябва да се погрижи за семейството преди кариерата. Така, нали? Поне трябваше да направи компромис и да си родят деца, докато бяха в началото на трийсетте си години. Между двайсет и трийсет можеше да се посвети на кариерата, а след това — на отглеждането на деца. А вече беше на четиридесет и пет, почти четиридесет и шест, Карън — на четиридесет и три, и времето за деца вече бе отминало.

Лем почувства страшна самота.

Стана от леглото, отиде до банята, както беше по шорти, включи лампата и се вгледа напрегнато в огледалото. Очите му бяха зачервени от кръв и подути. Покрай този случай беше загубил толкова тегло, че лицето му започваше да изглежда почти без плът.

Отново го обхванаха стомашните конвулсии, той се преви на две, като се държеше с две ръце за мивката, а главата му висеше вътре. Тази болка започна да го спохожда последния месец, но състоянието му се влошаваше с изумителна бързина. Болката не го отпусна дълго време.

Когато отново застана срещу своето отражение в огледалото, си каза:

— Ти дори не си верен на самия себе си, глупако. Убиваш се, работиш до смърт и не можеш да спреш. Нито верен на Карън, нито на себе си. Всъщност не си верен на страната си и на Управлението, ако трябва да се изразиш точно. По дяволите, единственото нещо, на което си всецяло и неотклонно предан, е налудничавият възглед на татко ти за живота като ходене по опънато въже.

Налудничав.

Тая дума сякаш отекуваше в банята дълго след като я изрече. Той обичаше и уважаваше баща си, никога не беше казвал нищо против него. И все пак днес призна на Клиф, че баща му е бил „невъзможен“. А сега — налудничав възглед. Той още обичаше баща си и винаги щеше да изпитва същите чувства към него.

Но започваше да се замисля дали един син може да обича баща си и в същото време изцяло да отхвърля неговите поучения.

Преди година, преди месец, даже преди няколко дни той беше убеден, че е невъзможно да се придържа неотклонно към тази любов и в същото време да следва свои, различни, виждания за живота. Но, за Бога, сега не само изглеждаше възможно, но и твърде важно, да отдели обичта към баща си от сляпото следване на неговия „работохолизъм“ „Какво става с мене?“, зачуди се той. Свобода? Свобода най-накрая, на четиридесет и пет? Поглеждайки настрани в огледалото, добави на глас: — Почти четиридесет и шест.

ДЕВЕТА ГЛАВА

1

В неделя Травис отбеляза, че Айнщайн все още има апетит по-слаб от обичайния, но в понеделник, 29 ноември, ретривърът изглеждаше наред. В понеделник и вторник Айнщайн изяде всичко до троха и започна да чете нови книги. Кихна само един път и не кашля нито веднъж. Пиеше повече вода от преди, но не прекалени количества. Е, прекарваше повече време край камината, притичваше из къщата по-бавничко... но нали вече зимата бързо се спускаше над тях, а поведението на животните се променя през различните сезони.

От една книжарница в Кармъл Нора купи „Домашен ветеринарен наръчник за собственика на куче“. Прекара в четене няколко часа на кухненската маса, търсейки какво точно могат да означават симптомите на Айнщайн. Откри, че слабата подвижност, частичната загуба на апетит, кихането, кашлянето и необичайната жажда се появяват при стотици заболявания — или пък не означават нищо особено.

— Почти единственото, което не е възможно при тези признаци, е наистинката — каза тя. — Кучешките настинки не приличат на нашите.

Когато купи книгата, симптомите на Айнщайн вече бяха толкова отслабнали, че тя го сметна за съвсем здрав.

В килерчето до кухнята Айнщайн използва буквите на „Скрабъл“, за да им каже: ЗДРАВ КАТО БИК.

Травис спря до кучето, погали го и каза:

— Разбира се, ти трябва да си знаеш най-добре.

ЗАЩО СЕ КАЗВА ЗДРАВ КАТО БИК?

Докато връщаше буквите в пластмасовите тръбички, Травис опита да обясни:

— Ами, защото значи, че не се разболяваш.

БИКОВЕТЕ НЕ СЕ ЛИ РАЗБОЛЯВАТ?

Травис се замисли за метафората — „здрав като бик“ — и разбра, че не е съвсем сигурен защо тя значи точно това. Помоли за помощ Нора, която дойде до вратата на килера, но и тя не можа да обясни ясно фразата.

Ретривърът извади с лапа още букви и ги размести с носа си, докато се получи въпросът:

ЗАЩО СЕ КАЗВА СТАБИЛЕН КАТО ДОЛАР?

Нора се наведе до него и започна да му обяснява:

— Това е по-лесно. Щатският долар е бил някога най-непоклатимата и стабилна валута в света. Предполагам, че още е. В продължение на десетки години доларът не е преминал през никакви катастрофални инфлации като някои други валути и няма основание да губим вярата си в него, затова хората казват: „Стабилен съм като долар“. Разбира се, доларът вече не е това, което е бил някога и фразата вече не е толкова подходяща, но все още я използваме.

ЗАЩО ОЩЕ Я ИЗПОЛЗВАТЕ?

— Защото... сме я използвали винаги — вдигна рамене Нора.

А ЗДРАВ КАТО КОН? КОНЕТЕ СЪЩО НИКОГА БОЛНИ?

Като събираше пуловете и ги връщаше по тръбичките, Травис каза:

— Не, всъщност конете са доста деликатни животни въпреки размера си. И съвсем лесно се разболяват.

Айнщайн премести своя изпълнен с очакване поглед от Травис към Нора.

Тя се опита да обясни:

— Вероятно казваме, че сме здрави като коне, защото конете изглеждат силни и като че ли никога не могат да се разболеят, въпреки че непрекъснато се разболяват.

— Трябва да се примириш с това — каза Травис на кучето. — Ние, хората, все говорим неща, които нямат никакъв смисъл.

Натискайки с крак педала за вадене на букви, ретривърът им написа: **ВИЕ СТЕ СТРАННИ СЪЩЕСТВА.**

Травис погледна Нора и двамата се засмяха.

Под **ВИЕ СТЕ СТРАННИ СЪЩЕСТВА** ретривърът продължи: **НО ВСЕ ПАК МИ ХАРЕСВАТЕ.**

Изглеждаше, че любопитството на Айнщайн и неговото чувство за хумор най-вече подсказват, че дори и да е бил леко болен, вече се е

оправил.

Това беше във вторник.

В сряда, първи декември, Нора рисувахе в своето ателие на втория етаж, а Травис посвети деня на проверки в системата за охрана и редовното техническо поддържане на оръжията.

Във всяка стая, някъде из мебелите, зад завеса или в шкафче, имаше внимателно прикрито, но винаги леснодостъпно огнестрелно оръжие. Притежаваха два големи автоматични пистолета „Мозбърг“, четири Магнума боен модел 19 „Смит и Уесън“, заредени с пълнители „357“, два пистолета калибър 38, с които пътуваха в пикапа и Тойотата, карабина „Узи“ и два пистолета „Узи“. Имаха право да се сдобият с този арсенал законно, от местен оръжеен магазин, само след покупка на къща и установено местожителство в окръга, но Травис не пожела да чака толкова дълго. Искаше да има оръжие още първата вечер, която прекараха в новата къща; затова той и Нора се свързаха с Ван Дайн в Сан Франсиско, чрез него откриха нелегален продавач на оръжие и така получиха всичко, от което имаха нужда. Освен това, не бе възможно да купят допълнителни комплекти с приспособления за оръжията „Узи“ от законно упълномощен търговец. Но намериха три такива комплекта на нелегалния пазар в Сан Франсиско и сега карабината и двата пистолета „Узи“ бяха напълно автоматични.

Травис обикаляше от стая в стая, проверяваше дали оръжията са правилно скрити, дали пълнителите им са заредени до края, почистваше ги от прах и, ако бе нужно, ги смазваше. Знаеше добре, че не е възможно да има пропуск, но от ежеседмичните проверки се чувстваше по-сигурен. Не бе носил униформа от много години, но старата военна подготовка и навици още живееха в него и при нужда се връщаше към тях много по-лесно, отколкото очакваше.

Двамата с Айнщайн в компанията на един „Мозбърг“ обикаляха къщата и отвън, спирайки пред всеки от малките инфрачервени сензори, скрити на възможно най-незабележими места — под прикритието на камъни или храсти, в тревата под стеблата на няколко дървета, по ъглите на къщата и до стария гниещ боров пън в края на черния път. Той купи компонентите на тази охранителна система на свободния пазар, от един търговец на електроника в Сан Франсиско. За технологията ѝ не можеше да се каже, че е последна дума в тази област, тя беше доста остаряла, но той избра точно тази система,

защото я познаваше добре още от „Делта Форс“ и за неговите цели тя беше достатъчно добра. Кабелите на сензорите минаваха под земята и стигаха до алармената кутия в едно от кухненските шкафчета. Когато системата беше включена нощем, нищо по-едро от миеша мечка не можеше да доближи къщата на повече от трийсет фута или да влезе в обора до гората, без да пресече лъчите на системата. Но нямаше да се включат никакви звънци или да завият сирени, защото това можеше да предупреди Чуждия, че е по-добре временно да се оттегли. А те не искаха да го прогонят — искаха да го убият. Затова, откриеше ли системата нечие присъствие, във всички стаи се включваха радиоапарати-будилници, нагласени тъй, че да свирят съвсем тихо — колкото да предупредят Травис и Нора без да изплашат нашественика.

И днес, както обикновено, всички сензори бяха на място, не беше нужно да се прави нищо друго, освен леко забърсване на тънкия слой прах върху лещите.

— Крепостният ров е в добро състояние, господарю — каза Травис.

Айнщайн бафна одобрително.

В ръждивочервения гараж-обор Травис и Айнщайн провериха съоръжението, което, надяваха се, трябваше да изненада неприятно Чуждия.

В северозападния ъгъл на мрачното помещение, вляво от голямата врата на колела, върху един рафт на стената беше прикрепен резервоар от пресована стомана. В диагонално противоположния югоизточен ъгъл в задната част на постройката, зад пикапа и колата, върху друг рафт бе поставен същият резервоар. Приличаха на големите газови бутилки за пропан, на които хората готвят в летните си къщи, но не съдържаха пропан. Бяха пълни с азотен окис, неправилно наричан понякога „смешен газ“.

Въодушевяваше и караше човек да се засмее, но при второто смехът не можеше да излезе от устните, защото засегнатият падаше на земята в несвяст. Зъболекари и хирурзи често използваша азотен окис като обезболяващо средство. Травис го купи от санитарен магазин в Сан Франсиско.

След като включи лампите в обора, Травис погледна манометрите на двата резервоара. Пълно налягане.

Освен голямата врата на колела в предната част, гаражът имаше и една по-малка, с размери за човек, отзад. Вътре можеше да се влезе само от тези две врати. Травис бе обковал с дъски двете прозорчета на покрива. Нощем, когато алармената система беше включена, оставяха отворена малката задна врата с надеждата, че Чуждият би използвал обора като прикритие за оглеждане на къщата и така би влязъл в капана. Щом отвореше и се промъкнеше вътре, веднага щеше да се задейства механизъм, затварящ със сила и заключващ вратата зад него. А голямата порта отпред, предварително заключена, нямаше да позволи бягство в тази посока.

Едновременно с пружината на капана големите резервоари с азотен окис трябваше да освободят цялото си съдържание за по-малко от минута, защото Травис ги бе снабдил с клапани за аварийно изпускане, свързани с алармената система. Беше запушил и всичките цепнатини в стените, изолирайки най-старателно помещението, за да е сигурен, че газът ще остане вътре докато една от вратите бъде отключена отвън и разтворена, за да се разсее азотният окис.

Не бе възможно Чуждият да се скрие и в пикапа или Тойотата, защото щяха също да са заключени. Газът трябваше да проникне във всяко ъгълче. Съществуващото щеше да припадне за по-малко от минута. Отначало Травис обмисляше използването на някой отровен газ, който вероятно можеше да намери на черния пазар, но реши да не стига чак дотам, защото тогава и най-малката грешка би застрашила твърде много него, Нора и Айнщайн.

След освобождаването на газа, докато Чуждият бе в безсъзнание, Травис можеше просто да отвори една от вратите, да влезе вътре с карабината „Узи“ и да убие звяра там, където лежи проснат. А в най-лошия случай, даже ако времето за проветряване на помещението позволеше на Чуждия да дойде на себе си, той щеше да е доста замаян и с достатъчно бавни реакции, за да го прати веднага по дяволите.

След като се убедиха, че всичко в обора е както трябва, Травис и Айнщайн се върнаха в двора зад къщата. Декемврийският ден беше хладен, но нямаше вятър. Гората около техния имот беше свръхестествено тиха и застинала. Дърветата стърчаха неподвижни под сниженото небе, покрито с оловносиви облаци.

Травис попита:

— Чуждият все още ли се приближава?

Айнщайн каза „Да“ с бързо махване на опашката.

— Близко ли е?

Айнщайн подуши кристалночистия зимен въздух. После притича през двора до гората от северната страна, подуши отново, вдигна глава и се вгледа напрегнато към дърветата. След това повтори целия ритуал в южния край на имота.

Травис имаше чувството, че Айнщайн в действителност не използва очите, ушите и носа си в търсенето на Чуждия. Той успяваше да долови присъствието му по начин, съвсем различен от душенето и слухтенето, с които би проследил пума или катерица. Травис долавяше необяснимото шесто чувство, което кучето използва — нещо с психично или поне полупсихично естество. А това, че ретривърът външно използва обичайните си сетива, бе може би само спусъкът, който активира тези психични способности — или просто навик.

Накрая Айнщайн се върна при него и нададе необикновен вой.

— Близко ли е? — повтори Травис.

Айнщайн пак подуши въздуха и погледна към заобикалящата ги смрачена гора, сякаш не можеше да реши какъв е отговорът.

— Айнщайн? Нещо не е наред ли?

Ретривърът излая веднъж неуверено: Не.

— Чуждият приближава ли се?

Колебание, последвано от отговор: Не.

— Сигурен ли си?

Да.

— Наистина сигурен?

Да.

Вече пред къщата, докато Травис отваряше вратата, Айнщайн се извърна встрани, притича през задната веранда, застана над дървените стъпала и за последен път огледа двора и мирната, сенчеста, беззвучна гора. След това, леко потрепервайки, последва Травис в къщата.

Докато проверяваха отбранителните съоръжения следобед, Айнщайн беше по-гальовен от обикновено, търкаше се продължително в краката на Травис, опираше муцуна в него, опитваше какви ли не начини да бъде гален, потупван, чесан. И вечерта, докато гледаха телевизия и после играха „Скрабъл“ за трима на пода във всекидневната, кучето продължи да настоява за внимание. Непрекъснато поставяше глава в скута на Нора, след това — и на

Травис. Изглеждаше сякаш не би му омръзнало да бъде гален или да го чешат нежно зад ушите чак до следващото лято.

От деня на първата им среща в подножията на Санта Ана, Айнщайн изживя много пристъпи на чисто кучешко поведение, когато беше трудно да се повярва, че по свой собствен начин той е интелигентен колкото човек. И тази вечер беше в подобно настроение. Въпреки своята остроумна игра на „Скрабъл“, въпреки резултата, който отстъпваше само на Нориния и дяволското удоволствие да съчинява думи с лек намек за нейната все още незабележима бременност — тази вечер той беше куче повече от всичко друго.

Нора и Травис решиха да приключат вечерта с кратко, леко четиво — криминални разкази, — но Айнщайн не искаше от тях да си правят труда и поставят книга в неговата машина за обръщане на страници. Вместо това легна на пода пред креслото на Нора и моментално заспа.

— Още ми изглежда малко отнесен — каза тя на Травис.

— Но все пак изяде цялата си вечеря. А и денят ни не беше лесен.

Докато спеше, дишаше нормално и Травис не се тревожеше за това. Всъщност започваше повече от преди да вярва в доброто семейно бъдеще. Инспекцията на електронните укрепления поднови неговата увереност в подготовката им и се надяваше, че ще се справят с Чуждия, когато той пристигне. А благодарение на смелостта и всеотдайността, с която Гарисън Дилуърт прие тяхната кауза, опитите на правителството да се добере до тях бяха осуетени, може би завинаги. Нора отново започна да рисува с голямо старание, а Травис бе решил пак да използва своята правоспособност за дилър на недвижими имоти под името Самюъл Хиат, да започне работа след като веднъж завинаги се справят с Чуждия. И дори ако Айнщайн все още беше малко отпуснат... е, все пак вече бе малко по-енергичен, отколкото напоследък, и сигурно до ден, най-много два, отново щеше да заприлича на себе си.

Тази нощ Травис спа без да сънува.

Сутринта стана по-рано от Нора. Когато взе душ и се облече, тя също беше станала. По пътя към банята го целуна, захапа устната му и с полузаспал глас измърмори няколко любовни клетви. Очите ѝ бяха

сънливи, косата — разрошена, дъхът ѝ — леко кисел, но той би я хвърлил веднага обратно в леглото, ако не бе казала:

— Опитай ме следобед, Ромео. Точно сега единствената страст в моето сърце са двете яйца, пушеното, препечената филийка и кафето.

Той слезе по стълбите до всекидневната и оттам започна да отваря щорите за да влезе утринната светлина. Небето отново беше ниско и сиво като вчера и той нямаше да се изненада, ако до привечер започнеше да вали.

В кухнята забеляза, че вратата на килера е отворена, а лампата вътре свети. Погледна вътре за Айнщайн, но единствената следа от кучето бяха думите, изписани в някой час на нощта.

БИКЪТ Е ЗЛЕ. НИКАКЪВ ДОКТОР. МОЛЯ ВИ. НЕ ИСКАМ
ПАК В ЛАБОРАТОРИЯ. СТРАХ. СТРАХ.

Мамка му. Господи.

Травис излезе от килерчето и се провикна:

— Айнщайн!

Никакъв лай. Никакво потупване на лапи.

Щорите още покриваха кухненските прозорци, а светлината от лампата не можеше да освети по-голямата част на стаята. Травис бързо включи осветлението.

Айнщайн не беше там.

Изтича до кабинета. И там го нямаше.

Сърцето на Травис биеше почти болезнено, когато хукна по стълбите, вземайки по две наведнъж, погледна в третата спалня, наречена за бъдеща детска стая, после в стаята, която Нора използваше за ателие, но Айнщайн го нямаше никъде, не беше и в голямата спалня, не и под леглото, където, в отчаянието си, Травис също погледна, и за момент той не можеше да разбере къде, по дяволите, се е скрило кучето, стоеше прав и чуваше как Нора пее под душа — тя изобщо не знаеше какво става — после тръгна към банята да ѝ каже, че става нещо лошо, ужасно лошо, и точно тогава се сети за банята на долния етаж, излезе тичешком от спалнята, после по коридора, надолу по стълбите със скорост, от която почти загуби равновесие, почти падна, нахлу в банята на първия етаж, между кухнята и кабинета, и видя това, от което най-много се страхуваше.

В банята вонеше. Кучето, винаги много съобразително за тези неща, беше повърнало в тоалетната чиния, но не бе имало силата —

или може би ясното съзнание — да пусне водата. Айнщайн легна настрана върху пода. Травис коленичи до него. Айнщайн още не беше умрял, не беше мъртъв, защото дишаше; поемаше и изпускаше въздуха със стържещ звук. Когато Травис му заговори, той се опита да вдигне глава, но не му стигна сила да я помръдне.

Неговите очи. Господи Исусе, очите му.

Съвсем нежно Травис повдигна главата на ретривъра и видя, че чудно изразителните му кафяви очи са придобили млечнобял оттенък. От тях се стичаше жълтеникав секрет, съсирен по златистата козина. И в ноздрите на Айнщайн гъргореше подобна жълтеникава течност.

Като постави ръка върху шията на ретривъра, Травис усети усилен и неравномерен сърдечен ритъм.

— Не — каза той. — О, не, не. Тая няма да я бъде, момче. Няма да позволя да стане такова нещо.

Отпусна леко главата на ретривъра върху пода, изправи се, тръгна към вратата — и в този момент Айнщайн едва чуто изхленчи, сякаш искаше да каже, че не иска да остава сам.

— Веднага се връщам, веднага — обеща Травис. Само се дръж, момче. Връщам се веднага.

Изтича към стълбите и ги изкачи с няколко крачки. Сърцето му биеше с такава страхотна сила, като че ли всеки момент щеше да изскочи навън. Дишаше силно и бързо.

Нора беше в голямата спалня, точно излязла от душа, гола и още съвсем мокра.

Травис изрече уплашено на един дъх:

— Обличай се бързо, непременно веднага трябва да отидем при ветеринар, за Бога бързай.

Тя остана изумена.

— Какво се е случило?

— Айнщайн! По-бързо! Мисля, че умира.

Той сграбчи едно одеяло от леглото, остави Нора да се облича и се втурна обратно към банята. Накъсаното дишане на ретривъра сякаш се беше влошило само за минута, докато Травис го нямаше. Сгъна одеялото на две, после — на четири и внимателно постави кучето отгоре.

Докато го вдигаше, Айнщайн издаде звук като от болка.

Травис каза:

— Спокойно, спокойно. Ще се справиш.

Нора се появи на вратата, закопчавайки мократа си блуза — не бе смогнала да се избърше добре преди обличането. Косата ѝ също беше влажна и несресана.

Гласът ѝ се задави от тревога, когато каза:

— О, рошава муцуно, не, не.

Искаше да се наведе и докосне ретривъра, но нямаха време за губене. Травис каза:

— Докарай пикапа до входа.

Докато Нора тичаше към обора, Травис зави старателно одеялото около кучето така, че навън се подаваха само главата, опашката и задните лапи на ретривъра. Опитвайки неуспешно да не предизвика още едно скимтене от болка, Травис вдигна кучето на ръце и го понесе вън от банята, мина през кухнята и излезе от къщата, като успя да затвори вратата след себе си, но я остави отключена — точно сега изобщо не можеше да мисли за сигурността.

Въздухът беше студен. Времето не бе меко като вчера. Клоните на вечнозелената растителност потрепваха и се люлееха и в това махане на наежените им иглички имаше нещо зловещо. Оголелите широколистни дървета се издигаха като черни, костеливи ръце към навъсеното небе.

От обора се чу как Нора пали пикапа. Моторът изръмжа.

Травис слезе бавно по стъпалата на верандата и застана до алеята, като пристъпваше, сякаш носи с две ръце голям сандък с чуплив порцелан от древен Китай. От поривистия вятър косата му се изправи съвсем, висящите ъгли на одеялото се развяха, а козината по главата на Айнщайн се разроши — като че ли вятърът беше съзнателно злонамерен и искаше да откъсне кучето от неговата прегръдка.

Нора зави с пикапа и спря точно пред Травис. Тя щеше да кара.

Истина е това, че понякога, в моменти на особени промеждия, при тежки емоционални преживявания, жените по-често от мъжете успяват да преглътнат хапа и да действат разумно. Седнал на мястото за пътника, люлеещ увитото в одеяла куче с ръце, Травис не бе в състояние да шофира. Тресеше се силно и изведнъж разбра, че от секундата, в която намери Айнщайн на пода в банята, е плакал. Беше преминал през тежка военна служба и никога не бе изпитвал панически и парализиращ страх при опасните операции на „Делта

Форс“, но сега не издържа — та това беше Айнщайн, неговото собствено дете. Ако сега трябваше да шофира, сигурно щеше да се блъсне в първото дърво или да влезе в канавката. В очите на Нора също имаше сълзи, но тя не им се покори. Стисна здраво зъби и подкара колата като че ли бе тренирала изпълнение на каскадьорски трикове за киното. В края на черния път завиха надясно и тръгнаха на север по лъкатушещата магистрала край Тихоокеанския бряг към Кармъл, където сигурно трябваше да има поне един ветеринарен лекар.

Докато пътуваха, Травис говореше на Айнщайн, опитваше се да го успокои и насърчи.

— Всичко ще бъде наред, съвсем наред, нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат, ще се справиш, ще станеш съвсем като нов.

Айнщайн заскимтя и за момент със сетни сили опита да излезе от ръцете на Травис, но той знаеше защо се тревожи кучето. Страхуваше се, че ветеринарят ще забележи татуировката на ухото му, ще знае какво означава тя и ще го прати обратно в Банодайн.

— Не се тревожи за това, рошава муцуно. Никой не може да те отдели от нас. За Бога, не могат. Първо трябва да минат през мене, но не ще могат да го направят, невъзможно е.

— Невъзможно е — съгласи се Нора със сериозен глас. Но в одеялото, сгушен пред гърдите на Травис, Айнщайн продължаваше да трепери силно.

Пред очите на Травис изплуваха пуловете-букви върху пода на килерчето: БИКЪТ Е ЗЛЕ... СТРАХ... СТРАХ.

— Не се страхувай — помоли той кучето. — Не се страхувай. Няма основание за страх.

Въпреки искрените и окуражаващи думи, Айнщайн трепереше и се страхуваше — Травис също изпитваше страх.

Спряха в един сервиз от веригата „Арко“ точно преди Кармъл, Нора откри адреса на ветеринарния лекар в телефонния указател и се обади по телефона за да е сигурна, че той ще бъде в къщи. Кабинетът на доктор Джеймз Кийн се намираше на „Долорес Авеню“ в южния край на града. Пристигнаха там няколко минути преди девет часа.

Нора очакваше да види обичайната стерилна ветеринарна клиника и остана изненадана, кабинетът на доктор Кийн е в неговия дом, старомодна двуетажна къща в английски селски стил, изградена от камъни, покрита с мазилка, която не скриваше откритите греди, и покрив с извити стрехи.

Докато крачеха бързо по настланата с трошен чакъл алея с Айнщайн на ръце, доктор Кийн услужливо отвори вратата още преди да стигнат, сякаш досега бе чакал точно тях. Една стрелка сочеше, че входът на хирургията е зад къщата, но ветеринарят ги въведе през главната врата. Той беше висок мъж с тъжно лице, бледожълта кожа и навяващи скръб очи, но имаше топла усмивка и елегантни маниери.

Затваряйки вратата, доктор Кийн им каза:

— Донесете го насам, моля.

Поведе ги с бърза крачка по коридор с дъбов паркет, покрит от дълъг и тесен персийски килим. Отляво, зад малко преддверие, беше приятно мебелираната всекидневна, която изглежда наистина бе обитавана всеки ден, с поставки за крака пред креслата, лампи за четене, етажерки, пълни с книги, плетени кувертюри, сгънати прилежно и поставени върху облегалките на няколко стола за студентите вечери. Точно до входа стоеше куче — черен лабрадор. То ги изглежда сериозно, сякаш разбираше колко тежко е състоянието на Айнщайн, и не тръгна подир тях.

В задната част на просторната къща ветеринарят ги преведе през една врата вляво от коридора към чистия хирургичен кабинет, където всичко беше бяло. По стените бяха наредени шкафчета от емайлирана в бяло и неръждаема стомана със стъклени вратички, зад които стояха множество малки бутилки, пълни с течности, серуми, таблетки,

капсули и всевъзможни прахообразни съставки, нужни за приготвянето на по-редки лекарства.

Травис нежно постави Айнщайн върху масата за прегледи и сне одеялото от него.

Нора усети, че и двамата с Травис изглеждат тъй разстроени, сякаш водят умиращо дете при лекар. Очите на Травис бяха зачервени и въпреки че в момента той не плачеше със сълзи, продължаваше непрекъснато да бърше носа си. А още когато паркира пикапа пред къщата и дръпна ръчната спирачка, Нора загуби контрол върху собствените си сълзи и вече не можеше да потиска плача си. Сега тя стоеше от другата страна на масата срещу доктор Кийн, прегърнала Травис с една ръка, и плачеше тихо.

Ветеринарят очевидно беше свикнал със силните емоционални изживявания на своите посетители, защото нито веднъж не погледна учудено към Нора или Травис и по никакъв начин не показва, че намира тяхната мъка и тревога за прекалени.

Доктор Кийн преслуша сърцето и дробовете на ретривъра със слушалка, опипа корема му и огледа течащите очи с офталмоскоп. При извършването на тези и още няколко процедури, Айнщайн остана неподвижен, парализиран. Единствените признаци, че кучето още се държи за живота, бяха тихото скимтене и накъсаното дишане.

„Не е толкова сериозно, колкото изглежда“ — каза си Нора, докато бършеше очи с хартиена кърпичка.

Доктор Кийн вдигна очи от кучето.

— Как му е името?

— Айнщайн — отговори Травис.

— Откога го имате?

— Само от няколко месеца.

— Правени ли са нужните ваксинации?

— Не — каза Травис. — По дяволите, не.

— Защо не ги направихте?

— Много е... сложно — отговори Травис. — Но имаше сериозни причини да не ги направим.

— Някоя причина не може да е достатъчно основание — в гласа на Кийн прозвуча неодобрение. — Няма документ, не са правени ваксинации. Съвсем безотговорно е да оставите кучето си без нужното разрешително и инжекции.

— Знам — нещастно промълви Травис. — Знам.

— Какво му е на Айнщайн? — попита Нора.

Тя си мислеше, надяваше се, молеше се: „Не е толкова сериозно, колкото изглежда.“

Галейки леко ретривъра, Кийн обясни:

— Болен е от куча чума.

Преместиха Айнщайн в един ъгъл на кабинета, където го оставиха да лежи върху дебел, пълен с дунапрен дюшек с размери за куче, който имаше и покривало от изкуствена материя с цип. За да го предпазят от движения — ако по някое време намереше сили за това — го привързаха с къса каишка за специална халка в стената.

Доктор Кийн му би една инжекция.

— Антибиотик — обясни той. — За чумата няма ефикасни антибиотици, но се предписват, за да предотвратят вторични бактериологични инфекции.

Той забодде и една игла в крачната вена на кучето и свърза тръбичката ѝ с висящ съд, за да го предпази от обезводняване.

Когато ветеринарят се опита да постави намордник на Айнщайн, и Нора, и Травис възразиха силно.

— Не го правя, защото се страхувам, че ще хапе — обясни доктор Кийн. — За неговата собствена безопасност е, за да не дъвче иглата. Ако има сили за това, ще постъпи както постъпват всички кучета с раните си — ще започне да ближе и ухапва източника на раздразнение.

— Не и това куче — каза Травис. — Това куче е различно — той се промъкна покрай Кийн и свали уреда, който притискаше челюстите на Айнщайн една към друга.

Ветеринарят се опита да възрази, но после помисли и се съгласи.

— Добре. Но засега. Така или иначе, все още е твърде слаб.

— Нора все още се опитваше да не приема ужасната истина.

— Но как е възможно да бъде толкова сериозно? Показваше само леки симптоми и дори те преминаха само за два дни.

— Половината кучета, заболели от чума, изобщо не показват никакви симптоми — обясни ветеринарят, докато връщаше шишенцето с антибиотици в едно от остъклените шкафчета и хвърли употребената спринцовка в кошче за отпадъци. — А други прекарват заболяването леко — симптомите им ту се появяват, ту изчезват през ден-два. Обаче

някои, като Айнщайн, се разболяват тежко. Може да е бавно прогресираща болест, но може изведнъж леките признаци да се превърнат в... това. Но за нас има и добра страна.

Травис клечеше до Айнщайн, откъдето кучето можеше да го вижда без да вдига глава или завърта очи и така може би чувстваше грижата в погледа, любовта му. Когато чу, че Кийн споменава нещо за добра страна, Травис погледна назад с очакване.

— Добра страна? Какво имате предвид?

— Състоянието на кучето преди да се зарази от чума много често определя протичането на болестта. Заболяването е най-тежко при лошо гледани и слабо хранени животни. А аз виждам, че за Айнщайн сте се грижили добре.

Травис каза:

— Опитвахме се да го храним добре и да му осигурим много движение.

— Къпехме го и оправяхме външния му вид даже твърде често — добави Нора.

Доктор Кийн се усмихна и кимна одобрително.

— Значи има за какво да се хванем. Има истинска надежда.

Нора погледна Травис, но очите им се срещнаха само за миг преди той да сведе отново поглед към Айнщайн. Задаването на най-трудния въпрос остана нейна задача.

— Докторе, той ще се оправи, нали? Той няма — няма да умре, нали?

Очевидно Джеймз Кийн разбираше добре, че природно навъсеното му лице и тъжни очи, поне когато е спокоен, едва ли можеха да внушат някому особено доверие. Затова си беше изработил сърдечна усмивка, мека, но убедителна интонация и напомнящи на стар мъдрец маниери, които си бе наложил сам, но въпреки това изглеждаха съвсем естествени и помагаша за преодоляването на оная вечна тъга, вложена от Бог по неизвестна причина точно в неговите черти.

Той приближи Нора и постави двете си ръце върху нейните рамене.

— Мое момиче, вие обичате това куче като ваше дете, нали?

Тя прехапа устни и кимна.

— Тогава вярвайте. Вярвайте в Бог, който, казват, бдял и над малките птички, но имайте малко вяра и в мене. Вие може да не мислите така, но аз съм доста добър в своята работа и заслужавам вашето доверие.

— Аз вярвам, че сте добър — каза му тя.

Все още наведен край кучето, Травис попита настойчиво:

— Но какъв е шансът? Шансът да оживее? Кажете ни без заобикалки?

Като пусна Нора и се обърна към Травис, Кийн каза:

— Е, течението от очите и носа му не е съвсем гъсто. Може да стане много по-зле. Няма гнойни пришки по корема. Казвате, че е повръщал, но не сте видели диария?

— Не. Само повръщане — потвърди Травис.

— Температурата му е висока, но не и опасна. Имал ли е силно слюнкоотделяне?

— Не — отговори Нора.

— А пристъпи, в които да тресе глава и да дъвче въздуха, все едно, че има лош вкус в устата?

— Не — казаха Травис и Нора едновременно.

— Забелязали ли сте да тича в кръг или да пада на земята без причина? Виждали ли сте го да ляга странично и да рита силно, като че ли тича? Или безцелно лутане из стаята, блъскане в стените, подскачане и гърчове — нещо подобно?

— Не, не — отвърна Травис.

А Нора добави:

— Боже мой, можеше ли да му е толкова зле?

— Ако навлезе във втория стадий на чумата, да — каза Кийн. — Тогава се засяга и мозъкът. Нещо като епилептични припадъци. Енцефалит.

Ставайки на крака, Травис почти залитна. Затътри се бавно към Кийн, после спря, олюляваше се. Лицето му беше бледо. В очите му имаше ужасен страх.

— Засяга се и мозъкът? Ако се възстанови, ще има ли... мозъчно увреждане?

Сълзи и тежка хрема задавяха Нора. Помисли за възможността да е засегнат мозъкът на Айнщайн — интелигентен като човек, достатъчно умен за да си спомня, че някога е бил различен, да чувства,

че нещо е завинаги изгубено и да знае, че вече ще живее в сивота и скука, че животът му вече не е като предишния, а някак е станал нищожен и непълноценен. Усети как от страх стомахът ѝ се сви, зави ѝ се свят и трябваше да се опре на масата за прегледи.

Кийн каза:

— Повечето кучета не оживяват от втория стадий на чумата. Но ако при него се получи така, разбира се, ще има и някакво мозъчно увреждане. Но не и такова, че да се наложи приспиване завинаги. Например може да си остане с доживотна хорей, която се изразява в несъзнателни резки движения и гърчове, нещо като паралич, и то най-често ограничено само в главата. Но и така може да бъде сравнително щастлив, да води безболезнено съществуване и да си остане семеен любимец.

Травис почти изкрещя на ветеринаря:

— По дяволите, дали ще си остане любимец или не. Изобщо не ме е грижа за телесните последствия на мозъчното увреждане. Какво ще стане с неговото съзнание?

— Е, ще разпознава господарите си — обясни докторът. — Ще разбира кои сте и ще продължи да ви обича. Това не е проблем. Може да спи доста. Може и да има периоди на апатия. Но почти сигурно е, че ще трябва да си стои само в къщи. Няма да забрави всичко, на което е научен...

Травис трепереше.

— Изобщо не ми пука дали ще опикае цялата къща, ако все още може да мисли!

— Да мисли? — възкликна доктор Кий, явно объркан. — А-а... какво точно искате да кажете? Все пак той е куче.

Досега ветеринарят приемаше мъката и тревогата в тяхното поведение като нормална реакция за притежателите на много болно домашно животно. Но сега вече започна да ги гледа по особен начин.

Отчасти защото трябваше да промени темата и разсее подозренията на лекаря, а и защото просто трябваше да знае отговора, Нора попита:

— Добре, но Айнщайн във втория стадий ли е?

Кийн каза:

— От това, което видях досега, той все още е в първия. А и след като вече започнахме лечението, ако не станем свидетели на някои от

по-сериозните симптоми през следващите дваайсет и четири часа, мисля, че ще имаме шанс да го задържим в първия стадий и да започнем връщането към нормално състояние.

— И в първия стадий няма мозъчни увреждания? — попита Травис с такава настойчивост, че Кийн отново сбърчи чело.

— Не. Не в първия стадий.

— И ако остане в първия стадий — каза Нора, — няма да умре?

Джеймз Кийн отговори с най-тихия глас и най-успокоителната си интонация:

— Вижте, има много голяма вероятност да преживее само първия стадий на чумата — и то без последици. Искам да разберете, че неговите шансове да се възстанови съвсем не са малки. Но в същото време не искам да ви внушавам нереални надежди. Това може да е жестоко. Даже ако заболяването не прескочи във втория стадий... Айнщайн може и да умре. Процентите вероятност са на страната на живота, но и смъртта е възможна.

Нора отново плачеше. Мислеше, че е овладяла новата си личност. Мислеше, че е готова да бъде силна. А сега плачеше. Приблужи Айнщайн, седна на пода до него и постави ръка зад главата му — просто за да разбере, че и тя е тук.

Кийн започваше да проявява леко раздразнение — и пълно объркване — от тяхната бурна емоционална реакция на лошата новина. Когато заговори, в гласа му за първи път имаше твърдост:

— Чуйте, всичко, което можем да направим, е да му осигурим възможно най-добрите грижи и да се надяваме на най-добрия изход. Той, разбира се, ще трябва да остане тука, защото лечението на чумата е сложно и трябва да се провежда под наблюдението на ветеринарен лекар. Ще трябва да го държа на системи, да му давам антибиотици... редовно ще трябва да получава антиконвулсанти и успокоителни, ако се появят пристъпи.

Айнщайн потрепери под ръката на Нора, като че ли беше чул всичко и разбираше тежкото си състояние.

— Добре, да, разбира се — каза Травис, — очевидно той ще трябва да остане тук, във вашия кабинет. И ние ще останем с него.

— Няма нужда от... — започна Кийн.

— Да, правилно, няма нужда — изрече бързо Травис, — но ние искаме да останем, нищо не ни пречи, можем да спим тук на пода тази

вечер.

— О, опасявам се, че не е възможно — каза Кийн.

— Да, е, о, да, напълно е възможно — започна да бърбори Травис в стремежа си да убеди ветеринаря. — Не се тревожете за нас, докторе. Ще се оправим лесно. Айнщайн има нужда от нас, затова ще останем тук, най-важното е да останем, и, разбира се, ще ви платим допълнително за неудобството.

— Но аз не държа хотел!

— Ние трябва да останем — каза Нора твърдо.

Кийн продължи да се противи:

— Вижте сега, аз съм разумен човек, но...

Травис го стресна, когато здраво стисна дясната ръка на ветеринаря със своите две ръце.

— Чуйте ме, доктор Кийн, моля ви, нека опитам да обясня. Знам, че това е необичайно изискване. Знам, че сигурно ви приличаме на двама луди, но имаме причини да говорим така, и то доста сериозни. Той не е обикновено куче, доктор Кийн. Той спаси моя живот...

— Също спаси и моя — намеси се Нора. — И то при друг инцидент.

— И ни събра заедно — каза Травис. — Без Айнщайн ние никога нямаше да се срещнем, да се оженим и отдавна да сме мъртви.

— Изумен, Кийн гледаше ту единия, ту другия.

— Искате да кажете, че е спасил живота ви, в буквалния смисъл? И то при отделни инциденти?

— В буквалния смисъл — потвърди Нора.

— И после ви е събрал заедно?

— Да — каза Травис. — Промени живота ни толкова, че вече нито можем да си го представим, нито да го обясним.

Стиснат здраво от Травис, ветеринарят погледна Нора, после снижи поглед към хриптящия ретривър, поклати глава и каза:

— Аз съм като попивателна за кучешки геройски истории. И със сигурност искам да чуя и тази.

— Ще ви я разкажем цялата — обеща Нора. „Но, помисли си тя, това ще бъде една внимателно редактирана версия.“

— Когато бях петгодишен — каза Кийн, — един черен лабрадор ме спаси от удавяне.

Нора си спомни красивото черно куче във всекидневната и се замисли дали всъщност то не е потомък на лабрадора, спасил Кийн — или просто е знак за огромния му дълг към кучетата.

— Е, добре — каза Кийн, — можете да останете.

— Благодаря ви — гласът на Травис пресекваше от вълнение. — Благодаря ви.

Кийн се измъкна от ръцете на Травис и каза:

— Но трябва да минат поне четиридесет и осем часа, преди изобщо да сме сигурни, че Айнщайн ще оживее. Ще бъде тежко чакане.

— Нищо не са четиридесет и осем часа — отвърна Травис. — Две нощи спане на пода. Ще се справим.

Кийн им каза:

— Нещо ми подсказва, че точно за вас и при тези обстоятелства четиридесет и осем часа ще бъдат цяла вечност.

После погледна часовника си и продължи:

— А сега, моят помощник трябва да пристигне до десетина минути и веднага след това ще отворим кабинета за сутрешните прегледи. Не е възможно да се мотае тука в краката ми, докато приемам други пациенти. Вие пък не бихте стояли в чакалнята за пациенти с куп други разтревожени собственици и болни животинчета; това може само да ви разстрои. Но е възможно да останете във всекидневната докато затворим кабинета късно следобед и тогава ще се върнете тука да стоите при Айнщайн.

— Ще можем ли да му хвърляме по един поглед през деня? — попита Травис.

Кийн отговори с усмивка:

— Да. Но само по един поглед.

Травис спря да трепери след като Нора постави ръка върху неговото рамо. Напрежението му спадна малко, той се отпусна, сякаш беше чул, че ще им позволят да останат непрекъснато до кучето, и почувства огромно облекчение.

Сутринта премина мъчително бавно. В стаята на доктор Кийн имаше телевизор, книги и списания, но нито Нора, нито Травис се интересуваха сега от телевизия и четене.

През около половин час ту единият, ту другият се измъкваше в коридора и надзърташе в кабинета какво става с Айнщайн. Не

изглеждаше да е по-зле, но не се виждаше и никакво подобрене.

По едно време влезе Кийн и им каза:

— Между другото, не се смущавайте да използвате банята. А в хладилника има разхладителни питиета. Ако искате, направете си кафе — и се усмихна на черния великан до себе си. — А този приятел се казва Пука. Ако му дадете възможност, може да ви умори от любов.

Пука наистина беше едно от най-дружелюбните кучета, които Нора бе виждала. Без някой да го е молил за това, той се търкаляше по пода, преструваше се на умрял, изправяше се на задни лапи, а после започваше да ги души и да върти опашка, защото очакваше като награда малко галене и чесане.

Цяла сутрин Травис не обърна внимание на неговите молби за любов, като че ли галенето на Пука представляваше някакво предателство спрямо Айнщайн и можеше да предизвика неговата смърт от тежката болест.

Но затова пък номерата на кучето успокояваха Нора и тя му отдели тъй желаното внимание. Каза си, че доброто отношение към Пука ще умилюва боговете и те ще погледнат по-благосклонно към Айнщайн. От отчаянието ѝ се роди суеверие, силно като това, което преследваше съпруга ѝ, макар и различно от неговото.

Травис крачеше напред-назад. Седна на ръба на един стол с наведена глава и зарови лице в ръцете си. Доста време прекара и до един от прозорците, гледайки навън без да вижда улицата отпред, а някакво собствено мрачно видение. Обвиняваше себе си за станалото и дори противоположната истина (която Нора му припомни) не намали изобщо неговото несъзнателно чувство за вина.

С лице към прозореца, обгърнал себе си с две ръце, сякаш му е студено, Травис попита тихо:

— Мислиш ли, че Кийн е видял татуировката?

— Не знам. Може би не е.

— Вярваш ли, че наистина са разпратили описание на Айнщайн до всички ветеринарни лекари? Ще разбере ли Кийн какво означава татуировката?

— Може би не — отвърна тя. — Може би самите ние се вманиачаваме от страх.

Но след обаждането на Гарисън, от което разбраха докъде е стигнало правителството за да предотврати неговото предупреждение,

те бяха сигурни, че за кучето е организирано усилено и непрестанно издирване и то още продължава. Значи нямаше смисъл да мислят, че това е „вманиачаване от страх“.

* * *

От дванайсет до два доктор Кийн затвори кабинета за обяд. Покани Нора и Травис да хапнат с него в голямата кухня. Той беше ерген, който знае как да се грижи за себе си, и хладилната му камера беше натъпкана със замразени ястия, приготвени и пакетирани от самия него. Размрази специално за тях дебели резени домашна лазаня за един човек и с тяхна помощ направи три салати. Храната беше вкусна, но нито Нора, нито Травис успяха да изядат много.

Колкото повече научаваше Нора за Джеймз Кийн, толкова повече го харесваше. Въпреки мрачния си вид той имаше весела душа и чувството за хумор му стигаше дори за насмешка над себе си. А любовта към животните беше тайната светлинка, която го огряваше отвътре. Най-много обичаше кучетата и заговореше ли за тях, възторгът преобразяваше непривлекателните му черти и той се превръщаше в приятен и доста красив мъж.

Докторът им разказа за черния лабрадор Кинг, който го спасил от удавяне през детството и ги подкани да обяснят как Айнщайн е спасил техния живот. Травис съчини една колоритна история за своя излет, когато почти налетял на ранена и освирепяла мечка. Описа как Айнщайн го предупредил да се пази и как после, когато полудялата мечка се втурнала подире им, се мъчел да уплаши и непрекъснато да държи звяра на разстояние. Нора успя да разкаже нещо по-близко до истината: нападение на сексуален маниак, чийто опит бил осуетен от Айнщайн, който не го пуснал да избяга, докато не пристигнала полицията.

Кийн беше впечатлен.

— Ама той наистина бил герой!

Нора усещаше, че историите за Айнщайн дотолкова са спечелили доктора на тяхна страна, че дори ако видеше татуировката и знаеше какво значи тя, той би си наложил да не мисли за нея и би ги пуснал по

живо, по здраво веднага щом Айнщайн се оправи. Ако Айнщайн се оправи.

Но докато прибираха чиниите, Кийн каза:

— Сам, все се чудя защо твоята жена те нарича Травис.

Бяха подготвени за подобен въпрос. След като се сдобиха с новите документи, решиха, че ще е по-лесно и безопасно ако Нора продължи да го нарича Травис, а не да се мъчи със „Сам“ през цялото време и изведнъж, в най-неподходящия момент, да сбърка. Можеха просто да обясняват, че Травис е прякор, който тя е измислила след някаква интимна шега; а с намигвания един на друг и глуповати усмивки щяха да загатват, че в него има нещо, свързано с половите им отношения, нещо твърде неудобно за по-подробни обяснения. Така реагираха и при въпроса на Кийн, но изобщо не бяха в настроение за намигвания и глупави усмивки и Нора не бе убедена, че са го изиграли добре. Всъщност даже помисли, че тяхното нервно и неадекватно поведение можеше да изостри подозренията на Кийн, ако той имаше някакви подозрения.

* * *

Точно преди да започне следобедния прием, по телефона се обади помощникът на Кийн, който още по обед имаше главоболие, и му съобщи, че освен главата вече го боли и стомахът. Ветеринарят трябваше да се оправя сам с пациентите си, затова Травис веднага предложи своите и на Нора услуги.

— Разбира се, ние нямаме опита на ветеринарни лекари. Но можем да помогнем за всяка по-обикновена работа, която трябва да се свърши.

— Точно така — добави Нора. — И освен това, между нас казано, и мозъкът ни работи доста добре. Можем да направим почти всичко, стига да ни покажете как.

Цял следобед усмиряваха непокорни котки, кучета, папагали и всевъзможни други животинки, докато Джим Кийн ги лекуваше. Трябваше да се правят превръзки, да се носят лекарства от шкафчетата, да се мият и стерилизират инструменти, да се събират такси и да се пишат рецепти. Някои животни, страдащи от повръщане

и диария, оставяха нечистотии, които трябваше да се измият, а Травис и Нора се заеха с тая неприятна задача, както и с другите, старателно и без да недоволстват.

Имаха поне две причини да го направят и първата беше, че помагайки на Кийн, имаха възможност да бъдат в кабинета при Айнщайн през целия следобед. Между многото задачи успяваха да откраднат някой и друг миг и да погальт ретривъра, да му кажат няколко насърчителни думи и да успокоят себе си, че състоянието му не се влошава. А лошата страна на тяхното непрекъснато присъствие бе да виждат, колкото и неприятно да е това, че той също не изглежда по-добре.

Другата причина бе да спечелят колкото може повече благоразположението на ветеринаря, да му дадат основание за благодарност, тъй че той да не промени своето решение за оставането им през нощта.

Кийн каза, че днес има много повече пациенти от обикновено, затова не успяха да затворят кабинета даже и след шест. Умората — и взаимните им усилия — създадоха помежду им чувство на другарство. Докато приготвяха вечерята и хапваха заедно, Джим Кийн ги забавляваше с непресъхващ избор вълнуващи истории за животни, преживени от него през дългата му практика, и те се чувстваха тъй приятно, като че ли бяха у свой приятел, когото познават от месеци, а не само от един ден.

Кийн им приготви спалнята за гости, намери и няколко одеяла, с които успяха да направят грубо легло на пода в кабинета. Травис и Нора щяха да спят на истинското легло на смени, като всеки от тях прекарва половината нощ на пода при Айнщайн.

Травис пое първата смяна от десет вечерта до три сутринта. Оставиха да свети само една лампа в другия край на кабинета и Травис ту сядаше, ту се протягаше върху натрупаните одеяла в тъмния ъгъл, където лежеше Айнщайн.

Имаше моменти, в които Айнщайн спеше и звуците на неговото дишане изглеждаха по-нормални, не толкова плашещи. Но от време на време лежеше буден и дишаше ужасно тежко, хленчейки от болка и — Травис някак усещаше това — от страх. Когато Айнщайн беше буден, Травис му говореше, припомняше изживени заедно неща, безбройните

щастливи мигове и хубави моменти от последните шест месеца, а ретривърът изглеждаше поне малко успокоен от неговия глас.

Съвсем обездвижено, кучето не можеше да се въздържа. Два пъти се изпишка върху покритото с найлон дюшече. Без каквото и да е отвращение, с нежността и състраданието на баща, който се грижи за сериозно болното си дете, Травис почисти всичко. Невероятно, но той даже остана доволен от това усилие, защото всеки път, когато Айнщайн пишкаше, той получаваше доказателство, че кучето още живее и донякъде органите му работят нормално като всякога.

През нощта на няколко пъти имаше силен вятър и дъжд.

Капките потракваха печално върху покрива, като погребални барабани.

Два пъти през смяната на Травис се появи и Джим Кийн по пижама и халат. Първия път прегледа внимателно Айнщайн и смени бутилката на системите. По-късно, след втория преглед, му би инжекция. И в двата случая той убеждаваше Травис, че точно сега не е възможно да има признаци на подобрене, които да им вдъхнат надежда; че точно сега е напълно достатъчна липсата на белези за влошаване в състоянието на кучето.

Доста пъти тази нощ Травис се разхожда до другия край на кабинета за да прочете отново думите върху лист, поставен в скромна рамка, която висеше над мивката:

ВЪЗХВАЛА НА КУЧЕТО

Единственият изцяло безкористен приятел, който човек може да има в този користен свят, единственият, който няма да го изостави никога, единственият, който не е способен на неблагодарност и предателство, е неговото куче. Кучето стои до човека и в богатство, и в бедност, когато е здрав и когато е болен. То ще спи и върху студената земя, където вят ледените ветрове и снегът шиба по лицето, само за да е близо до своя господар. То целува даже ръката, която не може да му предложи храна, ближе раните и язвите, получени от срещата с жестокостта на света. То пази съня на своя господар-просяк, като че ли

е принц. Когато всички други приятели те предадат, остава с тебе. Когато земните богатства не са вече твои и уважението на силните е загубено, неговата любов остава неизменна като вечния път на слънцето през небесата.

Сенатор Джордж Вест, 1870

Всеки път, четейки възхвалата, Травис се изпълваше отново и отново с възхищение от самото съществуване на Айнщайн. Нима има по-често срещана детска мечта от куче, което може да възприема, да мисли и да е умно съвсем като човек? Кой Божи дар може да зарадва повече от домашен любимец, който е доказал, че може да общува като човек с човека, да споделя възторга и мъката и да разбира напълно тяхната важност и значение? Кое чудо може да донесе повече радост и по-голямо преклонение пред тайните на природата, по-силен трепет пред неочакваните чудеса на живота? Чудно, самата мисъл за индивидуалността на кучето, събрана в едно-единствено същество с ума на човек, даваше надежда, че ще се появи биологически вид с дарбите на човешкия род, но по-достоеен и благороден. А нима има по-често срещана мечта от мечтата на възрастните хора, че някой ден ще се намерят други разумни създания, с които да споделяме огромната, студена вселена и в това споделяне да намерим поне малко облекчение от неописуемата самота и чувство за тихо отчаяние, присъщи на нашата раса?

А мъката от коя загуба може да се сравнява с мъката от загубата на Айнщайн, първото обнадеждаващо доказателство, че човечеството носи у себе си не само зародиша на величието, но и на божествеността?

Тези мисли, от които Травис не можеше да избяга, го потресоха и от него се изтръгна силно ридание. Проклинайки себе си, че се превръща в кошче за емоционални отпадъци, той излезе в коридора на долния етаж, където Айнщайн нямаше да усети — и нямаше да се уплаши — от неговите сълзи.

* * *

Нора го смени в три сутринта. Трябваше да настоява Травис да отиде в спалнята, защото той никак не искаше да напуска кабинета на Кийн.

Изтощен, но повтарящ, че не е възможно да заспи, Травис се сви в леглото и заспа.

Сънува, че го преследва жълтооко същество със зловещи нокти и скъсена отпред крокодилска челюст. Опитваше се да предпази Айнщайн и Нора, избутваше ги пред себе си и им повтаряше да бягат, да бягат, да бягат. Но неизвестно как чудовището заобиколи Травис и разкъса Айнщайн на части, а после докопа и Нора — това беше проклятието на Корнъл, от което не можеше да избяга само с една промяна на името от Травис Корнъл на Самюъл Хиат — и накрая спря да тича, падна на колене и наведе глава, защото след като загуби Нора и кучето, искаше сам да умре и чу приближаването на онова — цък — цък — цък — уплаши се, но все пак приветстваше очакваната смърт...

Нора го събуди малко преди пет сутринта.

— Айнщайн — каза тя тревожно. — Има конвулсии.

* * *

Когато Нора въведе Травис в белостенния кабинет, завариха Джим Кийн да прави нещо, наведен над Айнщайн. Не можеха да направят нищо друго освен да не му пречат и да го оставят да работи.

Травис и Нора се прегърнаха.

След няколко минути ветеринарят се изправи. Изглеждаше разтревожен и не направи обичайния си опит да се усмихне или да ги окуражи.

— Дадох му допълнителни антиконвулсанти. Мисля... че сега ще се оправи.

— Навлязъл ли е във втория стадий? — попита Травис.

— Може би не — отвърна Кийн.

— Възможно ли е да има конвулсии и още да е в първия?

— Възможно е — каза Кийн.

— Но не много вероятно.

— Не много — съгласи се Кийн. — Но не е... невъзможно.

„Чума във втория стадий“ — помисли Нора с мъка.

Притисна Травис до себе си по-силно от всякога.

„Втори стадий. Отражение в мозъка. Енцефалит. Хорея. Мозъчно увреждане. Мозъчно увреждане.“

Травис не искаше да се връща в леглото. Остана в кабинета с Нора и Айнщайн до сутринта.

Запалиха още една лампа за да стане малко по-светло, но без да дразни Айнщайн, наблюдаваха го и се опитваха да забележат у него признаци, че чумата навлиза във втория стадий: подскачането, гърчовете и дъвкането на въздух, за които спомена Джим Кийн.

Това, че подобни симптоми не се забелязваха, не даваше никаква надежда на Травис. Дори и Айнщайн да оставаше в първия стадий на заболяването, изглеждаше, че умира.

* * *

На следващия ден, петък, трети декември, помощникът на Джим Кийн все още се чувстваше твърде зле за да дойде на работа, затова Нора и Травис помагаха отново.

До обед температурата на Айнщайн не беше спаднала. От очите и носа му продължаваше да се стича бистра, макар и жълтеникава течност. Като че ли не дишаше с предишното усилие, но в своето отчаяние Нора се чудеше дали дробовете на кучето не работят по-тихо, защото то вече не прави предишните усилия и всъщност е започнало да се предава.

Тя не можа да сложи в уста нищо от обяда. Изпра и изглади своите и на Травис дрехи, докато седяха облечени в два от халатите на Джим Кийн, твърде големи и за двамата.

Този следобед в кабинета отново бе много оживено. Нора и Травис непрекъснато бяха в движение, но тя се радваше, че има много работа.

Беше пет без двајсет, час, който Нора нямаше да забрави през целия си живот. Точно помогнаха на Джим да се справи с един своенравен ирландски сетер, когато чуха как Айнщайн на два пъти издаде тих вой от своето легло в ъгъла. Нора и Травис веднага се обърнаха, и двамата въздъхнаха, и двамата очакваха най-лошото, защото това беше първият звук на Айнщайн, освен слабите хленчове

откакто пристигнаха при лекаря. Но ретривърът беше повдигнал глава — за първи път след заболяването имаше сили да направи това — мигаше към тях и се оглеждаше наоколо с любопитство, като че ли искаше да попита: „Къде, за Бога, се намирам?“

Джим коленичи до кучето, и докато Травис и Нора стояха зад него приведени в очакване, внимателно прегледа Айнщайн.

— Погледнете очите му. Имат лек млечнобял оттенък, но изобщо не са каквито бяха преди и вече не текат толкова силно.

Той почисти с мокра кърпа изсъхналата течност под очите на Айнщайн и обърса носа му; ноздрите вече не шумяха от нови секрети. После измери с ректален термометър температурата на кучето и след като го погледна, каза:

— Пада. Цели два градуса.

— Благодаря на Господа — рече Травис.

А Нора разбра, че очите ѝ отново се пълнят със сълзи.

Джим продължи:

— Още не е прескочил трапа съвсем. Сърдечният му ритъм е поредовен, не толкова учестен, но още не е добър. Нора, вземете една от онези чинии ей там и я напълнете с малко вода.

Нора се върна от мивката след секунда и остави чинийката на пода, до краката на ветеринаря.

Джим я побутна към Айнщайн.

— Какво ще кажеш, приятел?

Айнщайн отново повдигна глава над дюшечето и се загледа във водата. Изплезеният му език изглеждаше сух и беше обложен с лепкаво вещество. Зави тихо и облиза бърните си.

— Може би — обади се Травис, — ако му помогнем...

— Не — каза Джим Кийн. — Нека сам реши. Той знае най-добре кога да пие. Не трябва да му даваме вода насила — от нея може само да повърне пак. Той ще разбере по инстинкт кога е най-добре да го направи.

С леки стонове и хриптене Айнщайн се помръдна върху дунапренения дюшек, завъртя се малко и почти легна по корем. После доближи нос до чинията, подуши водата, докосна я внимателно с език, хареса вкуса ѝ, отпи глътка, две, и излочи една трета от чинията преди отново да се отпусне на леглото с въздишка.

Галейки ретривъра, Джим Кийн каза:

— Ще бъда много изненадан, ако той не се възстанови след време, и то напълно.

* * *

След време.

Тези думи тревожеха Травис.

Колко време щеше да е нужно на Айнщайн за окончателно възстановяване? Когато Чуждият пристигнеше най-накрая, щяха да се справят много по-добре, ако Айнщайн бе здрав и всичките му сетива работеха както трябва. Въпреки инфрачервените алармени системи, Айнщайн беше тяхната първа и най-сигурна система за ранно предупреждение.

След като и последният пациент си тръгна в пет и трийсет, Джим Кийн се измъкна и изчезна тайнствено за половин час, а когато се върна, носеше бутилка шампанско.

— Аз не съм кой знае какъв пияч, но някои случаи заслужават една-две глътки.

Нора се бе заклела да не пие никакъв алкохол, докато е бременна, но тези обстоятелства можеха да нарушат и най-тържествените клетви.

Взеха чаши и пиха в кабинета за здравето на Айнщайн, който ги гледа няколко минути, но, изтощен, скоро заспа.

— Това вече е естествен сън — отбеляза Джим. — Не е предизвикан от успокоителни.

Травис попита:

— Колко време ще му е нужно за да се възстанови?

— Чумата ще премине след няколко дни — може би седмица. Но все пак искам да го задържа тук поне още два дни. Ако желаете, вие вече можете да се върнете в къщи, но ще се радвам и ако останете. Помогнахте ми доста.

— Ще останем — отсече Нора.

— Но след като преодолеете чумата — каза Травис, — ще бъде много слаб, нали?

— Отначало доста слаб — потвърди Джим. — Но постепенно ще си върне почти, а може би всичката, предишна сила. Вече съм убеден, че изобщо не е навлизал във втория стадий на болестта, въпреки

конвулсиите. И вероятно до първи следващата година вече ще си е старият ви любимец и няма да останат никакви трайни недъзи, никакви парализи, нищо подобно.

Първи януари, догодина.

Травис се надяваше, че до този ден не остава много време.

* * *

Травис и Нора отново разделиха нощта на две смени. Травис пое първата, а тя го смени в кабинета в три часа сутринта.

Кармъл беше забулен в мъгла. Бавно пълзяща и непрогледна, тя замъгли всички прозорци.

Айнщайн спеше, когато Нора пристигна и попита:

— Той буди ли се много пъти?

— Да — отвърна Травис. — От време на време.

— А ти... говори ли му?

— Да.

— Е?

По изнуреното лице на Травис имаше много бръчки, а изражението му бе сериозно.

— Задавах му въпроси, на които може да се отговори с „да“ или „не“.

— И?

— Не отговаря. Само премигва към мене, прозява се или отново заспива.

— Все още е много уморен — каза тя, като отчаяно се надяваше, че това е обяснението за нежеланието на ретривъра да общува. — Няма сили дори за въпроси и отговори.

Блед и очевидно потиснат, Травис каза:

— Може би. Не знам... но си мисля... че изглежда... объркан.

— Още не е преодолял болестта — гласът на Нора беше неуверен. — Той се бори с проклетата чума, но тя още го владее, още е в лапите ѝ.

— Объркан — повтори Травис.

— Ще му мине.

— Да — промълви Травис. — Да, ще му мине.

Но нещо в гласа му издаваше неговата убеденост, че Айнщайн вече няма да бъде същият.

Нора предполагаше какво си мисли Травис: че това отново е същото проклятие на Корнъл, на което той се преструваше, че не вярва, но страхът от него живееше някъде дълбоко в душата му. То осъди на страдания и ранна смърт всички, които той обичаше. То откъсна от него всички, които му бяха близки.

Всичко това бяха глупости, разбира се, и Нора не им повярва нито за миг. Но тя знаеше колко трудно е да се отърсиш от отломките на миналото и да погледнеш с ясни очи само към бъдещето, затова разбираше неговата неспособност за оптимизъм точно сега. Тя знаеше също, че не може да направи нищо за неговото измъкване от този кладенец на собственото страдание — нищо, освен да го целуне, после да го прегърне кратко и да го изпрати в леглото за кратък сън.

Когато Травис си тръгна, Нора седна на пода до Айнщайн и каза:

— Има някои неща, които трябва да ти кажа, рошава муцуно. Виждам, че спиш и не можеш да ме чуеш, но може би дори ако беше буден, не би разбрал какво говоря. Може би никога вече няма да ме разбираш и затова искам да ти кажа всичко сега, докато поне има още надежда умът ти да не е засегнат.

Тя спря, пое дълбоко дъх и огледа тихия кабинет, в който рамките от неръждаема стомана и стъклата на емайлираните шкафчета проблясваха на слабата светлина. Много самотно място в три и половина сутринта.

Айнщайн вдиша и издиша с тих съскащ звук и слабо хриптене. Не помръдна. Дори опашката му не шавна.

— Аз те мислех за мой страж, Айнщайн. Тайно те наричах така едно време, когато ме спаси от Артър Стрек. Моят страж. Ти не само ме измъкна от лапите на този ужасен човек — ти ме спаси от самотата и страшното отчаяние. А Травис ти отърва от мрака вътре в него, събра ни заедно, и по хиляди други начини заприлича на свършен ангел-пазител. С доброто си и чисто сърце ти никога не пожела и не ни помоли за нищо в замяна на това, което направи за нас. От време на време няколко кучешки бисквитки, понякога малко шоколад. Но ти би го направил, дори ако те хранеха само с обикновена кучешка храна. Само защото ни обичаш, а споделената любов е достатъчна награда. И

просто като те гледах такъв, какъвто си, рошава муцуно, ти ме научи на нещо много важно, нещо, което не мога лесно да изразя с думи...

Известно време тя мълча, неспособна да говори, седейки в тъмнината до своя приятел, дете, учител и страж.

— Но, дявол да го вземе — промълви тя накрая, — аз трябва да намеря думи, защото може би това е последният път, когато мога поне да се преструвам, че ме разбираш. Така е... от тебе научих, че и аз съм твой пазител, също и на Травис, а той е мой и твой пазител. Ние споделяме взаимна отговорност да бдим един за друг, ние сме стражи на себе си, всички ние сме пазители, ангели-пазители срещу мрака. От тебе научих, че винаги някой има нужда от нас, даже и да мислим, че сме безполезни, неинтересни и скучни. Но щом заобичаваме и позволим на другите да ни обичат... да, хората, които обичат, са най-голямата скъпоценност на този свят, те струват повече от всичките съкровища на земята. Ти ме научи на това, рошава муцуно, и заради тебе аз вече никога няма да бъда същата.

През цялата дълга нощ Айнщайн лежа неподвижен, потънал в дълбок сън.

* * *

В събота Джим Кийн работи само сутринта. По обед заключи входа на клиниката откъм страничния двор на своята голяма, удобна къща.

Сутринта Айнщайн показва обнадеждаващи признаци на възстановяване. Пи повече вода и прекара известно време по корем, вместо да лежи само настрани. Вдигна глава и започна да наблюдава с интерес какво става в кабинета на ветеринарния лекар. Дори изсърба едно сурово яйце със сос, което Джим постави пред него, преполовявайки съдържанието на чинията, и не повърна изяденото. Свалиха от него всички системи за интравенозно хранене.

Но продължаваше да спи много. А реакциите му към Травис и Нора бяха на обикновено куче.

След обяда, както седяха с Джим край кухненската маса, ветеринарят въздъхна и каза:

— Е, мисля, че не е възможно да отлагаме повече този разговор — и от един вътрешен джоб на старото си, доста износено сако от рипсено кадифе извади сгънат лист хартия, който постави на масата пред Травис.

В първия момент Нора помисли, че това е сметката за извършената работа. Но след като Травис разгъна листа, тя видя съобщението за издирване, пратено от хората, търсещи Айнщайн.

Раменете на Травис увиснаха.

Чувствайки как сърцето ѝ потъва бавно надолу, Нора се приближи до Травис за да прочетат заедно бюлетина. Носеше дата от миналата седмица. Освен външно описание на Айнщайн и трицифрената татуировка на ухото му, в призива пишеше, че е най-вероятно кучето да се открие при мъж на име Травис Корнъл и жена му Нора, които изглежда живеят под други имена. Долната част на листа имаше описания и снимки на Нора и Травис.

— Кога разбрахте? — Попита Травис.

Джим Кийн отговори:

— Само час след като го видях за пръв път в четвъртък сутринта. От шест месеца получавам всяка седмица допълнени варианти на това съобщение — и на три пъти ми напомнят по телефона от Федералния институт за ракови изследвания, че трябва да проверявам всеки златен ретривър за лабораторна татуировка и веднага да докладвам, ако го видя.

— И докладвахте ли за него? — попита Нора.

— Все още не. Не виждах смисъл да спорим за това преди да сме сигурни, че ще прескочи трапа.

Травис каза:

— А сега ще докладвате ли?

Подобното на хрътка лице на Джим Кийн придоби още по-навъсено изражение, когато отговори:

— Според Раковия институт това куче е било в ядрото на изключително важни изследвания, които могат да доведат до намирането на лекарство за рака. Там пише, че милиони долари от изследователския бюджет ще отидат на вятъра, ако кучето не бъде намерено и върнато в лабораторията за завършване на опитите.

— Всичко това са лъжи — рече Травис.

— Искам едно нещо да ви стане абсолютно ясно — каза Джим и се наведе напред върху своя стол, сгъвайки двете си огромни ръце до чашката с кафе. — Аз обичам животните до мозъка на костите си. А кучетата обичам повече от всичко друго. Но, опасявам се, не храня особени симпатии към хора, които си мислят, че трябва да се спрат всички опити с животни, хора, които смятат, че заради медицинския напредък, с който се спасява човешкия живот, не си струва да нараняваме някое морско свинче, котка или куче. Хора, нахлуващи в лаборатории и крадящи оттам животни, проваляйки години упорити изследвания... иска ми се да плюя върху тях. Добре е, правилно е да обичате живота, да го обичате силно във всички възможни, и в най-скромните, форми. Но тези хора не обичат живота — те благоговейт пред него и го обожествяват, а това е езичество, непросветеност и може би дори диващина.

— Нещата не стоят така — каза Нора. — Айнщайн никога не е бил използван в антиракови изследвания. Това е измислено само за да се скрие истината. Не Раковият институт търси Айнщайн. Търси го Националното управление за сигурност — тя погледна към Травис. — Е, какво ще правим сега? Върху лицето на Травис се изписа мрачна усмивка, когато каза:

— Е, разбира се, не мога да убия Джим за да го спра... Ветеринарят изглеждаше изненадан.

— ... затова си мисля, че трябва да му обясним и да го убедим.

— Истината ли? — попита Нора.

Травис се втренчи в Джим Кийн, гледа го дълго и накрая каза:

— Да. Истината. Единствено от нея може да се убеди, че трябва да захвърли тая проклета листовка в кошчето.

Нора въздъхна дълбоко и обясни:

— Джим, Айнщайн е умен колкото сме аз, ти или Травис.

— Понякога си мисля, че даже е по-умен от нас — добави Травис.

Ветеринарят ги гледаше с неразбиращ поглед.

— Нека направим още една каничка кафе — каза Нора. — Следобедът ще бъде дълъг, безкрайно дълъг.

* * *

Часове по-късно, в пет и десет събота следобед, Нора, Травис и Джим Кийн се струпяха пред дюшека, на който лежеше Айнщайн.

Кучето току-що беше пило още вода. То също ги погледна с интерес.

Травис се опитваше да разбере дали в тези големи кафяви очи още гори изумителната дълбочина, странната напрегнатост и разбирането, неприсъщо на куче, които беше виждал толкова пъти преди. По дяволите. Не беше убеден — и тази несигурност го плашеше.

Джим прегледа Айнщайн и на глас отбеляза, че очите му вече са по-ясни, почти нормални, и температурата продължава да спада.

— И сърдечните тонове са малко по-добри.

Изтощен от десетминутния преглед, Айнщайн се обърна настрана и издаде дълга, уморена въздишка. Само след миг задряма отново.

Ветеринарят каза:

— Май че не прилича много на куче-гений.

— Още е болен — обясни Нора. — Трябва му само още малко време за възстановяване и той ще успее да ви докаже, че всичко, което казахме, е истина.

— Кога, мислите, ще се изправи на крака? — попита Травис.

Джим помисли преди да отговори:

— Може би утре. Отначало доста ще се олюлява, но ще се изправи може би още утре. Просто ще почакаме и ще видим.

— Когато проходи — каза Травис, — върне си чувството за равновесие и прояви желание да се движи, това трябва да означава, че и умът му също започва да се прояснява. Затова, след като се изправи и тръгне, е подходящият момент да му дадем тест, който ще покаже неговите умствени способности.

— Звучи разумно — отбеляза Джим.

— И ако ги покаже — намеси се Нора, — нали няма да го предадете?

— Да го предам на хората, които са създали Чуждия, за който ми разказахте? Да го предам на лъжците, съчинили тази полицейска измишльотина за издирване? Нора, за какъв човек ме вземате?

Нора отговори:

— За добър човек.

Двайсет и четири часа по-късно Айнщайн залиташе из кабинета на Джим Кийн като дребен четирикрак старец.

Застанала на колене, Нора пълзеше по пода до него, обясняваше му колко умен и храбър герой е той и неусетно го насърчаваше да продължава своите усилия. Всяка негова стъпка я изпълваше с възторг, като че ли учеше своето собствено дете да ходи. Но по-голям възторг предизвикваха неколkokратните му погледи към нея: тия погледи сякаш изразяваха огорчение от собствената му недъгавост, но в тях имаше и някакво чувство за хумор, като че ли искаше да й каже: „Ей, Нора, аз да не съм ти тука някакво зрелище? Не съм ли станал направо за смях?“

В събота вечерта той хапна малко твърда храна, а в неделя цял ден гриза някакви лесно смилаеми витаминозни храни, донесени от ветеринаря. Пиеше достатъчно течности, а най-окуражителният признак за подобрение беше настояването му да излезе навън за естествените си нужди. Още не можеше да стои на крака дълго и от време на време се поклащаше и тупваше по хълбоци; но все пак не се блъскаше в стените и не обикаляше в кръг.

Вчера Нора отиде да пазарува и се върна с три игри „Скрабъл“. Травис вече беше наредил два̀сет и шестте купчинки с отделните букви в единия край на кабинета, където имаше доста незаето пространство на пода.

— Готови сме — каза Джим Кийн. Той бе седнал на пода до Травис, кръстосал крака по турски.

Пука лежеше до своя господар и гледаше с тъмните си любопитни очи.

Нора поведе Айнщайн през стаята, докато стигнаха до пуловете на играта. Взе главата му в ръце, погледна го право в очите и каза:

— Добре, рошава муцуно. Нека да докажем на доктор Джим, че ти не си просто някакво клето лабораторно животно, използвано за ракови тестове. Нека му покажем какъв си наистина — за да разбере той за какво всъщност те търсят онези гадни хора.

Тя се опитваше да повярва, че в тъмните очите на ретривъра вижда предишното разбиране.

Травис не можа да скрие страха и напрежението си, когато каза:

— Кой ще зададе първия въпрос?

— Аз — отвърна Нора без да се колебае. Обърна се към Айнщайн:

— Как е бикът?

Бяха казали на Джим Кийн за съобщението, намерено от Травис сутринта, когато Айнщайн се беше разболял тежко — БИКЪТ ЗЛЕ — и ветеринарят разбра добре Нориния въпрос.

Айнщайн премигна към нея, погледна буквите, после пак премигна към нея, подуши пуловете, и точно когато стомахът я сви от страх, изведнъж започна да избира букви и да ги побутва с нос.

БИКЪТ ПРОСТО НЕ В НАСТРОЕНИЕ.

Травис изтръпна, като че ли загнездилият се в него ужасен страх беше силен електрически заряд, който изведнъж излетя, освободен от тялото му. Той промълви:

— Слава Богу, благодаря ти, Боже — и се засмя от радост.

— По дяволите, не може да бъде — каза Джим Кийн.

Пука вдигна високо глава и наостри уши — разбираше, че става нещо важно, но не беше сигурен какво точно.

Сърцето на Нора биеше силно от облекчение, възбуда и любов, когато върна буквите по техните купчинки и зададе втория въпрос:

— Айнщайн, кой е твоят господар? Кажи ни неговото име.

Ретривърът погледна нея, после Травис и добре обмисли отговора си.

НЯМА ГОСПОДАР. ПРИЯТЕЛИ.

Травис се смееше.

— За Бога, ще се задоволя и с това. Никой не може да бъде негов господар, но всеки трябва да е адски горд, ако заслужи приятелството му.

Чудно — доказателството, че разумът на Айнщайн е незасегнат, накара Травис да се смее от радост, първият смях, на който бе способен от доста дни, а Нора плачеше от облекчение.

Джим Кийн ги гледаше с широко отворени очи и глупава усмивка.

— Чувствам се като дете, което тайничко се е промъкнало в голямата стая на Бъдни вечер и е видяло с очите си как истинският дядо Коледа оставя подаръците под елхата.

— Мой ред е — каза Травис, припълзя напред, постави ръка върху главата на Айнщайн и го погали леко. — Джим току-що спомена Коледа, а тя не е далеч. Двайсет дни от днес. Тъй че, кажи ми, Айнщайн, какво искаш най-много да ти донесе дядо Коледа?

Айнщайн на два пъти понечва да подреди пуловете-букви, но и двата пъти премисли решението си и ги разбърка. Залюля се, тупна по хълбок, огледа се глуповато, видя, че всички го чакат, изправи се пак и този път изписа заявката си с три думи.

ВИДЕОФИЛМИ МИКИ МАУС.

* * *

Не си легнаха до два сутринта, защото Джим Кийн беше опиянен, но не от бира, вино или уиски, а от неистов възторг, предизвикан от ума на Айнщайн.

— Съвсем като човек, да, но все пак си е куче, куче си е, невероятно прилича, но и невероятно се различава от човешкото мислене — според това, което видях.

Но Джим не настояваше за повече от десетина въпроса, разкриващи чудните му способности, и той пръв настоя да не изморяват повече своя пациент. Обаче остана като наелектризиран, толкова възбуден, че едва стоеше на мястото си. Травис нямаше да се изненада много, ако ветеринарят изведнъж просто избухнеше.

Докато седяха в кухнята, Джим непрекъснато ги молеше да разказват отново случките с Айнщайн: какво направил със списанието „Съвременна съпруга“ в Солванг; как решил сам да добави студена вода в първата гореща вана, която Травис му приготвил; и още много. Всъщност Джим започна сам да повтаря историите, като че ли Травис и Нора никога не са ги чували, но те само се радваха на неговото въодушевление.

Със силен замах той сграбчи бюлетина „издирва се“ от масата, запали клечка кибрит и го изгори в мивката. После пусна водата отгоре.

— По дяволите тези тесногръди души, които могат да държат подобно същество заключено зад решетка, където да го човъркат, бодат и изучават. Може и да са били достатъчно гениални да го създадат, но

те самите не могат да схванат значението на това, което са направили. Те не разбират неговото величие, защото ако го разбираха, нямаше да го държат като затворник.

Накрая, след като Джим Кийн се съгласи неохотно, че всички се нуждаят от сън, Травис пренесе Айнщайн (който отдавна спеше) в стаята за гости. Приготвиха му легло от одеяла на пода, точно до тяхното.

Под завивките в тъмното, слушайки тихото и успокоително похъркване на Айнщайн, Травис и Нора се прегърнаха.

Тя каза:

— Сега вече всичко ще се оправи.

— Приближава ни още една близка неприятност — отвърна той. Имаше чувството, че оздравяването на Айнщайн е отслабило проклятието за ранна смърт, което го преследваше цял живот. Но още не смееше да се надява, че то вече изобщо не съществува. Чуждият беше някъде там, отвъд тези стени... и приближаваше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

1

Във вторник следобед, седми декември, когато тръгваха с Айнщайн към къщи, Джим Кийн не искаше да се раздели с тях. Отиде до пикапа, застана до прозореца на шофьорската врата, повтори още един път как трябва да го лекуват следващите две седмици, напомни им, че трябва да преглежда Айнщайн поне веднъж седмично до края на месеца и ги подкани да го посещават не само заради лечението на кучето, но и да пийнат, хапнат и поговорят заедно.

Травис знаеше — ветеринарят се опитва да им каже, че иска да остане съпричастен със съдбата на Айнщайн, иска да живее с тази магия.

— Джим, повярвай, ние ще дойдем пак. А преди Коледа ти ще трябва да ни погостуваш, да прекараме един ден заедно.

— С удоволствие.

— Удоволствието е и наше — каза Травис искрено.

Докато караха към къщи, Нора държеше Айнщайн в скута си, отново увит в одеяло. Все още не бе възвърнал предишния си апетит и беше доста слаб. Иmunната му система беше силно засегната, затова известно време той щеше да е лесно податлив на различни заболявания. Трябваше да го държат в къщи колкото може повече и всякак да му угаждат, докато върне предишната си жизненост — според Джим Кийн, вероятно след Нова Година.

От тъмното навъсено небе висяха парцаливите кълбета на буреносни облаци. Сивата повърхност на Тихия Океан сякаш не бе от вода, а от милиарди каменни отломки и гранитни плочи, непрекъснато раздвижвани от някакви скрити геоложки катаклизми в земята отдолу.

Мрачното време не можа да развали тяхното добро настроение. Нора сияеше, а Травис не усети как е започнал да си подсвирква. Айнщайн гледаше пейзажа навън с голям интерес и явно разбираше колко безценно е да виждаш дори мрачната красота на този почти

безцветен зимен ден. Може би той изобщо не бе очаквал да види отново света извън кабинета на Джим Кийн и затова даже сивокаменната морска твърд и потискащо ниското небе му изглеждаха като неоценимо красиви пейзажи.

Когато пристигнаха, Травис остави Нора и ретривъра в пикапа, а той влезе в къщата сам, през задната врата, въоръжен с 38-калибровия пистолет, който държаша в пикапа. В кухнята, където лампата още светеше след бързото им заминаване миналата седмица, той веднага грабна автомата „Узи“, скрит в едно шкафче, и остави по-малкия пистолет. После претърси внимателно всички стаи, като гледаше зад всяка по-голяма мебел и във всички гардероби и килери.

Не видя следи от кражба и не очакваше това. В тази рядко населена територия почти не се извършваха подобни престъпления. Човек можеше да остави вратата си отключена дни наред без да се страхува, че вътре ще нахлуят крадци и ще оберат всичко с изключение на тапетите.

Той не се опасяваше от крадци, а от Чуждия.

В къщата нямаше никого.

Травис провери и обора преди да вкара вътре пикапа, но и там всичко бе наред. Като влезе в къщата, Нора остави Айнщайн на пода и смъкна одеялото от него. Той се заклатушка из кухнята, душейки всичко. А във всекидневната погледна студената камина и провери своята машина за обръщане на страници.

После се върна в кухненския килер, включи лампата с педала и започва да измъква букви от пластмасовите тръбички.

У ДОМА.

Наведен до кучето, Травис каза:

— Сигурно е хубаво, че си тук, нали?

Айнщайн подуши гърлото на Травис и го близна по шията. Златистата козина на кучето беше пухкава и миришеше хубаво, защото Джим Кийн го изкъпа в кабинета си, като внимателно контролираше всичко, за да избегне всякакви рискове. Но дори толкова пухкав и свеж, Айнщайн все пак не приличаше на себе си; изглеждаше уморен и беше много отслабнал, защото загуби няколко фунта тегло за по-малко от седмица.

След като извади с лапа още букви, Айнщайн отново изписа същата дума, сякаш искаше подчертае своето задоволство:

У ДОМА.

Застанала до вратата на килера, Нора каза:

— Домът е там, където е сърцето, а тук сме оставили нашите сърца. Ей, хайде да си направим вечеря сега и да хапнем във всекидневната, докато гледаме на видеото „Коледната песен на Мики“. Искаш ли?

Айнщайн размаха бързо опашка.

Травис го попита:

— Мислиш ли, че ще се справиш с малко от любимата си храна — няколко бисквитки за вечеря?

Айнщайн облиза бърните си. След това измъкна още букви, с които изрази своето възторжено одобрение за предложението на Травис.

ДОМ Е ТАМ, КЪДЕТО СА БИСКВИТКИТЕ.

* * *

Травис се събуди посред нощ и видя, че Айнщайн стои до прозореца на спалнята, изправен на задни лапи и поставил предните върху рамката. Едва го виждаше на мъждукащата светлина от нощното осветление в съседната баня. Вътрешните щори бяха спуснати и заключени, затова кучето не можеше да вижда нищо в предния двор. Но, може би, за да усети присъствието на Чуждия, той най-малко се нуждаеше от зрението си.

— Да не би вън да има нещо, моето момче? — попита Травис тихо, защото не искаше да буди Нора без нужда.

Айнщайн свали предните си лапи от рамката, изтича до онази страна на леглото, където лежеше Травис, и постави глава върху дюшека.

Галейки кучето, Травис прошепна:

— Той ли идва?

Отговорът на Айнщайн беше само едно загадъчно изскимтяване, след което той се намести на пода до леглото и заспа отново.

След няколко минути заспа и Травис.

Събуди се отново преди зазоряване и видя, че този път Нора е седнала в края на леглото и гали Айнщайн.

— Спи, спи — каза тя на Травис.

— Какво има?

— Нищо — каза тя в просъница. — Събудих се и го видях до прозореца, но няма нищо. Спи.

Той успя да заспи трети път, но сънува, че Чуждият се оказва достатъчно умен да разбере как се използват сечива и инструменти през шестте месеца преследване на Айнщайн и сега, със светещи жълти очи, си пробива път през щорите на спалнята със секира.

Спазваха точно часовете, в които трябваше да дават лекарства на Айнщайн и той покорно поглъщаше своите хапове. Обясниха му, че за да си възвърне силите, трябва да се храни добре. Той опита, но апетитът му се възстановяваше доста бавно. Щяха да му трябват поне няколко седмици за достигане на предишното тегло и връщане на старата жизненост. Но подобрението беше очевидно с всеки изминал ден.

В петък, десети декември, Айнщайн вече изглеждаше достатъчно заякнал, за да рискуват една кратка разходка навън. Все още се поклащаше от време на време, но не се клатеше при всяка стъпка. Във ветеринарната клиника той получи всички необходими ваксинации; нямаше как да хване бяс освен чумата, от която току-що се отърва.

Времето беше по-меко, отколкото през последните седмици, а температурите се повишиха до десетина-петнайсет градуса, нямаше и вятър. Разкъсаните облаци бяха бели на цвят, а в моментите, когато не се криеше зад тях, слънцето галеше кожата с животворната си топлина.

Айнщайн придружаваше Травис за проверката на инфрачервените сензори около къщата и резервоарите с азотен окис в обора. Движеха се малко по-бавно от последния път, когато обикаляха заедно по същия маршрут, но Айнщайн изглежда се радваше, че е отново на пост.

Нора беше в своето ателие — работеше упорито върху ново произведение: портрет на Айнщайн. Но той не знаеше, че е обект на последното ѝ платно. Картината щеше да бъде един от неговите коледни подаръци и веднага след показването ѝ на празника, трябваше да я окачат над камината във всекидневната.

Когато Травис и Айнщайн излязоха от обора на поляната, той попита:

— Приближава ли се?

След задаването на този въпрос, Айнщайн извърши обичайните си действия, макар и с по-малко усилия, по-малко душене на въздуха, по-кратко вглеждане в сенчестата гора наоколо. Когато се върна при Травис, започна да вие тревожно.

— Там ли е? — каза Травис.

Айнщайн не отговори. Просто отново се взря в гората — объркан.

— Все така ли се приближава? — попита Травис.

Кучето не отговори.

— По-близо ли е от преди?

Айнщайн притича в кръг, подуши земята, после въздуха, вдигна глава наляво, след това — надясно.

Накрая се върна до къщата, застана пред вратата, погледна Травис и го зачака търпеливо.

Когато влязоха вътре, Айнщайн тръгна направо към килерчето.
СЛЕПУХ.

Травис погледна думата, изписана на пода.

— Слепух?

Айнщайн извади още букви и ги подреди с нос.

СЛЯП. ГЛУХ.

— За твоята способност да усещаш Чуждия ли става дума?

Бързо махване с опашка: Да.

— Не го ли усещаш вече?

Едно излайване: Не.

— Мислиш ли... че е мъртъв?

НЕ ЗНАМ.

— А може би твоето шесто чувство не работи, когато си болен — или изнемощял, като сега?

МОЖЕ БИ.

Травис се замисли за минута, докато събираше пуловете и ги подреждаше отново по местата им. Лоши мисли. Мисли, от които изтръпваше. Да, около къщата бяха разположили алармена система, но до известна степен зависеха от Айнщайн за ранно предупреждение. След всички приготовления Травис трябваше да е сигурен, че ще успее да унищожи Чуждия, особено при своята подготовка като бивш член на „Делта Форс“. Но непрекъснато го измъчваше чувството, че някъде в системите е направил дребен пропуск и дойде ли моментът на върховно изпитание, той щеше да има нужда от всичките сили и способности на Айнщайн — само те можеха да му помогнат да се справи и с неочакваното.

— Ще се наложи да се оправиш колкото може по-бързо — каза той на ретривъра. — Ще се наложи да се опитваш и да ядеш, дори и да нямаш истински апетит. Ще се наложи да спиш възможно най-дълго — само така ще позволиш на тялото си да се стегне, а не като прекарваш половината нощ пред прозореца и се тревожиш.

ПИЛЕШКА СУПА.

Травис се засмя и каза:

— И това може да опиташ.

ЕДНО КАЗАНДЖИЙСКО УНИЩОЖАВА ВСИЧКИ
МИКРОБИ.

— Това пък откъде го научи?

КНИГА. КАКВО ЗНАЧИ КАЗАНДЖИЙСКО?

Травис обясни:

— Чаша уиски, сипана в халба бира.

За момент Травис се замисли за подобен коктейл.

УБИВА МИКРОБИ НО СТАВА АЛКОХОЛИК.

Травис започна да се смее и разроши козината на Айнщайн.

— Страхотен комик си ти, рошава муцуно!

МОЖЕ БИ ТРЯБВА НА СЦЕНА ВЪВ ВЕГАС.

— Обзалагам се, че ще имаш успех.

И СНИМКИ САМО НА ПЪРВА СТРАНИЦА.

— Че къде другаде?

АЗ И ПИА ЗАДОРА.

Той прегърна кучето и двамата продължиха да се смеят в килера, всеки по своя начин.

Въпреки шегите, Травис знаеше, че Айнщайн е силно обезпокоен от загубата на своята способност да усеща Чуждия. Шегобийството действаше като защитен механизъм, начин за пропъждане на страха.

Този следобед, изтощен от кратката разходка из двора, Айнщайн заспа, а Нора рисуваше трескаво в своето ателие. Травис стоя дълго пред един голям прозорец, гледайки към гората, и многократно провери наум всичките отбранителни системи — търсеше някоя пролука.

* * *

Джим Кийн им дойде на гости в неделя, дванайсети декември, следобед и остана за вечеря. Прегледа Айнщайн и остана доволен от подобреното му състояние.

— На нас ни изглежда бавно — каза плахо Нора.

— Казах ви, нужно е време — отговори Джим.

Той направи две промени в рецептите на Айнщайн и им остави нови опаковки лекарства.

А самият Айнщайн с възторг демонстрира своята машина за обръщане на страници и уреда за пускане на букви в килера. Снизходително прие хвалбите за способността си с молив в зъбите да включва телевизора и видеото без да безпокои Нора и Травис за помощ.

Отначало Нора остана изненадана от изражението на ветеринаря — очите му сякаш не бяха толкова скръбни, а лицето му — по-ведро отколкото ги помнеше. Но после реши, че си е същият; само нейното възприятие бе друго. Сега, след като го познаваше по-добре и той бе станал техен първи приятел, тя виждаше не само мрачните черти, дадени му от природата, но нежността и хумора зад тъжната маска.

Докато вечеряха, Джим каза:

— Порових малко из книгите по въпроса за татуировките — исках да разбера дали не може да се премахнат номерата на ухото му.

Айнщайн лежеше на пода до тях и слушаше разговора. Изведнъж скочи на крака, олюля се малко, после затича към кухненската маса и скочи в един от свободните столове. Остана изправен и впери поглед в Джим с очакване.

— Да-а — започна ветеринарният лекар, оставяйки обратно в чинията набоденото на вилицата парченце пиле с къри, което почти беше сложил в устата си. — Повечето, но не всички татуировки, могат да се премахнат. Ако разбера какво е използваното мастило и по кой метод е вкарано под кожата, може би ще успея да я изчистя.

— Това ще е чудесно — каза Нора. — Дори ако ни открият след това и опитат да ни отнемат Айнщайн, не могат да докажат, че точно това е кучето, което са загубили.

— Но от татуировката все ще останат някакви следи, видими при внимателен оглед — усъмни се Травис. — Под лупа например.

Айнщайн премести поглед от Травис към Джим Кийн, като че ли искаше да му каже: „Е, какво ще кажеш за това?“

— В повечето лаборатории просто белязват опитните животни — обясни Джим. — А тези, които ги татуират, използват две стандартни мастила. Може би ще успея да изчистя всичко така, че да не останат никакви следи освен нещо като естествено изменен цвят на кожата. Дори и под микроскоп няма да се виждат следи от мастилото и няма да има нито помен от цифрите. В края на краищата тази татуировка е малка, а това улеснява работата. Все още изучавам възможните техники, но след няколко седмици можем да опитаме — ако Айнщайн няма нищо против неизбежното неудобство.

Ретривърът слезе от стола и притича към килера. Чуваха как натиска педалите под тръбичките с букви.

Нора стана да види какво послание съчинява Айнщайн.

НЕ ИСКАМ ЖИГОСАН. АЗ НЕ СЪМ КРАВА.

Неговото желание да се отърве от белязания номер беше по-дълбоко, отколкото мислеше Нора. Той искаше да премахнат цифрите, за да не могат да го открият хората от лабораторията. Но освен това очевидно мразеше трите цифри на ухото си, защото те го превръщаха в нечия собственост, състояние, обидно за неговото достойнство и нарушение на правата му като мислецо същество.

СВОБОДА.

— Да — в гласа на Нора имаше уважение. Тя постави ръка на главата му. — Наистина разбирам. Ти си... личност, и то — личност — тя за пръв път виждаше проблема от тази страна, — с душа.

Светотатство ли беше да мисли, че Айнщайн има душа? Не. Тя не смяташе, че в това има някакво светотатство. Човекът бе сътворил това куче, но все пак, ако имаше Бог, Той сигурно одобряваше съществуването на Айнщайн — поне затова, че Айнщайн умееше да различава добро и зло, да обича, беше смел и неговата безкористност го приближаваше до Божия образ повече, отколкото много човеци, тъпчеци тази земя.

— Свобода — повтори тя. — Ако имаш душа — а аз зная, че имаш — значи си роден със свободна воля и право на самоопределение. Номерът на ухото ти е обида и ние ще те отървем от него.

И след вечерята Айнщайн очевидно искаше да следи разговора — и да участва в него — но силите му не стигнаха и той заспа до камината.

Докато пиеше малкото бренди и кафето си, Джим Кийн изслуша краткото описание на Травис за отбранителната система против Чуждия. Когато го помолиха да помисли за някакви пролуки в нея, ветеринарят не се сети за нищо друго, освен несигурността на електрическите проводници към къщата.

— Ако това създание е достатъчно хитро да прекъсне жицата водеща от магистралата към дома ви, то ще ви остави в непрогледен мрак по средата на нощта и всичките аларми ще се окажат безполезни. А без ток и онези хитри машинки в обора няма да затворят вратата зад звяра и няма да освободят азотния окис.

Нора и Травис го поведоха надолу по стълбите към избата под задната част на къщата за да му покажат аварийния генератор. Той работеше с бензин, скрит в сто и осемдесет литров резервоар, заровен под земята в двора, и трябваше да възстанови хранването за къщата, обора и алармената система само десет секунди след спирането на тока.

— Доколкото виждам — каза Джим — помислили сте за всичко.

— И аз мисля така — съгласи се Нора.

Но Травис се намръщи:

— Все се чудя...

* * *

В сряда, двайсет и втори декември, отидоха с колата до Кармъл. Оставиха Айнщайн при Джим Кийн и прекараха деня в купуване на коледни подаръци, украшения за къщата, гирлянди за елхата и самата елха.

При заплахата на неумолимо приближаващото ги чудовище изглеждаше почти лудост да мислят как ще прекарат празника. Но Травис каза:

— Животът е кратък. Никога не знаем колко ни остава, затова не можем да позволим на Коледа да отлети без да я празнуваме, без значение точно как. Освен това, през последните години моите Коледи съвсем не бяха щастливи. Искам да наваксам.

— Лея Вайълет мислеше, че не трябва да прекаляваме с празничното настроение на Коледа. И не вярваше в размяната на

подаръци и украсяването на елха.

— Тя не е вярвала в живота — каза Травис. — А това е още един повод да прекараме този празник както трябва. Това ще е твоята първа хубава Коледа, и първата изобщо за Айнщайн.

„А от догодина — мислеше си Нора — в къщата ще има бебе и ще я празнуваме с него, а виж, това си заслужава!“

Освен че ѝ се повдигаше леко сутрин и бе наддала два фунта, нямаше други признаци за бременност. Коремът ѝ още беше плосък и доктор Уейнголд каза, че при нейното телосложение има възможност тя да е от жените, чиито коремни мускули се разтягат съвсем малко. Мислеше, че в това има късмет, защото връщането във форма след раждането щеше да е много по-лесно. Но, разбира се, бебето се очакваше чак след шест месеца, а дотогава имаше достатъчно време да наедрее като тюлен.

Докато се връщаха с пикапа от Кармъл — а задната му част беше пълна с пакети, имаше и коледно дърво с чудесна форма — Айнщайн лежеше полузаспал в скута на Нора. Беше изморен от бурния ден с Джим и Пука. Прибраха се в къщи по-малко от час преди свечеряване. Айнщайн тръгна пръв към вратата — но изведнъж спря и се огледа напрегнато. Подуши студения въздух, после се разходи из двора с нос близо до земята, като че ли проследяваше нещо по миризмата.

Вървейки към задната врата, натоварена с пакети, Нора отначало не забеляза нищо необикновено в поведението на кучето, но видя, че Травис е спрял и гледа втренчено Айнщайн. Попита го:

— Какво има?

— Почакай секунда.

Айнщайн прекоси двора и стигна до края на гората в южната му част. Застана неподвижно, с глава издадена напред, после тръсна тяло и тръгна по края на гората. Често спираше, всеки път застиваше на място и след две минути направи цял кръг през северната страна.

Когато ретривърът се върна, Травис каза:

— Нещо?

Айнщайн махна кратко с опашка и излая веднъж: И да, и не.

Когато влязоха в къщата, ретривърът написа съобщение на пода в килера.

ПОЧУВСТВАХ НЕЩО.

— Какво? — попита Травис.

НЕ ЗНАМ.

— Чуждия ли?

МОЖЕ БИ.

— Близо ли?

НЕ ЗНАМ.

— Връща ли се шестото ти чувство? — попита Нора.

НЕ ЗНАМ. ПРОСТО ПОЧУВСТВАХ.

— Какво почувства? — настоя Травис.

Кучето доста дълго събира смелост да напише отговора.

ГОЛЯМА ТЪМНИНА.

— Почувствал си голяма тъмнина?

Да.

— Какво означава това? — попита Нора тревожно.

НЕ МОГА ДА ОБЯСНЯ ПО-ДОБРЕ. ПРОСТО ПОЧУВСТВАХ.

Нора погледна Травис и видя загриженост в очите му, които вероятно отразяваха нейното изражение.

Голямата тъмнина беше някъде там, отвън, и приближаваше.

Коледа прекараха весело и хубаво.

Сутринта, докато седяха край окичената със светещи гирлянди елха, пиеха мляко и хапваха домашни сладкиши, отвориха подаръците. Първият, шеговит подарък беше от Нора за Травис — кутия с бельо. Той ѝ подари широка горна дреха в ярко оранжево и жълто, явно ушита за жена с тристафунтово тегло:

— За март, когато ще си твърде наедряла за каквото и да е друго. Разбира се, през май и това няма да ти става.

После размениха и сериозните подаръци — бижута, пуловери и книги.

Но Нора, също както и Травис, чувстваше, че този ден трябва да бъде посветен най-вече на Айнщайн. Показа му портрета, върху който работеше от цял месец, а ретривърът изглеждаше потресен, поласкан и безкрайно радостен, че тя е намерила за нужно да го обезсмърти върху платно. Той получи и три нови видеокасетки с филми за Мики Маус, две красиви метални купички за храна и вода с името си, гравирано върху тях, които трябваше да заменят пластмасовите чинийки, използвани досега, малък часовник с батерийки, който можеше да разнася във всички стаи (проявяваше все по-голям интерес към времето) и още няколко подаръка, но непрекъснато искаше да гледа портрета, подпрян на стената за негово удобство. По-късно, когато го окачиха над камината във всекидневната, Айнщайн седна пред огъня и не откъсна поглед от картината, доволен и горд.

Като всяко дете, Айнщайн изпитваше от играта с празни кутии, смачкана хартия и панделки не по-малко удоволствие, отколкото от самите подаръци. А едно от любимите му неща се оказа един шеговит подарък: червена качулка за дядо Коледа с бял помпон, която се закрепваше на главата му с ластик. Нора я постави върху него само на шега. Но след като се видя в огледалото, остана толкова очарован от вида си, че когато след няколко минути тя се опита да я свали от главата му, той не пожела да я даде. Разхожда се с нея през по-голямата част от деня.

Джим Кийн и Пука пристигнаха рано следобед и Айнщайн ги подкара право към портрета над камината във всекидневната. Цял час, наглеждани от Джим и Травис, двете кучета играха заедно в задния двор. От тези физически усилия, и то след възбудата от утринната размяна на подаръци, на Айнщайн му се приспа, затова се върнаха в къщи, където Джим и Травис помогнаха на Нора да приготви празничната вечеря.

След като поспа, Айнщайн се опита да събуди у Пока интерес към филмите с Мики Маус, но Нора видя, че той не успява да постигне особен успех. Пука не можеше да се съсредоточи достатъчно дълго дори за да проследи как Доналд, Гуфи или Плуту вкарват Мики в беля. Зачитайки по-ниското равнище на интелигентност у своя другар, но без да се отегчава от неговата компания, Айнщайн изключи телевизора и се зае с чисто кучешки дейности: малко леко боричкане в кабинета, много излежаване нос до нос и тихо общуване по разни кучешки проблеми.

Рано вечерта къщата вече беше изпълнена с ароматите на пуйка, варена царевица, сладки картофи и други благини. Чувахе се коледна музика. И въпреки вътрешните щори, спуснати и заключени още с падането на ранната зимна тъмнина, въпреки оръжията, оставени подръка във всяка стая, въпреки демоничното присъствие на Чуждия, който не излизаше от скритите ъгълчета на съзнанието ѝ, Нора чувстваше, че никога не е била по-щастлива.

Докато вечеряха, говориха за бебето и Джим попита дали са мислили за имена. Айнщайн, който хапваше в ъгъла с Пука, веднага прие ентусиазирано идеята да участва в даването на име на тяхното първородно дете. Мигновено изтича в килера за да напише своето предложение.

Нора стана от масата да види кое име счита кучето за подходящо.
МИКИ.

— Решително не! — каза тя. — Не можем да кръстим моето бебе на някаква рисувана мишка.

ДОНАЛД.

— Нито на паток.

ПЛУТО.

— Плуту? Мисли по-сериозно, рошава муцуно.

ГУФИ.

Нора твърдо не му позволи да натиска повече педала за пускане на букви, събра използваните пулове, остави ги настрана, изключи лампата в килера и се върна на масата.

— На вас може да ви изглежда много весело — каза тя на Травис и Джим, които се задавяха от смях, — но той е съвсем сериозен.

След вечерята, насядали около коледната елха, говориха за много неща, включително за намерението на Джим да си вземе още едно куче.

— На Пука му трябва другар като него — каза ветеринарят. — Той е вече почти на година и половина, а аз вярвам, че човешката компания изобщо не им е достатъчна след като минат бебешката си възраст. И те се чувстват самотни като нас. А щом и без това ще му търся другарче, защо да не намеря някой чистокръвен женски лабрадор и току-виж, съм се сдобил с няколко красиви кученца, които по-късно ще продам. И той ще си има не само приятел, а и партньор.

Нора не забеляза, че Айнщайн проявява към тази тема на разговора не по-малък интерес, отколкото към всяка друга. А след като Джим и Пука си бяха тръгнали, Травис намери в килера едно послание и повика Нора да го погледне. ПРИЯТЕЛ. ДРУГАР. ПАРТНЬОР. ЕДИН ОТ ДВАМАТА.

Оказа се, че ретривърът ги е чакал да забележат внимателно подредените букви. Появи се ненадейно иззад тях и ги загледа въпросително.

Нора попита:

— Мислиш ли, че ще ти е приятно да си имаш другарче?

Айнщайн се промъкна в килерчето между тях, разбърка буквите и написа отговора си.

ЗАСЛУЖАВА СИ ДА ПОМИСЛЯ.

— Но, чуй ме, рошава муцуно — каза Травис. — Ти си единствен от вида си. Няма друго куче като тебе, с твоето равнище на интелигентност.

Ретривърът премисли и това, но не се разубеди.

ЖИВОТЪТ Е НЕЩО ПОВЕЧЕ ОТ ИНТЕЛЕКТА.

— Много вярно — отбеляза Травис. Но мисля, че първо трябва много сериозно да го огледаме от всички страни.

ЖИВОТЪТ Е ЧУВСТВО.

— Е, добре — каза Нора. — Ще помислим за това.

ЖИВОТЪТ Е АКО ИМАШ ДРУГАР. АКО СПОДЕЛЯШ.

— Обещаваме ти да обмислим добре и после пак да го обсъдим с тебе — рече Травис. — А сега вече става късно.

Айнщайн набързо изписа още две думи.

БЕБЕТО МИКИ?

— Абсолютно невъзможно — отсече Нора.

* * *

Тази вечер, в леглото, след като се любиха с Травис, Нора каза:

— Обзалагам се, че наистина е самотен.

— Джим Кийн?

— Е, да. И за него съм сигурна. Той е толкова добър човек, от него може да стане страхотен съпруг, и жените, също като мъжете, са ужасно придирчиви за външния вид, не мислиш ли? Не тръгват подир мъже с физиономии на хрътки. Женят се за красавци, а после тия се отнасят към тях като към ненужни вещи. Но нямах предвид Джим. Говорех за Айнщайн. Сигурно се чувства самотен понякога.

— Ние винаги сме с него.

— Не, всъщност не сме. Аз рисувам, а ти се занимаваш с неща, в които горкият Айнщайн не може да участва. И ако някой ден действително се върнеш отново към сделките с недвижими имоти, при Айнщайн дълго време няма да остава никой.

— Има си книги. И обича да чете.

— Може би книгите не са достатъчни — каза Нора.

Мълчаха толкова дълго, че тя помисли Травис за заспал. Тогава той каза:

— Ако Айнщайн си намери партньорка и направи кученца, какви ли ще са те?

— Искаш да кажеш — дали ще са умни колкото него?

— Чудя се... Струва ми се, че има три възможности. Първата — неговата интелигентност не може да се предава по наследство, значи неговото поколение ще бъде само от нормални кученца. Втората е ако може да се предава, но гените на женската влияят на неговите — тогава кученцата ще бъдат умни, но не като баща си; и с всяко

следващо поколение ще стават все по-обикновени и глупави, докато накрая неговите пра-пра-пра-внуци се превърнат в нормални кучета.

— А каква е третата възможност?

— Интелигентността помага за оцеляването при естествения отбор, затова може да се окаже, че е доминантен, силно доминантен признак.

— И в този случай неговите малки ще са умни като самия него.

— А след това — техните, и все така, докато след време се получи цяла колония от интелигентни златни ретривъри, хиляди, по целия свят.

Отново се умълчаха.

Най-накрая тя възкликна:

— Еха-а.

Травис каза:

— Той е прав.

— За какво?

— Заслужава си да помислим за това.

През ноември Винс Наско изобщо не очакваше, че ще му трябва цял месец за да подготви удара срещу Рамон Веласкес, оня от Оуклънд, дето беше като трън в петата на Дон Марио Тетраня. Докато не се справеше с Веласкес, Винс не можеше да получи имената на хората в Сан Франсиско, издаващи фалшиви документи за самоличност, които щяха да му помогнат за проследяването на Травис Корнъл, жената и кучето. Затова искаше колкото може по-скоро да превърне Веласкес в купчина гниещо месо.

Но Веласкес се оказа дяволски трудно уловима сянка. Този човек не правеше и стъпка без горилите от двете си страни, от което само биеше повече на очи. И все пак той провеждаше своите операции в комара и наркотрафика — нарушавайки монопола на Тетраня в Оуклънд — с хитрината и потайността на Хауърд Хюз. При деловите си пътувания той винаги се изплъзваше и изчезваше от погледа, използвайки цяла флотилия различни коли, никога не минаваше по един и същ път в два последователни дни, никога не повтаряше мястото на своите срещи, използваше улиците като офис, но не оставаше на едно място достатъчно дълго за да бъде проследен, набелязан и очистен. Беше безнадежден параноик, който вярва, че всички дебнат удобен момент да се справят с него. Винс така и не успя да го разгледа достатъчно добре и да сравни лицето му с това от снимката, която му дадоха семейство Тетраня. Рамон Веласкес беше като дим.

Винс не успя да го докопа чак до Коледа и при изпълнението на поръчката се получи адска бъркотия. Рамон беше в къщи с много свои роднини. Винс приближи дома на Веласкес от къщата зад него, прескачайки високата тухлена стена между двата големи имота. Докато слизаше от другата страна, видя Веласкес и други хора, седнали в двора близо до басейна край огнище, където се печеше огромна пуйка — възможно ли бе да се пече пуйка на открит огън другаде, освен в Калифорния? — и всички го забелязаха веднага, въпреки че от тях го отделяха поне два декара. Видя как бодигардовете посягат за оръжието в кобурите под саката си, затова нямаше друг

избор, освен да стреля със своя „Узи“ без да подбира по целия двор, поваляйки Веласкес, двете горили, жена на средна възраст — вероятно нечия съпруга и една стара дама, която може би беше нечия баба.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

С-с-с-с-нап.

Всички останали вътре и вън от къщата пицяха и панически търсеха укритие. Винс трябваше отново да прескочи стената на съседния двор — там, слава Богу, нямаше никого в къщи — но докато премяташе задника си отгоре, някакви латиноамерикански кретени откриха огън по него от къщата на Веласкес. Едва успя да се скрие невредим.

В деня след Коледа, когато се появи в един ресторант в Сан Франсиско, притежаван от Дон Тетраня, за да се срещне с Франк Диченциано — уважаван член на Фамилията, отговарящ за своите действия единствено пред самия Дон — Винс изпитваше силна тревога. Братството имаше свой кодекс за извършването на убийствата. По дяволите, те имаха ненарушими кодекси за всичко — вероятно и за движенията на червата си — и се отнасяха съвсем сериозно към правилата им, но може би на правилата за убийство гледаха малко по-сериозно, отколкото на останалите. Неговото първо изискване гласеше: не може да се убива мъж в присъствието на неговото семейство, освен ако се крие при тях и няма друг начин да се достигне до него. По тази точка Винс чувстваше, че е в пълна безопасност. Но друго правило гласеше, че никога не трябва да се убиват нечия съпруга, деца или баба за да се добереш до целта. Всеки, извършил подобно нещо, вероятно би намерил своята смърт, и то от ръцете на тези, които са го наели. Винс се надяваше да убеди Франк Диченциано, че Веласкес е особен случай — никоя друга мишена досега не бе успявала да разиграва Винс цял месец — затова станалото на Коледа в Оуклънд е било достойно за съжаление, но неизбежно.

Но просто в случай, че Диченциано — съответно Донът — са твърде разгневени, за да слушат каквито и да е обяснения, Винс пригответи нещо повече от подръчното оръжие. Знаеше добре, че ако желаят смъртта му, ще го обкръжат и ще му отнемат пистолета преди

да го вкара в употреба, още като прекрачи прага на ресторанта, без да знае какво мислят за изпълнението на поръчката. Затова скри по дрехите си пластичен експлозив, готов да го възпламени, помитайки целия ресторант, ако бяха решили да му вземат мярка за ковчег.

Винс не беше сигурен в собственото си оцеляване след експлозията. Напоследък бе поел жизнените енергии на толкова много хора и мислеше, че е съвсем близо до бленуваното безсмъртие — дори може би го е постигнал — но нямаше начин да разбере силата си без да се подложи на изпитание. Трябваше да избира между това да стои в центъра на експлозия... или да позволи на двама умници да изпразнят стотици куршуми в него, а после, добре циментиран в бетонен блок, да го хвърлят в основите на някой вълнолом... и реши, че първото е по-привлекателно и може би му предоставя много по-голяма възможност за оживяване.

За негова изненада Диченциано — който приличаше на катерица с бузи, издути като кюфтета — беше много доволен от изпълнението на поръчката по случая Веласкес. Дори обяви, че Донът дължи огромна благодарност на Винс. Никой не го претърси при влизането в ресторанта. Настаниха ги в ъглово сепаре и като най-високопоставени гости на заведението им сервираха обяд от специални ястия, липсващи в менюто. Пиха и „Каберне Совиньон“ за триста долара, подарък от Марио Тетраня.

Когато Винс внимателно подхвана темата за мъртвата съпруга и баба, Диченциано каза:

— Чуй, приятелю, ние знаехме, че това ще бъде труден удар, отговорна задача, при която правилата може да се нарушат. Освен това, те не бяха наши хора. Те бяха само една шайка новоизлюпени емигранти от юг. Мястото на такива не е в този бизнес. И ако опитат насила да се промъкнат в него, не трябва да очакват от нас игра по правилата.

Облекчен, Винс посети мъжката тоалетна по средата на обяда и откачи контактите на детонатора. Сега, след като опасността бе отминала, той не искаше да възпламени случайно пластичния експлозив.

В края на срещата Франк подаде на Винс списъка. Девет имена.

— Тези хора — прочее, не всички са от Фамилията — плащат на Дона за правото да упражняват своя занаят на негова територия. Още

през ноември, очаквайки, че ще се справиш с Веласкес, аз говорих с деветимата и сега те помнят добре, че Донът желае да ти окажат пълно съдействие.

Винс започна обиколката още същия следобед — търсеше някой, който си спомня за Травис Корнъл.

Отначало не му провървя. Не можа да се срещне с двама от първата четворка в списъка. Те бяха затворили своите заведения и заминали някъде през почивните дни. Според Винс за престъпния свят беше недостойно да прекъсва работа и да се забавлява по Коледа и Нова Година — та това не бяха никакви гимназиални учители.

Но петият, Ансън Ван Дайн, не спираше работа в мазето под своя стриптийз бар „Гореща гръд“ и в пет и половина часа на двайсет и шести декември Винс намери това, което търсеше. Ван Дайн погледна снимката, която Винс бе изрязал от папките със стари броеве на вестника в Санта Барбара.

— Да, помня го. Такъв трудно се забравя. Не е чужденец, който иска да се превърне в чист американец, като половината ми клиенти. Не е и от често срещаните смотаняци, дето ги преследват и затова трябва да сменят имената и да крият физиономииите си. Не се прави на тежкар, не се държи предизвикателно, но човек остава с чувството, че е способен да обърше пода с всеки, който му се изпречи. Много въздържан. Стои нащрек. Не може да се забрави.

— Това, което не можеш да забравиш — обади се единият от двамата брадати вундеркинди до компютрите, — е онова страхотно парче, дето беше с него.

— От нея и на мъртвец може да му стане — допълни другият.

Първият се съгласи:

— Да-а. И на мъртвец. Омлет и кекс.

Винс беше едновременно обиден и объркан от техния принос в разговора, затова не им обърна внимание. Обърна се към Ван Дайн:

— Има ли някаква възможност да си спомните и новите им имена?

— Разбира се. Имаме ги във файловете — отговори Ван Дайн.

Винс не можа да повярва на ушите си.

— Мислех, че хората от вашия бизнес не пазят никаква информация. По-безопасно за вас и от значение за клиента.

Ван Дайн вдигна пренебрежително рамене.

— Майната им на клиентите. Може някой ден федералните или местните да ни спипат. И може би тогава ще имам голяма нужда от стабилни суми за адвокатски хонорари. И в този момент няма да има нищо по-добро от списъчето с две хиляди фалшиви именца на разни типове, които с желание ще се съгласят да ги поизстискам малко вместо да започват цялата история наново.

— Изнудване — каза Винс.

— Противна дума — отвърна Ван Дайн. — Но, опасявам се, много точна. Както и да е, грижим се само за това ние да сме в безопасност, да няма тук никаква информация, уличаваща нас. Не държим никакви данни в тази дупка. Веднага щом снабдим някого с нова самоличност, записът се предава по безопасна телефонна линия от този компютър тука на друг компютър, който държим не е важно къде. А онзи компютър е тъй програмиран, че оттук не може да се изкопчи нищо от него; връзката е едноръчна; значи, ако нас ни спипат, полицейските жичкаджии не могат да измъкнат нашите данни от тези машини. По дяволите, изобщо няма да разберат, че те съществуват.

Този нов и непознат за Винс престъпен свят със съвършена техника го замая. Дори и Донът, човек с блестящ криминален ум, мислеше, че тези хора не пазят информация и не беше разбрал как чрез компютрите това може да стане безопасно. Винс помисли върху казаното от Ван Дайн, докато всичко в главата му се изясни, и тогава каза:

— И така, можете ли да ме отведете при онзи, другия компютър и да издирите новата самоличност на Травис Корнъл?

— За приятелите на Дон Тетраня — отговори Ван Дайн — съм готов на всичко, освен да прережа собственото си гърло. След мен.

* * *

Ван Дайн откара Винс с кола в един препълнен китайски ресторант в Чайнатаун^[1]. Вътре сигурно имаше около сто и петдесет души и всички маси бяха заети предимно от хора с англосаксонски, а не азиатски черти. Въпреки че помещението беше огромно и украсено с хартиени фенери, гипсови дракони, паравани от изкуствени розови

храсти и възета с окачени бронзови камбанки с формата на китайски йероглифи, обстановката напомняше на Винс за кича в италианския ресторант, където миналия август уби хлебарката Пантанела и ченгетата от федералните служби, които го пазеха. Изкуството и украшенията на всички народи — от китайските и италианските до полските и ирландските — бяха в същността си твърде подобни едни на други.

Собственикът беше китаец над трийсетте, представен на Винс просто като Юан. С две бутилки „Цингтао“, връчени от Юан, Ван Дайн и Винс слязоха в канцеларията на собственика, разположена в подземния етаж, където върху две бюра стояха два компютъра, първият в центъра на помещението, а другият — в ъгъла. Този в ъгъла беше включен, въпреки че никой не работеше на него.

— Това е моят компютър — каза Ван Дайн. — Тук никой никога не го употребява. Дори не го и докосват, освен за отваряне на телефонната линия и включване на модулатора всяка сутрин и за изключването му вечер.

— Вярваш ли на Юан?

— Аз му дадох заема, с който започна своя бизнес. На мене дължи доброто си състояние. Освен това заемът е добре маскиран, може да мине и за съвсем чист, нищо не го свързва с мене или Дон Тетраня, тъй че Юан има репутацията на виден гражданин и ченгетата не проявяват интерес към него. А той се отплаща единствено като ми позволява да държа компютъра си тука.

Сядайки пред терминала, Ван Дайн започна да натиска копчетата по клавиатурата. Само за две минути стигна до новото име на Травис Корнъл: Самюъл Спенсър Хиат.

— И това тук — каза Ван Дайн, когато на екрана светнаха нови букви. — Това е жената, която беше с него. Истинското ѝ име бе Нора Луиз Девън от Санта Барбара. Сега се казва Нора Джийн Еймз.

— Добре — каза Винс. — Сега изтрий и двамата от паметта.

— Какво искаш да кажеш?

— Изчисти ги. Извади ги от компютъра. Те вече не са твои. Те са мои. И на никой друг. Само мои.

Скоро след това се върнаха в „Гореща гръд“, място, чието разложение отвращаваше Винс.

В мазето Ван Дайн предаде имената Хиат и Еймз на брататите вундеркинди, които сякаш живееха там денонощно, без да излизат, като двойка митични пещерни великани.

Първата работа на подземните създания бе да проникнат в компютрите на Службата по автотранспорта. Искаха да видят дали в трите месеца след получаването на новите си документи Хиат и Еймз са се установили някъде и дали са записали автомобилна регистрация на нов адрес.

— Хванах го — каза единият.

На екрана се появи някакъв адрес и брататият оператор даде команда за отпечатване.

Ансън Ван Дайн откъсна хартията от принтера и я подаде на Винс.

Травис Корнъл и Нора Девън — сега вече Хиат и Еймз — живееха на извънградски адрес по Тихоокеанската крайбрежна магистрала южно от град Кармъл.

[1] Китайският квартал. — Б.пр. ↑

В сряда, дваисет и девети декември, Нора отиде сама с кола в Кармъл, защото имаше час при доктор Уейнголд.

Небето беше навъсено, толкова тъмно, че белите чайки, пикиращи под ниските облаци, изглеждаха на техния фон като искрящи светлинки. След Коледа времето беше все същото, но чаканият дъжд така и не заваля.

Обаче днес пороят се изля, точно когато тя спря пикапа на едно от свободните места в малкия паркинг зад кабинета на доктор Уейнголд. За всеки случай беше облякла найлоново яке с качулка и сега я сложи върху главата си, преди да притича от камионетката към едноетажната тухлена сграда.

Доктор Уейнголд я прегледа усърдно както винаги и обяви, че е здрава като бик, което би развеселило Айнщайн.

— Никога не съм виждал жена в по-добро състояние в началото на третия месец — каза лекарят.

— Искам да имам много здраво бебе, свършено бебе.

— И така ще бъде.

Докторът вярваше, че нейното фамилно име е Еймз, а на мъжа ѝ — Хиат и нито веднъж не показва неодобрение към тази разлика въпреки семейното им положение. Това объркваше Нора, но тя предположи, че съвременният свят, в който влетя след своето измъкване от пашкула в къщата на Девън, е по-либерален към тези неща.

Доктор Уейнголд и този път ѝ предложи да обмисли преминаването през тест, определящ пола на бебето, но и този път тя отклони предложението. Искаше това да е изненада. Освен това, откриеха ли, че ще се роди момиче, Айнщайн веднага щеше да поведе кампания за името „Мини“.

След като набързо уточни със секретарката на лекаря следващия час за преглед, Нора нахлупи отново качулката и излезе навън в силния дъжд. Изливаше се на порои, течеше от една част на покрива без водосточни улеи, оттам шуртеше по тротоара и образуваше дълбоки

локви по чакълената настилка на паркинга. Тя зашляпа из малката река по пътя към пикапа и след секунди спортните ѝ обувки подгизнаха.

Когато достигна камионетката, видя как от една червена „Хонда“, паркирана до нея, слиза човек. Не можа да го разгледа добре — забеляза само, че е едър, има малка кола и не е облечен подходящо за дъжда. Беше по дънки и син пуловер, затова Нора помисли: „Горкият човек, ще се измокри до костите.“

Отвори шофьорската врата и точно щеше да се качи вътре, когато разбра, че мъжът със синия пуловер влиза след нея, избутва я навътре по седалката и се намества зад кормилото. Чу гласа му:

— Развикаш ли се, кучко, ще ти пръсна мозъка — тогава тя разбра, че той е опрял револвер в нея.

Малко остана да извика, но несъзнателно, и почти опита да се измъкне по седалката до вратата от другата страна. Но нещо в неговия глас, брутално и мрачно, я разколеба. Говореше тъй, сякаш по-скоро би я застрелял в гръб, отколкото да я пусне да избяга.

Той тръшна вратата и в кабината на камионетката останаха само двамата, където никой не можеше да ѝ помогне, буквално откъснати от външния свят заради дъжда, който се стичаше по прозорците и правеше стъклото непрозрачно. Но и това сега беше без значение: на паркинга нямаше жива душа, а и той не се виждаше от улицата; дори и да бе излязла, нямаше към кого да се обърне за помощ.

Той беше много едър и мускулист, но не това бе най-страшното. Широкото му лице остана невъзмутимо, абсолютно безизразно; точно това спокойствие, съвсем неуместно при тези обстоятелства, уплаши Нора. А в очите му имаше нещо още по-лошо. Бяха зелени — и ледени.

— Кой сте вие? — произнесе тя, опитвайки да скрие страха си, защото беше сигурна, че очевидният ужас ще го подтикне да натисне спусъка. Изглежда едва се въздържахше.

— Какво искате от мене?

— Искам кучето.

Помисли го за крадец. Помисли, че иска да я изнасили. Помисли го за психопат, който убива за удоволствие. Но и за миг не ѝ мина през ума, че може да е правителствен агент. Но кой друг би търсил Айнщайн? Никой друг дори не знаеше за съществуването на кучето.

— За какво говорите? — каза тя.

Той притисна дулото на револвера в ребрата ѝ, докато я заболя.
Тя помисли за бебето, растящо в нейната утроба.

— Добре, добре, очевидно знаете за кучето и няма смисъл да си играем.

— Няма смисъл — говореше толкова тихо, че тя едва чуваше гласа му при шума на дъжда, който барабанеше по покрива на кабината и шибаше предния прозорец.

Той се пресегна, свали качулката на якето, отвори ципа и плъзна ръка по гърдите, после по корема ѝ. За момент тя се ужаси, че той все пак наистина има намерение да я изнасили.

Но вместо това го чу да казва:

— Тоя Уейнголд е акушер-гинеколог. Та какъв ти е проблемът? Имаш някоя гадна венерическа болест или си бременна? — той почти изсъска, докато казваше „венерическа болест“, като че ли при самото произнасяне на тези срички му се повдигаше от отвращение.

— Ти не си правителствен агент — тя говореше само по инстинкт.

— Зададох ти въпрос, кучко — каза той с глас малко по-силен от шепот. Наведе се съвсем до нея, притискайки отново цевта в ребрата ѝ. В кабината беше влажно. Заглушаващият всичко шум на дъжда и тежкия въздух се сливаха и създаваха почти непоносимо усещане за страх. Той продължи:

— Кое от двете? Имаш херпес, сифилис, гонорея, някоя друга гнилоч между краката? Или си бременна?

Тя реши, че бременността може да ѝ спести малко от жестокостта, на която тоя изглеждаше способен и каза:

— Ще имам дете. В третия месец съм.

Нещо стана с неговите очи. Внезапна промяна. Като раздвижване на еднакво зелени парченца стъкло в някое ъгълче на калейдоскоп.

Нора разбра, че признаването на бременността бе най-лошото, което можа да направи, но не знаеше защо.

Сети се за 38-калибровия пистолет в жабката. Не беше възможно да я отвори, да грабне оръжието и да го застреля преди да е дръпнал спусъка на своя револвер. Все пак тя трябваше непрекъснато да дебне подходящ момент, когато той е отпуснат, и да използва възможността за изваждане на своето оръжие.

Изведнъж той започна да се качва върху нея и тя отново помисли, че има намерение да я изнасили посред бял ден зад прикритието на дъждовните завеси, макар и да имаше някаква дневна светлина. После разбра, че просто си разменят местата и той я избутва зад волана, докато сяда на мястото за пътника, без да откъсва дулото на револвера от нея през цялото време.

— Карай — заповяда той.

— Накъде?

— Обратно в къщи.

— Но...

— Затваряй си устата и карай.

Сега тя беше от далечната страна на шкафчето с пистолета. За да се добере до там, трябваше да се пресегне пред него. Той никога нямаше да се отпусне толкова.

Твърдо решена да обуздае бързо растящия си страх, сега откри, че не може да обуздае дори отчаянието.

Запали пикапа, излезе от паркинга и зави надясно по улицата.

Чистачките на предното стъкло тупкаха силно почти колкото сърцето ѝ. Тя не можеше да разбере дали потискащият звук идва от изливащия се дъжд или чува по-силно бученето на кръвта в собствените си уши.

Пресечка след пресечка Нора продължаваше да се оглежда за ченге — въпреки че изобщо не знаеше какво да прави ако види някое. Но така и нямаше да разбере, защото никъде нямаше никакви ченгета.

Докато не излязоха от Кармъл на Тихоокеанската магистрала, бушуващият дъжд не само заливаше предното стъкло с вода, но го покриваше и с мокри иглички от огромните стари кипариси и борове, надвесени над улиците на града. На юг по брега във все по-слабо населените територии над пътното платно нямаше увиснали клони на дървета, но вятърът откъм океана биеше по пикапа с пълна сила. Нора непрекъснато усещаше как придърпва кормилото. А дъждът, който ги шибаше направо от морето, сякаш беше достатъчно силен да пробие дупки в ламарината на колата.

След поне пет минути мълчание, дълги като час, тя не можеше вече да се подчинява на неговата заповед да си държи устата затворена.

— Как ни откри?

— Повече от ден наблюдавам вашата къща — каза той със студен и тих глас, напълно подхождащ на невъзмутимото му лице. — Когато тръгна тази сутрин, те проследих, защото се надявах, че после с твоя помощ ще мога да вляза.

— Не, искам да кажа как откри къде живеем?

Той се усмихна:

— Ван Дайн.

— Това двучленно влечуго.

— Но при особени обстоятелства — увери я той. — Големият човек в Сан Франсиско ми дължеше услуга, затова притисна Ван Дайн.

— Големият?

— Тетраня.

— Кой е той?

— Ти нищо не знаеш, нали? — каза мъжът до нея. — Освен как да правиш бебета, а? Това нали го знаеш, а?

В жестоката, подигравателна нотка на гласа му нямаше и помен от сексуален намек: той беше по-мрачен, по-особен и по-ужасяващ от това. Тя беше толкова уплашена от свирепото напрежение, което усещаше в него всеки път, когато споменеше за секс, че не посмя да му отговори.

Навлязоха в лека мъгла и тя включи фаровете. Съсредоточи вниманието си в облятия от дъжда път, взирайки се през полупрозрачното стъкло.

Той продължи:

— Ти си много красива. Ако имах намерение да го натикам на някоя, щях да го натикам на тебе.

Нора прехапа устни.

— Но даже и толкова красива — каза той, — ти си като всички други, обзалагам се. Ако ти го натикам, после ще изгние и ще се откъсне, защото и ти носиш зарази като всички други, нали? Да-а. Носиш ги. Сексът значи смърт. Изглежда аз съм един от малцината, които го знаят, въпреки че доказателства за това — колкото щеш. Сексът е смърт. Но ти си много красива...

Докато го слушаше, гърлото ѝ се сви. Не можеше да поеме дъх достатъчно дълбоко.

Изведнъж той престана да мълчи. Заговори бързо, все още с тих глас и плашещо спокойно при лудостта в думите си, но много бързо:

— Аз ще стана по-голям от Тетраня, по-важен. В себе си нося живота на стотици хора. Поел съм енергиите на повече души, отколкото можеш да повярваш, изживял съм Моментa, изпитал съм какво е да чуеш „С-нап“ като ги сграбчваш. Това е моят Дар. Когато Тетраня умре и вече го няма, аз ще остана. Когато всички, живи сега, умрат, аз ще остана, защото съм безсмъртен.

Тя не знаеше какво да каже. Той изникна изневиделица, — бе разбрал някак за Айнщайн и на всичко отгоре беше и луд — изглежда нищо не можеше да се направи. Чувстваше гняв към несправедливостта на съдбата, но чувстваше и страх. Направиха всички възможни приготовления за срещата с Чуждия, с много тънки ходове скриха своите следи от правителството — но беше ли възможно да се приготвят и за това? Не беше честно.

Отново умълчан, той я гледа напрегнато повече от минута, още една вечност. Почувства неговия леден, зелен поглед върху себе си тъй осезателно, както би почувствала докосването на студена ръка.

— Не знаеш за какво ти говоря, нали? — попита той.

— Не.

Може би защото я намираще красива, реши да ѝ обясни:

— Само на един човек съм казвал преди и той се надсмя над мене. Името му беше Дани Слович и двамата работехме за Нюйоркската фамилия Карамача, най-голямата от петте фамилии на Мафията. Малко усилие за мускулите, от време на време убивахме хора, които трябваше да бъдат убити.

На Нора ѝ прилоша — той не беше просто луд и не просто убиец — той беше луд професионален убиец.

Без да обръща внимание на нейната реакция, премествайки поглед от залетия с вода път към лицето ѝ, той продължи:

— Виждаш ли, вечеряхме в оня ресторант, Дани и аз, поливахме мидите с „Валполичела“ и аз му обясних, че съм определен да живея дълъг живот, защото имам способността да поемам жизнените енергии на тези, които очистивам. Казвам му: „Виж, Дани, хората са като батерии, ходещи батерии, изпълнени с тайнствената енергия, която наричаме живот. Като премахна някого, неговата енергия се превръща в моя енергия и аз ставам по-силен. Като бик съм, Дани.“ викам му: „Погледни ме — приличам ли ти на бик? Трябва да ти приличам,

защото притежавам този Дар — способността да попивам енергията на човека.“ А знаеш ли какво казва тоя Дани?

— Какво? — попита тя вцепенено.

— Ами Дани се отнасяше сериозно към хапването, затова не отмести поглед от чинията си, забил лице в храната, докато не сдъвка още няколко миди. После вдига глава, по устните и брадичката му се стича миден сос, и казва: „Да-а, Винс, откъде го научи тоя номер, а? Откъде научи как да попиваш тия жизнени енергии?“ Аз обяснявам: „Ами това е моят Дар.“, а той: „Искаш да кажеш от Бога?“ Трябваше да помисля за това и му казвам: „Знам ли откъде? Това е моят Дар, както Мантъл има дар да прави удари, а Синатра — да пее.“ А Дани: „Обясни ми и това — да предположим, очистиш някой електротехник. След като му попиеш енергиите, ще започнеш ли изведнъж да разбираш от поставяне на инсталации в къщи?“ Не разбрах, че се майтапи. Помислих въпроса за сериозен и му обясних, че поемам жизнените енергии, а не личностите, не всичките неща, които оня знае, само енергията му. И тогава Дани казва: „Значи ако изпразниш пълнителя в някое карнавално чудовище, няма изведнъж да те изпълни желание да късаш със зъби главите на пилета.“ В тоя момент проумях — Дани ме мисли или за пиан, или за глупак, затова си изядох мидите и не споменах повече за Дара си — тогава за последен път казах на някого, а сега ти казвам на тебе.

Сам нарече себе си Винс, значи вече знаеше името му. Но не виждаше каква полза може да има от това, че го знае.

Той разказа своята история без да покаже, че схваща лудостта и черния хумор в нея. Беше жестоко сериозен. Тоя човек нямаше да ги остави живи, освен ако Травис не се справеше с него.

— И тъй — продължи Винс, — не можех да рискувам Дани да тръгне и да разказва на тоя и оня какво съм му казал, защото той щеше да добави нещо от себе си, да направи историята смешна и хората да ме сметнат за ненормален. Големите босове не наемат откачени убийци; те искат хладнокръвни, логично мислещи и уравновесени хора, които вършат работата чисто. Точно такъв съм и аз — хладнокръвен и уравновесен, но Дани можеше да ги накара да мислят иначе. Затова още онази вечер му клъцнах гърлото, занесох го в една изоставена фабрика, нарязох го на парченца, поставих ги в един варел и го напълних догоре със сярна киселина. Той беше любим племенник

на Дона, затова не можех да рискувам да открият тялото му и после да разберат, че това съм свършил аз. Сега енергията на Дани също е в мене заедно с много други.

Оръжието беше в жабката.

Поне мъничко надежда й даваше фактът, че оръжието е там.

* * *

Докато Нора беше при доктор Уейнголд, Травис омеси и изпече две тави шоколадови сладкиши с фъстъчено масло. Научи се да готви като живееше сам, но тогава изобщо не изпитваше удоволствие от това. Но през последните няколко месеца Нора тъй усъвършенства кулинарните му умения, че той започна да харесва готвенето, особено печенето.

Айнщайн, който по време на готварските сеанси обикновено седеше на пост в очакване на някоя сладка хапка, сега го изостави още преди да е свършил омесването на тестото. Кучето беше възбудено, обикаляше къщата от прозорец на прозорец и гледаше дъжда навън.

Не след дълго Травис изпита тревога от поведението на кучето и го попита дали има нещо нередно.

Айнщайн съчини отговора си в килерчето. ЧУВСТВАМ СЕ МАЛКО СТРАННО.

— Болен ли си? — попита Травис, обезпокоен да не би болестта да се повтори. Ретривърът се възстановяваше добре, но все още се възстановяваше. Имунната му система не беше в състояние да се справи с ново сериозно предизвикателство.

НЕ БОЛЕН.

— Какво тогава? Може би усещаш... Чуждия?

НЕ. НЕ КАТО ПРЕДИ.

— Но усещаш нещо?

ЛОШ ДЕН.

— Може пък да е от дъжда.

МОЖЕ.

Малко облекчен, но все още напрегнат, Травис отново се зае с печенето.

Магистралата блестеше като сребро от дъжда.

С движението на юг по брега дневната мъгла стана малко по-гъста, принуждавайки Нора да намали скоростта до четиридесет мили в час, а в някои места — и до трийсет.

Можеше ли да използва мъглата като оправдание и да намали толкова скоростта, че да отвори рязко вратата и да изскочи навън? Трябваше да забави движението на автомобила до под пет мили в час, за да не нарани себе си или своето неродено дете, а мъглата просто не бе достатъчно гъста за такава ниска скорост. Освен това докато говореше, Винс държеше револвера си насочен към нея и ако тя се обърнеше да избяга, щеше да я застреля в гърба.

Светлината от фаровете на пикапа и на малобройните коли в насрещното платно се губеше в парата. Призраците на техните лъчи и проблясващите малки дъги подскачаха по подвижните завеси от мъгла, появяваха се за малко, после пак изчезваха.

Тя помисли и за възможността да отклони камионетката вън от пътя, на едно от няколкото места, където знаеше, че наклонът към брега е лек и падането щеше да е поносимо. Но се опасяваше, че няма да прецени точно мястото и по грешка ще подкара автомобила към ръба на някоя двестафутова пропаст и той ще се блъсне със страшна сила в каменистия бряг долу. Дори ако успееше да улучи подходящо място, една изчислена за оцеляване катастрофа можеше да я остави в безсъзнание или да предизвика спонтанен аборт, а тя искаше да използва всяка възможност за спасяване на своя живот и живота на детето в себе си.

Веднъж започнал да приказва, Винс не можеше да спре. От години той пазеше ревниво своята велика тайна, криеше мечтите си за власт и безсмъртие от очите на света, но желанието му да говори за бъдещото си величие явно не бе намаляло след провала с Дани Слович. Като че ли беше записал всичките думи, които е искал да каже на хората, бе ги съхранил върху километри и километри мозъчна магнетофонна лента, която сега прослушваше на високи обороти, бълвайки навън цялата си лудост. Стомахът на Нора се сви от ужас.

Разказа ѝ как е разбрал за Айнщайн — за убийствата на учените-изследователи, ръководещи различни програми под общото име „Проект Франсис“ в Банодайн. Знаеше и за Чуждия, но не се страхуваше от него. Каза, че в момента бил на границата на безсмъртието и да стане собственик на кучето била една от последните задачи, която трябвало да изпълни за да постигне това, за което е предопределен. Съдбата решила, че той и кучето трябва да са заедно, защото като двамата нямало други на този свят, те били единствени по вида си. А постигнал ли веднъж своето предопределение, каза той, нищо не можело да го спре, дори и Чуждият.

Нора не успя да разбере половината от това, което той каза. Но предполагаше, че за да го разбере трябва да е поне толкова луда, колкото очевидно е той.

Но, въпреки че невинаги успяваше да схване значението на неговите думи, тя знаеше какво възнамерява да стори с нея и Травис, след като веднъж получи ретривъра. Отначало изпита страх да заговори за своята участ, като че ли от самото ѝ обличане в думи тя можеше някак да се превърне в безвъзвратна гибел. Но най-накрая, когато оставаха не повече от пет мили до черния път, водещ от магистралата към тяхната белосана дървена къща, тя каза:

— Няма да ни пуснеш и да си тръгнеш, след като вземеш кучето, нали?

Той се вгледа в нея, галейки я с поглед.

— А ти как мислиш, Нора?

— Мисля, че ще ни убиеш.

— Разбира се.

Тя беше изненадана, че потвърждението на нейните страхове не я изпълни с по-голям ужас. Неговият самодоволен отговор само я вбеси, задавяйки страха ѝ в надигащата се решителност да провали добре обмисления му план.

Тогава разбра, че е станала съвсем друга жена, че вече не е онази Нора от миналия май, която щеше да бъде разтресена от непрестанни конвулсии пред безочието на този мъж.

— Мога да подкарам тази камионетка извън пътя, да рискувам с катастрофа — каза тя.

— Още в момента, когато завъртиш кормилото — отвърна той, — ще трябва да те застрелям и тогава ще се опитам да овладеея

машината.

— Може да не успееш. Може и ти да умреш.

— Аз? Да умра? Може би. Но не и в нещо банално като автомобилна катастрофа. Не, не. В мене има твърде много живот за да ме напусне тъй лесно. А и не ми се вярва да опиташ. В дъното на душата си ти вярваш, че онзи, твоят мъж, ще изиграе ролята си добре, ще спаси тебе, кучето и себе си. Грешаш, разбира се, но не можеш да не вярваш в него. Той нищо не може да направи, защото ще го е страх да не те нарани. Аз ще сляза с оръжие, опряно в корема ти, а това ще го парализира достатъчно дълго, за да отнесе главата му с няколко изстрела. Затова съм взел само един револвер. Друго не ми и трябва. Неговата загриженост за тебе, страхът му да не се нараниш ще го убият.

Нора реши, че е много важно да не показва яростта си. Трябва да се преструва на уплашена, слаба, съвсем несигурна в себе си. Ако я подценеше, може би щеше в някой момент да ѝ даде малко предимство.

Само за секунда откъсна очи от обляната в дъжд магистрала, погледна го и видя, че той я наблюдава не с интереса и гнева на психопат, както тя очакваше, не и с обичайната си безизразност на бик, а с някакво излъчване, което много напомняше любов и благодарност.

— От години мечтая да убия бременна жена — каза той, като че ли тази цел беше не по-малко достойна и похвална отколкото, например, изграждането на бизнес-империя, изхранването на гладуващите или грижата за болните. — Никога не съм имал случай, при който рискът да убия бременна жена е достатъчно нисък, за да го направя. Но тази ваша къща е тъй отдалечена, че след като се справя веднъж с Корнъл, условията ще са идеални.

— Моля те, недей! — каза тя с треперещ глас, преструвайки се на слаба, въпреки че не бе необходимо да подправя нервния фалцет в гласа си.

Все още спокойно, но вече с едва забележимо чувство, което отсъстваше преди, той каза:

— Ще получа твоята жизнена енергия, все още млада и богата, но още в секундата, когато умираш, ще поема и енергията на детето. А тя ще бъде съвършено чиста, неупотребявана, един живот, неизмърсен

от отровите на този болен и гнил свят. Ти си моята първа бременна, Нора, и аз винаги ще те помня.

В ъгълчетата на нейните очи заблестяха сълзи, което не беше просто от преиграване. Тя наистина вярваше, че Травис ще намери начин да се справи с този човек, но все пак се страхуваше от объркването, в което тя или Айнщайн можеха да умрат. А и не знаеше дали Травис ще успее да превъзмогне своя неуспех, ако не спасеше и нея, и кучето.

— Не се отчайвай, Нора — успокой я Винс. — Ти и твоето бебе няма съвсем да прекъснете своето съществуване. И двамата ще се превърнете в част от мене, а в мене ще живеете вечно.

Травис извади първата тавичка със сладкиши от фурната и ги остави да изстиват върху един шкаф.

Айнщайн пристигна, душейки, но Травис му каза:

— Още са много горещи.

Кучето се върна във всекидневната и отново загледа дъжда през големия прозорец.

* * *

Точно преди Нора да свие встрани от крайбрежната магистрала, Винс се сви върху седалката под равнището на прозореца за да не бъде видян. Продължаваше да държи цевта опряна в нея.

— Ще накарам бебето да изхвърчи веднага от корема ти, ако направиш и най-малкото погрешно движение.

Вярваше му.

По черния път, кален и хлъзгав, Нора подкара нагоре към къщата. Висящите клони на дърветата пазеха пътя от най-силния дъжд, но събираха водата в листата си и я изсипваха върху земята във вид на по-големи капки и струйки.

Тя видя Айнщайн на предния прозорец и опита да направи нещо като сигнал, означаващ „неприятност“, който кучето би могло веднага да разбере. Но не можа да измисли нищо.

Винс погледна нагоре към нея и каза:

— Не отивай чак до обора. Спри точно до къщата.

Планът му беше ясен. В ъгъла на къщата, където бяха разположени стълбите за килера и избата, нямаше прозорци. Травис и Айнщайн нямаше да видят мъжа, слизащ от пикапа заедно с нея. Винс можеше да я изблъска зад ъгъла до задната веранда, а оттам — вътре, преди Травис да разбере, че нещо не е наред.

Може би кучешките сетива на Айнщайн щяха да усетят опасността. Може би. Но... Айнщайн преживя толкова тежка болест.

* * *

Айнщайн дотърча в кухнята развълнуван.

Травис попита:

— Това автомобилът на Нора ли беше?

— Да.

Ретривърът отиде до задната врата и затанцува от нетърпение — но после застина неподвижен и вдигна високо глава.

* * *

Щастието споходи Нора, когато най-малко го очакваше.

Когато паркира до стената на къщата, дръпна ръчната спирачка и загаси двигателя, Винс я сграбчи и повлече през седалката към вратата от неговата страна, защото тя беше към задната част на къщата и най-трудно можеше да се види от прозорците отпред. Докато слизаше от пикапа и я дърпаше с една ръка, той се оглеждаше за да е сигурен, че Травис не е някъде наоколо; тъй като вниманието му беше погълнато от това, той не успя да задържи револвера близо до Нора като преди. Докато се плъзгаше по седалката, покрай жабката, тя смогна да отвори капачето и сграбчи 38-калибровия. Винс сигурно бе успял да чуе или усети нещо, защото се извърна към нея, но беше твърде късно. Тя притисна своето оръжие в корема му и преди той да насочи револвера си и отнесе главата ѝ с някой изстрел, успя да стисне спусъка три пъти.

Изглеждаше потресен, когато се стовари върху стената на къщата, само на три фута зад него.

Тя беше учудена от собственото си хладнокръвие. Реши, че полудява, когато помисли, че никой не е опасен колкото майка, защитаваща своите деца, дори ако едното още не бе родено, а другото беше куче. Стреля още един път наслуки в гърдите му.

Винс се свлече надолу и първо лицето му опря мократа земя.

Тя се извърна и побягна. На тъгла почти се блъсна в Травис, който прескачаше парапета на верандата и се приземи клекнал точно пред нея с карабината „Узи“ в ръце.

— Убих го — каза тя, като долавяше истерия в гласа си и се мъчеше да я овладее. — Стрелях в него четири пъти, убих го, Боже мой.

Травис се изправи изумен. Нора се хвърли към него, прегърна го и постави глава върху гърдите му. Докато ги шибаше леденият дъжд, тя тържествуваше в неговата топла прегръдка.

— Кого... — започна Травис.

Зад гърба на Нора, Винс изкрещя слабо, но рязко и, докато се превърташе по гръб, стреля по тях. Куршумът улучи Травис високо в рамото и го хвърли назад. Ако беше само два инча по-надясно, щеше да улучи Нора в главата.

Тя едва запази равновесие, когато Травис падна, защото го държеше. Но се окопоти достатъчно бързо и отскочи вляво, пред камионетката, извън обсега на куршумите. Успя да зърне Винс само за миг и видя, че с едната ръка държи револвера, а с другата притиска корема си и се опитва да стане прав.

При този бърз поглед, преди да се скрие зад пикапа, тя не видя никаква кръв по него.

Какво ставаше тук? Не беше възможно да е оцелял след три изстрела в стомаха и един в гърдите. Освен ако наистина не бе безсмъртен.

Още когато Нора се насочваше към прикритието зад автомобила, Травис започна да се обръща настрани за да седне в калта. Кръв се виждаше по него, тя течеше от рамото по гърдите му и беше напоила неговата риза. Той все още държеше „Узи“-то в дясната си ръка, която го слушаше въпреки раната в рамото. В момента, когато Винс в яростта си стреля неточно втори път, Травис откри огън с карабината. Позицията му не беше по-добра от тази на Винс; пороят куршуми от

тази безразборна стрелба или се забиваше в къщата, или рикошираше по каросерията на пикапа.

Той спря да стреля.

— Мамка му.

Изправи се на крака.

Нора попита:

— Улучи ли го?

— Избяга покрай предната част на къщата — отвърна Травис и тръгна натам.

* * *

Винс мислеше, че е съвсем близо до безсмъртието, че почти го е постигнал, ако не и съвсем. Трябваша му още най-много само няколко живота и единствената му грижа беше да не го затрият по случайност, когато е тъй близо до своята цел. Затова вземаше предпазни мерки. Например последния и най-скъп модел противокуршумна жилетка „Кевлар“. Носеше я под пуловера си и тя спря четирите изстрела, с които онази кучка се опита да напълни вътрешностите му. Куршумите се сплескаха върху жилетката без да потече и капчица кръв. Но, за Бога, много болеше. Силата им го удари в стената на къщата и му изкара въздуха. Чувстваше се като поставен върху огромна наковалня, докато някой упорито бъхти с ковашкия чук вътрешностите му.

Превит от болка накуцваше към предната част на къщата като се надяваше да излезе извън обхвата на проклетия „Узи“ и беше сигурен, че ще го застрелят в гърба. Но някак успя да се добере до ъгъла, качи се по стъпалата на верандата и излезе извън полезрението на Корнъл.

Винс изпитваше някакво удовлетворение от раняването на Корнъл, макар и да знаеше, че не е смъртоносно. А след като беше загубил предимството на изненадващия удар, навлизаше в продължителна битка. По дяволите, жената излезе опасна почти като самия Корнъл — някаква луда амазонка.

А отначало можеше да се закълне, че в нея има нещо от характера на плашлива мишка, че в природата ѝ е да се подчинява. Очевидно не беше преценил правилно — и това го изненада и уплаши. Винс Наско не бе свикнал да прави подобни грешки; грешки можеха да

правят хората от по-долна ръка, а не детето на Съдбата. Притичвайки през предната веранда, сигурен, че Корнъл иде бързо по петите му, Винс реши да влезе в къщата вместо да тръгва към гората. Те биха очаквали от него да избяга сред дърветата, да се скрие и на спокойствие да премисли своята стратегия. Но вместо това той щеше да ги чака вътре в къщата на място, от което можеше да вижда едновременно предната и задната врата. Може би все още можеше да ги изненада.

Точно минаваше край един голям прозорец на път към предната врата, когато стъклото изведнъж се строши отвътре с трясък.

Винс извика от изненада и стреля с револвера, но изстрелът удари тавана на верандата и кучето — Господи, точно така, това беше кучето — се удари силно в него. Оръжието излетя от ръката му. Падна назад. Кучето се впи в него, държеше с челюсти дрехите, а зъбите се забиха в рамото му. Парапетът на верандата се счупи. Двамата се търколиха в предния двор под силния дъжд.

Пищейки, Винс заудря кучето с едрите си юмруци, докато онова изскимтя и го пусна. Тогава то се насочи към неговото гърло и той успя да го удари точно преди гръкляният му да бъде успешно разкъсан.

Коремът му все още се раздираше от пулсираща болка, но той се изправи и повлече крака към верандата, за да намери револвера си — но вместо него видя Корнъл. С кървящо рамо, Корнъл стоеше изправен на верандата и гледаше надолу към Винс.

Винс почувства в себе си мощен, неукротим прилив на самоувереност. Знаеше, че е бил прав през цялото време, знаеше, че е непобедим, безсмъртен, защото можеше да гледа право в дулото на автомата „Узи“ изобщо без никакъв страх. Затова вдигна глава към Корнъл и се ухили:

— Погледни към мене, добре ме виж! Аз съм твоят най-лош кошмар.

Корнъл отговори:

— Изобщо не приличаш — и дръпна продължително спусъка.

* * *

Травис седеше на един стол в кухнята, Айнщайн — до него, а Нора превързваше раната. Докато работеше, тя му разказа всичко за мъжа, влязъл насила в кабината на пикапа.

— Тоя се появи адски ненадейно — каза Травис. — Нямаше никакъв начин да разберем, че ни е преследвал.

— Надявам се, че само той ще се появи ненадейно.

Трепвайки, когато Нора наля спирт и йод в дупката от куршума, трепвайки отново, когато го превързваше с марля и я прекарваше под мишницата му, той каза:

— Не се престаравай да стане идеално. Кървенето не е чак толкова силно. Не е засегната нито една артерия.

Куршумът беше преминал през него, оставяйки ужасна рана на мястото, където бе излязъл, и доста болеше, но поне още известно време той можеше да си служи с ръката. Трябваше да потърси медицинска помощ по-късно, може би при Джим Кийн, за да избегне въпросите, на които всеки друг лекар настоятелно би търсил отговор. Засега искаше само да е добре превързан и да е в състояние да се справи с тялото на мъртвия мъж.

И Айнщайн беше пострадал. За щастие не бе наранен от скока през големия прозорец. Изглежда нямаше и счупени кости, но беше получил няколко силни удара. И без това не в най-добрата си форма, сега изглеждаше още по-зле — кален, подгизнал и измъчван от болка. И той имаше нужда от грижите на Джим Кийн.

Отвън дъждът валеше по-силно от всякога, биеше по покрива, блъбукаше шумно по водостоците и улуците. Заливаше също предната веранда и прозореца под покрива ѝ, но точно сега нямаша време да се тревожат за пораженията от някакво малко наводнение.

— Трябва да благодарим на Бога за този дъжд — каза Травис. — Не е възможно някой наоколо да е чул изстрелите в тая буря.

— Нора попита:

— Къде ще заровим тялото?

— Мисля за това — но беше доста трудно да мисли, защото болката от рамото вече започваше да пулсира в главата му.

Тя предложи:

— Можем да го погребем тук някъде, в гората...

— Не. Винаги ще помним къде е. Винаги ще се тревожим да не би да го изровят диви животни или да го намерят туристи. По-добре...

има някои места по Крайбрежната магистрала, където можем да спрем, да изчакаме, докато не минават коли, да го измъкнем от каросерията на пикапа и да го хвърлим надолу. Ако подберем място, където вълните стигат до края на склона, те ще го отнесат, ще го скрият преди още някой да забележи тялото там.

Когато Нора свърши превързването, Айнщайн скочи рязко и започна да вие. После подуши въздуха. Изтича до задната врата, погледна я за момент, после изчезна във всекидневната.

— Опасявам се, че е наранен по-зле, отколкото изглежда — каза Нора, докато поставяше последното парче лейкопласт.

— Може би — отговори Травис. — А може би не е. Целия ден се държи много особено, още откакто ти тръгна сутринта. Каза ми, че му миришело на лош ден.

— Прав е бил — забеляза Нора.

Айнщайн се върна тичешком от всекидневната и влезе направо в килера, включи лампата и започна бързо да натиска педалите, които освобождаваха пуловете-букви.

— Може би има предложение как да се справим с тялото — предположи Нора.

След като тя прибра останалия йод, спирт, марля и лейкопласт, Травис с доста болки успя да облече ризата си и отиде до килера да види какво иска да им каже Айнщайн.

ЧУЖДИЯ Е ТУК.

* * *

Травис щракна нов пълнител в отворието на автомата, сложи още един в джоба си и даде на Нора другия „Узи“, който държаха в килера.

Съдейки по напрегнатото поведение на Айнщайн, нямаха време да обикалят къщата за да пуснат и заключат щорите.

Хитрият план за задушаване на Чуждия в обора бе изграден върху убеждението, че той ще се появи през нощта за да разузнава. Но сега, след като бе дошъл и разузнал всичко посред бял ден, докато вниманието им беше отвлечено от Винс, този план ставаше безполезен.

Стояха в кухнята и се заслушваха, но не можеха да чуят нищо от неспирния шум на дъжда.

Айнщайн не можеше да им обясни по-точно къде се намира техният противник. Шестото му чувство все още не работеше с пълна сила. Имаха късмет, че изобщо усети присъствието на звяра. Сутрешната му тревога явно не бе свързана с предчувствие за мъжа, дошъл в дома им заедно с Нора, а бе предизвикана, даже без сам да го знае, от приближаването на Чуждия.

— На горния етаж — каза Травис. — Да тръгваме.

Тук долу създаването можеше да влезе през някоя врата или прозорец, докато на горния етаж поне трябваше да държат само прозорците под око. И дори можеха да успеят и затворят с щори някои от тях.

Нора тръгна нагоре с Айнщайн. Травис пазеше тила им, вървейки заднишком, с автомат, насочен надолу. От изкачването му се зави свят. Ясно осъзнаваше, че болката и слабостта в раненото му рамо бавно плъзват по цялото му тяло като мастило върху попивателна хартия.

На втория етаж, когато стигна края на стълбите, им каза:

— Ако го чуем да влиза, можем да се отдръпнем и да чакаме, докато той започне да се изкачва към нас, после да излезем напред и да го изненадаме с град от куршуми.

Тя кимна.

Сега трябваше да мълчат, да му дадат възможност за промъкване на първия етаж и време да разбере, че те са на втория, да го оставят да събере смелост и тръгне към стълбите с чувство за сигурност.

Блясък на светкавица — първата днес — огря за секунда прозореца в края на коридора и после се чу гръм. Взривът сякаш раздра небето и всичият дъжд, събран там, се изсипа върху земята като огромен водопад.

В края на коридора едно от платната на Нора излетя от нейното ателие и се разби в стената.

Нора изпищя от изненада и за миг тримата погледнаха глупаво към картината върху пода на коридора, почти убедени, че нейният полет, предизвикан сякаш от полтъргайт, има нещо общо със силния пукот на гръмотевицата и светкавицата.

Втора картина излетя от ателието, удари се в стената и Травис успя да види, че платното е раздрано.

Чуждият вече бе влязъл в къщата.

Те стояха в края на късия коридор. Вляво бяха голямата спалня и бъдещата детска стая, а банята и точно зад нея — Нориното ателие, бяха отдясно. Онова беше само през две врати от тях, в ателието на Нора, и унищожаваше нейните картини.

Още едно платно полетя към коридора.

Прогизнал, кален, с оплетена козина, още слаб от продължителната битка с чумата, Айнщайн все пак лаеше злостно, опитваше се да пропъди Чуждия.

Насочил автомата, Травис направи една стъпка напред.

Нора го хвана за рамото.

— Недей. Нека се махнем оттук.

— Не. Трябва да се срещнем очи в очи.

— И ние да диктуваме условията — каза тя.

— Това са най-добрите условия, при които можем да се срещнем.

Още две картини излетяха от ателието и изтракаха, падайки върху растящата купчина унищожени платна.

Айнщайн вече не лаеше, а ръмжеше ниско и гърлено.

Тръгнаха заедно по коридора, към отворената врата на Нориното ателие.

От опита и обучението си Травис знаеше, че трябва да се разделят, да бъдат на различни места, а не да се събират в една-единствена мишена. Но това не беше „Делта Форс“. А и противникът им не беше обикновен терорист. Ако се разделяха, щяха да загубят малко от смелостта, нужна за срещата с онова нещо. Самата близост един до друг им даваше сила.

Бяха на половината път до вратата на ателието, когато Чуждият изпищя. Смразяващ писък, който прониза Травис и го вледени до мозъка на костите. Двамата с Нора спряха, но Айнщайн направи още две стъпки преди да спре.

Кучето се тресеше силно.

Травис разбра, че и той трепери. Тръпките усилваха болката в неговото рамо.

Преодолявайки вцепенението на страха, той се втурна към отворената врата, прегази разкъсаните платна и изпразни голяма част

от пълнителя в ателието. Откатът на оръжието, макар и минимален, забиваше приклада като длето в раната му.

Не уцели нищо, не чу никакъв писък, не видя и следа от нападателя.

Върху пода се търкаляха десетина смачкани картини и стъкла от счупения прозорец, през който беше връхлетяло онова, след като се бе изкатерило върху покрива на предната веранда.

Травис зачака в широко разкрасена стойка. Държеше оръжието с две ръце. Потта замъгляваше погледа му. Опитваше се да не обръща внимание на изгарящата болка в дясното рамо. Чакаше.

Чуждият трябваше да е вляво от вратата — или скрит зад нея вдясно, приведен, готов за скок. Ако му дадеше време, звярът може би щеше да се умори от чакане и да се нахвърли върху него, но той щеше да пресече пътя му през вратата със стрелба.

„Но не, той е умен колкото Айнщайн“ — каза си Травис. „Айнщайн би ли направил подобна глупост — да скочи срещу някой въоръжен в тясната врата? Не. Не, той би направил нещо по-хитро, неочаквано.“

Някъде в небето прокътня толкова силна гръмотевица, че стъклата иззвъняха и къщата се разтресе. Като ехо в бледата дневна светлина проблеснаха няколко светкавици.

„Хайде, копеле мръсно, покажи се.“

Той погледна към Нора и Айнщайн, които стояха на няколко стъпки от него, а вляво от тях беше вратата на голямата спалня, вдясно — на банята, а зад гърба им — стълбите.

После погледна пак пред себе си към стъклените отломки и разкъсаните парченца платно по пода. Изведнъж разбра, че Чуждият вече не е в ателието, че е излязъл навън през прозореца, върху покрива на верандата и се приближава към тях откъм друга част на къщата, през друга врата, може би на една от спалните или на банята — или пък ще взриви напрегнатата тишина, нахвърляйки се с писък върху тях от края на стълбите.

Дръпна Нора напред към себе си.

— Прикривай ме.

Преди тя да се възпротиви, той прекрача прага на стаята и влезе вътре с приведена походка. Спъна се в една рамка и почти падна, но

запази равновесие и се извърна, готов да открие огън ако онова нещо дебне отзад.

Нямаше го.

Вратичката на шкафа беше отворена. И там нищо.

Приблужи до счупения прозорец и внимателно погледна към покрива на залятата от дъжда веранда. Нищо.

Вятърът свиреше пронизително по опасно острите парченца стъкло, които все още стърчаха от рамката на прозореца.

Тръгна обратно към горния коридор. Виждаше как Нора го гледа уплашено оттам, но продължава умело да стиска своя „Узи“. Зад нея се отвори вратата на бъдещата детска стая и той беше там, със светнали жълти очи. Цепнатината на чудовищната му челюст беше отворена, пълна със зъби много по-остри от парченцата стъкло в рамката на прозореца.

Тя го усети, започна да се обръща, но онова я удари преди да е успяла да стреля. Изтръгна автомата от ръцете ѝ.

Но звярът не можа да я разкъса с острите си като бръснач шестфутови нокти, защото, още докато издърпваше оръжието, Айнщайн се хвърли към него с ръмжене. С котешка бързина Чуждият премести поглед от Нора към кучето. Завъртя се със светкавична скорост, ръцете му изсвистяха като камшици, сякаш имаха повече от една лакътни стави. Сграбчи Айнщайн с ужасяващите си нокти.

Пресичайки ателието към вратата за коридора, Травис не можеше да стреля точно към Чуждия, защото Нора беше между него и омразното създание. Когато стигна до входа ѝ извика да залегне, да му даде възможност за стрелба и тя веднага го направи, но беше късно. Чуждият помъкна Айнщайн към детската стая и тръшна вратата зад себе си, като че ли някакво, родено в лош кошмар същество в магическа кутийка с пружина, бе изскочило навън и потънало обратно вътре с жертвата си в един-единствен миг.

Айнщайн изпищя и Нора се втурна към детската стая.

— Не! — викна Травис и я дръпна настрана.

Той насочи автомата към затворената врата и изпразни останалата част от пълнителя в нея, като проби поне трийсет дупки в дървото, викайки през стиснати зъби, защото болката сякаш взривяваше рамото му. Разбира се, рискуваше да улучи и Айнщайн, но ретривърът щеше да е в много по-голяма опасност ако Травис не

откриеше огън. Когато оръжието престана да бълва куршуми, той изтръгна празния пълнител, извади пълния от джоба си и го вкара в автомата. Тогава отвори с ритник надупчената врата и влезе в детската стая.

Прозорецът зееше отворен и завесите се вееха от вятъра.

Чуждият беше изчезнал.

Айнщайн беше на пода до стената, неподвижен, покрит с кръв.

Нора проплака от мъка, когато видя ретривъра.

От прозореца Травис видя пръски кръв, водещи по покрива на верандата. Дъждът бързо заличаваше червените петна.

С крайчеца на окото си видя някакво движение и погледна към обора, точно когато Чуждият се скриваше зад голямата врата.

Нора беше приклепнала до кучето.

— О, Боже мой, Травис, Боже, след всичко, което преживя, сега да умре по този начин.

— Тръгвам след кучия му син, копелето мръсно — каза Травис злостно. — В обора е.

И тя тръгна към вратата, но Травис я спря.

— Не! Извикай Джим Кийн и остани с Айнщайн, стой с Айнщайн.

— Но ти се нуждаеш от мене. Не можеш да го срещнеш сам.

— Айнщайн има нужда от тебе.

— Айнщайн е мъртъв — каза тя през сълзи.

— Не казвай това! — изкрещя ѝ той. Разбираше, че в думите му няма разум, сякаш вярваше, че Айнщайн не може да е мъртъв, докато не го кажат на глас, но не можеше да се контролира. — Не казвай, че е умрял. Стой тук при него, по дяволите. Аз вече раних тоя шибан жив кошмар, мисля, че лошо го раних, кръви, мога и сам да го довърша. Повикай Джим Кийн, стой при Айнщайн.

Страхуваше се също, че цялата тази суматоха може да предизвика спонтанен аборт, дори бе възможно това вече да е станало. Тогава щяха да загубят не само Айнщайн, но и бебето.

Излезе от стаята, тичайки.

„Не си в подходящо състояние за това, което те чака в обора“, каза си. „Трябва първо да се успокоиш. Казваш на Нора да вика ветеринарен лекар за мъртво куче, казваш ѝ да стои при него, а

всъщност тя можеше да помогне на тебе... Не е на добре. Оставяш гнева и жаждата за мъст да те завладеят. Не е на добре.“

Но не можеше да спре. През целия си живот губеше хората, които обича, и освен при акцията на „Делта Форс“, нямаше към кого да насочи гнева си, защото човек не може да отмъщава на съдбата. Дори и в „Делта“ лицето на врага беше съвсем размито — една тълпа от приличащи си манияци и фанатици, наричащи себе си „международен тероризъм“ — да отмъщаваш на тях също не носеше особено удовлетворение. Но сега имаше несравнимо зъл враг, враг, който заслужава да бъде наричан така, и той ще го принуди да плати за стореното на Айнщайн.

Хукна по коридора, взе стълбите по две-три наведнъж, но изведнъж главата му се замая, прилоша му и той почти падна. Сграбчи парапета за да се задържи прав. Но се подпря на дясната ръка и парещата болка го жегна в раненото рамо. Пусна опората си, загуби равновесие и падна върху последното стъпало, от което се стовари тежко на пода.

Беше в по-лоша форма, отколкото помисли отначало.

Стиснал автомата, той се изправи и тръгна с олюляване към задната врата, оттам — на верандата, и надолу по стъпалата — в двора. От студения дъжд замаяната му глава се проясни и за момент той остана неподвижен на поляната, оставяйки бурята да отвее малко от световъртежа.

В ума му проблесна образът на Айнщайн с разкривено, кърваво тяло. Помисли за остроумните послания, които никога вече нямаше да се появят на пода в килера, помисли за бъдещите Коледи без Айнщайн, притичващ насам-натам с шапка на Дядо Коледа, помисли за изгубената възможност да споделят своята любов, помисли и за гениалните кученца, които никога нямаше да се родят и огромната тежест на тази загуба почти го смачка до земята.

Употребил своята скръб за да засили гнева си, наточи острието на яростта, докато стана като бръснач.

И тогава тръгна към обора.

Вътре гъмжеше от сенки. Застана пред прага на отворената врата, оставяйки дъжда да бие главата и гърба му, и погледна вътре — вириаше се в пластовете мрак и се надяваше да забележи жълтите очи.

Нищо.

Прекрачи прага — гневът му вдъхваше смелост — и посегна към ключа за осветлението върху северната стена. Даже и след като включи лампите, не можа да види Чуждия.

Борейки се с виенето на свят, стискайки зъби срещу болката, той премина през празното място на пикапа, до задния капак на „Тойота“-та, и тръгна бавно покрай нея.

Галерията под покрива.

Още две стъпки и щеше да излезе зад края й. Ако онова беше там горе, можеше да скочи върху него...

Тази мисъл се оказа безполезна, защото Чуждия беше в задната част на обора, зад двигателя на „Тойота“-та, приведен върху бетонния под, и хленчеше, увил около себе си своите дълги, силни ръце. Подът беше изцапан от неговата кръв.

Травис стоя неподвижен до колата почти минута, на петнайсет стъпки от съществото, и го разглеждаше с погнуса, страх, ужас и странен интерес. Струваше му се, че вижда телесната структура на маймуна, може би песоглавец — тъй или иначе някоя от семейството на човекоподобните. Но не приличаше съвсем на ни един определен вид, нито пък в облика му можеше да се разпознае просто съшиване на части от други животни. Не, то представляваше нещо само за себе си. С несъразмерното си и грапаво лице, огромни жълти очи, челюст като въглищарска лопата и дълги извити зъби, със своята гърбица, сплъстена козина и твърде издължени ръце, то придобиваше страховита индивидуалност.

Гледаше го и чакаше.

Травис направи две стъпки напред и повдигна оръжието.

Като погледна към него и раздвижи челюсти, съществото произнесе със стържещ глас една разкъсана, неразчленена, но все пак разбираема дума, която се чу въпреки воя на бурята:

— Боли.

Травис остана повече ужасен, отколкото учуден. Съществото не бе създадено със способност за говор, и въпреки това то имаше нужната интелигентност да учи език и да се стреми към общуване. Явно през месеците, прекарани в преследване на Айнщайн, този стремеж се бе усилил дотолкова, че то бе успяло в някаква степен да надмогне ограниченията на своята физика. Бе упражнявало говора си, намирайки начин да измъкне няколко измъчени думи от грапавите си

гласни струни и разкривена уста. Травис беше ужасен не от това, че вижда говорещ демон, а от мисълта за отчаяния стремеж на съществото към общуване с някого, който и да е той. Не искаше да го съжалява, не смееше да го съжалява, защото искаше да му е добре, когато го изтрие от лицето на земята.

— Дойдох далеч. Свърших вече — каза то с огромно усилие, като че ли всяка дума се откъсваше болезнено от гърлото му.

Очите му бяха твърде чужди, неземни, за да предизвикат каквото и да е съчувствие, а всеки крайник несъмнено представляваше инструмент за убийство.

Като свали едната ръка от тялото си, то вдигна нещо, което стоеше на пода до него, но Травис не го беше забелязал досега: една от видеокасетите с филми за Мики Маус, получени от Айнщайн за Коледа. Знаменитият мишок беше изобразен върху обложката с дрехите, които винаги носеше, с оная неповторима усмивка, махащ с ръка.

— Мики — каза Чуждия и колкото стържещ, странен и едва разбираем да беше гласът му, в него се долавяше някакво усещане за непоносима загуба и самота. — Мики.

После изтърва касетката, уви ръце около себе си и се залюля напред-назад, агонизирайки.

Травис направи още една стъпка напред.

Кошмарното лице на Чуждия беше толкова отвратително, че по някакъв необясним начин привличаше. В неповторимата му грозота се криеше мрачна и странна прелъстителна сила.

Този път при трясъка на поредната гръмотевица светлината в обора премигна и почти угасна.

Чудовището отново вдигна глава и проговори със същия метален глас, но сега в него имаше някакво вледеняващо, лудо тържествуване:

— Уби куче, уби куче, уби куче — и после издаде звук, който можеше да мине за смях.

Почти го разкъса с порой куршуми. Но преди да успее и дръпне спусъка, смехът на Чуждия премина в нещо като хленч. Травис го гледаше, хипнотизиран.

Вперил в Травис светещите си очи, той повтори:

— Уби куче, уби куче, уби куче — но този път изглеждаше обзет от мъка, като че ли съзнаваше величината на престъплението, което

генетично бе принуден да извърши.

Погледна образа на Мики Маус върху обложката на касетката.

Накрая произнесе умолително:

— Убий мене.

Травис не можа да разбере дали го прави от гняв, или от съжаление, когато натисна спусъка и изпразни пълнителя на автомата в Чуждия. Коего човек бе сътворил, човек го унищожи.

Когато свърши, усети смъртна умора.

Изтърва оръжието и излезе навън. Нямаше сили да се върне в къщата. Седна на поляната, сви се под дъжда и заплака.

Още плачеше, когато Джим Кийн зави с колата си по калния път от Крайбрежната магистрала.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

В четвъртък следобед, 13 януари, Лем Джонсън остави Клиф Соумз и другите трима в началото на черния път, където той се отделяше от Тихоокеанската крайбрежна магистрала. Инструктира ги да не пускат никого по пътя и да останат на пост, докато — и ако — Лем не ги извика.

Клиф Соумз изглежда мислеше, че действат доста необичайно, но не изказа на глас възраженията си.

Лем им обясни, че с Травис Корнъл трябва да бъдат много внимателни, тъй като е бивш член на „Делта“ и има сериозни бойни умения.

— Ако нахлуем там всичките, той ще разбере кои сме още щом ни види да идваме, и може да реагира със сила. Ако го посетя сам, ще успея да поведя с него разговор и може би ще го убедя просто да го предаде.

Това обяснение беше доста неубедително за неправомерното му решение и лицето на Клиф остана намръщено.

На Лем не му пукаше за физиономииите на Клиф. Подкара сам едната от лимузините и паркира пред белосаната дървена къща.

В клоните на дърветата пееха птици. Зимата временно бе отпуснала студения си обръч около северния калифорнийски бряг и денят беше топъл.

Лем се качи по стълбите и почука на входната врата.

Травис Корнъл се запъти да му отвори и го погледна през предпазната решетка преди да каже:

— Господин Джонсън, предполагам.

— Откъде знаете... а, да, разбира се, Гарисън Дилуърт трябва да ви е споменал за мене оная нощ, когато успя да се свърже.

За изненада на Лем Корнъл отвори предпазната решетка.

— Можете и да влезете.

Корнъл носеше фланелка без ръкав, очевидно заради голямата превръзка, увита около почти цялото дясно рамо. Той поведе Лем през обширната стая към кухнята, където седеше жена му и белеше ябълки за сладкиш.

— Господин Джонсън — каза тя.

Лем се усмихна и отвърна:

— Доста съм известен, както виждам.

Корнъл седна до масата и надигна чашка кафе. Не предложи кафе на Лем.

Тъй като за момент му стана неудобно да седи прав до тях, Лем също седна.

— Е, това беше неизбежно, както знаете. Рано или късно трябваше да ви догоним.

Тя продължи да бели ябълки и не каза нищо. Мъжът ѝ съзерцаваше своето кафе.

„Какво им става?“, учуди се Лем.

Това изобщо не приличаше на никой от сценариите, които беше премислил. Подготвяше се паника, гняв, отчаяние и какво ли не. Но не и за тази странна апатия. Изглежда изобщо не ги интересуваше, че най-накрая са в капана.

Каза им:

— Не се ли интересувате как ви открихме?

Жената поклати глава.

Корнъл отговори:

— Щом наистина държиш да ни кажеш, говори и се забавлявай.

Объркан, Лем се намръщи, но обясни:

— Да, беше просто. Знаехме, че господин Дилуърт ви е позвънил от някоя къща или магазин на не повече от няколко пресечки зад оня парк, северно от пристанището. Затова свързахме нашите компютри с файловете на телефонната компания — с нейно разрешение, разбира се — и оставихме наши хора да проверяват всичките извънградски обаждания онази вечер в сметките на абонатите, живеещи до три пресечки от парка. Не можахме да хванем следите ви. Но после разбрахме, че когато обаждането не е за тяхна сметка, то, естествено, не фигурира във файловете на местната Централа, а в тези на централата, която обслужва абоната, приел да заплати, а това бяхте вие. Но и в местната централа се записват обажданията за чужда

сметка, макар и в специален файл, за да се документира обаждането, в случай, че този, който е приел да заплати, по-късно откаже. Прегледахме този специален файл, който е съвсем малък, и бързо открихме обаждането от една къща край брега, точно до парка, за сметка на вашия номер тук. А когато наминахме да поговорим с хората, които живеят там — семейство Есънби — се спряхме на техния син, тийнейджър на име Томи, и въпреки че това ни отне малко време, потвърдихме, че наистина Дилуърт е използвал техния телефон. Първата част продължи много дълго, със седмици, но след това всичко беше... детска игра.

— За медал ли се борите или що? — попита Корнъл.

Жената взе още една ябълка, разреза я на четири и започна да я бели.

Те никак не улесняваха задачата му — но и неговите намерения бяха съвсем различни от това, което сигурно очакваха. Не можеше да ги укорява, че се държат хладно към него, след като още не знаеха, че е дошъл при тях като приятел.

Каза им:

— Чуйте, оставил съм своите подчинени в края на черния път. Казах им, че е възможно да се уплашите, да направите нещо неразумно ако видите, че се приближава цяла група. Но всъщност дойдох сам, защото... трябва да ви направя едно предложение.

Накрая и те го погледнаха в очите с интерес.

Той продължи:

— Ще се отърва от тая проклета професия до пролетта. А по какви причини... не е нужно да знаете и няма защо да ви е грижа. Да кажем, че просто съм преживял дълбока промяна. Научил съм как да понасям загубата и тя вече не ме плаши — той въздъхна и сви рамене. — Както и да е. Но кучето не е родено да живее в клетка. Пукната пара не давам какво казват, какво искат — аз знам кое е правилно.

Знам и какво значи да живееш в клетка. Така съм живял почти през целия си живот, съвсем доскоро. Кучето не трябва да се връща към това. А сега искам да ви предложа следното, господин Корнъл — изведете го оттук, разходете се по-далеч из гората, оставете го някъде, където ще е в безопасност, и после се върнете в къщи с чиста съвест. Кажете им, че кучето е избягало още преди два месеца, когато сте били на друго място, и мислите, че вече трябва да е или мъртво, или при

хора, които се грижат за него добре. Единствената неприятност остава Чуждия, за когото сигурно знаете, но заедно с вас можем да измислим начин да се справим с него, когато пристигне. Ще оставя хора, които би трябвало да ви следят, но след няколко седмици ще ги изтегля, ще обявя, че няма надежда...

Корнъл се изправи и пристъпи към стола на Лем. С лявата си ръка сграбчи ризата на агента и със сила го изправи на крака.

— Закъснял си с шестнайсет дни, кучи сине.

— Какво искате да кажете?

— Кучето е мъртво. Чуждия го уби, а аз убих Чуждия.

Жената остави върху масата своя нож за белене и парче ябълка. Закри лицето си с ръце, наведе се напред в стола със свити рамене и едва чуто захлипа.

— О, Господи — промълви Лем.

Корнъл го пусна. Объркан и потиснат, Лем оправи вратовръзката и заглади гънките върху ризата си. После погледна към панталоните — и леко ги почисти с ръка.

— О, Господи — повтори той.

* * *

Корнъл прояви желание да ги отведе до мястото в гората, където беше погребал Чуждия.

Хората на Лем го изровиха. Чудовището беше в найлонов чувал, но не трябваше да го вадят за да се убедят, че вътре е творението на Ярбек.

След убиването му времето беше все хладно, но то вече беше започнало да вонят.

Корнъл не пожела да им каже къде е погребано кучето.

— Така и не получи възможност да живее спокойно — каза тъжно той. — Но, за Бога, сега ще го оставим да почива в мир. Никой няма да го постави на маса за аутопсии и да започне да го реже. В никакъв случай.

— В случай, че е засегната националната сигурност може да ви принудят...

— Нека го направят — каза Корнъл. — Ако ме изправят пред съдията и опитат да ме принудят да кажа къде съм погребал Айнщайн, ще разкажа цялата история на пресата. Но ако оставят Айнщайн на мира, ако не ме закачат и не се бъркат в живота ми, ще държа устата си затворена. Нямам намерение да се връщам в Санта Барбара и да се превръщам отново в Травис Корнъл. Сега съм Хиат и ще остана с това име. Старият ми живот свърши веднъж завинаги. Нямам причини да се връщам към него. И ако правителството има малко здрав разум, ще ме остави да бъда Хиат и няма да застава на пътя ми.

— Лем го гледа дълго. После каза:

— Да, ако са достатъчно умни, ще направят точно това.

* * *

По-късно същия ден, докато Джим Кийн приготвяше вечерята, телефонът му звънна. Беше Гарисън Дилуърт, когото той не бе срещал лично, но го опозна през последната седмица, защото осъществяваше връзката между адвоката и семейството на Травис и Нора. Гарисън се обаждаше от телефонен автомат в Санта Барбара.

— Пристигнаха ли вече? — попита адвокатът.

— Рано следобед — отговори Джим. — Тоя Томи Есънби сигурно е добро момче.

— Не лошо, наистина. Но не дойде при мене да ме предупреди заради доброто си сърце. Той се бунтува срещу властта. Когато са го притиснали да признае, че аз съм се обадил от тяхната къща онази вечер, той ги е намразил. Бързото пристигане на Томи у нас беше тъй неизбежно, както блъскането на младите козлета в дъските на оградата.

— Отнесли са Чуждия.

— А кучето?

— Травис каза, че никога няма да им покаже къде е гробът.

И ще ги накара да повярват, че ще скрита яко задника и ще утежни живота на всеки, който се опита да го принуди.

— Как е Нора? — попита Дилуърт.

— Няма да загуби бебето.

— Благодаря на Бога. Това трябва да е голяма утеха.

Осем месеца по-късно, през няколкото почивни дни около Празника на труда през септември, семействата Джонсън и Гейнз се събраха за пикник в двора на шерифския дом. През по-голямата част на следобеда играха бридж. Лем и Карън по-често печелеха, отколкото да губят, което сега изглеждаше доста необичайно, защото Лем вече не се залавяше да играе с фанатичната нужда да спечели на всяка цена, както преди.

Напусна НУС през юни. Оттогава живееше с парите, които беше наследил преди много време от баща си. До следващата пролет се надяваше да се залови с нова работа, някакъв малък бизнес, в който да бъде началник сам на себе си и да определя сам работното си време.

Късно следобед, докато жените им правеха салата в кухнята, Лем и Уолт седяха на двора и наглеждаха пържолите върху скарата.

— Значи в Управлението още те помнят като човека, който не се справи със случая Банодайн?

— Така и ще ме помнят вовеки веков.

— Но все пак получаващ пенсия — каза Уолт.

— Е, оставил съм там двайсет и три години.

— Обаче не ми изглежда справедливо човекът, провалил най-сериозното разследване на века, да се разхожда под слънцето с цяла пенсия на четиридесет и шест години.

— Три-четвърти пенсия.

Уолт вдиша дълбоко от ароматния дим на пържолите върху тлеещи въглени.

— И все пак. Накъде е тръгнала тая страна? В по-строги времена такива като тебе поне биха ги нахокали и разжалвали.

Той още един път вдиша дълбоко от дима на пържолите и продължи:

— Разкажи ми пак за оня момент в кухнята им.

Лем бе разказвал това най-малко сто пъти, но на Уолт сякаш изобщо не му омръзваше да го слуша отново.

— Да-а, къщата — подредена като аптека. Всичко блести. А и двамата — Корнъл и жена му — чисти и спретнати. Те са взискателни

към вида си хора, обичат реда. И ми казват, че кучето е умряло преди две седмици, вече погребано. Корнъл изиграва пристъпа на гняв, издърпва ме от стола за ризата и ме поглежда така, сякаш след малко ще ми откъсне главата. Като ме пуска, аз си затягам вратовръзката... и поглеждам надолу към панталоните, така, по навик, и виждам тия златисти косми. От куче. От ретривър, абсолютно сигурен съм. Сега, възможно ли е тези спретнати хора, особено в момент, когато трябва непрекъснато да правят нещо, за да забравят нещастieto, да не намерят време за почистване на къщата цели две седмици?

— Косми е имало по целите ти панталони — напомни Уолт.

— Стотици.

— Като че ли кучето е седяло там минути преди ти да влезеш.

— Да бях се появил там две минути по-рано, щях да седна точно върху него.

Уолт обърна пържолите върху скарата.

— Ти си страшно наблюдателен човек, Лем, а това трябваше да те изведе доста напред в служебната ти кариера. Просто не разбирам как, при всичките си дарби, успя толкова успешно да провалиш разследването за Банодайн.

Засмяха се и двамата, както винаги.

— Сигурно е въпрос на късмет — каза Лем, както казваше винаги, и се засмя отново.

Когато Джеймз Гарисън Хиат празнуваше третия си рожден ден на 28 юни, майка му вече беше бременна със следващото дете, както се оказа по-късно, неговата сестричка.

Вдигнаха купон в белосаната дървена къща върху гористите склонове над Тихия Океан. И тъй като семейство Хиат скоро щяха да се местят в нова, по-голяма къща малко на север по брега, направиха празненство, което да се помни винаги, не просто веселба по случай рождения ден, а последно сбогом на дома, който за първи път ги подслони като семейство.

Джим Кийн пристигна с колата си от Кармъл, водейки Пука и Сади, двата черни лабрадора, и младия си златен ретривър — Леонардо, когото обикновено наричаше Лео. Дойдоха и няколко по-близки приятели от кантората за недвижими имоти в Кармъл Хайландс, където работеше Сам — за всички Травис, и от галерията в Кармъл, представяща и продаваща картините на Нора. Всички тези приятели доведоха и своите ретривъри, всичките — от второто котило на Айнщайн и неговата другарка, Мини.

Нямаше го само Гарисън Дилуърт. Миналата година той бе починал в съня си.

Прекараха един великолепен, чудесен ден, не само защото бяха приятели и се наслаждаваха на времето, прекарано заедно, но и защото споделяха една тайна радост, която щеше винаги да ги свързва като огромно, вечно растящо семейство.

Всичките кучета от първото котило, които Травис и Нора не пожелаха да дават никому — и те живееха в белосаната дървена къща — също присъстваха: Мики, Доналд, Дейзи, Хюи, Дюи, Луи.

Кучетата прекараха още по-добре от хората — търкаляха се по поляната, играеха на криеница в гората и гледаха филми на видеото във всекидневната.

Патриархът на кучето семейство също участва в някои от игрите, но прекара повече време с Травис и Нора и, както обикновено, стоеше близо до Мини. Той накуцваше — и щеше цял живот да остане така — защото десният му заден крак беше тежко счупен от Чуждия и би

останал съвсем неизползваем, ако ветеринарният лекар не беше вложил цялото си старание за възстановяване на неговите функции.

Травис често се чудеше дали наистина Чуждият бе захвърлил Айнщайн с голяма сила към стената на детската стая и след това бе решил, че той е мъртъв. Или в момента, когато е държал съдбата на ретривъра в свои ръце, звярът бе проникнал някъде дълбоко в себе си, където е съзрял капчица милост и състрадание, съществуваща там въпреки волята на неговите създатели. Може би си беше припомнил единственото приятно преживяване в лабораторията заедно с кучето — анимационните филми. И спомняйки си, че е споделял това чувство с него, за пръв път бе усетил в себе си мъничка възможност да стане като другите живи същества. Докато е изпитвал това чувство, сигурно му е било по-трудно да убие Айнщайн, отколкото е мислел. А с едно замахване на тези нокти е можел просто да го разкъса.

Но въпреки че продължи да накуцва, Айнщайн се отърва от татуировката на ухото благодарение на Джим Кийн. Вече никой не можеше да докаже, че той е бил кучето от Банодайн — а и той все така умело се преструваше на „глупаво куче“, стига да пожелаеше това.

От време на време, докато веселието за третия рожден на малкия Джими беше в разгара си, Мини поглеждаше своя партньор и децата си с чаровно объркване, зашеметена от техните необикновени привички и странности. Въпреки че тя никога нямаше да ги разбере напълно, никоя майка на кучета не бе получавала и половината от обичта, с която я даряваха тези, които бе довела на този свят. Тя се грижеше за тях, но и те се грижеха за нея, бяха пазители и стражи един на друг.

Уморени след този хубав ден, след като гостите си тръгнаха, Джими заспа в своята стая, а Мини и първите ѝ деца се приготвиха за сън, Айнщайн, Травис и Нора се събраха в килерчето до кухнята.

Тръбичките с букви от „Скрабъл“ вече ги нямаше. Вместо тях на пода стоеше компютър „IBM“. Айнщайн взе една писалка в уста и затрака по клавишите. На екрана се появиха думите:

ТЕ РАСТАТ БЪРЗО.

— Да, растат — каза Нора. — А твоите растат по-бързо от нашите.

НЯКОЙ ДЕН ЩЕ ГИ ИМА ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ.

— Някой ден, стига да мине време и да имат малки — съгласи се Травис, — те ще бъдат навсякъде.

ТОЛКОВА ДАЛЕЧЕ ОТ МЕНЕ. ТЪЖНО Е.

— Да, тъжно е — рече Нора. — Но рано или късно малките птички излитат от гнездото.

А КОГАТО АЗ СИ ОТИДА?

— Какво искаш да кажеш? — попита Травис, наведе се и разроши гъстата козина на кучето.

ЩЕ СИ СПОМНЯТ ЛИ ЗА МЕНЕ?

— О, да, рошава муцуно — увери го Нора, коленичи и го прегърна. — Докато съществуват кучета и докато съществуват хора, достойни да се разхождат до тях, всички ще те помнят.

Издание:

Дийн Кунц. Пазители

Американска, първо издание

Редактор: П. Станимиров

Коректор: Росица Варадинова

Художник: Петър Станимиров

ИК „Плеяда 7“ София, 1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.